

หนังสือ 1 พงศกษัตริย์

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์

(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเบ๊ปติสอัสระ)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

(พันธกิจของคริสตจักรเบ๊ปติสนอร์ธสตาร์)

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

ดิวลัซ, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง

สงวนลิขสิทธิ์ 2007

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ ดร. เดวิด ซอเรนสัน

เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายข้อพระคัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

หนังสือ 1 พงศกษัตริย์

บทนำสู่ 1 พงศกษัตริย์: หนังสือ 1 พงศกษัตริย์มีชื่อเรียกอีกชื่อว่า หนังสือเล่มที่สามแห่งเหล่ากษัตริย์แห่งอิสราเอล ซึ่งเป็นบันทึกที่ได้รับการคล้อยใจของพระเจ้าต่อไปเกี่ยวกับประวัติศาสตร์สมัยพระกัมภีร์เดิมตั้งแต่สมัยแห่งการสิ้นชีพของดาวิดตลอดจนการแบ่งอาณาจักรออกเป็นสองส่วนไปจนถึงรัชกาลของเยโฮรัมเหนือยูดาห์และอาหัสยาห์ในสะมาเรีย การรับใช้ของเอลียาห์ก็ถูกบันทึกไว้ในที่นี้ด้วย

ชาวยิวทั่วไปถือว่าทั้ง 1 พงศกษัตริย์และ 2 พงศกษัตริย์เป็นการแบ่งย่อยของหนังสือเล่มใหญ่กว่าที่บันทึกประวัติศาสตร์ของบรรดากษัตริย์ยิว ประเพณียิวทำให้เยเรมีย์เป็นผู้แต่ง อัสเซอร์ประมาณการว่าเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นใน 1 พงศกษัตริย์ครอบคลุมระยะเวลา 118 ปี

ภาพรวมของ 1 พงศกษัตริย์ 1: บทแรกของหนังสือเล่มนี้นำเสนอช่วงบั้นปลายชีวิตของดาวิดและแผนการของอาโดเนียห์ที่จะขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อจากเขา ซาโลมอนถูกเจิมตั้งเป็นกษัตริย์ท่ามกลางความพยายามที่จะก่อรัฐประหาร โดยอาโดเนียห์พี่ชายของเขา

1 พกษ 1:1-2 หนังสือ 1 พงศกษัตริย์เริ่มต้นด้วยบันทึกเกี่ยวกับช่วงบั้นปลายชีวิตของดาวิด กษัตริย์ดาวิดมีพระชนมายุและทรงพระชรามากแล้ว แม้เขาจะห่มผ้าให้พระองค์มากก็ยังไม่อบอุ่น วลีหลังนี้น่าจะหมายถึงการหมดเรี่ยวแรงเต็มที่ในตัวดาวิด เขาหนาวสั่นตลอด 2 เพราะฉะนั้นบรรดาข้าราชการของพระองค์จึงกราบทูลว่า "ขอเสาะหาหญิงสาวพรหมจารีมาถวายกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ และขอให้เธออยู่จนเฉพาะพระพักตร์พระองค์ และดูแลพระองค์ให้เขอนอนในพระทรงของพระองค์ เพื่อกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จะได้ทรงอบอุ่น" พวกผู้รับใช้ของดาวิดซึ่งเป็นห่วงผู้นำของตนที่แก่ชราและผ่านศึกมาหนักหน่วงจึงเสาะหาหญิงสาวคนหนึ่งที่สามารถปรนนิบัติเขาได้และแม่แต่่นอนข้างเขาเพื่อให้ความอบอุ่นแก่ร่างกายที่แก่ชราของเขา แม้ไม่เหมาะสมตามมาตรฐานของสมัยปัจจุบัน มันก็ไม่ได้สื่อถึงความ

ไม่เหมาะสมในแผนการนี้เลย พวกคนรับใช้ของดาวิดเพียงแค่อยากช่วยเหลือกษัตริย์ที่แก่ชรา
ของคุณเท่านั้น

1 พกษ 1:3-4   ดั่งนั้นเขาจึงได้แสวงหานางสาวที่สวยงามตลอดดินแดนอิสราเอล
ได้พบนางสาวอาบิซาคหญิงชาวซุนเมม จึงได้นำเธอมาฝากกษัตริย์ ซุนเมมเป็นเมืองหนึ่งในอิสราเอล
ตอนกลาง ของตระกูลอิสสาการ์ประมาณห้าไมล์ทางใต้ของภูเขาทาโบร์ นอกจากนี้ 4 หญิงสาว
คนนั้นงามยิ่งนัก เธอได้ดูแลกษัตริย์และอยู่ปรนนิบัติพระองค์ แต่กษัตริย์หาทรงร่วมกับเธอไม่
อาบิซาคเป็นหญิงสาวสวยคนหนึ่ง อย่างไรก็ตาม การปรนนิบัติของเธอที่กระทำต่อดาวิดนั้นก็ใน
ฐานะนางพยาบาลคนหนึ่ง ดาวิดไม่ได้ล่วงเกินเธออย่าง ไม่เหมาะสมเลย

1 พกษ 1:5-6   ขณะเดียวกัน ด้วยรู้ว่าดาวิดมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นานแล้ว ฝ่ายอาโดเนีย
ยาห์ โอรสของพระนางฮักกิทได้ยกตัวเองขึ้นกล่าวว่า "เราเองจะเป็นกษัตริย์" และท่านได้เตรียม
รถรบและพลม้า กับพลวังนำหน้าห้ำหั่นคนไว้เพื่อตนเอง อาโดเนียยาห์เป็นบุตรชายคนหนึ่งของดา
วิดโดยมารดาของเขาชื่อ นางฮักกิท ภรรยาคนหนึ่งของดาวิด นี่เป็นภาพประกอบแสนคลาสสิก
ของมัทธิว 23:12 ในข้อนั้นพระเยซูทรงเตือนว่าผู้ที่ยกชูตัวเองจะถูกทำให้ต่ำลง ต่อมาไม่นานนั้น
เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับอาโดเนียยาห์จริงๆ ในส่วนของรถรบ พลม้าและพลวังห้ำหั่นคนที่อยู่กับเขา มัน
น่าสนใจตรงที่ว่าอับซาโลมได้ทำแบบเดียวกันเมื่อหลายปีก่อนหน้านั้น ดู 2 ซามูเอล 15:1 ดู
เหมือนว่าแรงจูงใจของเขาในการทำเช่นนั้นก็คือ เพื่อทำให้ประชาชนประทับใจว่าเขาเป็นชาย
คนหนึ่งที่มีตำแหน่งผู้นำ

ยิ่งกว่านั้น 6 พระราชาบิดาของท่านก็ไม่เคยขัดใจท่านด้วยถามว่า "ทำไมเจ้ากระทำเช่นนี้
เช่นนั้น" ท่านเป็นชายงามด้วย ท่านเกิดมาถัดอับซาโลม เห็นได้ชัดว่าอย่างน้อยดาวิดก็ไม่ได้
ตำหนิเขาเพราะพฤติกรรมนี้เลย อันที่จริง บางคนคิดว่าดาวิดไม่เคยฝึกวินัยบุตรของเขา โดย
ปล่อยให้พวกเขาจัดการกับลูกๆ ของเขาเอง นี่เป็นหนึ่งในจุดอ่อนที่ยิ่งใหญ่ของการมีภรรยา
หลายคน ไม่ว่ากรณีใด ดาวิดก็ไม่ได้ทำทนายอาโดเนียยาห์ที่ทำตัวราวกับว่าเขาเป็นกษัตริย์ นอกจาก

นี่ เขายังเป็นชายหนุ่มรูปงามด้วย มารดาของอาโดเนียห์ไม่ได้เป็นมารดาของอับซาโลม แต่เขาเกิดหลังอับซาโลมไม่นาน

1 พกษ 1:7-9   อาโดเนียห์จึงพยายามที่จะสร้างฐานทางการเมืองของตน ท่านได้ปรึกษากับโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์และกับอาบียาธาร์ปุโรหิต เขาทั้งสองก็ติดตามและช่วยเหลืออาโดเนียห์ อาโดเนียห์สามารถเกณฑ์โยอาบ แม่ทัพของดาวิดและอาบียาธาร์ปุโรหิตให้มาเป็นพวกตนได้ อย่างไรก็ตาม 8 แต่ซาโดคปุโรหิต และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาคา และนาธานผู้พยากรณ์กับซิมเอีและเรอี และพวกทแกล้วทหารของดาวิดมิได้อยู่ฝ่ายอาโดเนียห์ แน่แน่นอนว่าไม่ใช่คนสำคัญๆทั้งหมดของอิสราเอลเข้าร่วมเป็นพวกเดียวกับอาโดเนียห์

ขณะเดียวกัน 9 อาโดเนียห์ได้ถวายแกะ วัว และสัตว์อ้วนพีเป็นเครื่องบูชา ณ ศิลาแห่งโศเฮเลทซึ่งอยู่ข้างๆเอนโรเกล และท่านได้เชิญพี่น้องทั้งสี่ของท่าน คือราชโอรสของกษัตริย์ และประชาชนทั้งสี่แห่งยูดาห์ที่เป็นข้าราชการของกษัตริย์ อาโดเนียห์เตรียมงานเลี้ยงใหญ่ในแถบชนบททางตอนเหนือของกรุงเยรูซาเล็ม แม้เขายังไม่ได้เป็นกษัตริย์ เขาก็กำลังทำตัวเหมือนกษัตริย์แล้ว ดูเหมือนว่าเขาหาทางที่จะทำตัวให้เป็นที่โปรดปรานต่อชาวยูดาห์และพี่น้องคนอื่นๆที่เหลือของเขา เห็นได้ชัดว่าเขากำลังหาเสียงเพื่อที่จะชิงตำแหน่งกษัตริย์ในการหาเสียงสนับสนุนจากคนเหล่านั้นที่มีอิทธิพล

1 พกษ 1:10   เห็นได้ชัดว่าซาโลมอนพร้อมกับคนเหล่านั้นที่รักดีต่อเขาไม่ได้มาร่วมการเลี้ยงนี้ด้วย แต่ท่านมิได้เชิญนาธานผู้พยากรณ์ หรือเบไนยาห์ หรือพวกทแกล้วทหาร หรือซาโลมอนอนุชาของท่าน ซาโลมอนน้องชายของเขาเป็นผู้สืบราชบัลลังก์คนต่อไปอย่างชัดเจน อาโดเนียห์กำลังลอบชิงตำแหน่งของน้องตน ดังนั้นเขาจึงไม่ปล่อยให้ซาโลมอนทราบแผนการของตนอย่างระมัดระวัง

1 พกษ 1:11-14   อย่างไรก็ตาม แล้วนาธานก็ทูลพระนางบัทเชบาพระชนนีของซาโลมอนว่า "พระองค์ไม่ทรงได้ยินหรือว่า อาโดเนียห์ โอรสของพระนางฮักกิทได้ทรงราชย์แล้ว และดาวิดเจ้านายของข้าพระองค์ก็ได้ทรงทราบเรื่อง 12 เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอข้าพระองค์ถวาย

คำปรึกษา เพื่อพระองค์จะได้ทรงช่วยชีวิตของพระองค์ และชีวิตของซาโลมอนโอรสของ
พระองค์ไว้ ความจงรักภักดีของนาธันนั้นมีต่อดาวิดอย่างชัดเจน เขาริบเตือนนางบัทเชบาเกี่ยวกับ
แผนการของอาโดเนียห์ อาโดเนียห์กำลังทำตัวเหมือนกษัตริย์และดาวิดก็ไม่ทราบเรื่องอย่าง
เห็นได้ชัด นาธันจึงเป็นห่วงชีวิตของทั้งนางบัทเชบาและซาโลมอนบุตรชายของนาง

เขาจึงให้คำปรึกษานางว่า 13 ขอเสด็จเข้าเฝ้ากษัตริย์ดาวิด และกราบทูลพระองค์ว่า 'โอ
กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน พระองค์ได้ทรงปฏิญาณกับสาวใช้ของพระองค์ไว้มิใช่หรือว่า "ซา
โลมอนบุตรของเจ้าจะครองสมบัติต่อจากเราแน่นอน และจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา" มิใช่หรือ
ไหนอาโดเนียห์จึงทรงครองเล่าพะคะ' 14 ดุเถิด ขณะที่พระองค์กราบทูลกษัตริย์อยู่ ข้าพระองค์
จะตามเข้าไปเฝ้า และสนับสนุนพระเสาวนีย์ของพระองค์" แผนการของนาธันก็คือ ให้นา
บัทเชบาให้ดาวิดยืนยันอย่างเปิดเผยอีกครั้งถึงการตัดสินใจของเขาที่จะให้ซาโลมอนครองราชย์
ต่อจากเขา (เห็นได้ชัดว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นก่อนคำประกาศต่อหน้าสาธารณชนของดาวิดที่ให้ซา
โลมอนเป็นผู้สืบราชบัลลังก์ต่อจากเขาตามที่มีบันทึกไว้ใน 1 พงศาวดาร 28) เมื่อนางบัทเชบาได้
เข้าไปพูดเรื่องนี้กับดาวิดแล้ว นาธันก็จะเฝ้าเข้าไปต่อจากนั้นทันทีและเตือนความจำดาวิดถึง
เรื่องนี้ด้วย

1 พกษ 1:15-21 นางบัทเชบาจึงตกลงตามแผนการของนาธัน แล้วพระนางบัทเช
บาก็เข้าไปเฝ้ากษัตริย์ที่ห้องบรรทม กษัตริย์ทรงพระชรามาก และอาบิซาคชาวชูเนมก็กำลังอยู่
ปรนนิบัติกษัตริย์ 16 เมื่อพระนางบัทเชบากราบลวดยังคมกษัตริย์แล้ว กษัตริย์ก็ตรัสถามว่า
"เจ้าประสงค์สิ่งใด" ทั้งดาวิดและนางบัทเชบาต่างแก่ชราด้วยกันทั้งคู่ นั่นจึงเป็นเหตุที่ว่าทำไม
อาบิซาคถึงถูกจ้างให้มาเป็นนางพยาบาลของดาวิด ดาวิดจึงถามว่าภรรยาที่อยู่กินด้วยกันมาหลาย
ปีของตนต้องการอะไร

นางบัทเชบาจึงเตือนความจำดาวิดถึงคำสัญญาที่เขาคิดไว้กับตนก่อนหน้านั้น
17 พระนางทูลพระองค์ว่า "ข้าแต่เจ้านายของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงปฏิญาณในพระนาม
ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ต่อสาวใช้ของพระองค์ว่า 'ซาโลมอนบุตรของเจ้าจะครอง

สมบัติต่อจากเราแน่นอน และเขาจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา' ข้อเท็จจริงที่ว่าดาวิดเคยให้คำ
ปฏิญาณไว้กับนางในพระนามของพระเยโฮวาห์จึงทำให้คำสัญญาของเขามีผลผูกมัด คำประกาศ
ต่อหน้าสาธารณชนของเขาเรื่องการสืบราชบัลลังก์ของซาโลมอนมีขึ้นหลังจากนั้นไม่นานใน 1
พงศาวดาร 28:5

นางบัทเชบาจึงแจ้งให้ดาวิดทราบถึงสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น 18 ดุเถิด บัดนี้อาโดเนียห์ทรง
ราชย์แล้ว แม้ว่าพระองค์คือกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันก็หาทรงทราบไม่ 19 เธอได้ถวายเป็น
สัตว้อ้วนพีและแกะเป็นอันมาก และได้เชิญบรรดาโอรสของกษัตริย์ กับอาบียาซาร์ปุโรหิต กับโย
อาบผู้บัญชาการกองทัพ แต่ซาโลมอนผู้รับใช้ของพระองค์ เธอหาได้เชิญไม่

นางบัทเชบาจึงอ้อนวอนดาวิดให้ออกคำแถลงการณ์เกี่ยวกับว่าใครจะสืบราชบัลลังก์ต่อ
จากเขา 20 โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน อิสราเอลทั้งสิ้นก็เพ่งดูพระองค์ เพื่อพระองค์
จะตรัสแก่เขาว่า จะทรงให้ผู้ใดนั่งบนบัลลังก์ของกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันแทนพระองค์
21 มิฉะนั้นจะเป็นดังนี้ คือเมื่อกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของ
พระองค์แล้ว หม่อมฉันและซาโลมอนบุตรของหม่อมฉันก็จะตกเป็นฝ่ายผิด" นอกจากนี้ นา
งบัทเชบายังเป็นกังวลว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับตนและซาโลมอนหากอาโดเนียห์ประสบความสำเร็จกับแผนการของเขา

อีกครั้งที่จุดอ่อนอันยิ่งใหญ่ของการมีภรรยาหลายคนถูกเปิดเผย เห็นได้ชัดว่าภรรยา
หลายคนของดาวิดต่างแข่งขันกัน แทนที่จะมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในครอบครัว บุตรชาย
ทั้งหลายของดาวิดกลับกลายเป็นศัตรูทางการเมืองต่อกัน แม้เรื่องนี้เกิดขึ้นได้อย่างแน่นอนใน
ครอบครัวแบบผัวเดียวเมียเดียว การมีภรรยาหลายคนก็ดูเหมือนจะทำให้การวิวาทเช่นนั้นขยาย
ใหญ่โตมากขึ้นไปอีก

1 พกษ 1:22-27 เหมือนที่ได้วางแผนไว้และเข้ามาได้จึงหวะพอดิ นาธันก็มาเข้าเฝ้า
พร้อมกับเรื่องราวเดียวกัน ดุเถิด ขณะเมื่อพระนางกำลังกราบทูลกษัตริย์อยู่ นาธันผู้พยากรณ์ก็
เข้ามา 23 เขาทั้งหลายจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า "ดุเถิด นาธันผู้พยากรณ์" เมื่อนาธันเข้ามาต่อพระ

พัศตรกษัตริย์ เขาก็ชบหน้าลงถึงพื้นถวายคำนับกษัตริย์ 24 และนาชั้นกราบทูลว่า "โอ ข้าแต่ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ พระองค์รับสั่งไว้หรือว่า 'อาโดเนียห์จะครองต่อจากเรา และจะ นั่งบนบัลลังก์ของเรา' 25 เพราะวันนี้เธอได้ลงไปถวายว้าว สัตว์อ้วนพีและแกะเป็นอันมาก และ ได้เชื้อเชิญบรรดาโอรสของกษัตริย์ ทั้งผู้บัญชาการกองทัพ และอาบิยาธารปุโรหิต และดูเถิด เขา ทั้งหลายกำลังกินดื่มต่อหน้าเธอและกล่าวว่า 'ขอ กษัตริย์อาโดเนียห์ทรงพระเจริญ' 26 แต่ส่วน ข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ และศาโดคปุโรหิต กับเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา และซาโลม อนผู้รับใช้ของพระองค์เธอหาได้เชิญไม่ 27 เหตุการณ์ทั้งนี้บังเกิดขึ้นโดยกษัตริย์เจ้านายของข้า พระองค์หรือ และพระองค์มิได้ตรัสบอกแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า จะทรงให้ผู้ใดนั่งบนบัลลังก์ ของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ต่อจากพระองค์"

นาชั้นเล่าย้อนอย่างมีวิธีการถึงเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับอาโดเนียห์ นอกจากนี้ เขาใส่ รายละเอียดเพิ่มเข้าไปด้วยว่าคนเหล่านั้นที่เป็นพวกเดียวกับอาโดเนียห์กำลังร้องทูลพระเจ้าให้ ทรง "ช่วยกษัตริย์อาโดเนียห์" นาชั้นถามดาวิดสองครั้งว่าเขาได้รับรองอาโดเนียห์เช่นนั้นหรือไม่ อาจเป็นได้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่นาชั้นและแก่ดาวิดด้วยว่าซาโลมอนควรเป็น กษัตริย์องค์ต่อไป เขาจึงประหลาดใจว่าทำไมดาวิดถึงไม่ได้บอกตนว่าอาโดเนียห์ควรเป็น กษัตริย์องค์ต่อไป

1 พกษ 1:28-30 พอได้ยินเรื่องราวนี้ทั้งหมด กษัตริย์ดาวิดก็ตอบและกล่าวว่า "จง เรียกบัทเชบาให้มาหาเรา" พระนางก็เสด็จเข้ามาเฝ้าต่อพระพัศตรกษัตริย์ และประทับยืนอยู่ต่อ พระพัศตรกษัตริย์ 29 แล้วกษัตริย์ทรงปฏิญาณว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด คือ พระองค์ผู้ทรงได้ชีวิตของเราจากบรรดาความทุกข์ยาก 30 เราได้ปฏิญาณต่อเจ้าในพระนามพระ เยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลว่า 'ซาโลมอนบุตรของเจ้าจะครองสมบัติต่อจากเราแน่นอน และ เธอจะนั่งบนบัลลังก์ของเราแทนเรา' เราก็จะกระทำอย่างนั้นวันนี้แหละ"

เห็นได้ชัดว่านางบัทเชบาได้ออกไปจากห้องนั้นแล้วตอนที่นาชั้นเข้ามา ดาวิดจึงเรียกนาง ให้เข้ามาอีก ขณะที่นางยืนอยู่ข้างเตียงเขา เขาก็ปฏิญาณต่อนางอีกครั้งว่าซาโลมอนจะขึ้นเป็น

กษัตริย์ต่อจากเขา นอกจากนี้ เขาสัญญาด้วยว่าเขาจะส่งต่อมงกุฏนั้นให้แก่ซาโลมอนในวันนั้น
เลย

1 พกษ 1:31 พอได้ยินเช่นนั้น แล้วพระนางบัทเชบาก็ขอบพระพักตร์ลงถึงดินถวาย
บังคมกษัตริย์ และกราบทูลว่า "ขอ กษัตริย์ดาวิดเจ้านายของหม่อมฉันจงทรงพระเจริญเป็น
นิตย์" เห็นได้ชัดถึงความเคารพที่นางบัทเชบาให้แก่สามีผู้แก่ชราของนาง แม้นางรู้ว่าเขาจะอยู่
ต่ออีกไม่นานแล้ว นางก็ทูลขอชีวิตอันไม่รู้จบให้แก่เขา แน่ใจว่านางบัทเชบาจริงใจในคำ
ยืนยันของตน ดาวิดเป็นสามีของนางมาหลายปีและนางย่อมรักเขาอย่างแน่อน

1 พกษ 1:32-35 ดาวิดจึงออกคำสั่งว่า กษัตริย์ดาวิดรับสั่งว่า "จงเรียกศาโดก
ปุโรหิต และนาธานผู้พยากรณ์ กับเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดามาหาเรา" เขาทั้งหลายจึงเข้ามาเฝ้า
กษัตริย์ กษัตริย์ชราผู้นี้จึงเรียกตัวเหล่าผู้นำชั้นยอดของชนชาตินั้นให้มาเข้าเฝ้า ศาโดกเป็น
ปุโรหิตใหญ่ นาธานเป็นผู้พยากรณ์ที่ได้รับความเชื่อถือมายาวนาน เบไนยาห์หนึ่งในทหารกล้า
ของดาวิดเป็นผู้บัญชาการองครักษ์ประจำพระราชวังของดาวิด

ดังนั้น 33 และกษัตริย์ตรัสสั่งเขาทั้งหลายว่า "จงพาข้าราชการของเจ้านายของเจ้าไปจัด
ให้ซาโลมอนโอรสของเราขึ้นขี่ล่อของเรา และนำเขาลงไปที่กิโฮน 34 และให้ศาโดกปุโรหิต และ
นาธานผู้พยากรณ์เจิมตั้งเขาไว้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลที่นั่น แล้วทำนทั้งหลายจงเป่าแตร และ
ประกาศว่า 'ขอ กษัตริย์ซาโลมอนทรงพระเจริญ'

ดาวิดสั่งให้คนพาซาโลมอนขึ้นขี่ล่อสีขาวของกษัตริย์ เห็นได้ชัดว่าสัตว์ตัวนี้ไม่เพียงโดดเด่น
ในเรื่องสีของมันเท่านั้น แต่ยังเป็นของกษัตริย์อีกด้วย ขบวนแห่ของกษัตริย์นี้ได้รับบัญชา
จากดาวิดให้ไปยังน้ำพุกิโฮนซึ่งเป็นที่ๆซาโลมอนจะถูกเจิมตั้งเป็นกษัตริย์ ทำไมดาวิดถึงสั่งพวก
เขาให้ไปที่กิโฮนก็เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกัน อาจเป็นไปได้ว่าเป็นสถานที่ๆประชาชนมาชุมนุมกัน
เพราะเหตุน้ำพุที่อยู่ที่นั่น หากเปรียบเทียบความตรงข้ามกันแล้ว ที่เอนโรเกสซึ่งเป็นที่ๆอาโดนี
ยาห์กำลังเฉลิมฉลองก็มีน้ำพุอยู่แห่งหนึ่งด้วยซึ่งป้อนน้ำให้แก่สระสิโลอัม ประเพณีิวบางแหล่ง

ก็เชื่อว่ากษัตริย์ฮีบรูต้องถูกเจิมตั้งข้างน้ำพุที่มีน้ำไหล ไม่มีข้อพระคัมภีร์ที่บ่งบอกเรื่องนี้และเห็นได้ชัดว่านี่เป็นเหตุการณ์เดียวที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับเรื่องนี้

อาจเป็นไปได้เช่นกันว่ากิโฮนซึ่งอยู่ฝั่งตะวันตกของเมืองนั้นอยู่ห่างไกลจากที่ๆอาโดเนียห์กำลังจัดงานเลี้ยงอยู่ทางฝั่งเหนือที่เอนโรเกล ไม่ว่ากรณีใด พวกที่อยู่ฝ่ายอาโดเนียห์ก็จะไม่สามารถเข้าแทรกแซงกับการเจิมตั้งซาโลมอนเป็นกษัตริย์ได้

ดาวิดสั่งอีกว่าบรรดาข้าราชการที่เขาไว้วางใจจะต้องเจิมตั้งซาโลมอนเป็นกษัตริย์ต่อหน้าประชาชนโดยเปาแตร (โซฟาร์) เพื่อส่งสัญญาณถึงโอกาสนั้น จากนั้นพวกเขาจะต้องทูลขอพระเจ้าให้ทรง “ช่วยกษัตริย์ซาโลมอน” ต่อหน้าประชาชน

หลังจากทำอย่างนั้นเสร็จสิ้นแล้ว ดาวิดก็สั่งว่า 35 แล้วท่านทั้งหลายจงติดตามเขาขึ้นมา และเขาจะมานั่งบนบัลลังก์ของเรา เพราะว่าเขาจะได้เป็นกษัตริย์แทนเรา เราได้กำหนดตั้งเขาไว้ให้เป็นผู้ครอบครองเหนืออิสราเอลและเหนือยูดาห์" กษัตริย์องค์ใหม่ที่ถูกเจิมตั้งนี้จึงต้องถูกพามาหาดาวิดและนั่งบนบัลลังก์ของเขาอย่างเป็นทางการพร้อมกับคำอวยพรเต็มเปี่ยมของดาวิด เมื่อทำเช่นนั้นแล้ว คนทั้งปวงก็จะทราบชัดเจนว่าซาโลมอนเป็นกษัตริย์องค์ใหม่เหนืออิสราเอล

1 พกษ 1:36-37 จากนั้นเบไนยาห์ซึ่งอาจเป็นโฆษกสำหรับพวกที่เหลือก็ตอบกลับไปว่า "เอเมน ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตั้งนั่นเทอญ

37 พระเยโฮวาห์ได้ทรงสถิตกับกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์มาแล้วฉันใด ก็ขอทรงสถิตกับซาโลมอนฉันนั้น และขอทรงกระทำให้พระที่นั่งของพระองค์ใหญ่ยิ่งกว่าพระที่นั่งของกษัตริย์ดาวิดเจ้านายของข้าพระองค์" เบไนยาห์จึงกล่าวเห็นดีด้วยกับการตัดสินใจของกษัตริย์ และทูลขอพรของพระเจ้าให้แก่ซาโลมอน เบไนยาห์อาจกล่าวเป็นคำพยากรณ์และอาจรู้ล่วงหน้าด้วย เขาจึงทูลขอพระเจ้าให้ทรงทำให้บัลลังก์ของซาโลมอนยิ่งใหญ่กว่าบัลลังก์ของดาวิดบิดาของเขาเสียอีก

1 พกษ 1:38

คนทั้งสามนี้ซึ่งแต่งตั้งโดยดาวิดจึงเริ่มปฏิบัติงานที่ตนได้รับมอบหมายทันที ดังนั้นศาคาโดกปุโรหิต นาธานผู้พยากรณ์ และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา และคนแคะเรื่อกับคนเปเลทได้ลงไปจัดให้ซาโลมอนประทับบนล่อพระที่นั่งของกษัตริย์ดาวิดและได้นำท่านมาถึงกิโฮน ตามที่ดาวิดได้รับสั่งไว้ ซาโลมอนถูกพาขึ้นขี่ล่อสีขาวของกษัตริย์ไปยังน้ำพุกิโฮน (“คนแคะเรื่อกับคนเปเลท” คือ องค์กรักที่เป็นทหารรับจ้างซึ่งถูกจ้างให้เป็นทหารยามประจำพระราชวังของดาวิด เห็น ได้ชัดว่าเบไนยาห์เป็นผู้บัญชาการของพวกเขา ดังนั้น พิธีเจิมตั้งซาโลมอนจึงอยู่ในสายตาของทหารยามประจำพระราชวังของดาวิด)

1 พกษ 1:39-40

ซาโลมอนจึงเป็นกษัตริย์ที่ได้รับการเจิมตั้งแล้ว แล้วศาคาโดกปุโรหิตได้นำเขาสัตว์ที่บรรจุน้ำมันมาจากพลับพลา และเจิมตั้งซาโลมอนไว้ และเขาทั้งหลายก็เปาแตร และประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า “ขอ กษัตริย์ซาโลมอนทรงพระเจริญ” เพื่อให้การเจิมตั้งซาโลมอนเป็นทางการ น้ำมันที่ใช้เจิมตั้งเขาจึงมาจากพลับพลานั้น แน่ใจว่าน้ำมันเป็นวิธีปรุงแบบบริสุทธิ์สำหรับตำแหน่งที่พระเจ้าทรงแต่งตั้ง การเปาแตร (โซฟาร์) คือ การประกาศแก่สาธารณชนเรื่องกษัตริย์องค์ใหม่ พอได้ยินเสียงแตรนั้น ประชาชนก็ร้องออกมาว่า “ขอพระเจ้าทรงช่วยกษัตริย์ซาโลมอนด้วยเถิด” คำร้องทูลของพวกเขาเจาะจงที่ซาโลมอนโดยเฉพาะ วลีนี้จริงๆแล้วมีความหมายว่า “ขอพระเจ้าทรงโปรดพิทักษ์รักษา (หรือประทานชีวิตให้แก่) กษัตริย์ซาโลมอนด้วยเถิด”

จากนั้น 40 และประชาชนทั้งปวงก็ตามเสด็จไปเปาเปีและเปรมปรีดีด้วยความชื่นบานยิ่งนัก แผ่นดินก็แยกด้วยเสียงของเขาทั้งหลาย ขณะที่กษัตริย์ที่ได้รับการเจิมตั้งองค์ใหม่นี้ขี่ล่อสีขาวของดาวิดกลับขึ้นไปในกรุงนั้นเพื่อไปยังบัลลังก์ของดาวิด ผู้งชนของกรุงนั้นก็เดินตามหลังเขามาด้วย เห็น ได้ชัดว่าพวกเขากำลังโห่ร้องเสียงดังขณะที่คนอื่นๆก็เล่นเครื่องดนตรีต่างๆ เสียงโห่ร้องและเสียงตะโกนของผู้งชนก็ดังสนั่นเสียงจนพื้นแผ่นดินสั่นไหว เหล่าสามัญชนต่างชื่นชมยินดีที่ได้ทราบเรื่องกษัตริย์องค์ใหม่ของพวกเขา นั่นคือ ซาโลมอน พวกเขาจึงเฉลิมฉลองตามท้องถนนกันเอิกเกริก

1 พกษ 1:41 ขณะเดียวกันอีกฟากหนึ่งของเมือง เสียงโห่ร้องของฝูงชนและเสียงเป่าแตรโซฟาร์ก็ถูกได้ยิน อาโดเนียห์และบรรดาแขกที่อยู่กับท่านเมื่อรับประทานเสร็จแล้ว ก็ได้ยินเสียงนั้น และเมื่อโยอาบได้ยินเสียงแตรก็พูดว่า "เสียงอึกทึกครึกโครมนี้ที่ในกรุงหมายความว่าอะไร" เป็นธรรมดาที่โยอาบเข้าใจอย่างชัดเจนถึงความหมายของการเป่าแตรนั้น มันเป็นระบบการส่งสัญญาณแก่สาธารณชนอย่างเป็นทางการ เขารู้ว่าเกิดเรื่องแล้ว

1 พกษ 1:42-43 ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ ดุเล็ด โยนาธานบุตรชายอาบียาซาร์ปุโรหิตก็มาถึง และอาโดเนียห์ก็กล่าวว่า "เข้ามาเถิด เพราะเจ้าเป็นคนมีกำลังมากจึงนำข่าวดีมา" 43 โยนาธานกราบเรียนอาโดเนียห์ว่า "หาмиได้ เพราะกษัตริย์ดาวิดเจ้านายของเราทั้งปวงได้ทรงกระทำให้ซาโลมอนเป็นกษัตริย์ โยอาบซึ่งแอบหวังอยู่เล็กๆก็เชิญผู้สื่อสารหนุ่มคนนี้เข้ามาโดยหวังว่าเขาจะนำข่าวดีมาให้ อย่างไรก็ตาม บุตรของอาบียาซาร์ก็ทำงานล้มทันที เขาแจ้งข่าวร้ายเหมือนระเบิดลง "กษัตริย์ดาวิดเจ้านายของเราทั้งปวงได้ทรงกระทำให้ซาโลมอนเป็นกษัตริย์"

1 พกษ 1:44-46 แน่แน่นอนว่าชายหนุ่มนี้หอบแฮ่กๆขณะที่เขาเล่าให้ฟังว่าเกิดอะไรขึ้นแล้วและกษัตริย์ได้รับสั่งให้ศาคาโดกปุโรหิต นาธานผู้พยากรณ์ และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาคากับคนแคเรีและคนเปเลทตามซาโลมอนไป และเขาทั้งหลายก็ได้จัดให้ซาโลมอนประทับบนล้อพระที่นั่งของกษัตริย์ 45 และศาคาโดกปุโรหิต กับนาธานผู้พยากรณ์ได้เจิมตั้งท่านไว้ให้เป็นกษัตริย์ ณ กีโฮน และเขาทั้งหลายก็ขึ้นมาจากที่นั่นด้วยความเปรมปรีดี เพราะฉะนั้นในกรุงจึงอึกทึกครึกโครม นี่เป็นเสียงที่ท่านทั้งหลายได้ยิน 46 ซาโลมอนได้ทรงประทับบนพระราชบัลลังก์ด้วยฝ่ามือที่สุกของอาโดเนียห์ได้กลายเป็นจริงแล้ว ขณะที่พวกเขากำลังกินเลี้ยงกันอยู่ ดาวิดบิดาของเขาได้เจิมตั้งน้องชายต่างมารดาของเขาคือซาโลมอนเป็นกษัตริย์แล้ว นอกจากนี้ ซาโลมอนยังนั่งบนบัลลังก์แล้วด้วย

1 พกษ 1:47-48 ผู้สื่อสารหนุ่มคนนี้เล่าต่อไปอีกว่า ยิ่งกว่านั้นอีกบรรดาข้าราชการของกษัตริย์ก็เข้าไปถวายพระพรแด่กษัตริย์ดาวิดเจ้านายของเราว่า "ขอพระเจ้าทรงกระทำให้พระนามของซาโลมอนนั้นลือไปยิ่งกว่าพระนามของพระองค์ และขอทรงกระทำให้บัลลังก์ของ

ซาโลมอนใหญ่ยิ่งกว่าบัลลังก์ของพระองค์' แล้วกษัตริย์ก็ทรงโน้มพระกายลงบนแท่นที่
บรรทม 48 และกษัตริย์ก็ตรัสด้วยว่า 'สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล ผู้ได้ทรง
ประทานให้มีคนหนึ่งนั่งบนบัลลังก์ของเราในวันนี้ ด้วยตาของเราเองได้เห็นแล้ว'" นี่เป็นข่าวร้าย
มากขึ้นไปอีกสำหรับอาโดเนียห์ พวกคนรับใช้ของดาวิดได้อวยพรซาโลมอนและดาวิดเองยัง
โน้มตัวลงบนเตียงของตนต่อซาโลมอนด้วย ซึ่งเป็นการอวยพรซาโลมอนอย่างเป็นทางการ
พระพรทางการของดาวิดได้ให้แก่ซาโลมอนผู้เป็นกษัตริย์แล้ว กษัตริย์ชราผู้นี้ได้ส่งต่อกทา
กษัตริย์ของตนให้แก่ซาโลมอนอย่างเป็นทางการแล้ว การกระทำนี้เสร็จสิ้นลงแล้ว มันไม่อาจ
เปลี่ยนแปลงได้แล้ว

1 พกษ 1:49-50 งานเลี้ยงของอาโดเนียห์เลิกแล้ว แล้วบรรดาแขกทั้งปวงของอาโด
เนียห์ก็กลัว และลุกขึ้น ต่างคนต่างไปตามทางของตน พวกแขกหรือเข้าใจอย่างชัดเจนถึงความ
หมายโดยนัยของสิ่งที่เกิดขึ้น พวกเขาหันหลังพิศคนแล้ว ซาโลมอนมีสิทธิอำนาจและมีแนว
โน้มที่จะทำการล้างแค้นต่อคู่อริของเขาด้วย แขกหรือของอาโดเนียห์จึงวิ่งแตกไปอย่างรวดเร็ว

ยิ่งกว่านั้น 50 ฝ่ายอาโดเนียห์ก็กลัวซาโลมอน จึงลุกขึ้นไปจับเชิงนอนของแท่นบูชา เห็น
ได้ชัดว่าแท่นที่ว่านั้นคือ แท่นทองเหลืองที่ยังอยู่ที่พลับพลาเดิม การคว่ำเชิงนอนของแท่นนั้นเป็น
ธรรมเนียมอย่างหนึ่งที่ไม่มีพื้นฐานอยู่ในพระราชบัญญัติของโมเสส อย่างไรก็ตามผู้คนก็คิดกัน
ว่าไม่มีใครกล้าที่จะทำให้สถานที่ๆศักดิ์สิทธิ์เช่นนั้นเป็นมลทินไปด้วยโลหิตมนุษย์ อาโดเนียห์รู้
ดีว่าชีวิตของตนตกอยู่ในอันตราย เขาจึงไปเกาะเชิงนอนของแท่นนั้นไว้แน่นเหมือนเป็นที่หลบ
ภัยจากการล้างแค้นของซาโลมอนตามที่เขาคิด

1 พกษ 1:51-53 มีคนมารายงานซาโลมอนว่าอาโดเนียห์ได้ทำอะไรลงไป มีคนไป
กราบทูลซาโลมอนว่า "ดูเถิด อาโดเนียห์กลัวกษัตริย์ซาโลมอน เพราะดูเถิด เธอจับเชิงนอนที่
แท่นบูชาอยู่กล่าวว่า 'ขอกษัตริย์ซาโลมอนได้ปฏิญาณแก่ข้าพเจ้าในวันนี้ว่า พระองค์จะไม่
ประหารผู้รับใช้ของพระองค์เสียด้วยดาบ'" ซาโลมอนจึงตอบกลับไปว่า 52 "ถ้าแม้เขาสำแดงตัว

ได้ว่าเป็นคนที่สมควร ผมสักเส้นเดียวของเขาจะไม่ตกลงยังพื้นดิน แต่ถ้าพบความช่วยเหลือในตัวเขา เขาจะต้องถึงแก่ความตาย"

ดังนั้น 53 กษัตริย์ซาโลมอนตรัสสั่งให้คนไปนำท่านลงมาจากแท่นบูชา และท่านก็มาราบลงต่อกษัตริย์ซาโลมอน และซาโลมอนตรัสแก่ท่านว่า "จงกลับไปวังของท่านเถิด" เมื่อถูกพาตัวไปหาซาโลมอน กษัตริย์องค์ใหม่จึงเตือนสติอาโดเนียห์อย่างเข้มงวดให้กลับบ้านไป นี้บอกเป็นนัยว่าพฤติกรรมของเขาจะเป็นตัวกำหนดการพิพากษาในภายหลัง

*****

ภาพรวมของ 1 พงศกษัตริย์ 2: บทที่ 2 ของ 1 พงศกษัตริย์นำเสนอเหตุการณ์สำคัญ ดาวิดกษัตริย์เฒ่าผู้อาวุโสให้คำกำชับแก่ซาโลมอนกษัตริย์องค์ใหม่ การสิ้นชีวิตของดาวิดถูกบันทึกไว้ตามมาด้วยเรื่องของการประหารชีวิตอาโดเนียห์ บทนี้ยังบันทึกเกี่ยวกับการหลบหนีและความตายของโยอาบรวมถึงการประหารชีวิตชิมอียด้วย ซาโลมอนจึงรวมอำนาจให้เป็นปึกแผ่นในฐานะกษัตริย์องค์ใหม่

1 พกษ 2:1 ในช่วงบั้นปลายชีวิตของดาวิด เขาแนะนำบุตรชายของเขาคือซาโลมอนในฐานะกษัตริย์องค์ใหม่อย่างแข็งขันว่า เมื่อเวลาที่ดาวิดจะสิ้นพระชนม์ใกล้เข้ามา พระองค์ทรงกำชับซาโลมอนราชโอรสของพระองค์ว่า คำที่แปลว่า กำชับ (ซาวาห์) จริงๆแล้วมีความหมายว่า ‘บัญชา’ ดาวิดจึงสั่งซาโลมอนในสิ่งต่อไปนี้

1 พกษ 2:2 ดาวิดจึงกำชับซาโลมอนว่า "เรากำลังจะเป็นไปตามทางของโลกแล้ว จงเข้มแข็งและตำแดงตัวของเจ้าให้เป็นลูกผู้ชาย คำพูดที่เขากล่าวว่าจะไปตามทางของโลกก็เป็นการบ่งบอกว่าเขาใกล้จะตายแล้ว เขาจึงกำชับซาโลมอนให้เป็นคน (1) เข้มแข็งในด้านอุปนิสัยและ (2) ตำแดงตัวของเจ้าให้เป็นลูกผู้ชาย อันหลังนี้น่าจะหมายถึงการเป็นคนกล้าหาญ มีปัญญาและเป็นผู้ใหญ่

1 พกษ 2:3-4

ดาวิดจึงตั้งซาโลมอนว่า และจงรักษาพระบัญชากำชับของพระเย

โฮวาท้พระเจ้าของเจ้า คือดำเนินในบรรดาพระมรรคาของพระองค์ และรักษากฎเกณฑ์ของ
พระองค์ พระบัญญัติของพระองค์ คำตัดสินของพระองค์ และพระโอวาทของพระองค์ ดังที่ได้
จารึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส เพื่อเจ้าจะได้จำเริญในบรรดาการซึ่งเจ้าได้กระทำ และในที่
ใดๆที่เจ้าไป

ดาวิดแนะนำซาโลมอนอย่างสรุปย่อถึงทางทั้งหลายของพระเจ้า กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ
นั่นรวมถึง “กฎเกณฑ์ของพระองค์ พระบัญญัติของพระองค์ คำตัดสินของพระองค์ และพระ
โอวาทของพระองค์” กฎเกณฑ์และพระบัญญัติต่างๆของพระองค์น่าจะหมายถึงบัญญัติของ
โมเสสแบบครอบคลุมซึ่งในนั้นไม่เพียงนำเสนอกฎข้อบังคับด้านพิธีกรรมต่างๆสำหรับคน
อิสราเอลเท่านั้น แต่รวมถึงบัญญัติต่างๆของพระเจ้าในด้านศีลธรรม จิตวิญญาณและการตัดสิน
คดีความต่างๆด้วย พระโอวาทของพระองค์น่าจะหมายถึงสรุปรวมของความจริงเกี่ยวกับพระเจ้า

ที่ควรหมายเหตุไว้เป็นพิเศษก็คือ คำเตือนของดาวิดที่ว่า เมื่อเชื่อฟังพระประสงค์และวิถี
ทางของพระเจ้าโดยรวมทั้งหมด พระเจ้าก็จะทรงทำให้ซาโลมอนเจริญรุ่งเรืองในทุกสิ่งที่เขา
กระทำ หลักการที่สำคัญกว่าก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงสัญญาแล้วว่า จะอวยพรคนเหล่านั้นที่เชื่อฟัง
พระวณะของพระองค์ นั่นถูกกล่าวชัดเจนในพระราชบัญญัติ 28 พระเจ้าทรงสัญญาเรื่องนี้กับโย
ชูวาเช่นกันในโยชูวา 1:8 หลักการนั้นยังมีอยู่จนทุกวันนี้ พระเจ้าจะทรงอวยพรและทำให้คน
เหล่านั้นที่เชื่อฟังพระองค์เจริญ ดู วิวรณ์ 1:3 และ 22:7, 14

ดาวิดกล่าวต่อไปว่า 4 เพื่อพระเยโฮวาท้จะได้รับการรักษาพระวณะของพระองค์ ซึ่งพระองค์
ตรัสเกี่ยวกับเราว่า ‘ถ้าลูกหลานทั้งหลายของเจ้าระมัดระวังในวิถีทางทั้งหลายของเขา ที่จะ
ดำเนินต่อหน้าเราด้วยความจริงอย่างสุดจิตสุดใจของเขา (พระองค์ตรัสว่า) ราชวงศ์จะไม่ขาด
สายที่จะนั่งบนบัลลังก์ของอิสราเอล’ ถ้อยคำที่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่ดาวิด (ซึ่งถูกอ้างอิงถึง
ตรงนี้) น่าจะเป็นถ้อยคำของพันธสัญญากับดาวิดที่ทรงทำไว้ใน 2 ซามูเอล 7 เงื่อนไข่ง่ายๆ
สำหรับพระพรที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้แก่ลูกหลานของดาวิดก็คือ ถั่ว (1) พวกเขาใส่ใจต่อทาง

ของคุณ (2) ที่จะดำเนินต่อพระพักตร์พระเจ้าในความจริง (3) และที่จะทำเช่นนั้นด้วยสุดจิตสุดใจ
ของคุณ แม้บริบทบ่งบอกชัดเจนเกี่ยวกับเชื้อสายของดาวิดและราชวงศ์ของเขาที่จะมา ในทาง
หลักการแล้วพระสัญญานี้ก็ใช้ได้กับทุกคน พระเจ้าจะทรงทำให้เจริญและทรงอวยพรคนเหล่านี้นั้นที่ใส่ใจที่จะดำเนินต่อพระพักตร์พระองค์ในความจริงด้วยสุดจิตสุดใจของพวกเขา

1 พกษ 2:5-6   หลังจากตั้งหลักการต่างๆอันสูงส่งที่ซาโลมอนควรใช้ในการ
ปกครองแล้ว คราวนี้ดาวิดเปลี่ยนมาปิดบัญชีแค้นส่วนตัวบ้าง เขาจึงเตือนซาโลมอนว่า ยิ่งกว่า
นั้นอีก เจ้าก็รู้อยู่แล้วว่า โยอาบบุตรนางเศรยาห์ได้กระทำอะไรแก่เรา คือว่าเขาได้กระทำประการ
ใดแก่ผู้บัญชาการทั้งสองแห่งกองทัพของอิสราเอล คือกระทำแก่อับเนอร์บุตรเนอร์ และแก่อามา
สาบุตรเยเซอร์ที่โยอาบได้ฆ่าเสีย ทำให้โลหิตที่ตกในยามสงครามไหลในยามสันติ และวางโลหิต
ที่ตกในยามสงครามลงบนรัศประคดที่เอวของเขา และลงบนรองเท้าของเขา

โยอาบเป็นหลานชายของดาวิดและเป็นแม่ทัพที่ดาวิดวางใจมาตลอดหลายปี อย่างไรก็ตาม ในช่วงปีหลังๆความจงรักภักดีของโยอาบที่มีต่อดาวิดได้จืดจางไปเสียแล้ว เขาฝ่าฝืนคำสั่ง
และฆ่าอับซาโลมเสีย เขาโอหังต่อดาวิดที่คร่ำครวญเรื่องการเสียชีวิตของอับซาโลม นอกจากนี้
เขายังได้เข้าร่วมในความพยายามที่จะก่อรัฐประหารเพื่อต่อสู้กับซาโลมอนในเรื่องของอาโดนี
ยาห์ด้วย โยอาบคือผู้ที่ได้ฆ่าอับเนอร์ ญาติและแม่ทัพของซาอูลอย่างอธรรมและอย่างโหดเหี้ยม
(ดู 2 ซามูเอล 3:27) โยอาบยังปฏิบัติอย่างโหดเหี้ยมในการฆ่าอามาสาผู้เป็นแม่ทัพของอับซาโลม
อีกด้วย ในช่วงปีหลังๆของเขา โยอาบได้กลายเป็นป็นใหญ่ที่ใครก็เอาไม่อยู่ซึ่งไม่ได้จงรักภักดี
ต่อทั้งดาวิดหรือซาโลมอน

ดังนั้น ดาวิดจึงแนะนำซาโลมอนเกี่ยวกับโยอาบดังนี้ 6 เพราะฉะนั้นเจ้าจงกระทำให้
เหมาะสมตามปัญญาของเจ้า อย่าปล่อยให้ศีรษะหงอกของเขาลงไปสู่แดนคนตายอย่างสันติ เห็น
ได้ชัดว่าโยอาบก็เหมือนดาวิดตรงที่เป็นคนชราแล้วตอนนี้ คำที่แปลว่า ศีรษะหงอก (เศย์บัท)
จริงๆแล้วมีความหมายว่า ‘มีอายุ’ แม้ดาวิดเองมิได้จัดการกับโยอาบในช่วงบั้นปลายชีวิตของเขา
เขาก็แนะนำบุตรของตนด้วยถ้อยคำมากมายให้ประหารชีวิตโยอาบเสีย

1 พกษ 2:7

ตรงกันข้าม ดาวิดกลับตั้งซาโลมอนว่า แต่จงปฏิบัติด้วยความเมตตาต่อบุตรชายทั้งหลายของบารซิลัยคนกิเลอาด จงยอมให้เขาอยู่ในหมู่คนที่รับประทานอยู่ที่โต๊ะของเจ้า เพราะว่าเมื่อเราหนีจากอับซาโลมพี่ชายของเจ้านั้น เขาทั้งหลายได้มาพบกับเราด้วยความเมตตาตั้งนั้นแหละ บารซิลัยดังที่มีกล่าวไว้ในข้อความตรงนี้เป็นผู้ที่ได้เสี่ยงชีวิตของตนเพื่อแสดงความจงรักภักดีต่อดาวิดในช่วงการกบฏของอับซาโลม ดาวิดจึงแนะนำซาโลมอนให้แสดงความกรุณาเสมอไปต่อบุตรทั้งหลายของบารซิลัย

1 พกษ 2:8-9

อย่างไรก็ตาม ดาวิดยังมีบัญชีแค้นอีกหนึ่งที่ต้องปิด เขาเตือนความจำซาโลมอนว่า และดูเถิด มิชิเมอีบุตรเก-ราคนเบนยามินจากบ้านบาสุริมอยู่กับเจ้าด้วย เขาเป็นผู้ดำเินอย่างน่าสลดใจในวันที่เราเดินไปยังมาหะนาอิม แต่เขามาต้อนรับเราที่แม่น้ำจอร์แดน และเราจึงได้ปฏิญาณต่อเขาในพระนามพระเยโฮวาห์ว่า 'เราจะไม่ประหารชีวิตเจ้าด้วยดาบ'

ดาวิดเล่าย้อนถึงช่วงเวลาอันแสนทรมาณของการกบฏของอับซาโลม คราวนั้นชิมเอีได้แสดงตนว่าอยู่ฝ่ายอับซาโลมและเป็นศัตรูต่อดาวิดอย่างชัดเจน ดู 2 ซามูเอล 16:5 หลังจากดาวิดกลับมาด้วยชัยชนะแล้ว ชิมเอีก็พลิกกลืนและดาวิดก็สัญญาว่าจะไว้ชีวิตเขาอย่างเมตตาใหญ่หลวง ดู 2 ซามูเอล 19:18 แม้มิได้บันทึกไว้ก็ตาม เห็นได้ชัดว่าการกลับใจใหม่ของชิมเอีในตอนนั้นเป็นการเสแสร้งและเขาไม่เคยภักดีต่อดาวิดเลย แม้ดาวิดได้สัญญาแล้วว่าตนจะไม่ฆ่าชิมเอี เขาก็ไม่เคยสัญญาว่าคนอื่นจะไม่ฆ่า เห็นได้ชัดว่าเขากลัวว่าความไม่จงรักภักดีของชิมเอีจะเป็นอันตรายต่อการครองราชย์ของซาโลมอนผู้ยังเป็นเด็กหนุ่ม

ดังนั้นดาวิดจึงสั่งว่า 9 เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าอย่าถือว่าเขาไม่มีความผิด เพราะเจ้าเป็นคนมีปัญญา เจ้าจะทราบว่าจะกระทำประการใดแก่เขา และเจ้าจงนำศิระหงอกของเขาลงไปสู่แดนคนตายพร้อมกับโลหิต" เราอาจสันนิษฐานได้ว่าดาวิดไม่ได้สั่งให้พิพากษาพวกศัตรูของตนเพราะความแค้น แต่เขาน่าจะแนะนำซาโลมอนให้กำจัดกลุ่มคนที่ไม่จงรักภักดีออกไปเสียซึ่งอาจจะทำให้การครองราชย์ของกษัตริย์หนุ่มองค์ใหม่นี้เสียความมีเสถียรภาพไปได้ ดังนั้น เขาจึงแนะนำซาโลมอนให้พิจารณาญาณของตนเองในการกำจัดชิมเอีทิ้งเสีย

1 พกษ 2:10-11 นักประวัติศาสตร์ท่านนี้จึงหมายเหตุเกี่ยวกับการสิ้นชีพของดาวิด แล้วดาวิดก็บรรทมหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด การเสียชีวิตของเขาถูกเรียกแบบสุภาพว่าเป็นการหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา แน่แน่นอนว่า นครดาวิดคือ เบธเลเฮม จนทุกวันนี้มีศาลเจ้าที่เป็นเครื่องหมายระบุสถานที่ๆ เชื่อกันว่าเป็น อุโมงค์ฝังศพของดาวิด

นักเขียนท่านนี้จึงสรุปย่ออาชีพการเป็นกษัตริย์ของดาวิด **11** และเวลาที่ดาวิดทรงครอบครองอยู่นี่อิสราเอลนั้นเป็นสี่สิบปี พระองค์ทรงครอบครองในเฮโบรนเจ็ดปี และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามสิบสามปี การครองราชย์ในช่วงเจ็ดปีแรกของดาวิดในเฮโบรนคือการครอบครองเหนือตระกูลยูดาห์ การครองราชย์สามสิบสามปีหลังเป็นการครอบครองเหนือชนอิสราเอลทั้งหมด

1 พกษ 2:12 มีหมายเหตุสรุปย่อเกี่ยวกับการขึ้นครองราชย์ของซาโลมอน ดังนั้นแหละซาโลมอนจึงประทับบนพระที่นั่งของดาวิดราชบิดาของพระองค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ก็ดำรงมั่นคงอยู่ เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงสถาปนาการครองราชย์ของซาโลมอนอย่างน่าอัศจรรย์ ราชอาณาจักรของเขาจึงรุ่งเรืองตั้งแต่แรกเริ่ม

1 พกษ 2:13-18 เห็นได้ชัดว่าหลังจากดาวิดเสียชีวิตไม่นาน อาโดเนียห์ก็เริ่มคิดแผนชั่วอีกครั้ง แล้วอาโดเนียห์โอรสของพระนางฮักกิทได้เข้าเฝ้าพระนางบัทเชบาพระชนนีของซาโลมอน พระนางมีพระเสาวนีย์ว่า "เข้ามาอย่างสันติหรือ" ท่านทูลว่า "อย่างสันติขอรับ กระหม่อม" เพราะคิดว่าคนสามารถได้รับความโปรดปรานผ่านทางมารดาของกษัตริย์ได้ อาโดเนียห์จึงเข้าไปหานางบัทเชบาและขอความช่วยเหลือจากนาง

14 แล้วท่านทูลว่า "เกล้ากระหม่อมมีเรื่องที่จะทูลพระองค์" พระนางมีพระเสาวนีย์ว่า "จงพูดไปเถิด" **15** ท่านจึงทูลว่า "พระองค์ทรงทราบแล้วว่าราชอาณาจักรนั้นเป็นของกระหม่อม และว่าบรรดาชนอิสราเอลทั้งสิ้นก็หมายใจว่า กระหม่อมจะได้ครอบครอง อย่างไรก็ตาม ราชอาณาจักรก็กลับกลายมาเป็นของพระอนุชาของกระหม่อม ด้วยราชอาณาจักรเป็นของเธอ

จากพระเยโฮวาห์ 16 บัดนี้กระหม่อมทูลขอแต่ประการเดียว ขอพระองค์อย่าได้ปฏิเสธเลย" พระนางมีพระเสาวนีย์ต่อเธอว่า "จงพูดไปเถิด"

ในการเล่าย้อนสั้นๆถึงความทะเยอทะยานก่อนหน้านั้นของตน อาโดเนียห์ก็ให้ความเห็นหนึ่งที่เปิดเผย เขากล่าวยอมรับว่าอาณาจักรนั้นถูกยกให้แก่ซาโลมอนแล้วโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า อย่างไรก็ตาม เขาก็มีคำขออย่างหนึ่ง

17 และท่านทูลว่า "ขอพระองค์ทูลกษัตริย์ซาโลมอน (ท่านคงไม่ปฏิเสธพระองค์) คือทูลขออาบิชากชาวชูเนมให้เป็นชายาของกระหม่อม" 18 พระนางบัทเชบามีพระเสาวนีย์ว่า "ดีแล้ว เราจะทูลกษัตริย์แทนเจ้า" เห็นได้ชัดว่าอาบิชากเป็นที่ต้องตาของอาโดเนียห์ เขาทั้งสองอาจมีความสัมพันธ์บางอย่างที่ก่อตัวขึ้นแล้วด้วยซ้ำ ดังนั้น เขาจึงขอให้นางบัทเชบาวิงวอนต่อซาโลมอนเพื่อตน บางคนสันนิษฐานว่าจริงๆแล้วอาบิชากได้กลายเป็นภรรยาคนหนึ่งของดาวิดแล้วแม้ไม่มีบันทึกจะเกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นก็ตาม อย่างไรก็ตาม หากเป็นเช่นนั้น คำขอของอาโดเนียห์ก็จะเป็นการฝ่าฝืนต่อเลวีนิติ 18:8 ซึ่งไปคู่ได้ อย่างไรก็ตาม ภาพเหตุการณ์ดังกล่าวดูเหมือนไม่น่าจะใช่

คำตอบของนางบัทเชบาที่ว่า ดีแล้ว น่าจะมีความหมายแบบสมัยใหม่ที่ 'ได้เลย' นางตกลงที่จะคุยเรื่องนี้กับซาโลมอนผู้เป็นกษัตริย์

1 พกษ 2:19-21 พระนางบัทเชบาจึงเข้าเฝ้ากษัตริย์ซาโลมอน เพื่อทูลพระองค์ให้ อาโดเนียห์ และกษัตริย์ทรงลุกขึ้นต้อนรับพระนาง และทรงค้ำับพระนาง แล้วก็เสด็จประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ รับสั่งให้นำพระกั๋อี่มาถวายพระชนนี พระนางก็เสด็จประทับที่เบื้องขวาของพระองค์ ที่ควรหมายเหตุไว้ก็คือความสุภาพแบบทางการที่ซาโลมอนแสดงต่อมารดาของตน เขาลุกขึ้น โค้งค้ำับนาง จากนั้นก็ให้คนนำกั๋อี่มาให้นางนั่งข้างขวามือของตน ที่น่าสนใจก็คือคำที่แปลว่า พระกั๋อี่ (คิซเซ) เป็นคำเดียวกับที่แปลเป็น พระที่นั่ง ที่อื่นในข้อนี้ ความคิดที่สำคัญกว่าก็คือ ความเคารพนับถือที่ซาโลมอนแสดงต่อมารดาของตน

นางบัทเชบาจึงแกลงจุดประสงค้ของตนที่มาเข้าเฝ้ากษัตริย์ 20 แล้วพระนางทูลว่า "แม่จะขอจากเธอสักประการหนึ่ง ขออย่าปฏิเสธแม่เลย" และกษัตริย์ทูลพระนางว่า "ขอมาเถิด ผมจะไม่ปฏิเสธเสด็จแม่" 21 พระนางทูลว่า "ขอยกอภิชาคชาวซูเนมให้กับอาโดเนียห์เซษฐาของ เธอให้เป็นชายาเถิด"

1 พกษ 2:22-23   แม่ซาโลมอนด้วยมารยาทได้บอกไปแล้วว่าตนจะให้ตามคำขอของมารดา พอได้ยินคำขอนั้น คำตอบของเขาผ่านถ้อยคำมากมายก็คือ "ไม่มีทางเด็ดขาด!" กษัตริย์ซาโลมอนตรัสตอบพระชนนีของพระองค์ว่า "ไหนเสด็จแม่จึงขออภิชาคชาวซูเนมให้แก่อาโดเนียห์เล่า น่าจะขอราชอาณาจักรให้เขาเสียด้วย เพราะเขาเป็นพระเซษฐาของผม และฝ่ายเขามีอภิชาครูปุโรหิตและโยอาบบุตรนางเศรยาห์" 23 แล้วกษัตริย์ซาโลมอนทรงปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า "ถ้าถ้อยคำนี้ไม่เป็นเหตุให้อาโดเนียห์เสียชีวิตของเขาแล้ว ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษผมและให้หนักยิ่งกว่า"

บางคนคิดว่าอาโดเนียห์กำลังพยายามที่จะแต่งงานกับภรรยาฝ่ายของกษัตริย์ (หากสันนิษฐานว่าอภิชาคได้กลายเป็นภรรยาของดาวิดจริงๆ) หากเป็นเช่นนั้นจริง (ข้อความตรงนี้ไม่ได้บ่งบอกเช่นนั้นเลย) งั้นอาโดเนียห์ก็มีเจตนาที่ใหญ่ยิ่งกว่าที่จะชิงบัลลังก์อยู่เหมือนเดิมผ่านทางอภิชาค ซาโลมอนจึงอาจเห็นว่าคำขอของอาโดเนียห์ที่จะแต่งงานกับอภิชาคว่าเป็นภัยคุกคามต่อบัลลังก์ของตน อภิชาครูปุโรหิตได้สนับสนุนการก่อรัฐประหารที่ล้มเหลวของอาโดเนียห์เช่นเดียวกับโยอาบ ทั้งสามคนจึงถูกซาโลมอนระแวง กษัตริย์ผู้นี้จึงปฏิญาณว่าอาโดเนียห์ได้กล่าวคำตัดสินประหารชีวิตของตัวเอง

1 พกษ 2:24-25   ซาโลมอนจึงตัดสินประหารชีวิตอาโดเนียห์เดี๋ยวนั้นเลย เพราะฉะนั้นบัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด พระองค์ผู้ทรงสถาปนาผมไว้ และตั้งผมไว้บนบัลลังก์ของดาวิดราชบิดาของผม และทรงตั้งไว้เป็นราชวงศ์ ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ อาโดเนียห์จะต้องตายในวันนี้ฉันทันนั้น" ความขลังของคำตัดสินของซาโลมอนถูกขยายใหญ่มากขึ้นโดยการที่เขาสาบานโดยพระเยโฮวาห์ว่าอาโดเนียห์จะตายแน่ในวันนั้น

ดังนั้น 25 ดังนั้นกษัตริย์ซาโลมอนจึงรับสั่งใช้เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา เขาก็ไป
ประหารชีวิตอาโดเนียห์เสีย และท่านก็ตาย เบไนยาห์ที่ว่านี้เป็นหนึ่งในหลายคนที่มีชื่อเดียวกัน
ในสมัยของดาวิด คนนี้น่าจะเป็นหนึ่งในทหารกล้าของดาวิด คือบุตรของเยโฮยาดาผู้เป็นปุโรหิต
เขาได้จงรักภักดีต่อดาวิดและต่อซาโลมอนผ่านช่วงเวลาที่วุ่นวายของการส่งต่อราชบัลลังก์ ที่น่า
สนใจก็คือวลีที่แปลว่า “และเขาก็ตกลงบนเขา” นั่นเป็นการแปลแบบตรงตัวที่สุดแล้ว อย่างไรก็ตาม
ก็ตาม เห็น ได้ชัดว่ามันเป็นสำนวนและมีความหมายในบริบทนี้ได้ด้วยว่าดีหรือโจมตีผู้อื่น เบไน
ยาห์จึงประหารชีวิตอาโดเนียห์เสีย ฝ่ายหลังได้ทำผิดมหันต์ในการเป็นกษัตริย์ต่อการครองรา
ชย์ใหม่ๆของน้องชายตนโดยการขออาบิชากมาเป็นภรรยา

1 พกษ 2:26-27 อาบิยาธารผู้ให้การสนับสนุนอาโดเนียห์อาจอยู่แถวนั้นหรือไม่ก็
ถูกเรียกตัวมาในทันที ส่วนอาบิยาธารปุโรหิตนั้น กษัตริย์รับสั่งว่า "จงไปอยู่ที่อานาโธท ไปสู่ไร
นาของเจ้า เพราะเจ้าสมควรที่จะตาย แต่ในเวลาที่เราจะไม่ประหารชีวิตเจ้า เพราะว่าเจ้าห้ามหีบ
ขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าไปข้างหน้าดาวิดราชบิดาของเรา และเพราะเจ้าได้เข้าส่วนใน
บรรดาความทุกข์ใจของราชบิดาเรา"

อานาโธทเป็นเมืองหนึ่งซึ่งถูกจัดสรรให้แก่พวกปุโรหิต มันตั้งอยู่ในเขตแดนของตระกูล
เบนยามินประมาณสามไมล์ทางเหนือของกรุงเยรูซาเล็ม แม้พวกปุโรหิตมีหน้าที่ของตนที่
พลับพลา ปกติแล้วพวกเขาก็มีบ้านอยู่ที่อื่นเช่นกัน บ้านของอาบิยาธารอยู่ที่อานาโธท เพราะการ
ที่เขาได้สนับสนุนการพยายามก่อรัฐประหารของอาโดเนียห์ ซาโลมอนจึงถือว่าเขาสมควรตาย
อย่างไรก็ตาม เพราะเขาได้จงรักภักดีต่อดาวิดในช่วงเวลาที่ยากลำบากตอนการกบฏของอับซา
โลมและช่วยขหนีบแห่งพันธสัญญากับดาวิดในตอนนั้นด้วย ซาโลมอนจึงไม่สั่งประหารชีวิตเขา
อย่างไรก็ตาม วันเวลาของเขาในตำแหน่งมหาปุโรหิตก็สิ้นสุดลงแล้ว

27 ซาโลมอนจึงทรงขับไล่อาบิยาธารเสียจากหน้าที่ปุโรหิตของพระเยโฮวาห์ กระทำให้
สำเร็จตามพระวอนของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสเกี่ยวกับวงศวานของเอลีที่เมืองชีโลห์
ความเห็นอันหลังนี้ทำให้นึกย้อนถึงคำปฏิญาณที่พระเจ้าทรงให้ไว้ใน 1 ซามูเอล 2:31-35 และ

3:12-14 หินโม้ของพระเจ้าบดอย่างช้าๆ แต่บดอย่างละเอียด คำปฏิญาณของพระเจ้าที่จะกำจัดเชื้อสายปุโรหิตไปจากวงศ์วานของเอลีได้ถูกทำให้ไว้เมื่อประมาณ 150 ปีก่อนหน้านั้น พระเจ้าในพระปัญญาของพระองค์มิได้ทรงทำให้มันสำเร็จจนกระทั่งบัดนี้ "ไม่เป็นที่ชัดเจนว่าการตัดสินใจของซาโลมอนเป็นการทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จเกี่ยวกับวงศ์วานของเอลีหรือพระเจ้าทรงใช้เหตุการณ์นี้เพื่อทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จกันแน่" อย่างหลังดูเหมือนน่าจะใช่มากกว่า บริบทตรงนี้ดูเหมือนจะเอนเอียงไปทางอย่างหลัง

1 พกษ 2:28-29   ชาวแพร์ไปถึงโยอาบอย่างรวดเร็วเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับอาโดเนียห์และอาบิยาธาร์ เมื่อข่าวนี้ทราบไปถึงโยอาบ เพราะแม้ว่าโยอาบมิได้สนับสนุนอัชชาโลม ท่านได้สนับสนุนอาโดเนียห์ โยอาบก็หนีไปที่พลับพลาของพระเยโฮวาห์และจับเชิงอนแท่นบูชาไว้

โยอาบได้จงรักภักดีต่อดาวิดในช่วงการกบฏของอัชชาโลม แต่เขาไม่ได้สนับสนุนซาโลมอนให้เป็นกษัตริย์อย่างแน่นอน เมื่อได้ยินว่าเกิดอะไรขึ้นกับอาโดเนียห์แล้ว โยอาบจึงหนีไปยังพลับพลาและยึดเชิงอนแท่นบูชาไว้แน่น คุณความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้สำหรับ 1 พกษ กษัตริย์ 1:50-51 อาจเป็นไปได้ว่าเขาจำได้ว่าซาโลมอนแสดงความเมตตาต่ออาโดเนียห์เมื่อฝ่ายหลังทำแบบนั้น (1 พกษ กษัตริย์ 1:50-51) **29** เมื่อมีคนไปกราบทูลกษัตริย์ซาโลมอนว่า "โยอาบได้หนีไปที่พลับพลาของพระเยโฮวาห์ และดูเถิด เขาอยู่ข้างแท่นบูชานั้น" ซาโลมอนรับสั่งเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาตรัสว่า "จงไปประหารชีวิตเขาเสีย" แม้กระนั้น ซาโลมอนก็ยังใช้เบไนยาห์ไปประหารชีวิตโยอาบอยู่ดี

1 พกษ 2:30-34   เบไนยาห์ก็มายังพลับพลาของพระเยโฮวาห์พูดกับท่านว่า "กษัตริย์มีรับสั่งว่า จงออกมาเถิด" ท่านตอบว่า "ไม่ออกไป ข้าจะตายที่นี่" แล้วเบไนยาห์ก็นำความไปกราบทูลกษัตริย์อีกว่า "โยอาบพูดอย่างนี้ และเขาตอบข้าพระองค์อย่างนี้" แม้ได้รับมอบสิทธิอำนาจจากกษัตริย์ที่จะประหารชีวิตโยอาบแล้วก็ตาม เบไนยาห์ก็ยังคงมีความเคารพต่อพลับพลามากพอที่จะลังเลในการประหารชีวิตโยอาบที่นั่น

กระนั้น 31 กษัตริย์ตรัสตอบเขาว่า "จงกระทำตามที่เขายก จงประหารเขาเสียและฝังเขาไว้ ทั้งนี้จะได้เอาโลหิตไ้ความผิดซึ่งโยอาบได้กระทำให้ไหลนั้นไปเสียจากรา และจากวงศ์วานบิดาของเรา 32 พระเยโฮวาห์ทรงทำให้โลหิตของเขากลับมาตกบนศีรษะของเขาเอง เพราะว่าเขาได้โจมตีและฆ่าชายสองคนที่ชอบธรรมและดีกว่าตัวเขาด้วยดาบ โดยที่ดาวิดราชบิดาของเราหาทรงทราบไม่ คืออับเนอร์บุตรเนอร์ผู้บัญชาการกองทัพของอิสราเอล และอามาสาบุตรเยเซอร์ผู้บัญชาการกองทัพของยูดาห์ ซาโลมอนจึงสั่งเบไนยาห์ให้ประหารชีวิตโยอาบไม่เพียงเพราะความไม่จงรักภักดีของเขาที่ถูกสงสัยเท่านั้น แต่เพราะการที่เขาได้ฆ่าอับเนอร์และอามาสาในอดีตด้วย เราอาจสันนิษฐานได้ว่าพระเจ้าทรงกระทำการแก้แค้นต่ออาชญากรรมเหล่านั้นของโยอาบ แม้ที่เดียวพระเจ้าทรงตอบแทนจริงๆ

ซาโลมอนหมายเหตุต่อไปว่า 33 ดังนั้นต้องให้โลหิตของเขาทั้งสองตกบนศีรษะของโยอาบและบนศีรษะเชื้อสายของเขาเป็นนิรันดร์ แต่ส่วนดาวิดและเชื้อสายของพระองค์ และราชวงศ์ของพระองค์ และราชบัลลังก์ของพระองค์จะมีสันติภาพจากพระเยโฮวาห์อยู่เป็นนิรันดร์" 34 แล้วเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาก็ขึ้นไปประหารชีวิตเขาเสีย และฝังเขาไว้ในบ้านของเขาเองซึ่งอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เบไนยาห์จึงประหารชีวิตโยอาบเสีย

1 พกษ 2:35 ซาโลมอนจึงสั่งให้มีการเปลี่ยนแปลงต่างๆในด้านโครงสร้างภายในคณะรัฐบาลของเขา กษัตริย์ได้ทรงแต่งตั้งเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาเหนือกองทัพแทนโยอาบ และกษัตริย์ก็ทรงแต่งตั้งศาโดคผู้เป็นปุโรหิตไว้ในตำแหน่งของอาบียาซาร์ เบไนยาห์ถูกเลื่อนตำแหน่งจากการเป็นผู้บังคับการทหารยามประจำพระราชวังเป็นแม่ทัพแห่งกองทัพ ศาโดคผู้เป็นปุโรหิตก็ถูกเลื่อนขั้นเป็นมหาปุโรหิตเช่นกัน

1 พกษ 2:36-38 ในส่วนของชิมอี กษัตริย์ใช้ให้ไปตามเขามาและกล่าวแก่เขาว่า "ท่านจงสร้างบ้านอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มและอาศัยอยู่ที่นั่น อย่าออกจากที่นั่นไปที่ไหนเลย 37 เพราะในวันที่ท่านออกไป และข้ามลำธารจิดโรนนั้น ท่านจงรู้เป็นแน่เถิดว่า ท่านจะต้องตายแน่ แล้วโลหิตของเจ้าจะต้องตกบนศีรษะของเจ้าเอง" 38 และชิมอีทูลกษัตริย์ว่า "ที่พระองค์

ตรัสนั้นก็ดีแล้ว ผู้รับใช้ของพระองค์จะกระทำตามที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตรัสนั้น " ซิเมออีจึงได้อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มเป็นเวลานาน

ล้าธารจิตโรนไหลเลียบชายขอบด้านทิศตะวันออกของกรุงเยรูซาเล็มระหว่างกรุงนั้นกับภูเขามะกอกเทศ ซาโลมอนจึงเสนอการอภัยโทษระดับหนึ่งให้แก่ซิเมออีโดยมีเงื่อนไขว่าฝ่ายหลังจะต้องไม่ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มเด็ดขาด นี่เท่ากับว่าเขาถูกกักบริเวณพร้อมกับคำสั่งห้ามมิให้ออกนอกเมือง ซิเมออีจึงตกลงตามนั้น

1 พกษ 2:39-41   อยากรู้ก็ตาม   ต่อมาเมื่อล่วงไปสามปีแล้วทาสสองคนของซิเมออีได้หลบหนีไปยังอาคิซโอรสของมาอาคากษัตริย์เมืองกัท และเมื่อเขามายบอกซิเมออีว่า "ดูเถิดทาสของท่านอยู่ในเมืองกัท" 40 ซิเมออีก็ลุกขึ้นผูกอานขี่ลาไปเฝ้าอาคิซที่เมืองกัทเพื่อเสาะหาทาสของตน ซิเมออีได้ไปนำทาสของตนมาจากเมืองกัท 41 และเมื่อมีผู้กราบทูลซาโลมอนว่าซิเมออีได้ไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกัท และกลับมาแล้ว ซิเมออีมีปัญหาและในกรที่เขายพยายามแก้ไขมัน เขาได้ฝ่าฝืนข้อตกลงของตนเสียแล้ว

1 พกษ 2:42-46   กษัตริย์ก็ทรงให้เรียกซิเมอีมายเฝ้าและตรัสกับเขาว่า "เราได้ให้ท่านปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮวาห์มิใช่หรือ และได้ตักเตือนท่านแล้วว่า 'ท่านจงรู้เป็นแน่ว่า ในวันที่ท่านออกไปไม่ว่าไปที่ใดๆ ท่านจะต้องตายแน่' และท่านก็ได้ตอบเราว่า 'คำตรัสที่ข้าพระองค์ได้ยินนั้นก็ดีแล้ว' 43 ทำไมท่านจึงไม่รักษาคำปฏิญาณไว้ต่อพระเยโฮวาห์ และรักษาคำบัญชาซึ่งเราได้กำชับท่านนั้น" 44 กษัตริย์ตรัสกับซิเมออีว่า "ท่านเองรู้เรื่องเหตุร้ายทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในใจของท่าน ซึ่งท่านได้กระทำต่อดาวิดราชบิดาของเรา เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงนำเหตุร้ายมาสนองเหนือศีรษะของท่านเอง 45 แต่กษัตริย์ซาโลมอนจะได้รับพระพร และพระที่นั่งของดาวิดจะตั้งมั่นคงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อยู่เป็นนิตย์" 46 แล้วกษัตริย์ทรงบัญชาเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาและเขาก็ออกไปประหารชีวิตซิเมออีเสีย ดังนั้นราชอาณาจักรก็ตั้งมั่นคงอยู่ในพระหัตถ์ของซาโลมอน

เพราะ (1) ซิเมอีได้ผิดคำพูดของตนที่ได้ให้ไว้แก่ซาโลมอนและ (2) เพราะความไม่จงรักภักดีอย่างเปิดเผยของเขามีสื่อตาวิด เขาจึงถูกสั่งประหารชีวิต อย่างไรก็ตาม ในการทำเช่นนั้น ซาโลมอนจึงได้ถอนรากถอนโคนคนเหล่านั้นที่อาจทำให้การครองราชย์ของเขาสั่นคลอนได้ ดังที่ได้หมายเหตุไว้แล้ว ราชอาณาจักรจึงได้รับการสถาปนาในมือของเขา

*****

ภาพรวมของ 1 พงศกษัตริย์ 3: หลังจากได้ทำให้อำนาจของตนเป็นปีกแผ่นแล้ว บันทึกรเกี่ยวกับการครองราชย์ของซาโลมอนก็เริ่มต้นขึ้นในบทนี้ มีหมายเหตุเกี่ยวกับการร่วมเป็นพันธมิตรของเขากับอียิปต์ จากนั้นผู้เขียนก็หมายเหตุถึงการถวายเป็นเครื่องสักการบูชาครั้งใหญ่ของซาโลมอนที่กิเบโอน เหตุการณ์ตอนที่ซาโลมอนแสวงหาปัญญาของพระเจ้าและการตอบสนองของพระเจ้าต่อคำขอนั้นถูกบันทึกไว้ ปัญญานั้นถูกแสดงออกในเหตุการณ์ตอนที่ซาโลมอนตัดสินความระหว่างหญิงแพศยาสองคนที่แย่งเด็กคนหนึ่งนั้น

1 พกษ 3:1 หลังจากซาโลมอนได้ทำให้อำนาจทางการเมืองของตนเป็นปีกแผ่นแล้วดังที่มีหมายเหตุไว้ในสองบทแรก นักประวัติศาสตร์ท่านนี้จึงเริ่มบันทึกเกี่ยวกับรัชกาลของซาโลมอนจริงๆบ้าง ซาโลมอนได้ทรงกระทำให้เป็นทองแผ่นเดียวกันกับฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ โดยได้ทรงรับราชธิดาของฟาโรห์ และทรงนำพระนางมาไว้ในนครของดาวิด จนพระองค์ทรงสร้างพระราชวังของพระองค์ และทรงสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และกำแพงรอบกรุงเยรูซาเล็มสำเร็จ

กระทั่งในระยะแรกนี้แห่งรัชกาลของเขา ซาโลมอนก็กำลังหว่านเมล็ดพันธุ์แห่งความพินาศของตนเองแล้ว แม้พระราชบัญญัติของโมเสสกล่าวไว้ชัดเจนเกี่ยวกับการแยกออกจากคนต่างชาติที่นับถือพระต่างด้าว ซาโลมอนก็ยังเพิกเฉยคำเตือนนั้น โดยการแต่งงานกับธิดาของฟาโรห์อยู่ดี รูปแบบนี้จะเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีกในหลายปีต่อมาเมื่อซาโลมอนแต่งงานกับหญิงต่างด้าวหลายคน ในกรณีนี้ เขานำนางมายังกรุงเยรูซาเล็มมาสู่พระราชวังชั่วคราวของเขาในนครของดาวิดขณะที่โครงการก่อสร้างสำคัญๆของเขาซึ่งรวมถึงพระราชวังของเขา พระวิหารและ

ส่วนต่อขยายของกำแพงเมืองกำลังถูกก่อสร้างอยู่ นครของดาวิดเป็นส่วนหนึ่งของกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งมองลงไปเห็นหุบเขาซิดโรนทางทิศตะวันตกของภูเขามะกอกเทศ

1 พกษ 3:2 ข้อความนี้บันทึกต่อไปอีกว่า **อย่างไรก็ตาม ประชาชนได้ถวายสัตวบูชา ณ ปุชนียสถานสูง เพราะในเวลานั้นยังไม่ได้สร้างพระนิเวศเพื่อพระนามของพระเยโฮวาห์** บัญญัติของโมเสสสั่งไว้อย่างชัดเจนว่าคนอิสราเอลจะต้องถวายเครื่องสักการบูชาเฉพาะในสถานที่ที่พระเจ้าทรงเลือกเท่านั้น นั่นคือที่ๆพลับพลาตั้งอยู่ หลังจากการยึดครองแผ่นดินนั้นแล้ว พลับพลาที่ถูกลำไ้ไปตั้งอยู่ในสถานที่หลายแห่งและดาวิดได้นำมันมายังกรุงเยรูซาเล็มในที่สุด กระนั้น ชนชาติอิสราเอลก็ไม่สนใจคำสั่งนั้นและถวายเครื่องสักการบูชาบนเนินเขาต่างๆที่สะดวกซึ่งเป็นธรรมเนียมของคนนับถือพระต่างด้าวแห่งเขตแดนนั้น แม้พระวิหารเองยังมีได้ถูกสร้างขึ้นเลย พลับพลาที่นั้นก็ยังคงอยู่เหมือนเดิม นี่จึงเห็นได้ชัดถึงความซุ่มซ่ามวิญญูณที่เกิเกิดขึ้นไปทั่วแผ่นดินนั้น เห็นได้ชัดว่าซาโลมอนมิได้ทำอะไรเพื่อแก้ไขปัญหานี้

1 พกษ 3:3 แม้กระนั้น **ซาโลมอนทรงรักพระเยโฮวาห์ ทรงดำเนินตามกฎเกณฑ์ของดาวิดราชบิดาของพระองค์** เว้นแต่พระองค์ทรงถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอม ณ ปุชนียสถานสูง ในช่วงปีแรกของรัชกาลของซาโลมอน เห็นได้ชัดว่าเขารักองค์พระผู้เป็นเจ้า และทำตามแบบอย่างของดาวิดบิดาของเขา **อย่างไรก็ตาม** อีกครั้งที่ซาโลมอนยอมอมชอมโดยการถวายสัตวบูชาแด่พระเจ้าในปุชนียสถานสูง รูปแบบของการอมชอมและการทำตามอย่างชาวโลกถูกวางไว้อย่างมั่นคงแล้วในรัชกาลของซาโลมอนซึ่งจะทำให้เขาเสื่อมทรามไปในไม่ช้า **ดาวิดไม่เคยถวายสัตวบูชาหรือเผาเครื่องหอมในปุชนียสถานสูงเลย** มันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่แพร่หลายในอิสราเอลซึ่งเรียนรู้มาจากประชาชาติต่างๆที่เป็นคนต่างชาติที่อยู่ใกล้เคียง แต่ดาวิดไม่เคยทำเช่นนั้นเลย

1 พกษ 3:4 **ดังนั้น และกษัตริย์เสด็จไปที่เมืองกิเบโอนเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชาที่นั่น** เพราะที่นั่นเป็นมหาปุชนียสถานสูง ซาโลมอนทรงถวายเครื่องเผาบูชาพันตัวบนแท่นบูชาที่นั่น กิเบโอนคือสถานที่แห่งหนึ่งอยู่ห่างไปห้าไมล์ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของกรุง

เยรูซาเล็ม มีปูชนียสถานสูงแห่งหนึ่งที่โดดเด่นอยู่ที่นั่น ดังนั้นที่กิเบโอน ซาโลมอนจึงถวายเครื่องเผาบูชาพันตัว ไม่เคยมีการนมัสการต่อหน้าสาธารณชนเช่นนั้นในอิสราเอลมาก่อนเลย นักอธิบายพระคัมภีร์บางท่านเชื่อว่าการถวายเครื่องสัตวบูชาครั้งใหญ่นี้แค่พระเจ้าถูกกระทำโดยกินเวลาหลายวัน ไม่ว่าจะกรณีใด มันก็เป็นเหตุการณ์หนึ่งที่เกินปกติธรรมดา

1 พกษ 3:5 เห็นได้ชัดว่าช่วงเวลาขณะนั้นยังเป็นตอนต้นของรัชกาลของซาโลมอนอยู่ ดังนั้นขณะอยู่ที่กิเบโอน พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ซาโลมอนที่เมืองกิเบโอนเป็นพระสุบินในกลางคืน และพระเจ้าตรัสว่า "เจ้าอยากให้เราให้อะไรเจ้าก็จงขอเถิด" เหตุการณ์อันโด่งดังตอนที่พระเจ้าทรงเสนอซาโลมอนว่าเขาจะขออะไรก็ได้กำลังจะถูกเปิดเผย

1 พกษ 3:6-9 มีบันทึกเกี่ยวกับคำอธิษฐานที่มีปัญญาและถ่อมใจของซาโลมอนต่อพระเจ้าเพื่อตอบสนองต่อข้อเสนออันเปี่ยมพระกรุณาของพระเจ้า และซาโลมอนตรัสว่า "พระองค์ได้ทรงสำแดงความเมตตายิ่งใหญ่แก่ดาวิดพระราชบิดาผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะว่าเสด็จพ่อดำเนินต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยความจริงและความชอบธรรม ด้วยจิตใจที่เที่ยงตรงต่อพระองค์ และพระองค์ทรงรักษาความเมตตายิ่งใหญ่ไว้เพื่อเสด็จพ่อ และได้ทรงประทานบุตรชายคนหนึ่งแก่เสด็จพ่อให้หนึ่งบนราชบัลลังก์ของท่านในวันนี้"

ซาโลมอนเริ่มคำอธิษฐานของตน โดยการซาบซึ้งต่อพระคุณของพระเจ้า โดยเตือนความจำพระองค์ว่าดาวิดบิดาของเขาได้ดำเนินต่อพระพักตร์พระองค์ในความจริงและความชอบธรรมที่น่าสนใจก็คือว่าซาโลมอนยกความชอบธรรมสองแบบที่ถูกนิยามไว้ในพระคัมภีร์เดิมว่าเป็นของบิดาตน คำที่แปลว่า ความชอบธรรม (ซาดาคาห์) มาจากคำว่า 'ซาดิก' ซึ่งหมายถึงความชอบธรรมในฐานะหลักการหนึ่ง เขายังหมายเหตุด้วยว่าดาวิดได้ดำเนิน "ด้วยจิตใจที่เที่ยงตรง"

คำที่แปลว่า เที่ยงตรง (ยิซราห์) มาจากคำว่า *ยิซรา* ซึ่งหมายถึงความเที่ยงตรงของการดำเนินชีวิต (นั่นคือ ความสุจริต) ดาวิดเป็นแบบอย่างของทั้งสองสิ่ง ซาโลมอนจึงสรรเสริญพระเจ้าสำหรับพระเมตตาอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ที่มีต่อดาวิดและพระกรุณาของพระองค์ในการตั้งพระองค์ไว้บนพระที่นั่งของดาวิด

ซาโลมอนจึงเป็นแบบอย่างของใจที่ถ่อมลงต่อพระพักตร์พระเจ้า 7 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ถึงแม้ว่าข้าพระองค์เป็นแต่เด็ก บัดนี้พระองค์ทรงกระทำให้ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นกษัตริย์แทนดาวิดเสด็จพ่อของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ไม่ทราบว่าจะเข้าออกในอย่างไรถูก แม้เป็นกษัตริย์ ซาโลมอนก็ถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้า นอกจากนี้ 8 และผู้รับใช้ของพระองค์ก็อยู่ท่ามกลางประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้ เป็นชนชาติใหญ่ ซึ่งจะนับหรือคำนวณประชาชนก็ไม่ได้ ที่น่าสนใจมากขึ้นอีกก็คือว่าซาโลมอนเรียกตัวเองว่าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า เขาตระหนักถึงภาระอันยิ่งใหญ่ของความรับผิดชอบที่วางบนไหล่ของตนในฐานะกษัตริย์ที่ปกครองประชาชาติที่พระเจ้าทรงเลือก

เขาจึงวิงวอนว่า 9 เพราะฉะนั้นขอพระองค์ทรงประทานความคิดความเข้าใจแก่ผู้รับใช้ของพระองค์เพื่อจะวินิจฉัยประชาชนของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะประจักษ์ในความผิดแผกระหว่างดีและชั่ว เพราะว่าผู้ใดเล่าจะสามารถวินิจฉัยประชาชนใหญ่ของพระองค์นี้ได้"

ที่น่าสนใจก็คือคำที่แปลว่า ความเข้าใจ (ซามา) มีความหมายพื้นที่สุดว่า 'การได้ยิน' มันจึงมีความหมายว่าการได้ยินจนถึงระดับของความเข้าใจ คำที่แปลว่า วินิจฉัย (ซาฟัท) มีความหมายขั้นพื้นฐานว่า 'แยกแยะ' หรือความสามารถที่จะ 'ทำการตัดสินใจต่างๆ ได้ถูกต้อง' หรือ 'ปกครอง' จะว่าไปแล้วซาโลมอนทูลขอพระเจ้าให้ประทานความสามารถที่จะเป็นกษัตริย์ที่ดีองค์หนึ่ง นั่นคือ ขอความสามารถที่จะทำการพิพากษาต่างๆ ที่ถูกต้องและการตัดสินใจต่างๆ ที่ถูกต้องในการปกครอง แม้เขาอาจขอสิ่งที่จะเป็นประโยชน์ต่อตัวเองก็ได้ เขากลับขอให้พระเจ้าประทานความสามารถที่จะปกครองอย่างชอบธรรมและอย่างมีปัญญา

1 พกษ 3:10-11 ความถ่อมใจและปัญญาของคำขอของซาโลมอนเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ที่ซาโลมอนทูลขอเช่นนี้ก็เป็นที่พอพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า 11 พระเจ้าจึงตรัสกับซาโลมอนว่า "เพราะเจ้าได้ขอลงสิ่งนี้และมีได้ขอชีวิตยืนยาว หรือความมั่งคั่งหรือชีวิตของบรรดาศัตรูของเจ้าเพื่อตัวเจ้าเอง แต่เจ้าขอความเข้าใจเพื่อตัวเจ้าเองเพื่อให้ประจักษ์ในการวินิจฉัย ที่ควรหมายเหตุไว้ก็คือว่าพระเจ้าทรงเรียกพระองค์เองในที่นี้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า (อา

โคนาย) แทนที่จะเป็นเยโฮวาห์ (เยโฮวาห์) อันแรกเป็นชื่อเรียกทั่วไปมากกว่าขณะที่อันหลังเป็นชื่อเฉพาะของพระองค์ แม้กระนั้น อาโคนายก็เป็นชื่อเรียกหนึ่งที่ใช้เรียกพระเยโฮวาห์พระเจ้าหลายครั้งในพระคัมภีร์เดิม

พระเจ้าทรงทราบว่าคำขอของซาโลมอนไม่เห็นแก่ตัว เขาไม่ได้ขอเพื่อประโยชน์ของตัวเองหรือต้องการแก้แค้นพวกศัตรูของเขา เขากลับขอความเข้าใจเพื่อที่จะทำการตัดสินใจต่างๆที่มีปัญญาในฐานะกษัตริย์อย่างชอบธรรม

1 พกษ 3:12-14 พระเจ้าจึงตรัสต่อไปว่า ดูเถิด เราจะกระทำตามคำของเจ้า ดูเถิด เราให้จิตใจอันประกอบด้วยปัญญาและความเข้าใจ เพื่อว่าจะไม่มีใครที่เป็นอยู่ก่อนเจ้าเหมือนเจ้า และจะไม่มีใครที่ขึ้นมาภายหลังเจ้าเหมือนเจ้า พระเจ้าประทานปัญญาที่ซาโลมอนขอให้แก่เขา นอกจากนี้ พระเจ้าทรงสัญญาว่าระดับของปัญญาที่ประทานให้ นั้นจะมากเสียจนไม่เคยประทานให้มาก่อนและจะไม่ประทานให้หลังจากนั้นอีก

นอกจากนี้ พระเจ้าทรงสัญญาว่า **13** เราจะให้สิ่งที่เจ้าไม่ได้ขอแก่เจ้าด้วย ทั้งความมั่งคั่งและเกียรติยศ เพื่อว่าตลอดวันเวลาทั้งสิ้นของเจ้า จะไม่มีกษัตริย์องค์อื่นเปรียบเทียบกับเจ้าได้ เพราะคำขอนั้นที่ชอบธรรมและไม่เห็นแก่ตัวของซาโลมอน พระเจ้าจึงทรงสัญญาว่าจะประทานความมั่งคั่งและเกียรติยศในแบบที่ไม่มีกษัตริย์องค์ใดในสมัยของเขามี พอเหตุการณ์ต่างๆผ่านไป ซาโลมอนก็กลายเป็นชายที่ร่ำรวยที่สุดในสมัยของเขาจริงๆ

ยิ่งกว่านั้น พระเจ้าทรงเพิ่มเงื่อนไขหนึ่งเข้าไปด้วย **14** และถ้าเจ้าจะดำเนินตามทางของเรา รักษากฎเกณฑ์ของเรา และบัญญัติของเราดังคำวิดาของเจ้าได้ดำเนินนั้น เราก็จะให้วันเวลาของเจ้ายืนยาว" หากซาโลมอนจะยอมเชื่อฟังพระวาระของพระเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจ เหมือนกับที่บิดาของเขาได้เชื่อฟัง พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าจะประทานชีวิตที่ยืนยาวเป็นพิเศษให้แก่เขา นำเศร้าที่เรื่องราวที่ตามมาเปิดเผยให้เห็นว่าซาโลมอนไม่เคยเชื่อฟังอย่างเต็มที่เลย ดูเหมือนว่ายิ่งเขาอายุมากขึ้น เขาก็ยิ่งถอยห่างไปไกลจากองค์พระผู้เป็นเจ้ามากขึ้นเรื่อยๆ พระเจ้า

ทรงสัญญาพระพรเพิ่มเติมสำหรับความเชื่อฟัง ซาโลมอนไม่เคยได้รับพระพรนั้นเพราะความไม่เชื่อฟังของเขาที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

1 พกษ 3:15 และซาโลมอนก็ตื่นบรรทม และดูเถิด เป็นพระสุบิน แม้เขาได้ฝันไป มันก็เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าได้ตรัสกับเขาผ่านทางความฝันนั้นจริงๆ ดังนั้น เราจึงเห็นได้ชัดถึงวิธีหนึ่งที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อตรัสกับประชาชนของพระองค์บ่อยๆ โดยเฉพาะในสมัยนั้น แล้วพระองค์ก็เสด็จมาที่กรุงเยรูซาเล็ม และประทับยืนอยู่หน้าหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชา และพระราชทานเลี้ยงแก่บรรดาข้าราชการของพระองค์ เห็นได้ชัดว่าหีบแห่งพันธสัญญายังอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มซึ่งดาวิดได้นำมาไว้ที่นั่นก่อนหน้านี้นี้ ที่นั่นเองที่ซาโลมอนควรถวายเครื่องสัตวบูชาและคราวนี้เขาก็ทำสิ่งนี้ที่นั่นแล้ว จากนั้นเขาก็เชิญบรรดาข้าราชการของเขาทั้งหมดให้มาร่วมวงกับเขาในการเฉลิมฉลองพระพรของพระเจ้า

1 พกษ 3:16-22 ปัญญาที่เพิ่งได้รับมาของซาโลมอนถูกทดสอบในไม่ช้า หญิงที่ทำผิดศีลธรรมสองคนมาเข้าเฝ้าพร้อมกับข้อพิพาทที่ขมขื่น แล้วหญิงแพศยาสองคนมาเฝ้ากษัตริย์และยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ 17 หญิงคนหนึ่งทูลว่า "โอ ข้าแต่เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์และผู้หญิงคนนี้อาศัยอยู่ในเรือนเดียวกัน และข้าพระองค์ก็คลอดบุตรคนหนึ่งขณะที่นางนั้นอยู่ในเรือน 18 ต่อมาเมื่อข้าพระองค์คลอดบุตรได้สามวันแล้ว นางคนนี้ก็คลอดบุตรด้วย และข้าพระองค์ทั้งสองอยู่ด้วยกัน ไม่มีผู้ใดอยู่กับข้าพระองค์ทั้งสองในเรือนนั้น ข้าพระองค์ทั้งสองนั้นอยู่ในเรือนนั้น 19 แล้วบุตรของหญิงคนนี้ก็ตายเสียในกลางคืน ด้วยเขานอนทับ

เรื่องราวนี้ก็ชัดเจนในตัวเองอยู่แล้ว แม่ลูกอ่อนทั้งสองคนนี้มาเข้าเฝ้าพร้อมกับข้อพิพาทเรื่องเด็กที่ตาย เห็นได้ชัดถึงชีวิตที่ขมขื่นของคนเหล่านั้นที่ชอบประพฤติผิดศีลธรรม ยิ่งกว่านั้น หญิงคนแรกก็กล่าวหาว่า 20 พอเที่ยงคืนนางก็ลุกขึ้น และเอาบุตรชายของข้าพระองค์ไปเสียจากข้างข้าพระองค์ ขณะที่สาวใช้ของพระองค์หลับอยู่ และวางเขาไว้ในอกของเธอ และเธอเอาบุตรของเธอที่ตายแล้วนั้นไว้ในอกของข้าพระองค์ 21 เมื่อข้าพระองค์ตื่นขึ้นในตอนเช้าเพื่อให้บุตรของข้าพระองค์กินนม ดูเถิด เขาตายเสียแล้ว แต่เมื่อข้าพระองค์พินิจดูในตอนเช้า ดูเถิด

เด็กนั้นไม่ใช่บุตรชายที่ข้าพระองค์คลอดมา" 22 แต่หญิงอีกคนหนึ่งพูดว่า "ไม่ใช่ เด็กที่เป็น เป็นบุตรชายของฉัน เด็กที่ตายเป็นบุตรชายของเจ้า" หญิงคนที่หนึ่งพูดว่า "ไม่ใช่ เด็กที่ตายเป็นบุตรชายของเจ้า และเด็กที่เป็น เป็นบุตรชายของฉัน" เขาทั้งสองพูดกันดังนี้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ข้อพิพาทระหว่างหญิงแพศยาสองคนนี้ก็ขมขื่นจริงๆ พวกนางจึงมาเข้าเฝ้ากษัตริย์เพื่อข้อพิพาทระหว่างพวกตน

1 พกษ 3:23-25 ซาโลมอนจึงกล่าวสรุปย่อข้อพิพาทนี้ แล้วกษัตริย์ตรัสว่า "คนหนึ่งพูดว่า 'คนนี้เป็นบุตรชายของฉัน คือเด็กที่เป็นอยู่ และบุตรชายของเจ้าตายเสียแล้ว' และอีกคนหนึ่งพูดว่า 'ไม่ใช่ แต่บุตรชายของเจ้าตายเสียแล้ว และบุตรชายของฉันเป็นคนที่มีชีวิต'" เขาจึงกล่าวว่า 24 "เอาดาบมาให้เราเล่มหนึ่ง" เขาจึงเอาพระแสงดาบมาไว้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ 25 และกษัตริย์ตรัสว่า "จงแบ่งเด็กที่มีชีวิตนั้นออกเป็นสองท่อน และให้คนหนึ่งครึ่งหนึ่ง และอีกคนหนึ่งครึ่งหนึ่ง" ปัญญาแห่งการพิพากษาของซาโลมอนปรากฏชัดเจน มันจะเปิดเผยให้เห็นแม่ที่แท้จริงในทันที

1 พกษ 3:26-27 แล้วหญิงคนที่บุตรของตนยังมีชีวิตอยู่นั้นทูลกษัตริย์ เพราะว่าจิตใจของเธออาศัยในบุตรชายของเธอ เธอว่า "โอ ข้าแต่เจ้านายของข้าพระองค์ ขอทรงมอบเด็กที่มีชีวิตนั้นให้เขาไป และถึงอย่างไรก็อย่าทรงฆ่าเสีย" แต่หญิงอีกคนหนึ่งว่า "อย่าให้ฉันเป็นเจ้าของหรือของฉัน ขอทรงแบ่งเถิดเพคะ" 27 แล้วกษัตริย์ตรัสตอบเขาว่า "จงให้เด็กที่มีชีวิตนั้นแก่คนนั้น อย่าฆ่าเสียเลย นางเป็นมารดาของเด็กนั้น" ด้วยสติปัญญาซึ่งเป็นที่จดจำตั้งแต่วันนั้น จวบจนทุกวันนี้ ซาโลมอนกอดัน โดยใช้ไม้แข็ง มารดาที่แท้จริงเป็นฝ่ายยอมเสียสละขณะที่มารดาตัวปลอมแสดงอาการเฉยๆ ซาโลมอนจึงวินิจฉัยความจริงของเรื่องนี้โดยมีปัญญาและตัดสินใจที่ฉลาดคือนี้อย่างยุติธรรม

1 พกษ 3:28 ชาวแพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็วเกี่ยวกับคำตัดสินอันมีปัญญาของซาโลมอน อิสราเอลทั้งปวงได้ยินเรื่องการพิพากษา ซึ่งกษัตริย์ประทานการพิพากษานั้น และเขาทั้งหลายก็เกรงกลัวกษัตริย์ เพราะเขาทั้งหลายประจักษ์ว่า พระสติปัญญาของพระเจ้าอยู่ใน

พระองค์ที่จะทรงวินิจฉัย ปัญญาเช่นนั้นทำให้ทั่วทั้งอาณาจักรของซาโลมอนเกรงกลัวเขาเพราะพวกเขาดีกว่าเขามีปัญญาของพระเจ้าในการตัดสินพิพากษาต่างๆอันชอบธรรม

*****

ภาพรวมของ 1 พงศกษัตริย์ 4: นักประวัติศาสตร์ท่านนี้บันทึกเกี่ยวกับว่าซาโลมอนจัดระเบียบรัฐบาลของเขาอย่างไร จากนั้นบันทึกต่อไปเกี่ยวกับความเจริญรุ่งเรืองและพระพรที่บังเกิดแก่อิสราเอลในรัชกาลของซาโลมอน มีการออกความเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญญาของซาโลมอน งานเขียนของเขา คนตรีของเขาและชื่อเสียงของเขา

1 พกษ 4:1-6 บทนี้เริ่มต้นโดยหมายเหตุเกี่ยวกับความเป็นปึกแผ่นโดยสมบูรณ์ของซาโลมอนในฐานะกษัตริย์ผู้ปกครองเหนืออิสราเอล กษัตริย์ซาโลมอนเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งสิ้น นักประวัติศาสตร์ท่านนี้จึงสาธยายต่อไปเกี่ยวกับข้าราชการระดับสูงๆของรัฐบาลของซาโลมอน 2 และคนต่อไปนี้เป็นข้าราชการผู้ใหญ่ของพระองค์คือ อาชาริยาห์บุตรชายศาโดกเป็นปุโรหิต 3 เอลีโฮเฟและอาหิยาห์บุตรชายซิชา เป็นราชเลขา เยโฮซาฟัทบุตรชายอาหิธูดเป็นเจ้ากรมสารบรรณ 4 เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา เป็นผู้บัญชาการกองทัพ ศาโดกและอาบียาธาห์เป็นปุโรหิต 5 อาชาริยาห์บุตรชายนาธานเป็นหัวหน้าข้าหลวง สมุดบุตรชายนาธานเป็นข้าราชการผู้ใหญ่ และเป็นพระสหายของกษัตริย์ 6 อาหิซาร์เป็นเจ้ากรมวัง และอาโดเนีร์มบุตรชายอับดาเป็นผู้ควบคุมคนที่ทำงานโยธา

หากคิดแบบสมัยใหม่ รายชื่อคนเหล่านี้ก็จะเท่ากับคณะรัฐมนตรีของซาโลมอน ศาโดกเป็นมหาปุโรหิตของแผ่นดินนั้น โดยเห็นได้ชัดว่าได้รับความช่วยเหลือจากอาบียาธาห์ อาหิยาห์และบุตรทั้งหลายของซิชาเป็นคนเขียนบันทึกราชการต่างๆของอาณาจักรนั้น เยโฮซาฟัทเป็นนักประวัติศาสตร์ของทางการ เบไนยาห์เป็นแม่ทัพ และชายคนหนึ่งซึ่งเชื่อว่าอาชาริยาห์ก็เป็นหัวหน้าข้าหลวงที่กำกับดูแลข้าราชการคนอื่นๆของกษัตริย์

ที่น่าสนใจคือว่าบุตรชายคนหนึ่งของผู้พยากรณ์นาธาน นั่นคือ สมุดบุตรชายว่า เป็น “ข้าราชการผู้ใหญ่และเป็นพระสหายของกษัตริย์” คำที่แปลว่า **ข้าราชการผู้ใหญ่ (โคเฮน)** เป็นคำ

ทั่วไปที่หมายถึงปุโรหิต มันบ่งบอกว่าทั้งศบุดและนาชั้นอาจเป็นปุโรหิต ศบุดอาจรับใช้ในฐานะ 'ผู้รับใช้พระเจ้า' ส่วนตัวของกษัตริย์ นอกจากนี้ เขายังถูกหมายเหตว่่าเป็นเพื่อนของกษัตริย์ด้วย นี้ออกเป็นนัยว่าเขาเป็นผู้ที่กษัตริย์ไว้ใจ ชายคนหนึ่งนามว่าอาหิซาร์เป็นคนต้นเรือนประจำพระราชวังของซาโลมอนและชายคนหนึ่งนามว่าอาโดนิรัมเป็นเลขาธิการกรมสรรพากรของเขา

1 พกษ 4:7-19 นักประวัติศาสตร์ท่านนี้จึงนำเสนอข้าราชการสิบสองคนในรัฐบาลของซาโลมอนซึ่งได้รับมอบหมายให้จัดหาเสบียงที่จำเป็นสำหรับราชสำนัก แต่ละคนเหล่านี้เข้าเวรคนละเดือนในแต่ละปี ดูเหมือนว่าบางทีแต่ละคนใช้เวลาอีกสิบเอ็ดเดือนที่เหลือในการจัดเตรียมเสบียงอาหารของคนสำหรับราชสำนัก และใช้เวลาหนึ่งเดือนของปีไปกับการจัดการอาหารเหล่านั้นจริงๆ

ซาโลมอนทรงมีข้าหลวงสิบสองคนอยู่เหนืออิสราเอลทั้งปวง เป็นผู้จัดหาเสบียงอาหารสำหรับกษัตริย์และสำหรับกษัตริย์สำนัก ข้าหลวงคนหนึ่งจัดหาเสบียงอาหารสำหรับเดือนหนึ่งในหนึ่งปี 8 ต่อไปนี้เป็นชื่อของเขาคือ เบนเฮอร์ ประจำแดนเทือกเขาเอฟราอิม 9 เบนเดเคอร์ ประจำในมาคาสและในชาอัลบิม เบซเซเมซ และเอโลนเบซฮานัน 10 เบนเฮเสด ประจำในอารูปโบท โสโคห์และแผ่นดินเฮเฟอร์ทั้งสิ้นขึ้นอยู่กับเขา 11 เบนอาบีนาดับ ประจำในบริเวณโคร์ทั้งหมด เขามีทาฟัทธิดาของซาโลมอนเป็นชายา 12 บานานาบุตรชายอาหิซูด ประจำในทาอานาค เมกิดโดและเบซซานทั้งหมดซึ่งอยู่ข้างคาระธานเชิงเมืองยิสเรเอล และตั้งแต่เบซซานถึงอาเบล-เมโฮลาห์ไปจนถึงฝักข้างโน้นของโยกเนอัม 13 เบนเกเบอร์ ประจำในราโมทกิเลอาด เขามีเมืองทั้งหลายของยาอีร์บุตรชายมนัสเสห์ซึ่งอยู่ในกิเลอาด และเขามีท้องถื่นอารโกบ ซึ่งอยู่ในบาซาน หัวเมืองใหญ่หกสิบหัวเมือง ซึ่งมีกำแพงเมือง และดานทองสัมฤทธิ์ขึ้นอยู่แก่เขา 14 อาหินาดับบุตรชายอิดโด ประจำในมาหะนาอิม 15 อาหิมาอัส ประจำในนัฟทาลี เขาก็เหมือนกันได้บาเสมัทธิดาของซาโลมอนเป็นชายา 16 บานานาบุตรชายหุซัย ประจำในอาเซอร์และเบอาโลท 17 เยโฮซาฟัทบุตรชายปารูอาห์ ประจำในอิสสาการ์ 18 ซิเมอียูบุตรชายเอลาห์ ประจำในเบนยามิน 19 เกเบอร์บุตรชายอูรี ประจำในแผ่นดินกิเลอาด ในแผ่นดินของสิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์และของโอกกษัตริย์แห่งเมืองบาซาน ท่านเป็นข้าหลวงคนเดียวที่ประจำในแผ่นดินนั้น

ข้าราชการเหล่านี้ที่จัดหาเสบียงให้ซาโลมอนไม่จำเป็นต้องเป็นผู้นำเนื้อกระดูกต่างๆ ของอิสราเอล แม้ว่าบางคนเป็นก็ตาม คนอื่นๆ ก็ประจำหลายดินแดนโดยรวมถึงที่ไกลๆ อย่างบาซันด้วย เห็นได้ชัดว่าแต่ละภูมิภาคของอิสราเอลรับผิดชอบในการจัดหาเสบียงรายเดือนให้แก่ราชสำนักของซาโลมอน ข้าราชการเหล่านี้ที่ถูกเอ่ยถึงข้างบนประจำอยู่ตามพื้นที่ๆ หมายเหตุไว้เพื่อรับประกันว่าเสบียงอาหารถูกจัดหาให้แก่ราชสำนักของกษัตริย์ตามกำหนดอย่างเหมาะสม

1 พกษ 4:20 นักประวัติศาสตร์ท่านนี้หยุดชั่วคราวเพื่อหมายเหตุเกี่ยวกับความเจริญรุ่งเรืองและพระพรในอิสราเอลสมัยนั้น คนยูดาห์และคนอิสราเอลนั้นมีจำนวนมากมายดั่งเม็ดทรายชายทะเล เขาทั้งหลายกินและดื่มและมีจิตใจเบิกบาน พระสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมเมื่อแปดร้อยกว่าปีก่อนหน้านั้น ได้ถูกทำให้สำเร็จแล้ว ดู ปฐมกาล 22:17 เห็นได้ชัดว่าภายใต้การนำที่มีปัญหาของซาโลมอน มีช่วงเวลาที่รุ่งเรือง ที่ควรหมายเหตุเพิ่มเติมก็คือความแตกต่างที่ชัดเจนมากขึ้นเรื่อยๆ ระหว่างยูดาห์และอิสราเอล แม้เป็นประชาชาติเดียว ความแตกต่างอันเก่าแก่นี้ก็ยิ่งถูกหมายเหตุไว้เหมือนเดิม

1 พกษ 4:21 อาณาเขตของอาณาจักรของซาโลมอนถูกกล่าวถึง และซาโลมอนทรงปกครองเหนือราชอาณาจักรทั้งสิ้น ตั้งแต่แม่น้ำไปจนถึงแผ่นดินฟิลิเตียและถึงพรมแดนอียิปต์ เขาทั้งหลายถวายส่วยอากร และปรนนิบัติซาโลมอนตลอดวันเวลาแห่งพระชนม์ชีพของพระองค์ ในสมัยของซาโลมอน อิสราเอลเพียงช่วงเวลาสั้นๆ คือ ‘มหาอำนาจ’ ในตะวันออกกลาง อาณาจักรของซาโลมอนแผ่ขยายตั้งแต่แม่น้ำยูเฟรติสในทิศตะวันออกเฉียงเหนือไปจนถึงเขตแดนของแผ่นดินฟิลิเตียและอียิปต์ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ อาณาจักรต่างๆ ที่ด้อยกว่าซึ่งรวมอยู่ในเขตแดนนี้ด้วยก็เสียส่วยให้แก่ซาโลมอนในสมัยรัชกาลของเขาและปรนนิบัติเขาตลอดชั่วชีวิตของเขา

1 พกษ 4:22-23 มีหมายเหตุเฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับเสบียงอาหารที่จำเป็นสำหรับราชสำนักของซาโลมอนสำหรับวันหนึ่งๆ เเสบียงอาหารสำหรับซาโลมอนในวันหนึ่งนั้น คือยอดแป้งสามสิบโคระและแป้งหกสิบโคระ 23 วัวอ้วนสิบตัว วัวจากทุ่งหญ้าสี่สิบตัว แกะหนึ่งร้อยตัว

นอกจากนี้ก็มีกวางตัวผู้ เนื้อสมัน อีเก้งและไก่อ้วน ประมาณการกันว่าเป้งหนึ่งโคระเท่ากับมากกว่าหกบุษเชล ดังนั้น ในวันหนึ่งๆราชสำนักของซาโลมอนจึงบริโภคเป้งละเอียดประมาณสองร้อยบุษเชล เป้งธรรมดาสี่ร้อยบุษเชล (อาจสำหรับพวกคนรับใช้ของเขา) โคขุนสิบตัว วัชรรมดาๆมากกว่าจำนวนยี่สิบตัว (อาจสำหรับพวกคนรับใช้ประจำพระราชวังของเขา) และหนึ่งร้อยตัวโดยไม่นับเนื้อสัตว์ป่าหลายชนิดที่ถูกล่าและนำมาเสิร์ฟในแต่ละวันอีกต่างหาก อาหารของซาโลมอนเหมาะสมสำหรับกษัตริย์องค์หนึ่งอย่างแท้จริง นอกจากนี้ เสิบียงอาหารเหล่านี้ก็ถูกจัดหาให้แก่ราชสำนักของเขา 365 วันต่อปี

1 พกษ 4:24 รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับอาณาบริเวณแห่งอาณาจักรของเขาถูกกล่าวถึง เพราะพระองค์ทรงครอบครองเหนือท้องถิ่นทั้งสิ้นฟากแม่น้ำข้างนี้ ตั้งแต่ทิฟสาห์ถึงกาซา และทรงครอบครองเหนือบรรดากษัตริย์ที่อยู่ฟากแม่น้ำข้างนี้ และพระองค์ทรงมีสันติภาพอยู่ทุกด้านรอบพระองค์ แม่น้ำที่วอนี่ย่อมหมายถึง แม่น้ำยูเฟรติสซึ่งอยู่ทางทิศเหนือและตะวันออก ทิฟสาห์ เชื่อกันว่าเป็นทางข้ามหนึ่งบนแม่น้ำยูเฟรติสและเป็นจุดกำหนดขอบด้านไกลสุดของอาณาจักรของเขาในทิศทางนั้น อัชซาห์ เป็นอีกชื่อหนึ่งของกาซาซึ่งตั้งอยู่ในแผ่นดินฟิลิสเตียทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ เขตแดนของอิสราเอลไม่เพียงใหญ่โตกว่าในสมัยใดในประวัติศาสตร์เท่านั้น ทั้งในอดีตจนทุกวันนี้ แต่ยังมีสันติสุขรอบด้านอีกด้วย

1 พกษ 4:25 รัชกาลของซาโลมอนเป็นแบบอย่างในหลายๆด้านของสิ่งที่จะเป็นในสมัยที่พระเยซูจะทรงครอบครองจากกรุงเยรูซาเล็ม ยูดาห์และอิสราเอลก็อยู่อย่างปลอดภัย ทุกคนก็นั่งอยู่ใต้เงาร่มและใต้ต้นมะเดื่อของตน ตั้งแต่เมืองดานกระทั่งถึงเมืองเบเออร์เซบา ตลอดวันเวลาของซาโลมอน ดานเป็นพื้นที่ทางทิศเหนือสุดของอิสราเอล (จนทุกวันนี้) และเบเออร์เซบาซึ่งอยู่ทางทิศใต้ตามประวัติศาสตร์ก็เป็นพื้นที่ปลายสุดของอิสราเอลเอง จากปลายด้านหนึ่งของแผ่นดินนั้นจนถึงปลายอีกด้าน อิสราเอลมีความสุขและเจริญรุ่งเรือง ภาพเปรียบเทียบของการอาศัยอยู่ใต้ต้นมะเดื่อก็เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความเงียบสงบและความเจริญรุ่งเรืองภายในประเทศ

1 พกษ 4:26 มีหมายเหตุกล่าวถึงคอกม้าของซาโลมอน ซาโลมอนยังมีคอกขังม้าเดี่ยวอีกสี่หมื่นสำหรับบรรดาของพระองค์ และพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน แม้มิได้ถูกออกความเห็นไว้ในข้อความอันศักดิ์สิทธิ์นี้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการออมชอมในเรื่องการเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้าของซาโลมอนก็ถูกกล่าวถึงตรงนี้ ในพระราชบัญญัติ 17:16 บัญญัติของโมเสสกำหนดไว้อย่างชัดเจนว่ากษัตริย์องค์ใดก็ตามในอนาคตของอิสราเอลจะต้อง “ไม่ทิวี่ม้าแก่ตนเองมากเกินไป” ซาโลมอนฝ่าฝืนคำกำชับนั้นในพระคัมภีร์โดยตรง

บางคนคิดว่ามีความขัดแย้งกันระหว่างข้อความตอนนี้กับ 2 พงศาวดาร 9:25 ในข้อหลังนี้มีบันทึกเกี่ยวกับโรงช่งม้าสี่พันช่ง อย่างไรก็ตามคำตอบของข้อความที่ดูเหมือนขัดแย้งกันนี้ก็ง่ายนิดเดียว ซาโลมอนมีม้าทั้งหมด 40,000 ตัว อย่างไรก็ตาม ใน 2 พงศาวดารก็พูดถึงจำนวนโรงช่งม้าซึ่งมีอยู่ 4,000 ช่ง ม้าสิบตัวจึงอยู่ในโรงช่งม้าแต่ละช่ง เห็นได้ชัดว่ามีคอกม้าสำหรับฝูงม้าจำนวนมหาศาลของซาโลมอนตลอดทั่วอาณาจักรของเขา

1 พกษ 4:27-28 ดังนั้นมีบันทึกเกี่ยวกับเสบียงอาหารที่จำเป็นสำหรับฝูงปศุสัตว์ของซาโลมอนนอกเหนือจากของราชสำนักของเขาแล้ว และบรรดาข้าหลวงเหล่านั้นก็จัดเสบียงอาหารส่งกษัตริย์ซาโลมอน และเพื่อทุกคนที่มายังโต๊ะเสวยของกษัตริย์ซาโลมอน ต่างก็ส่งของตามเดือนของตน เขาทั้งหลายไม่ให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดขาดไปเลย 28 ทั้งข้าวบาร์เลย์และฟางข้าวสำหรับม้าและม้าอาชาไนย เขานำมายังสถานที่ของข้าหลวงเหล่านั้นตามที่ได้มีรับสั่งแก่ทุกคน คำที่แปลว่า ม้าอาชาไนย (เรเคช) อาจบอกเป็นนัยถึงอูฐ อย่างไรก็ตาม จริงๆแล้วมันก็หมายถึงม้าชั้นดีมาก เห็นได้ชัดว่าสัตว์เหล่านี้เป็นม้าจีชั้นดีที่สุดของซาโลมอน ข้าราชการเหล่านั้นที่ถูกเอ่ยถึงในข้อ 8-19 ต้องแน่ใจด้วยว่าฝูงม้าอันมหาศาลของกษัตริย์ได้รับเสบียงอาหารอย่างเพียงพอในแต่ละเดือน

1 พกษ 4:29-31 ผู้เขียนท่านนี้จึงหยุดชั่วคราวเพื่อบันทึกเกี่ยวกับความรู้ที่แผ่ขยายกว้างไกลแห่งปัญญาของซาโลมอน และพระเจ้าทรงประทานสติปัญญาและความเข้าใจแก่ซาโลมอนอย่างเหลือประมาณ ทั้งพระทัยอันกว้างขวางดุจเม็ดทรายที่ชายทะเล ภาพเปรียบเทียบของเม็ด

ทรายที่ชายทะเลถูกใช้เพื่อพรรณนาถึงปัญญาที่ไม่อาจวัดขนาดได้ที่พระเจ้าประทานแก่ซาโลมอน การเอ่ยถึงใจที่กว้างขวางของเขาก็คงหมายถึงความดีงามและความกรุณาของชายผู้นี้ พระเจ้าประทานปัญญาและความเมตตากรุณาอันใหญ่ยิ่งแก่เขา

นอกจากนี้ 30 และสติปัญญาของซาโลมอนล้ำกว่าสติปัญญาทั้งสิ้นของชาวตะวันออก และกว่าบรรดาสติปัญญาของอียิปต์ ในสมัยนั้นศูนย์กลางแห่งอื่นๆที่เหลือของวัฒนธรรมและการเรียนรู้อยู่ในเมโสโปเตเมียทางทิศตะวันออกและอียิปต์ทางทิศตะวันตก สติปัญญาและความปราดเปรื่องของซาโลมอนเกินกว่าระดับสูงสุดของการศึกษาและการเรียนรู้ของมนุษย์ในที่ใดๆของโลก

ยิ่งกว่านั้น 31 เพราะพระองค์ทรงมีสติปัญญาฉลาดกว่าคนอื่นทุกคน ทรงฉลาดกว่าเอธานคนเอสร่าห์ และเฮมาน กาลโคล์และดาร์ดา บรรดาบุตรชายของมาโฮล เราไม่ทราบชัดเจนว่าชายเหล่านี้เป็นใคร รายชื่อแบบคล้ายๆกันถูกพบใน 1 พงศาวดาร 2:6 อย่างไรก็ตาม ในข้อนี้ พวกเขาเป็นบุตรของชายคนหนึ่งนามว่าเศร่าห์ ตรงนี้พวกเขาถูกเรียกว่าบุตรของชายคนหนึ่งนามว่ามาโฮล เห็นได้ชัดว่ามีสองครอบครัวที่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าชายเหล่านี้ได้รับความนับถือในเรื่องสติปัญญาใหญ่ยิ่งในสมัยของซาโลมอนเช่นกัน เราไม่ทราบชัดเจนว่าเอธานและเฮมานเป็นคนเดียวกับผู้ประพันธ์เพลงสดุดีหลายบทหรือไม่ อย่างไรก็ตาม พวกเขาอาจเป็นคนอื่นๆเดียวกันก็ได้ ข้อความต่อไปก็กล่าวถึงเพลงและบทกวีของซาโลมอน

ไม่ว่ากรณีใด พระนามของพระองค์ก็เลื่องลือไปในทุกประชาชาติที่อยู่ล้อมรอบ ความโด่งดังของชื่อของซาโลมอนขจรขยายอย่างรวดเร็วไปทั่วประชาชาติทั้งหลายในสมัยนั้น

1 พกษ 4:32-33 ซาโลมอนไม่เพียงเป็นผู้ครอบครองและผู้นำทางการเมืองที่มีปัญญาเท่านั้น แต่เขายังเก่งในศิลปะด้านต่างๆด้วย พระองค์ตรัสสุภาษิตสามพันข้อด้วย และบทเพลงของพระองค์มีหนึ่งพันห้าบท สุภาษิตหลายบทเหล่านี้ได้รับการคล้อยจากพระเจ้าและพวกมันถูกรวบรวมและเขียนไว้ในหนังสือสุภาษิต บทเพลงบางบทของเขาถูกบันทึกไว้ในหนังสือปัญญาจารย์และเพลงซาโลมอนเช่นกัน

ในผลงานต่างๆของเขา 33 พระองค์ตรัสถึงต้นไม้ตั้งแต่ต้นสนต้นเดียวซึ่งอยู่ในเลบานอน จนถึงต้นหุสซึ่งงอกออกมาจากกำแพง พระองค์ตรัสถึงสัตว์ป่าด้วย ทั้งบรรดานก สัตว์เลื้อยคลานและปลา นี่บอกเป็นนัยว่าซาโลมอนกล่าว (หรือบางทีก็เขียน) เกี่ยวกับศาสตร์ธรรมชาติต่างๆ โดยกล่าวถึงพืชและสัตว์ของภูมิภาคนั้นเป็นพิเศษด้วย

1 พกษ 4:34   ดังนั้น และคนมาจากชนชาติทั้งหลายเพื่อฟังสติปัญญาของซาโลมอน และมาจากบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก ผู้ได้ยินถึงสติปัญญาของพระองค์ เมื่อกิตติศัพท์ของกษัตริย์ผู้โดดเด่นองค์นี้ขจรขจายไปทั่วโลกที่มีอารยธรรมสมัยนั้น บรรดาคณะผู้แทนและแม่แต่กษัตริย์หลายองค์ได้มาเพื่อที่จะฟังสติปัญญาและความรู้ของเขา

การครองราชย์ของซาโลมอนในหลายๆด้านก็เป็นแบบที่เล็งถึงพระคริสต์ในการครอบครองในยุคพันปีของพระองค์ อย่างไรก็ตาม ดังที่จะถูกหมายเหตุไว้ในไม่ช้า ซาโลมอนจะล้มเหลวอย่างน่าเศร้า ความแตกต่างระหว่างการครองราชย์อันเกรียงไกรของเขากับการครองราชย์ของพระคริสต์ก็คือว่า ซาโลมอนเป็นคนบาปคนหนึ่ง นอกจากนี้ เขายังอ้อมขอมข้อห้ามหลายประการที่เฉพาะเจาะจงในพระวาทะของพระเจ้าที่เกี่ยวข้องกับตัวเขาด้วย การอ้อมขอมนั้นและความไม่เชื่อฟังที่เริ่มต้นขึ้นแล้วจะออกผลอันขมขื่นของมันในท้ายที่สุด

ชีวิตครึ่งหลังของซาโลมอนจะเป็นชีวิตที่มีแต่ความว่างเปล่าและความคับข้องใจ ตอนนั้นเขามีทุกสิ่งที่มีมนุษย์คนใดจะปรารถนาได้ กระนั้นเขาก็จบอย่างน่าเวทนายิ่งนัก เหตุผลอยู่ตรงที่ (1) ธรรมชาติบาปของเขาและ (2) การอ้อมขอมของเขาในเรื่องความเชื่อฟังต่อพระวาทะของพระเจ้า แม้มีปัญญาอย่างลึกซึ้ง ธรรมชาติบาปของเขาก็เป็นหายนะของเขา เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อครอบครองและครองราชย์ จะไม่มีความไม่สมบูรณ์แบบเหล่านี้อยู่เลย

*****

ภาพรวมของ 1 พกษ 5: บทถัดไปนี้ของ 1 พกษ 5 นำเสนอการจัดเตรียมต่างๆของซาโลมอนเพื่อที่จะสร้างพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม มันพรรณนาถึงการทำจับมือกับฮิรามและเกณฑ์แรงงานที่จำเป็น

1 พกษ 5:1 หลังจากได้สถาปนาอาณาจักรของตนให้มั่นคงอย่างเต็มที่แล้ว ซาโลมอนก็หันความสนใจของตนไปที่การก่อสร้างพระวิหารที่ดาวิดบิดาของเขาได้ทำการจัดเตรียมเบื้องต้นสำหรับมันแล้ว ฝ่ายอิรามกษัตริย์เมืองไทรโอะได้ส่งข้าราชการของท่านมาเฝ้าซาโลมอน เมื่อท่านได้ยินว่าเขาได้เจิมตั้งพระองค์ไว้เป็นกษัตริย์แทนราชบิดาของพระองค์ เพราะอิรามรักดาวิดอยู่เสมอ อิรามกษัตริย์เมืองไทรโอะถูกเอ่ยถึงไปก่อนหน้านี้อีกครั้งหนึ่งในพระคัมภีร์ใน 2 ซามูเอล 5:11 ไม่มีบันทึกเกี่ยวกับความเป็นปฏิปักษ์กันระหว่างดาวิดกับอิรามเลย นอกจากนี้ อิรามยังได้จัดหาวัสดุต่างๆและผู้คนเพื่อช่วยสร้างพระราชวังของดาวิดด้วย ไทรโอะเป็นเมืองเอกเมืองหนึ่งในเลบานอนทางทิศเหนือ ดังนั้นเมื่อได้ยินว่าดาวิดเสียชีวิตแล้ว อิรามก็ส่งคณะทูตมาหาซาโลมอนเพราะความเคารพของคนที่มิต่อดาวิดบิดาของซาโลมอน

1 พกษ 5:2-4 เพื่อเป็นการตอบกลับซาโลมอนได้ส่งพระดำรัสไปยังอิรามว่า 3 "ท่านคงทราบอยู่แล้วว่าดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ไม่ได้ เพราะการสงครามซึ่งอยู่ล้อมรอบพระองค์ทุกด้าน จนกว่าพระเยโฮวาห์จะทรงปราบเขาเสียให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์ ซาโลมอนเล่าย้อนให้อิรามฟังว่า พระเจ้าไม่ทรงยอมให้ดาวิดบิดาของเขาสร้างพระวิหารเพราะหลายปีที่ผ่านมาของเขาในฐานะนักรบ ดาวิดจึงได้สร้างอาณาจักรนั้นขึ้น แต่พระเจ้าทรงบัญชาให้บุตรของเขาแทนที่จะเป็นเขาสร้างพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม

ซาโลมอนกล่าวต่อไปว่า 4 แต่บัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทรงประทานให้ข้าพเจ้าได้หยุดพักรอบด้าน ปฏิปักษ์หรือเหตุร้ายก็ไม่มี ซาโลมอนอยู่อย่างสงบสุขกับทุกประชาชาติ เขาไม่เพียงไม่มีศัตรูระหว่างประเทศเท่านั้น แต่ยังไม่มีความ "เหตุร้าย" ด้วย อันหลังนี้หมายถึง ไม่มีสงครามหรือความเป็นปฏิปักษ์เกิดขึ้นเลย

1 พกษ 5:5-6 ซาโลมอนกล่าวแก่อิรามต่อไปอีกว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าจึงประสงค์จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้กับดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าว่า บุตรชายของเจ้า ผู้ซึ่งเราจะตั้งไว้บนบัลลังก์แทนเจ้า จะสร้าง

พระนิเวศสำหรับนามของเรา' ซาโลมอนทราบดีว่าพระเจ้าได้ทรงบัญชาให้เขาเป็นผู้สร้างพระวิหารถาวรหลังหนึ่งขึ้นแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าที่กรุงเยรูซาเล็ม เขาจึงตั้งใจที่จะทำเช่นนั้นให้ได้

เขาจึงขออิรามว่า 6 เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านสั่งให้ตัดไม้สนสีดาร์แห่งเลบานอนเพื่อข้าพเจ้า และข้าราชการของข้าพเจ้าจะสมทบกับพวกข้าราชการของท่าน ข้าพเจ้าจะมอบเงินค่าจ้างข้าราชการของท่านแก่ท่านตามที่ท่านตั้งไว้ เพราะท่านคงทราบแล้วว่า ท่ามกลางเรานี้ไม่มีผู้ใดรู้จักตัดไม้เหมือนชาวซีโตน" ซาโลมอนขอให้อิรามตัดไม้สนสีดาร์แห่งเลบานอนอันขึ้นชื่อสำหรับงานก่อสร้างพระวิหารที่จะมีขึ้นนี้ นอกจากนี้ เขาเสนอที่จะส่งแรงงานมาช่วยเหลือคนงานชาวเลบานอนด้วย เขายังเสนอที่จะจ่ายค่าตอบแทนแก่อิรามเป็นสิ่งที่ใดก็ตามที่อิรามจะขอสำหรับบริการที่จัดหาให้ด้วย เขายังกล่าวชมชาวเลบานอนเรื่องความชำนาญของพวกเขาในอุตสาหกรรมไม้ซีกและไม้ซุงด้วยโดยกล่าวยอมรับว่าไม่มีผู้ใดในอิสราเอลมีฝีมือเทียบชั้นพวกเขาได้เลย

1 พกษ 5:7-9 และอยู่มาเมื่ออิรามได้ยินถ้อยคำของซาโลมอน ท่านก็ชื่นชมยินดียิ่งนักและว่า "ราชการแด่พระเยโฮวาห์ในวันนี้ ผู้ทรงประทานบุตรชายที่ฉลาดองค์หนึ่งแก่ดาวิดให้อยู่เหนือชนชาติใหญ่นี้" อิรามตอบกลับไปโดยสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าก่อนเป็นอันดับแรกที่ประทานบุตรที่มีปัญญาเช่นนั้นแก่ดาวิด เห็นได้ชัดว่าซาโลมอนเข้าหาอิรามอย่างมีปัญญาแทนที่จะทำให้เพื่อนบ้านของตนขัดเคืองใจ เขากลับผูกมิตร

อิรามจึง 8 ใช้คนให้มายังซาโลมอนทูลว่า "ข้าพเจ้าได้พิจารณาสิ่งต่างๆซึ่งท่านส่งไปยังข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าพร้อมที่จะกระทำสิ่งสารพัดตามที่ท่านปรารถนาในเรื่องไม้สนสีดาร์ และไม้สนสามใบ เขายังส่งคนให้กลับมาบอกซาโลมอนว่าหลังจากพิจารณาคำขอของซาโลมอนแล้วเขาจะจัดหาทุกอย่างที่ซาโลมอนปรารถนาเกี่ยวกับไม้สนสีดาร์หรือไม้สนสามใบ อันหลังนี้ (ไม้สนสามใบ) อาจหมายถึงไม้ต้นสนไพน์หรือสนไซเปรสก็ได้

นอกจากนี้ อิรามตกลงว่า 9 ข้าราชการของข้าพเจ้าจะนำลงมาจากเลบานอนถึงทะเล และข้าพเจ้าจะผูกแพล่องมาตามทะเลถึงที่ที่ท่านจะกำหนดให้ และข้าพเจ้าจะให้แก่แพที่นั่น ขอท่าน

มารับเอา และขอท่านส่งเสบียงอาหารแก่สำนักวังของข้าพเจ้าก็แล้วกัน เป็นที่พอใจข้าพเจ้าแล้ว" ฮีรามบ่งบอกว่าตนจะส่งไม้สนที่ต้องการนั้นมาทางแพเลียบชายฝั่งจากเลบานอนลงมายัง อิศราเอล 2 พงสาวดาร 2:16 บ่งบอกว่าท่าเรือเขาเข้าสำหรับไม้สนที่ส่งมาทางแพคือที่เมืองยัฟฟา เพื่อเป็นค่าตอบแทน ฮีรามก็ขอให้ซาโลมอนจ่ายเป็นอาหารต่างๆ

1 พกษ 5:10-11   ดังนั้น ฮีรามจึงได้จัดส่งไม้สนสีดาร์และไม้สนสามใบให้แก่ซาโลมอนตามที่พระองค์มีพระประสงค์ทุกประการ 11 ฝ่ายซาโลมอนทรงประทานข้าวสาลีให้เป็นอาหารแก่สำนักวังของฮีรามสองหมื่นโคระและน้ำมันบริสุทธิ์ยี่สิบโคระ ซาโลมอนทรงประทานแก่ฮีรามเป็นปีๆไปอย่างนี้แหละ

ซาโลมอนได้รับไม้ซีกและไม้ซุงที่ตนต้องการสำหรับโครงการก่อสร้างพระวิหารนั้น เพื่อเป็นค่าตอบแทนเขาจึงจัดหาข้าวสาลี 20,000 โคระแก่ฮีราม คำที่แปลว่า โคระ (โคร) หมายถึง 6.25 บุชเชลตามหน่วยตวงของแห่งของอังกฤษ นั่นเท่ากับข้าวสาลี 125,000 บุชเชล นอกจากนี้ ซาโลมอนตกลงที่จะส่งน้ำมันมะกอกเทศบริสุทธิ์ยี่สิบโคระให้แก่ฮีรามด้วย ของเหลวหนึ่ง ‘โคระ’ ก็เท่ากับประมาณ 58 แกลลอน ดังนั้นยี่สิบโคระจึงเท่ากับน้ำมันมะกอกเทศบริสุทธิ์ประมาณ 1,160 แกลลอน วลีสุดท้าย “เป็นปีๆไป” เห็นได้ชัดว่าหมายถึงระยะเวลาของสัญญาจ้างนั้น ทรายใดที่ฮีรามกำลังจัดหาไม้ที่ต้องการให้ ซาโลมอนก็จ่ายฮีรามเป็นอาหารต่างๆตามนั้น

ใน 2 พงสาวดาร 2:10 ตัวเลขอื่นๆก็ถูกให้ไว้ในข้อนั้นข้าวสาลี *นวดแล้ว* 20,000 โคระ พร้อมกับข้าวบาร์เลย์ 20,000 โคระถูกหมายเหตุไว้ นอกจากนี้ น้ำมัน 20,000 บัทและน้ำองุ่น 20,000 บัทก็ถูกจัดหาให้ด้วย บางคนจินตนาการว่ามีความขัดแย้งกันระหว่างบันทึกสองแห่งนี้ ของเหลวหนึ่งบัทวัดได้ประมาณสิบแกลลอน ดังนั้น บันทึกใน 2 พงสาวดารจึงกล่าวถึงน้ำมันมะกอกเทศประมาณ 200,000 แกลลอน

อย่างไรก็ตามทางออกของปัญหานี้ก็ง่ายนิดเดียว ในบันทึกใน 1 พงศกษัตริย์ 5 บันทึกนั้นก็พูดถึงการจ่ายเป็นอาหารแก่สำนักวังของฮีราม มันเท่ากับเป็นค่าภาคหลวงแก่เขา อย่างไรก็ตาม บันทึกใน 2 พงสาวดารก็บันทึกเรื่องการจ่ายเป็นอาหารแก่แรงงานของเขา “ผู้ที่โค่นต้นไม้” ที่

ฮิรามส่งมาสำหรับโครงการนั้น ซาโลมอนจึงต้องจัดหาเสบียงอาหารที่จำเป็นสำหรับแรงงานของฮิรามนอกเหนือจากการจ่ายค่าภาคหลวงแก่เขาสำหรับบริการต่างๆที่จัดหาให้ด้วย

1 พกษ 5:12 นักประวัติศาสตร์ท่านนี้บันทึกว่า และพระเยโฮวาห์พระราชทานสติปัญญาแก่ซาโลมอน ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ และมีสันติภาพระหว่างฮิรามและซาโลมอน และทั้งสองก็ทรงกระทำสนธิสัญญากัน เห็นได้ชัดถึงสติปัญญาที่พระเจ้าประทานให้ กษัตริย์ต่างๆที่มีสติปัญญาดีเยี่ยงซาโลมอนต่างก็ให้ความสนใจที่จะหาสิ่งที่คุณต้องการ แน่ใจว่าซาโลมอนมีอำนาจทางทหารที่จะทำเช่นนั้นได้ อย่างไรก็ตาม เขากลับเลือกที่จะทำสัญญาจ้างกับฮิรามเพื่อนบ้านของตนอย่างมีปัญญาแทน ผลลัพธ์ของข้อตกลงที่มีปัญหานี้คือสันติภาพระหว่างพวกเขา พวกเขาจึงกระทำสนธิสัญญาด้วยกัน คำหลังนี้แปลมาจากคำว่า *เบริช* ซึ่งมีความหมายว่า ‘พันธสัญญา’, ‘สนธิสัญญา’ หรือ ‘สัญญาจ้าง’

1 พกษ 5:13-14 ขณะเดียวกัน กษัตริย์ซาโลมอนทรงเกณฑ์แรงงานจากชนอิสราเอลทั้งปวง คนที่ถูกเกณฑ์แรงงานได้สามหมื่นคน คำที่แปลว่า *เกณฑ์ (มัด)* ในบริบทนี้หมายถึงแรงงาน นี่บอกเป็นนัยว่าซาโลมอน ‘เกณฑ์’ 30,000 คนจากชนอิสราเอลสำหรับโครงการก่อสร้างที่จะมีขึ้นนี้

ซาโลมอนจึง **14** ใช้เขาไปยังเลบานอน เวนละหนึ่งหมื่นคนต่อเดือน เขาจะอยู่ที่เลบานอนเดือนหนึ่ง และอยู่บ้านสองเดือน และอาโดนิรัมเป็นผู้บังคับบัญชาพวกที่ถูกเกณฑ์แรง จากแรงงานที่ถูกเกณฑ์มานี้ 10,000 คนก็เข้าเวรต่อครั้งขณะที่อีก 20,000 คนที่เหลือก็อยู่บ้านเพื่อจัดการกิจธุระต่างๆที่บ้าน อาโดนิรัมคนที่ว่านี้น่าจะเป็นคนเดียวกับที่กำกับดูแลการเก็บภาษีในอิสราเอลดังที่มีหมายเหตุไว้ใน 4:16 คน 30,000 คนนี้เห็นได้ชัดว่าเป็นคนอิสราเอลที่ถูกส่งไปยังเลบานอนเพื่อช่วยเหลือในงาน โคนต้นไม้ที่จำเป็นต้องใช้ที่นั่น

1 พกษ 5:15-16 นอกจากคนเหล่านี้แล้ว ซาโลมอนมีคนขนของหนักเจ็ดหมื่นคน และคนสกัดหินในถิ่นที่อกเขาแปดหมื่นคน ซาโลมอนยังจ้างคน 70,000 คนซึ่งเป็นแรงงานทั่วไปในงานนั้นด้วย เขายังจ้างคนสกัดหิน 80,000 คนที่สกัดหิน ตกแต่ง ทำให้เป็นเหลี่ยมและ

ส่งหินปริมาณมหาศาลที่จำเป็นสำหรับพระวิหารนั้นมาทางแพด้วย คนเหล่านี้เป็นคณงานต่าง
ชาติตามที่ 2 พงศาวดาร 2:17 ได้กล่าวไว้ นอกจากนี้ แม้แต่หัวหน้าคณงานที่เหมือนหินก็เป็นคน
ต่างชาติตามบันทึกที่ระบุไว้ใน 2 พงศาวดาร

คนเหล่านี้ 16 นอกจากข้าราชการผู้ใหญ่ของซาโลมอนซึ่งเป็นผู้ดูแลการงานนี้ ก็มีอีกสาม
พันสามร้อยคนซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลประชาชนผู้ดำเนินงาน ซาโลมอนจึงจ้างหัวหน้าคณงาน
3,300 คนให้กำกับดูแลงานในเหมือนหิน เขากล่าวที่ว่านี่น่าจะอยู่ในพื้นที่ต่างๆ ไม่ไกลจากกรุง
เยรูซาเล็มซึ่งเป็นที่ๆมีหินปูนโคโลไมท์ชั้นดีอยู่ ซาโลมอนให้ข้าราชการของเขาเองเป็นหัวหน้า
โครงการก่อสร้างนี้ ไม่มีหมายเหตุระบุชัดเจนตรงนี้หรือใน 2 พงศาวดารว่าคณงานต่างชาติเหล่านี้
เป็นใครและพวกเขาได้รับค่าจ้างอย่างไร พวกเขาถูกกล่าวถึงตรงนั้นว่าเป็น “ชนต่างด้าวทั้งสิ้น
ผู้อยู่ในแผ่นดินอิสราเอล” ดังนั้น แรงงานต่างชาติ 153,300 คนจึงถูกว่าจ้างในการจัดเตรียมหิน
สำหรับพระวิหารนั้น

1 พกษ 5:17-18 หลังจากโครงการสกัดหินอันใหญ่โตนั้นแล้ว กษัตริย์ทรงบัญชา
และเขาทั้งหลายสกัดก้อนหินใหญ่มีค่าออกมา เพื่อวางรากฐานของพระนิเวศด้วยหินที่แต่งแล้ว
หินที่เป็นรากฐานของพระวิหารนั้นมีขนาดใหญ่มีหิมามีราคาแพงมากๆเพราะแรงงาน
มหาศาลที่ใช้ในการจัดเตรียมและขนย้ายมายังกรุงเยรูซาเล็ม หินเหล่านี้มีไว้สำหรับรากฐานของ
พระวิหารนั้นบนภูเขาโมริยาห์

18 ดังนั้นพนักงานก่อสร้างของซาโลมอน และพนักงานก่อสร้างของฮิราม และช่างสลัก
หินก็แต่งหินเหล่านั้น และเตรียมตัวไม้และหินเพื่อสร้างพระนิเวศ ดูเหมือนว่าฮิรามใช้คนมาช่วย
เหลือซาโลมอนในการตกแต่งและขัดเหลี่ยมหินบล็อกเหล่านั้นสำหรับพระวิหารนอกเหนือจาก
งานตัดไม้แล้ว งานตกแต่งหินนั้นถูกทำให้เสร็จเรียบร้อยและขัดเหลี่ยมมนในทุกด้าน ไม่มีสิ่งใด
ที่ไม่เรียบหรือไม่เสร็จเรียบร้อยในวัสดุเหล่านั้นที่ใช้สำหรับพระวิหาร ช่างฝีมือดีที่สุดในโลก
สมัยนั้นถูกว่าจ้างในการจัดเตรียมงานหินและไม้สำหรับพระวิหารนั้น

*****

ภาพรวมของ 1 พงศกษัตริย์ 6: บทที่หกของ 1 พงศกษัตริย์ให้รายละเอียดเกี่ยวกับการก่อสร้างพระวิหาร ที่ถูกสอดแทรกเข้ามาคือข้อความจากพระเจ้าในระหว่างการก่อสร้างพระวิหาร โดยทรงสัญญาว่าจะประทานพระพรอย่างเต็มที่หากชาโลมอนจะดำเนินในทางทั้งหลายของพระองค์ จากนั้นบทนี้ให้รายละเอียดที่เฉพาะเจาะจงมากมายด้านสถาปัตยกรรม

1 พกษ 6:1 มีการระบุวันเวลาชัดเจนตอนที่การก่อสร้างพระวิหารเริ่มต้นขึ้น อยู่ในปีที่สี่ร้อยแปดสิบหลังจากที่ชนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ในปีที่สี่แห่งการที่ชาโลมอนครอบครองอิสราเอล ในเดือนคิฟ ซึ่งเป็นเดือนที่สอง พระองค์ทรงเริ่มสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

480 ปีผ่านไปโดยนับตั้งแต่คนอิสราเอลออกมาจากอียิปต์ John Gill สาขายาลำดับเวลา ก่อนหลังดังนี้ นั่นคือ 40 ปีในถิ่นทุรกันดาร 17 ปีภายใต้โยชูวา 299 ปีภายใต้พวกผู้วินิจฉัย 80 ปีภายใต้เอลี ซามูเอลและซาอูล 40 ปีภายใต้ดาวิดและ 4 ปีภายใต้ชาโลมอน นั่นรวมเป็น 480 ปี ชาโลมอนได้รับการสถาปนามั่นคงในอาณาจักรของตนแล้ว การเตรียมการต่างๆ ได้ถูกกระทำแล้วอย่างมีปัญญา การก่อสร้างเริ่มต้นขึ้นในเดือนที่สองของปฏิทินฮีบรูสมัยโบราณซึ่งจะเท่ากับเดือนพฤษภาคม ดังนั้น ในความสวยงามของฤดูใบไม้ผลิ งานก่อสร้างพระวิหารจึงเริ่มต้นขึ้น (เราควรหมายเหตุไว้ว่านี่เป็นหนึ่งในตัวระบุวันเวลาที่เจาะจงมากๆ ในพระคัมภีร์) ปีที่มีการอพยพคือ 1491 ก่อน ค.ศ. ส่วนปีของการก่อสร้างพระวิหารก็คือฤดูใบไม้ผลิของปี 1011 ก่อน ค.ศ.

1 พกษ 6:2 มิติโดยรวมของตัวพระวิหารถูกทำให้ไว้ พระนิเวศซึ่งกษัตริย์ชาโลมอนทรงสร้างสำหรับพระเยโฮวาห์นั้น ยาวหกสิบศอก กว้างยี่สิบศอกและสูงสามสิบศอก มิติที่ให้ไว้นี้เป็นของตัวพระวิหารเอง โดยไม่รวมห้องด้านข้างหรือลานชั้นนอกที่มีขนาดใหญ่โตด้วย ในมาตรวัดสมัยใหม่ มันมีขนาดยาวประมาณ 90 ฟุต กว้าง 30 ฟุตและสูง 45 ฟุต เห็นได้ชัดว่าความสูงนี้ไม่ใช่ขนาดเดียวกันสำหรับมุขด้านหน้า มันสูง 120 ศอกหรือ 150 ฟุต

1 พกษ 6:3-6

มิติทางสถาปัตยกรรมอื่นๆถูกทำให้ไว้ มุขหน้าห้องโถงของพระ

นิเวศนั้นยาวยี่สิบศอก เท่ากับด้านกว้างของพระนิเวศ และลึกเข้าไปหน้าพระนิเวศสิบศอก

4 และพระองค์ทรงสร้างหน้าต่างสำหรับพระนิเวศมีขอบสอปออกข้างนอก 5 พระองค์ทรงสร้าง

ห้องติดผนังพระนิเวศอยู่รอบผนังของพระนิเวศ ทั้งที่ห้องโถงและที่ห้องหลัง และพระองค์ทรง

สร้างห้องระเบียงโดยรอบ 6 ห้องชั้นล่างที่สุดกว้างห้าศอก ชั้นกลางกว้างหกศอก และชั้นที่สาม

กว้างเจ็ดศอก เพราะรอบด้านนอกของพระนิเวศพระองค์ทรงสร้างหยักบ่าไว้ที่ผนัง เพื่อว่าไม้

รอดจะไม่ได้ทะลุลงเข้าไปในผนังพระนิเวศ

มีมุขพาดผ่านด้านหน้าของโครงสร้างพระวิหารโดยเพิ่มอีก 15 ฟุตเข้ากับความยาวโดยรวม มีหน้าต่างแคบๆตลอดแนวยาวของที่บริสุทธี แต่เห็นได้ชัดว่าไม่มีในที่บริสุทธีที่สุด สันนิษฐานว่าหน้าต่างเหล่านี้มีอุปกรณ์ที่เป็นบานเกล็ดด้วย รอบๆปริมาตรรอบนอกของโครงสร้างพระวิหารคือห้องต่างๆที่ถูกสร้างไว้จดกำแพงโครงสร้างหลัก มีหลายความเห็นเกี่ยวกับตำแหน่งและขนาดของห้องแยกเหล่านี้ เชื่อกันว่ามีห้องเหล่านี้อยู่สามชั้นซึ่งถูกสร้างขึ้นรอบๆปริมาตรรอบนอกของโครงสร้างพระวิหารเอง เห็นได้ชัดว่าห้องเหล่านี้มีไว้สำหรับการใช้งานของพวกปุโรหิตรวมถึงการใช้อื่นๆที่เกี่ยวข้องด้วย

เห็นได้ชัดว่าบนชั้นล่างสุดมีห้องขนาดเล็กที่สุดอยู่หลายห้อง (คำที่แปลว่า ชั้นล่างที่สุด (ทักษาวน) มีความหมายว่า 'ต่ำที่สุด') ห้องเหล่านี้กว้างประมาณ 7.5 ฟุต ห้องแยกเหล่านี้ที่อยู่ชั้นสองมีขนาดใหญ่กว่าเล็กน้อยนั่นคือกว้าง 9 ฟุต ชั้นบนสุดกว้าง 10.5 ฟุต ความลึกของห้องเหล่านี้ไม่ได้ถูกระบุไว้ การออกแบบเป็นไปในแบบที่ว่ากับแต่ละชั้น กำแพงโครงสร้างหลักของพระวิหารเองเป็นตัวรองรับหรือเป็นที่หนุนสำหรับชื่อของชั้นด้านข้างเหล่านี้ เห็นได้ชัดว่านี่ใช้วิธีค่อยๆเพิ่มความหนาของกำแพงเมื่อมันสูงขึ้นเรื่อยๆ มันเริ่มแคบลงเรื่อยๆพร้อมกับแต่ละชั้น โดยยอมให้มีส่วนยื่นหนึ่งสำหรับไม้ซุงหนุนเหล่านี้ของแต่ละชั้น ไม่มีการเจาะรูสำหรับส่วนหนุนของโครงสร้างเข้าไปในตัวพระวิหารเอง

1 พกษ 6:7 รายละเอียดเกี่ยวกับวัสดุและวิธีการก่อสร้างต่างๆถูกกล่าวถึง เมื่อกำลังสร้าง พระนิเวศนั้นก็สร้างด้วยศิลา ซึ่งเตรียมมาจากบ่อศิลา เพราะฉะนั้นจึงไม่ได้ยินเสียงค้อนหรือขวานหรือเครื่องมือเหล็กใดๆในพระนิเวศ ขณะเมื่อทำการก่อสร้าง งานเกี่ยวกับหินของพระวิหารถูกเตรียมการนอกสถานที่ งานตัด ทำให้เป็นเหลี่ยมและตกแต่งหินมิได้ถูกกระทำที่บริเวณพระวิหาร ดังนั้น จึงไม่มีเสียงของเครื่องมือเหล็กในระหว่างการก่อสร้างตัวพระวิหารเลย หินที่ใช้ก่อสร้างก็ถูกทำเสร็จสมบูรณ์แล้วตอนที่พวกมันมาถึงที่บริเวณพระวิหาร พวกมันแค่ต้องถูกวางตามลำดับที่เหมาะสมของมันเท่านั้นเอง มีการเสนอเหตุผลหลายประการเกี่ยวกับว่าทำไมมันถึงถูกทำสำเร็จ

อย่างไรก็ตาม สิ่งหนึ่งดูเหมือนชัดเจน หินเหล่านั้นที่ใช้ก่อสร้างถูกต่อกันสนิทก่อนที่พวกมันมาถึง เห็น ได้ชัดถึงความชำนาญและฝีมือที่ยอดเยี่ยม อาจมีการสื่อถึงความจริงฝ่ายวิญญาณเช่นกัน ในการที่คริสตจักรในฐานะพระวิหารหลังหนึ่งของพระเจ้า “ต่อกันสนิท” (เอเฟซัส 2:20) พระราชกิจของพระเจ้าสมบูรณ์แบบเสมอ เราอาจถึงกับสันนิษฐานได้ด้วยว่ามีการแทรกแซงของพระเจ้าในการทำให้แน่ใจว่ามีความสมบูรณ์แบบขั้นสุดยอดในฝีมือของงานนี้

1 พกษ 6:8-10 มิติต่างๆเพิ่มเติมเกี่ยวกับรายละเอียดด้านสถาปัตยกรรมถูกกล่าวถึง ทางเข้าห้องชั้นล่างอยู่ทางด้านขวาของตัวพระนิเวศ และคนขึ้นไปยังห้องชั้นกลางทางบันไดเวียน และขึ้นจากห้องชั้นกลางไปห้องชั้นที่สาม ส่วนห้องเหล่านั้นที่ถูกสร้างรอบปริมณฑลของที่บริสุทธิ์ มีประตูบานหนึ่งทางขวามือ (ทิศใต้) ของตัวอาคารนั้น แดมมีบันไดเวียนอันหนึ่งขึ้นไปยังชั้นที่สองซึ่งต่อเนื่องขึ้นไปถึงชั้นที่สาม

หลังจากยกโครงสร้างนี้จนถึงความสูงของมันแล้ว 9 พระองค์ทรงสร้างพระนิเวศดังนี้ และทรงให้สำเร็จ และพระองค์ทรงสร้างเพดานของพระนิเวศ มีไม้คร่าวและกระดานเป็นไม้สนสีดาร์ ระบบหลังคาของโครงสร้างนี้มีชื่อและไม้กระดานที่เป็นไม้สนสีดาร์

10 พระองค์ทรงสร้างห้องรอบพระนิเวศสูงห้าศอก และติดกับตัวพระนิเวศด้วยกระดานไม้สนสีดาร์ เห็นได้ชัดว่าห้องเหล่านั้นทางด้านข้างของพระวิหารมีเพดานสูง 7.5 ฟุต ห้องเหล่านี้มีโครงเป็นไม้สนสีดาร์ นี่บอกเป็นนัยว่าชั้นที่อยู่เหนือขึ้นไปก็เป็นไม้สนสีดาร์เช่นกัน

1 พกษ 6:11-13 เห็นได้ชัดว่าในระหว่างการก่อสร้างพระวิหารนี้ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงซาโลมอนว่า **12** "เกี่ยวข้องกับพระนิเวศนี้ซึ่งเจ้าสร้างอยู่ ถ้าเจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และประพฤติตามคำตัดสินของเรา และรักษาบัญญัติของเราทั้งสิ้นและดำเนินตามเราก็จะกระทำต่อเจ้าอย่างที่เราทำกับดาวิดบิดาของเจ้านี้ให้สำเร็จ **13** และเราจะอยู่ในหมู่ชนอิสราเอล และจะไม่ทอดทิ้งอิสราเอลชนชาติของเราเลย"

ในวิธีที่ไม่ได้ถูกบรรยายไว้ พระเจ้าตรัสแก่ซาโลมอน โดยเตือนเขาให้เชื่อฟังพระองค์อย่างสุดจิตสุดใจ พระเจ้าตรัสเงื่อนใจสามประการของพระองค์สำหรับการทำให้พันธสัญญาที่พระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับดาวิดเป็นจริง เงื่อนใจทั้งสามประการนั้นก็คือ ถ้าซาโลมอนจะ (1) "ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา" และ (2) "ประพฤติตามคำตัดสินของเรา" และ (3) "รักษาบัญญัติของเราทั้งสิ้นและดำเนินตาม"

เมื่อนั้นพระเจ้ายิ่งทรงสัญญาว่าพระองค์จะกระทำตามพระวจนะของพระองค์แก่ซาโลมอนซึ่งพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้กับดาวิดนั้น นอกจากนี้พระองค์จะประทับอยู่ท่ามกลางคนอิสราเอลและจะไม่ทรงละทิ้งพวกเขาเลยด้วย แต่สังเกตว่าเงื่อนใจพื้นฐานสำหรับพระพรที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ก็คือ ความเชื่อฟังแบบเรียบง่ายต่อพระวจนะของพระองค์ ไม่มีอะไรที่ซับซ้อนเกี่ยวกับมันเลย ดู 2 ซามูเอล 7:12-16

1 พกษ 6:14 ดังนั้นสรุปย่อเกี่ยวกับการทำโครงการนี้เสร็จจึงถูกให้ไว้ ซาโลมอนได้ทรงสร้างพระนิเวศและทรงให้สำเร็จ

1 พกษ 6:15-19 นักประวัติศาสตร์ท่านนี้จึงให้รายละเอียดต่อไปเกี่ยวกับการก่อสร้างพระวิหารนี้จริงๆ พระองค์ทรงกรุณาง้างในพระนิเวศด้วยกระดานไม้สนสีดาร์ ตั้งแต่พื้นพระนิเวศจนถึงไม้เพดาน พระองค์ทรงกรุณาข้างในด้วยไม้ และพระองค์ทรงปูปิดพื้นพระ

นิเวศด้วยไม้สนสามใบ 16 พระองค์ทรงสร้างอีกข้างหนึ่งของพระนิเวศยี่สิบสองด้วยกระดานไม้สนสีดาร์จากพื้นถึงไม้เพดาน และพระองค์ทรงสร้างห้องนี้ภายในให้เป็นห้องหลัง คือที่บริสุทธิต์ที่สุด 17 ตัวพระนิเวศคือห้องโถงซึ่งอยู่ส่วนหน้านั้นยาวสี่สิบสอง 18 มีไม้สนสีดาร์ที่อยู่ข้างในพระนิเวศและเป็นรูปดอกตูมและดอกไม้บาน เป็นไม้สนสีดาร์ทั้งสิ้น ในที่นั้นแต่ไม่เห็นหินเลย 19 พระองค์ทรงจัดเตรียมห้องหลังไว้ข้างในพระนิเวศ เพื่อจะวางหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ไว้ที่นั่น

แม้วัสดุที่ใช้ก่อสร้างเป็นหินที่ถูกสลักมาเป็นอย่างดีเป็นหลัก งานตกแต่งภายในก็ถูกหมายเหตุไว้ตรงนี้ พื้นผิวด้านในของพระวิหารถูกกรุด้วยไม้สนสีดาร์พร้อมกับการปูปิดด้วยไม้สนสามใบ เห็นได้ชัดว่าการกรุด้วยไม้สนสีดาร์นี้ขึ้นไปถึงความสูงที่ 30 ฟุตจนถึงเพดานเลย ที่บริสุทธิต์นี้ยาวสี่สิบสอง (60 ฟุต) และห้องหลัง (ที่บริสุทธิต์ที่สุด) มีขนาดยี่สิบสอง (30 ฟุต) ในทุกด้าน งานตกแต่งภายในอันประณีตนี้ถูกแกะสลักด้วยรูปแบบวงกลมที่ซับซ้อน (ดอกตูม) รวมถึงรูปดอกไม้บานที่ประณีตเช่นกัน ภายในทั้งหมดถูกปิดด้วยงานแกะสลักที่ประณีตงดงามเพื่อที่ว่างานหินจะไม่ถูกเห็นจากด้านในเลย

1 พกษ 6:20 มิตีของที่บริสุทธิต์ที่สุดถูกกล่าวถึงดังนี้ ส่วนข้างในห้องหลังนั้นยาวยี่สิบสอง กว้างยี่สิบสอง และสูงยี่สิบสอง และพระองค์ทรงบุด้วยทองคำบริสุทธิต์ พระองค์ทรงกรุแท่นบูชาด้วยไม้สนสีดาร์ด้วย คำที่แปลว่า ห้องหลัง (คาบิยร์) เป็นอีกชื่อที่ใช้เรียกที่บริสุทธิต์ที่สุดของพระวิหาร มันมีขนาดสามสิบฟุตในทุกด้าน หมดทั้งห้องนี้ถูกบุหรือปิดด้วยทองคำบริสุทธิต์ วัสดุที่กล่าวถึงแท่นบูชาไม้สนสีดาร์นั้นที่ถูกบุด้วยทองคำก็ค่อนข้างเป็นปริศนา บางท่านเสนอแนะว่ามันเป็นแท่นเผาเครื่องหอม อย่างไรก็ตาม ไม่มีเครื่องเรือนภายในชิ้นอื่นๆ ถูกกล่าวถึงตรงนี้ ยิ่งกว่านั้น อุปกรณ์ที่ใช้กับไฟเช่นนั้นก็คงไม่ถูกทำขึ้นด้วยไม้สนสีดาร์พร้อมกับการบุด้วยทองคำบางๆแน่นอน สิ่งที่น่าจะถูกหมายถึงตรงนี้ก็คือ พื้นที่ๆแท่นเผาเครื่องหอมนั้นจะถูกวางไว้

1 พกษ 6:21-22 คำบรรยายเพิ่มเติมเกี่ยวกับการบุด้วยทองคำทองคำก่อกว้าง และชาโลมอนทรงบุข้างในพระนิเวศด้วยทองคำบริสุทธิ์ และพระองค์ทรงลากโซ่ทองคำข้ามข้างหน้าห้องหลัง และบุด้วยทองคำ 22 และพระองค์ทรงบุพระนิเวศทั้งหลังด้วยทองคำ จนพระนิเวศนั้นสำเร็จทั้งสิ้น แท่นบูชาทั้งแท่นที่เป็นของห้องหลัง พระองค์ก็ทรงบุด้วยทองคำ

ด้านในทั้งหมดของตัวพระวิหารเองถูกบุด้วยทองคำบริสุทธิ์ นี้รวมถึงงานไม้แกะสลักอันประณีตทั้งหมดในนั้นด้วย 2 พงศาวดาร 3:8 หมายความว่าทองคำ 600 ตันล้นตู้ถูกใช้สำหรับงานก่อสร้างส่วนนี้ของโครงการเท่านั้น ในที่ๆจะแขวนผ้าม่านนั้น โซ่ทองคำหลายเส้นจึงถูกเตรียมไว้สำหรับการประดับประดาเพิ่มเติมของพื้นที่ส่วนนั้น อีกครั้งที่การเอ่ยถึงแท่นบูชานี้อาจหมายถึงแท่นเผาเครื่องหอมนั้น แต่น่าจะหมายถึงพื้นที่ๆเครื่องเรือนชิ้นนั้นจะถูกนำไปวางไว้มากกว่ามันอาจเป็นยกพื้นขึ้นมาอันหนึ่งก็ได้

1 พกษ 6:23-28 รายละเอียดเกี่ยวกับเศียรทองคำซึ่งจะถูกวางไว้ในที่บริสุทธิ์ที่สุดถูกกล่าวถึง ในห้องหลังพระองค์ทรงสร้างเศียรสองรูปด้วยไม้มะกอกเทศ สูงรูปละสิบศอก 24 ปีกข้างหนึ่งของเศียรยาวห้าศอก ปีกอีกข้างหนึ่งของเศียรยาวห้าศอก จากปลายปีกข้างหนึ่งไปถึงปลายปีกอีกข้างหนึ่งยาวสิบศอก 25 เศียรอีกรูปหนึ่งก็วัดได้สิบศอกด้วย เศียรทั้งสองมีขนาดเท่ากัน และรูปอย่างเดียวกัน 26 ความสูงของเศียรรูปหนึ่งเป็นสิบศอก และเศียรอีกรูปหนึ่งก็เหมือนกัน 27 พระองค์ทรงวางเศียรไว้ในส่วนชั้นในที่สุดของพระนิเวศ ปีกของเศียรนี้กางออกเพื่อให้ปีกหนึ่งจดผนังข้างหนึ่ง และปีกของเศียรอีกรูปหนึ่งจดผนังอีกข้างหนึ่ง ส่วนปีกข้างอื่นก็มาจดกันตรงกลางพระนิเวศ 28 และพระองค์ทรงบุเศียรด้วยทองคำ

เศียรเหล่านั้นเป็นรูปเหมือนของเหล่าทูตสวรรค์ พวกมันแต่ละรูปถูกแกะสลักจากไม้มะกอกเทศและสูงยี่สิบศอก ปีกที่เหยียดออกของพวกมันขยายเข้าข้างในจากแต่ละด้านเพื่อที่ว่าระยะสยายปีกรวมกันของพวกมันจะจดจากด้านหนึ่งของพระนิเวศไปจนถึงอีกด้านหนึ่ง รูปเหมือนของทูตสวรรค์ทั้งสองนี้ถูกบุด้วยทองคำทั้งหมด

1 พกษ 6:29-30 รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับงานศิลปะในงานไม้ภายในตัวอาคาร ถูกหมายเหตุไว้ พระองค์ทรงสลักผนังของพระนิเวศนั้นโดยรอบ ด้วยรูปแกะสลักเป็นรูปเศรฐ และต้นอินทผลัมและดอกไม้อันทั้งข้างในและข้างนอก 30 พื้นของพระนิเวศนั้น พระองค์ทรง ฟูด้วยทองคำทั้งข้างในและข้างนอก งานไม้ภายในของพระวิหารถูกประดับเพิ่มเติมด้วยงานแกะ สลักอันประณีตเป็นรูปเศรฐและบรรดาดอกไม้ของภูมิภาคนั้น วลีที่กล่าวถึง “ข้างในและข้าง นอก” อาจบ่งบอกว่างานศิลปะอันงดงามวิจิตรนั้นอยู่บนทั้งด้านในของที่บริสุทธิ์ที่สุดและด้าน ในส่วนที่เหลือของพระวิหารด้วย ด้านในทั้งหมดของพระวิหารถูกฟูด้วยทองคำรวมถึงพื้นด้วย

1 พกษ 6:31-35 รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับประตูเหล่านั้นและการประดับประดา ของพวกมันถูกกล่าวถึง สำหรับทางเข้าสู่ห้องหลัง พระองค์ทรงสร้างประตูด้วยไม้มะกอกเทศ กรอบประตูขึ้นบนและวงกบประตูรวมเข้าเป็นหนึ่งในห้าของขนาดของผนัง แม้ทางเข้าสุดท้ายอยู่ ภายในที่บริสุทธิ์ที่สุด (ห้องหลังนั้น) คือฝั่มานั้น เห็นได้ชัดว่ามีประตูสองบานทำด้วยไม้ มะกอกเทศอยู่หน้าฝั่มานั้น วลีที่กล่าวว่ามัน “เป็นหนึ่งในห้าของขนาดของผนัง” อาจ หมายความว่าพวกมันสูงหรือบางทีกว้างสี่ศอก (หกฟุต) แม้มิได้ถูกกล่าวไว้อย่างเฉพาะเจาะจง เราอาจสันนิษฐาน ได้ว่าพวกมันถูกฟูด้วยทองคำเช่นกัน

32 พระองค์ทรงสร้างบานประตูทั้งสองด้วยไม้มะกอกเทศ แกะรูปเศรฐ ต้นอินทผลัม และดอกไม้บาน ทรงฟูด้วยทองคำ พระองค์ทรงเผ่ทองคำหุ้มเศรฐและหุ้มต้นอินทผลัม

33 พระองค์ทรงสร้างวงกบประตูทางเข้าห้องโถงด้วยไม้มะกอกเทศ เป็นหนึ่งในสี่ของขนาดของ ผนัง **34** และประตูสองบานด้วยไม้สนสามใบ บานสองบานของบานประตูหนึ่งหมุนได้ และบาน อีกสองบานของบานประตูหนึ่งก็หมุนได้ **35** พระองค์ทรงแกะเศรฐ ต้นอินทผลัมและดอกไม้ บานบนบานประตูนั้น และพระองค์ทรงฟูด้วยทองคำสมอทับทิมบนงานแกะสลักนั้น

ประตูทั้งสองนี้เห็นได้ชัดว่าเป็นประตูทางเข้าหลักสู่ข้างในของพระวิหารเอง พวกมันมีเค ฐที่ถูกแกะสลักอย่างประณีต ต้นอินทผลัมและดอกไม้บานซึ่งถูกแกะสลักเข้าในงานไม้นั้นเช่น กัน สิ่งเหล่านี้ถูกฟูด้วยทองคำเช่นกัน เห็นได้ชัดว่าวงกบประตูทำด้วยไม้มะกอกเทศแม้ว่าตัวประ

ดูจริงๆเองทำด้วยไม้สนสามใบก็ตาม พวกมันถูกหมายเหตุว่าเป็น “หนึ่งในสี่ของขนาดของผนัง” เห็นได้ชัดว่าทางเข้านี้กว้างห้าศอกหรือ 7.5 ฟุต บานประตูทั้งสองบานนี้พับเข้าหากันเอง อีกครั้งที่ทางเข้านี้ถูกแกะสลักอย่างประณีตด้วยงานแกะสลักต่างๆที่คล้ายกันและทั้งหมดถูกบุด้วยทองคำ

1 พกษ 6:36 รายละเอียดบางประการเกี่ยวกับลานถูกกล่าวถึง พระองค์ทรงสร้างลานภายในด้วยกำแพงหินสกัดสามชั้น และด้วยไม้สนสีดาร์ชั้นหนึ่ง ลานภายในนี้น่าจะหมายถึงลานของพวกปุโรหิตซึ่งต่างจากลานของประชาชน กำแพงของลานนี้ทำด้วยหินสกัดอย่างดีและถูกตกแต่งตามแนวด้านบนด้วยไม้ชื่อสีดาร์ พวกผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับเรื่องคนยิวบ่งบอกว่ากำแพงนี้สูงเพียง 4.5 ฟุตเพื่อที่ว่าสามัญชนจะสามารถมองเข้าไปในลานชั้นในได้

1 พกษ 6:37-38 รายละเอียดสุดท้ายเกี่ยวกับเวลาก่อสร้างถูกหมายเหตุไว้ ในปีที่ดีก็ได้วางรากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ในเดือนคิฟ 38 และในปีที่สิบเอ็ดในเดือนบูล ซึ่งเป็นเดือนที่แปด พระนิเวศนั้นก็สำเร็จหมดทุกๆส่วน และสำเร็จตามรายการทั้งสิ้น พระองค์ทรงสร้างพระนิเวศนั้นเจ็ดปี

ในเดือนพฤษภาคมของปีที่สี่แห่งรัชกาลของซาโลมอน งานก่อสร้างพระวิหารของพระเยโฮวาห์ได้เริ่มต้นขึ้น มันแล้วเสร็จในอีกเจ็ดปีครึ่งต่อมา ผู้เขียนรวบรวมยอดตัวเลขนี้เป็นเวลาก่อสร้างเจ็ดปี ตัวเลขนั้นจะมีความสำคัญเพิ่มเติมในบทถัดไปเมื่อเปรียบเทียบกับระยะเวลาที่ซาโลมอนใช้ในการก่อสร้างพระราชวังของตัวเอง

*****

ภาพรวมของ 1 พงศกษัตริย์ 7: มีบันทึกเกี่ยวกับรายละเอียดบางประการของการสร้างพระราชวังของซาโลมอนเองรวมถึงรายละเอียดเพิ่มเติมเรื่องสิ่งปลูกสร้างต่างๆของพระวิหารของพระเจ้าด้วย

1 พกษ 7:1 ต่างจากความเห็นสุดท้ายของบทที่ 6 ผู้เขียนท่านนี้กล่าวคำพูดที่เผยให้เห็นอะไรบางอย่าง ซาโลมอนทรงสร้างพระราชวังของพระองค์สิบสามปี และพระองค์ทรงให้พระราชวังของพระองค์สำเร็จทั้งสิ้น นี่บอกเป็นนัยถึงความตกต่ำฝ่ายวิญญาณที่จะเกิดขึ้นของซาโลมอน เขาใช้เวลาเจ็ดปีในการสร้างพระนิเวศของพระเจ้า แต่ใช้เวลาสิบสามปีในการสร้างวังของตัวเอง บางคนแย้งว่าเขาแค่เร่งรีบในการสร้างพระวิหาร อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าซาโลมอนลงทุนเวลาและแรงกายมากกว่าในโครงการก่อสร้างของตัวเอง มันบอกเป็นกลางถึงการตามใจตัวเองของเขาและการที่เขาหันไปจากการปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าในเวลาต่อมา

1 พกษ 7:2-12 รายละเอียดเยอะแยะถูกให้ไว้เกี่ยวกับความโอ้อ่างสถาปัตยกรรมของพระราชวังของซาโลมอน พระองค์ทรงสร้างพระตำหนักพนาเลบานอน ยาวหนึ่งร้อยศอก กว้างห้าสิบศอกและสูงสามสิบศอก อยู่บนเสาไม้สนสีดาร์สี่แถว มีคานไม้สนสีดาร์อยู่บนเสา

พระราชวังของเขาที่กรุงเยรูซาเล็มถูกออกแบบและสร้างด้วยไม้สนสีดาร์จากเลบานอน (บางคนคิดว่าพระราชวังหลังนี้จริงๆแล้วถูกสร้างขึ้นในเลบานอนเหมือนเป็นบ้านพัก ‘ฤดูร้อน’ หลังหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่าโครงสร้างที่ถูกให้รายละเอียดไว้ข้างล่างเป็นพระราชวังของเขาที่กรุงเยรูซาเล็มและถูกสร้างด้วยไม้จากเลบานอนเป็นหลัก) หากใช้หน่วยวัดสมัยใหม่แล้วพระราชวังหลังนี้ก็กินพื้นที่ 11,250 ตารางฟุตและสูงประมาณสี่ชั้น ระบบโครงสร้างหลักของมันเห็นได้ชัดว่าเป็นคานไม้สนสีดาร์

นอกจากนี้ 3 ชั้นบนมุงด้วยไม้สนสีดาร์บนห้อง ซึ่งอยู่บนเสาสี่สิบห้าห้อง แถวละสิบห้าห้อง นี่อาจหมายถึงชั้นที่สองและอาจสูงกว่านั้น ไม่ว่ากรณีใด พระราชวังของเขาก็ถูกสร้างทั้งในด้านโครงสร้างและถูกทำให้แล้วเสร็จด้วยไม้สนสีดาร์ มันคงงดงามทั้งในด้านกลิ่นหอมของมันและงานไม้ของมัน

รายละเอียดเพิ่มเติมด้านสถาปัตยกรรมถูกนำเสนอในการที่ 4 มีกรอบหน้าต่างสามแถว หน้าต่างอยู่ตรงข้ามหน้าต่างทั้งสามแถว 5 ประตูและหน้าต่างทั้งหมดมีกรอบสี่เหลี่ยม และ

หน้าต่างก็อยู่ตรงข้ามหน้าต่างทั้งสามแถว ดูเหมือนว่ามีหน้าต่างขนาดใหญ่หลายบานในพระราชวังนี้ เห็นได้ชัดว่าพระราชวังนี้มีสามชั้นพร้อมกับหน้าต่างหลายบานบนแต่ละชั้น

นอกจากนี้ 6 พระองค์ทรงสร้างห้องพระโรงเสา ยาวห้าสิบศอกและกว้างสามสิบศอก มีมุขด้านหน้า และมีเสากับหลังคาข้างหน้า ที่ติดกับตัวอาคารพระราชวังหลักคือ ห้องพระโรงซึ่งขยายออกไป 45 ฟุตและเห็นได้ชัดว่ายาว 75 ฟุต 7 และพระองค์ทรงสร้างห้องพระโรงพระที่นั่งเป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงให้คำพิพากษา คือห้องพระโรงพิณศัย ก็ทำทั้งห้องสำเร็จด้วยไม้สนสีดาร์ด้วย นอกเหนือจากห้องพระโรงที่กล่าวถึงไปแล้ว ชาโลมอนยังสร้างห้องพระโรงอีกแห่งซึ่งเขาวางพระที่นั่งข้างของตนไว้ในนั้นด้วย ดู 1 พงศกัศัตร์ 10:18 ห้องพระโรงพิพากษานี้ถูกทำให้แล้วเสร็จด้วยงานไม้สนสีดาร์ที่งามวิจิตร

นอกจากนี้ 8 พระราชวังของพระองค์ซึ่งพระองค์จะทรงประทับอยู่นั้นมีลานอีกแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ภายในห้องพระโรง ก็กระทำด้วยฝีมือช่างอย่างเดียวกัน อันหลังนี้อาจเป็นห้องส่วนตัวของเขาเอง ชาโลมอนได้ทรงสร้างวังเหมือนห้องพระโรงนี้สำหรับราชธิดาของฟาโรห์ ซึ่งพระองค์ทรงได้มาเป็นมเหสี ดังที่ได้กล่าวถึงไปแล้วใน 3:1 ภรรยาคนแรกของชาโลมอนคือธิดาของฟาโรห์ ดูเหมือนนางมีฐานะสูงกว่าภรรยาคนอื่นๆอีกหลายคนของเขา เขาสร้างพระราชวังหลังหนึ่งเพื่อนาง โดยเฉพาะเหมือนกับห้องต่างๆของเขาเอง

นอกเหนือจากไม้สนสีดาร์ที่เป็นโครงสร้างอย่างชัดเจนและงานตกแต่งแล้ว พระราชวังทั้งสองนี้ยังมีงานหินสักดมากมายด้วย 9 ทั้งสิ้นเหล่านี้สร้างด้วยหินอันมีค่า สักดออกมาตามขนาด ใช้เลื่อย เลื่อยทั้งด้านหลังและด้านหน้า ตั้งแต่ฐานถึงยอดผนัง และมีตั้งแต่ข้างนอกถึงลานใหญ่ การเอ่ยถึง “หินมีค่า” นี้ก็หมายถึงงานหินที่มีราคาแพง หินเหล่านี้ไม่ได้ถูกสักดอย่างลวกๆ แต่ถูกสักด เล็ม ขัดและตกแต่งจนแล้วเสร็จมาเป็นอย่างดี เราไม่ทราบว่ามีหินอ่อนหรือไม่ว่าอย่างไรก็ตามมีหินปูนโคโลไมท์ปริมาณมหาศาลอยู่ในภูมิภาคนั้นของอิสราเอลซึ่งสามารถถูกตัดและตกแต่งให้มีรูปลักษณะที่หรูหราได้ เห็นได้ชัดว่ามีการใช้หินเหล่านี้ในทางสถาปัตยกรรมไปทั่วทั้งโครงสร้างของพระราชวังทั้งสองหลัง

10 ฐานนั้นทำด้วยหินมีค่า หินก้อนมหึมา หินขนาดแปดและสิบศอก คำบรรยายเกี่ยวกับหินต่างๆที่ทำเป็นรากฐานซึ่งมีขนาดวัดได้สิบและแปดศอกก็บ่งบอกถึงงานหินขนาดมหึมา หินที่ทำเป็นรากฐานเหล่านี้มีขนาด 12 ฟุตคูณ 15 ฟุต น้ำหนักของหินเหล่านั้นย่อมมหาศาลซึ่งบ่งบอกถึงคนจำนวนมากที่จำเป็นต้องใช้ในการตัด ต่อและวางหินเหล่านั้น

นอกจากนี้ 11 ข้างบนก็เป็นหินมีค่า สกัดออกมาตามขนาด และไม่สนสิดาร์ พระราชวังของเขาถูกตั้งตรงขึ้นด้วยหินสกัดและงานไม้สนสิดาร์ราคาแพง 12 กำแพงลานใหญ่มีหินสกัดสามชั้นโดยรอบ และไม้สนสิดาร์ชั้นหนึ่ง ลานชั้นในของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็มีเหมือนกัน ทั้งมุขพระนิเวศด้วย ที่อยู่ล้อมรอบพระราชวังของซาโลมอนคือ เสาสามแถวซึ่งมีโครงสร้างส่วนบนเป็นคานไม้สนสิดาร์ มีคำบรรยายที่คล้ายๆกันกล่าวถึงพระวิหารใน 1 พงศกษัตริย์ 6:36 นี่บอกเป็นนัยว่าพระราชวังของซาโลมอนอาจอยู่ติดกับพระวิหาร

1 พกษ 7:13-14 คราวนี้จุดสนใจของเนื้อหาวกกลับมายังรายละเอียดต่างๆเกี่ยวกับการตั้งพระวิหารบ้าง กษัตริย์ซาโลมอนทรงใช้คนให้นำฮีรามมาจากเมืองไทร 14 ท่านเป็นบุตรชายของหญิงมายตระกูลนัฟทาธี และบิดาของท่านเป็นชายชาวเมืองไทร เป็นช่างทองสัมฤทธิ์ และท่านประกอบด้วยสติปัญญา ความเข้าใจและฝีมือที่จะทำงานทุกอย่างด้วยทองสัมฤทธิ์ ท่านมาเฝ้ากษัตริย์ซาโลมอนและทำงานทั้งสิ้นของพระองค์ ฮีรามคนที่ว่านี้ไม่น่าจะใช้คนเดียวกับฮีรามกษัตริย์เมืองไทร จาก 2 พงศาวดาร 2:13 ดูเหมือนว่าฮีรามคนนี้เป็นคนงานที่ชำนาญด้านทองเหลืองโดยมีชื่อเหมือนกับกษัตริย์เมืองไทร มารดาของเขาเป็นคนอิสราเอล ความชำนาญของเขาดูเหมือนจะเป็นในฐานะช่างหล่อทองเหลือง

1 พกษ 7:15-20 รายละเอียดต่างๆเกี่ยวกับฝีมือช่างของเขาถูกหมายเหตุเพิ่มเติม ท่านได้ทำเสาทองสัมฤทธิ์สองเสา แต่ละเสาสูงสิบแปดศอก วัดขนาดเส้นรอบแต่ละเสาได้สิบสองศอก 16 ท่านทำบัวคว่ำหัวเสาสองอันด้วยทองสัมฤทธิ์หล่อ เพื่อจะวางไว้บนยอดเสา บัวคว่ำหัวเสาอันหนึ่งสูงห้าศอก และความสูงของบัวคว่ำหัวเสาอีกอันหนึ่งก็ห้าศอก

เสาทองเหลืองสองเสาที่ว่ามีเห็นได้ชัดว่าเป็นเสาสูงที่มีไว้ประดับสองเสาซึ่งตั้งอยู่หน้าประตูทางเข้าหลักคู่ข้างในพระวิหาร สิบแปดศอกก็เท่ากับความสูงประมาณยี่สิบเจ็ดฟุต วลีที่กล่าวถึง “วัดขนาดเส้นรอบแต่ละเสาได้สิบสองศอก” เห็นได้ชัดว่าหมายถึงเส้นรอบวงของพวกมัน **บักว่า**ที่ว่ามีหมายถึง ‘หัวเสา’ (มงกุฎประดับ) บนยอดเสาทั้งสองนั้น (ใน 2 พงศาวดาร 3:15 เสาเดียวกันนี้ทั้งสองเสาถูกบรรยายว่าสูงสามสิบห้าศอก ความขัดแย้งกันอย่างชัดเจนนี้ก็ถูกแก้ไขในการที่ขนาดในข้อนี้เห็นได้ชัดว่ารวมฐานหินซึ่งเสาทองเหลืองแต่ละเสาตั้งอยู่บนนั้น เข้าไว้ด้วย ตัวเสาทองเหลืองเองสูงสิบแปดศอก แต่ฐานหินของมันก็สูงอีกสิบเจ็ดศอก บนยอดของทั้งหมดนี้คือหัวเสา (**บักว่า**) ซึ่งสูงเพิ่มอีกห้าศอก) ดังนั้น ความสูงโดยรวมของเสาเหล่านี้รวมทั้งฐานและหัวเสาของพวกมันด้วยคือสี่สิบสอง (หกสิบฟุต) นั่นเท่ากับความสูงประมาณตึกหกชั้น ‘มุข’ ด้านหน้านี้พร้อมกับเสาทั้งสองนี้ก็ตั้งตระหง่านเหนือส่วนที่เหลือของพระวิหารเอง

รายละเอียดเพิ่มเติมด้านสถาปัตยกรรมถูกให้ไว้ 17 แล้วมีตาข่ายเป็นตาหมากรุกด้วย มาลัยโซ่สำหรับ**บักว่า**ที่อยู่บนหัวเสา เจ็ดอันสำหรับ**บักว่า**อันหนึ่ง และเจ็ดอันสำหรับ**บักว่า**อีกอันหนึ่ง รายละเอียดตรงนี้พรรณนาถึงงานแกะสลักเชิงประดับของหัวเสาทั้งสอง ภาพที่เห็นเป็นเหมือนยอดต้นไม้สองต้นที่มาเกี่ยวพันกัน (มาลัยโซ่) เห็นได้ชัดว่ามี**มาลัย**หรือยอดต้นไม้เจ็ดพุ่มสลักไว้บนหัวเสาแต่ละอัน

ยิ่งกว่านั้น 18 ท่านทำเสานั้นพร้อมด้วยลูกทับทิม มีสองแถวล้อมทับตาข่ายผืนหนึ่ง เพื่อคลุม**บักว่า**ที่อยู่ยอดเสา และท่านก็ทำเช่นเดียวกันสำหรับ**บักว่า**อีกอันหนึ่ง การประดับตกแต่งเพิ่มเติมถูกพรรณนาไว้ เห็นได้ชัดว่ามีรูปทรงคล้ายทับทิมอยู่สองแถวบนส่วนที่เป็นกิ่งที่ปกคลุมหัวเสาบนยอดเสาแต่ละต้นนั้น นอกจากนี้ 19 ฝ่าย**บักว่า**ซึ่งอยู่บนยอดเสาที่อยู่ในมุขนั้นเป็นดอกบัว ขนาดสี่ศอก ที่ถูกร้อยเข้าด้วยในชิ้นงานแกะสลักของหัวเสาทั้งสองนั้นคือ ดอกบานเหมือนดอกกลีดี เห็นได้ชัดว่าดอกเหล่านี้อยู่บนสี่ศอกที่อยู่ต่ำลงมาของหัวเสาแต่ละอัน

นอกจากนี้ 20 **บักว่า**ซึ่งอยู่บนเสาสองต้นนั้นมีลูกทับทิมด้วย และอยู่เหนือคิ้วซึ่งอยู่ถัดตาข่าย มีลูกทับทิมสองร้อยลูกอยู่ล้อมรอบเป็นสองแถว **บักว่า**อีกอันหนึ่งก็มีเหมือนกัน ที่ถูก

ร้อยเข้าอยู่ท่ามกลางส่วนที่เหลือของงานศิลปะอันประณีตชิ้นนี้คือ ลูกทับทิมแกะสลักสองร้อยลูก บนหัวเสาแต่ละอัน ดังนั้น เสาทั้งสองและหัวเสาของพวกมันจึงประณีตงดงามอย่างน่าทึ่งในงานศิลปะของพวกมัน

1 พกษ 7:21-22   สุดท้ายอิรามก็ตั้งเสาไว้ที่मुखพระวิหาร ท่านตั้งเสาข้างขวาไว้ และเรียกชื่อว่ายาคิน และท่านตั้งเสาข้างซ้ายไว้ เรียกชื่อว่าโบอัส 22 และบนยอดเสานั้นเป็นลายดอกบัว งานของเสาก็สำเร็จดังนี้แหละ เสาขนาดใหญ่ที่ประณีตงดงามทั้งสองต้นนี้ถูกตั้งอยู่ที่ मुखของด้านหน้าของพระวิหารบนฝั่งซ้ายและขวาของทางเข้าหลักของมัน เสาต้นที่อยู่ทางขวาเขาตั้งชื่อว่า ยาคินซึ่งมีความหมายว่า ‘ถูกสถาปนาไว้’ หรือ ‘เขาจะสถาปนา (มัน)’ ความคิดตรงนี้น่าจะหมายความว่าพระเจ้าจะทรงสถาปนาพระวิหารนี้ เสาต้นที่อยู่ทางซ้ายถูกตั้งชื่อว่า โบอัส ซึ่งมีความหมายว่า ‘ผละกำลัง’ หรือ ‘ผละกำลังอยู่ในมัน’ หมายเหตุสุดท้ายเกี่ยวกับการประดับประดาเป็นลายดอกกลีบลูกกลาวถึง คราวนี้ข้อความจะกล่าวถึงรายละเอียดอื่นๆต่อไป

1 พกษ 7:23-26   คราวนี้คำบรรยายที่มีรายละเอียดกล่าวต่อไปถึงชั้น (อ่าง) ขนาดใหญ่ที่ถูกสร้างขึ้นสำหรับพระวิหารหลังใหม่นี้ แล้วท่านได้หล่อชั้นเสาเป็นชั้นกลม วัดจากขอบหนึ่งไปถึงอีกขอบหนึ่งได้สิบศอก สูงห้าศอก และวัดโดยรอบได้สามสิบศอก ที่ถูกกล่าวถึงนี้คือ ชั้นเสา หรือภาชนะขนาดใหญ่สำหรับใส่น้ำใบหนึ่งซึ่งเป็นทองเหลืองหล่อ มันถูกพรรณาน่าว่ามีเส้นผ่าศูนย์กลางสิบห้าฟุต ลึกเจ็ดฟุตครึ่งพร้อมกับเส้นรอบวงขนาดสี่สิบห้าฟุต

พวกนักวิจารณ์รับชี้ให้เห็นว่าเส้นรอบวงเป็น 3.1412 เท่าของเส้นผ่าศูนย์กลาง ดังนั้นคำบรรยายในพระคัมภีร์นี้จึงผิดพลาด อย่างไรก็ตาม มีความเห็นหลายประการเกี่ยวกับเรื่องนี้ (1) เส้นรอบวงที่ว่านี้อาจเป็นตัวเลขกลมๆแทนที่จะเป็นขนาดแน่นอน (2) หรือตามที่ John Gill หมายเหตุไว้ว่า “เส้นรอบวงที่ใ้มานี้อาจเป็นเส้นรอบวงภายในชั้นและเส้นผ่าศูนย์กลางนั้นอาจเป็นเส้นผ่าศูนย์กลางที่รวมความหนาของขอบชั้นไว้ด้วยก็ได้ นี่ก็จะทำให้ได้ค่าทางคณิตศาสตร์ที่ถูกต้องมากๆสำหรับเส้นรอบวงด้านในที่มีขนาดสามสิบศอก เส้นรอบวงด้านนอกก็จะได้ประมาณ 31.4 ศอก โดยให้ความหนาของขอบอยู่ที่สี่นิ้วหรือฝ่ามือหนึ่งซึ่งสอดคล้องกับ 1 พงศ

กษัตริย์ 7:26” (3) Gill ยังออกความเห็นด้วยว่า “ใน 1 พงศกษัตริย์ 7:26 เราอ่านว่าภาษาชนนี้ ‘ที่ขอบของขันทำเหมือนขอบถ้วย’ นั่นคือขอบของส่วนบนสุดของภาษาชนนี้กว้างกว่าส่วนหลักของภาษาชนนี้ เส้นผ่าศูนย์กลางก็รวมขอบนี้เข้าไปด้วย หากขอบหรือส่วนปากขยายออกไปประมาณสี่นิ้วเลยส่วนลำตัวของภาษาชนนี้ไป เส้นรอบวงด้านนอกของส่วนหลักของภาษาชนนี้ก็จะได้สามสิบสองพอดี”

ขันสาคร (อ่าง) ที่ถูกหล่อขึ้นมาี้ถูกวางไว้ข้างๆ โครงสร้างพระวิหารหลักเพื่อเป็นแหล่งน้ำสำหรับการชำระล้างต่างๆในทางพิธี รายละเอียดเพิ่มเติมต่างๆถูกหมายเหตุไว้ 24 ได้ขอบเป็นลูกดอกตูม ในระยะหนึ่งสอกมีลูกดอกตูมสิบลูก อยู่รอบขันสาคร ดอกตูมอยู่สองแถวหล่อพร้อม กับเมื่อหล่อขันสาคร

ลูกดอกตูมคือเครื่องประดับที่มีรูปร่างทรงกลมหรือเหมือนไข่ เห็นได้ชัดว่าลูกดอกตูมเหล่านี้ถูกหล่อไว้รอบเส้นรอบวงของขันสาครนี้โดยมีลูกดอกตูมประดับนี้สอกละสิบลูก ยิ่งกว่านั้น มีลูกดอกตูมนี้ขนานกันสองแถวอีกด้วย

อ่างขนาดมหึมาที่ตั้งอยู่บน 25 วัวสิบสองตัว หันหน้าไปทิศเหนือสามตัว หันหน้าไปทิศตะวันตกสามตัว หันหน้าไปทิศใต้สามตัว หันหน้าไปทิศตะวันออกสามตัว เขาวางขันสาครอยู่บนวัว ส่วนหลังทั้งหมดของวัวอยู่ด้านใน เห็นได้ชัดว่าวัวสิบสองตัวนี้ทำด้วยทองเหลืองหล่อ และเป็นตัวรองรับขันนี้ซึ่งตั้งอยู่บนมัน มีผู้ประมาณคร่าวๆว่าขันสาครนี้และรูปวัวทองเหลืองเหล่านี้ที่รองรับมันมีน้ำหนักมากกว่า 837,500 ปอนด์ เห็นได้ชัดว่ามันเป็นทองเหลืองทั้งหมด

ภาษาชนนี้ถูกพรรณนาเพิ่มเติมว่า 26 หนาหนึ่งคืบ ที่ขอบของขันทำเหมือนขอบถ้วยเหมือนอย่างดอกบัว บรรจุได้สองพันบัท เห็นได้ชัดว่าความหนาของขันสาครนี้คือประมาณสี่นิ้ว (หนึ่งคืบ) ขอบของมันก็ถูกประดับประดาด้วยดอกกลีและสลักเช่นกัน ขันสาครนี้ถูกพรรณนาว่าจุได้ 2,000 บัท ของเหลวหนึ่งบัทวัดได้ประมาณสี่สิบลิตรหรือสิบแกลลอน ดังนั้นขันสาครนี้จึงจุน้ำได้ประมาณ 20,000 แกลลอน

ใน 2 พงศาวดาร 4:5 มีหมายเหตุไว้ว่าขันสาครนี้จุ่น้ำได้ 3,000 บัท ความขัดแย้งที่ชัดเจนนี้ได้รับการแก้ไขในทางออกง่ายๆที่ว่าขันสาครนี้ปกติแล้วไม่ได้ถูกเติมน้ำจนถึงขอบปกติแล้วมันจุ่น้ำ 2,000 บัทแม้หากถูกเติมน้ำจนถึงขอบแล้ว มันก็จุได้ถึง 3,000 บัท พวกคนชอบจับผิดคนอื่นก็อ้างว่าภาชนะที่มีขนาดเท่านั้นไม่สามารถจุน้ำขนาดนั้นได้ อย่างไรก็ตาม คำวิจารณ์ของพวกเขาที่มีพื้นฐานอยู่บนข้อสันนิษฐานที่ว่า ‘ขันสาคร’ นั้นเป็นอ่างกลวงหรือมีรูปร่างเหมือนจานรองถ้วย มันน่าจะมีรูปร่างเหมือน ‘หม้อ’ กลมๆมากกว่า ในรูปทรงเช่นนั้น มันก็จุน้ำปริมาณมากขนาดนั้นได้อย่างแน่นอน แม้มิได้ระบุไว้เพราะความสูงของ ‘ขันสาคร’ นั้น (มันคงสูงอย่างน้อยสิบฟุตบนฐานของมันอย่างแน่นอน) มันจึงอาจมี ‘ถังดักหลายถัง’ เพื่อดึงน้ำมาจากอ่างเก็บน้ำที่อยู่ข้างบนนั้น

1 พกษ 7:27-39 ต่อมาคือคำบรรยายเกี่ยวกับอ่างทองเหลืองขนาดเล็กกว่าสิบอ่างซึ่งอยู่รอบขันสาครขนาดใหญ่ นั้น เห็นได้ชัดว่าอ่างเหล่านี้เป็นอ่างที่พวกปุโรหิตไว้ล้างชำระตัวและล้างเครื่องสัตวบูชาต่างๆ ท่านทำแท่นทองสัมฤทธิ์สิบอัน แท่นอันหนึ่งยาวสี่ศอก กว้างสี่ศอก สูงสามศอก แท่น (หรือฐาน) เหล่านี้ทำด้วยทองเหลืองและมีขนาดกว้างยาวประมาณหกตารางฟุตและสูงสี่ฟุตครึ่ง อ่างทั้งสิบถูกวางบนแท่นเหล่านี้

รายละเอียดต่างๆเกี่ยวกับแท่นเหล่านี้ก็ตามมา **28** ท่านสร้างแท่นอย่างนี้ แท่นนี้มีแผงแผงนี้ฝังอยู่ในกรอบ **29** บนแผงที่ฝังอยู่ในกรอบนั้นมีรูปสิงโต วัว และเขรุม ข้างบนกรอบมีแท่นที่อยู่เหนือ และได้สิงโตและวัวมีลวดลายเป็นมาลัยฝักอ่อน แท่นของอ่างเหล่านี้ถูกประดับประดาด้วยงานศิลป์แกะสลัก ส่วนหนึ่งของการประดับประดานี้คือ รูปแกะสลักเป็นรูปสิงโต วัวและเขรุม สิงโตนี้อาจหมายถึงความเป็นกษัตริย์ของพระเมสสิยาห์ วัวหมายถึงสถานะผู้รับใช้ของพระองค์และอาจหมายถึงการเสียดสพระองค์เองด้วย เขรุมเป็นรูปที่แสดงถึงพวกทูตสวรรค์และสื่อถึงพระลักษณะแบบสวรรค์ของพระเจ้าเอง คำที่แปลว่า **กรอบ (ชาลั)** จริงๆแล้วหมายถึงข้อต่อ Gill เสนอแนะว่าส่วนที่พุดถึงมาลัยฝักอ่อน ก็หมายถึง “ส่วนยื่นเป็นชั้นวางซึ่งทำด้วยทองเหลืองตรงด้านล่างของขอบและราวกันซึ่งเป็นที่ๆพวกปุโรหิตล้างเครื่องสัตวบูชาซึ่งสิ่งโสโครกของมันก็ไหลลงไปง่ายกว่าโดยผ่านทางมุมของชั้นวางเหล่านี้”

30 แล้วแท่นหนึ่งก็มีล้อทองสัมฤทธิ์สี่ล้อ และมีเพลาทองสัมฤทธิ์ ที่มุมทั้งสี่มีที่หนุน ชั้นที่หนุนอันหนึ่งหล่อมีมัลย์ห้อยข้างๆทุกข้าง ภายใต้ฐานแต่ละอันของอ่างล้างชำระเหล่านี้คือ ล้อทองเหลือง เป็นที่ถกเถียงกันอยู่ว่าล้อเหล่านี้ใช้งานได้จริงๆหรือเป็นเพียงเครื่องประดับตกแต่งเท่านั้น ดูเหมือนว่าพวกมันใช้งานได้จริงๆเพื่อขนย้ายอ่างเหล่านี้ตามที่ต้องการ คำบรรยายต่างๆที่ตามมาจะสนับสนุนทรรศนะที่ว่าพวกมันเคลื่อนที่ได้ คำที่แปลว่า ที่หนุน (คาเชฟ) มีความหมายง่ายๆว่า ‘ช่วงล่างของรถ’

รายละเอียดเพิ่มเติมของแท่นเหล่านี้ถูกหมายเหตุไว้ 31 ช่องเปิดอยู่ในบัวคว่ำ ซึ่งยื่นขึ้นไปหนึ่งศอก ช่องเปิดนั้นกลมอย่างที่เขากำแท่น ลึกหนึ่งศอกครึ่ง ตรงช่องเปิดมีลายสลัก และแผ่นนั้ก็สี่เหลี่ยมไม่กลม ที่ถูกพรรณนาอย่างชัดเจนก็คือ ช่องรับน้ำของอ่างเหล่านี้ที่ตั้งอยู่บนแท่นแต่ละอันนั้น เห็นได้ชัดว่านี่เป็นบ่อน้ำทรงครึ่งวงกลมซึ่งอ่างล้างชำระถูกใส่ไว้ข้างใน

รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับช่วงล่างของอ่างและล้อของฐานเหล่านี้ถูกกล่าวถึง 32 ล้อทั้งสี่อยู่ใต้แผง เพลาล้อนั้นเป็นชั้นเดียวกับแท่น ล้ออันหนึ่งสูงหนึ่งศอกครึ่ง 33 ล้อนั้นเขาทำเหมือนล้อรถรบ ทั้งเพลา ขอบล้อ ซี และคุมก็หล่อ 34 แท่นหนึ่งๆมีที่หนุนอยู่ที่มุมทั้งสี่ ที่หนุนนี้หล่อเป็นชั้นเดียวกับแท่น ดูเหมือนว่าอ่างล้างชำระเหล่านี้และฐานของพวกมันถูกออกแบบให้เคลื่อนที่ได้ ชิ้นส่วนทั้งหมดที่ถูกเอ่ยถึงนี้ทำด้วยทองเหลือง สังเกตว่ามีการเอ่ยถึงเพลา ขอบล้อ ซี และคุม พวกนี้เป็นชุดอุปกรณ์ที่ทำให้ล้อเคลื่อนที่ได้ ช่วงล่างทั้งหมดของรถนี้ทำด้วยทองเหลือง และเห็นได้ชัดว่ามันทำงานเพื่อที่อ่างล้างชำระเหล่านี้จะถูกเคลื่อนย้ายได้

รายละเอียดสุดท้ายถูกให้ไว้เกี่ยวกับยอดบนสุดของฐานเหล่านี้เอง 35 ที่บนยอดแท่นมีแถบกลมยอดสูงครึ่งหนึ่ง และบนยอดแท่นนั้นมีการอบและแผงติดเป็นอันเดียวกับแท่น 36 ที่พื้นกรอบและพื้นแผง ทำนสลักเป็นรูปเศรฐ์ สิงโต และต้นอินทผลัม ตามที่ว่างของแต่ละสิ่ง มีลายมัลย์รอบ 37 ท่านได้ทำแท่นสิบแท่นตามอย่างนี้ หล่อเหมือนกันหมดทุกอัน ขนาดเดียวกันและรูปเดียวกัน ให้เราระลึกว่ากรอบเหล่านี้หมายถึงข้อต่อต่างๆ ตรงข้อต่อเหล่านี้ของการออกแบบก็

มีแกะสลักลวดลายประดับเพิ่มเติมเป็นรูปเศวตฉัตร สัตว์และต้นไม้ต่าง ๆ ดังนั้นฐานเหล่านี้จึงถูกทำให้มีมิติและการออกแบบเดียวกัน

บนสุดของฐานที่เป็นแท่นซึ่งถูกออกแบบอย่างวิจิตรเหล่านี้ อ่างล้างชำระเหล่านี้ก็ถูกวางไว้สำหรับการใช้งานของพวกปุโรหิต 38 ท่านทำชั้นทองสัมฤทธิ์สีบลู ชั้นลูกหนึ่งจุดสีลิปบัท ขนาดชั้นลูกหนึ่งสี่ศอก มีชั้นแท่นละลูกทั้งสิบแท่น 39 ท่านวางแท่นชั้นนั้นไว้ทางด้านขวาของพระนิเวศห้าแท่น และทางด้านซ้ายของพระนิเวศห้าแท่น และท่านวางชั้นเสาไว้ที่ด้านขวาพระนิเวศทางทิศตะวันออกเฉียงใต้

อ่างล้างชำระทองเหลืองห้าลูกถูกวางไว้ทางข้างซ้ายและข้างขวาของทางเข้าหลักของพระวิหาร อ่างล้างชำระแต่ละลูกจุน้ำได้ประมาณ 400 แกลลอน แต่ละลูกมีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางหกฟุต

มีการออกความเห็นสุดท้ายเกี่ยวกับชั้นเสาชั้นนั้น เห็นได้ชัดว่ามันถูกวางไว้ทางด้านเหนือของโครงสร้างพระวิหารหลักซึ่งจากทิศตะวันออกก็ถูกเรียกว่าด้านขวา วลีที่ว่า “ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้” ก็หมายถึงทิศทางตรงกันข้าม นั่นคือ ในกรณีนี้จากทิศใต้ เห็นได้ชัดว่าจากอ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่นี้ น้ำถูกดึงออกมาเป็นประจำเพื่อมาใส่ไว้ในอ่างล้างชำระที่มีขนาดเล็กกว่าทั้งสิบลูกนี้ซึ่งถูกใช้ในงานประจำวันต่างๆของพระวิหาร

1 พกษ 7:40-45 มีสรุปย่อเกี่ยวกับงานหล่อทองเหลืองต่างๆที่ฮีรามทำให้ซาโลมอน ฮีรามได้ทำชั้น พลั่วและขามด้วย ดังนั้นฮีรามก็เสร็จงานทั้งสิ้นซึ่งเขาต้องกระทำถวายกษัตริย์ซาโลมอนสำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ แม้แต่เครื่องใช้ที่มีขนาดเล็กกว่าทั้งหลาย เช่น พลั่วและขามก็ถูกกล่าวถึง บางคนเสนอแนะว่าชั้นต่างๆที่วางไว้จริง ๆ แล้วเป็นโถที่ใช้เก็บขี้เถ้า

ผู้เขียนจึงสรุปย่อผลงานของฮีราม 41 เสาสองต้น คิ้วทั้งสองของบัวคว่ำที่อยู่บนยอดเสา และตาข่ายสองฝืน ซึ่งคลุมคิ้วทั้งสองของบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสา 42 และลูกทับทิมสี่ร้อยสำหรับตาข่ายสองฝืน ตาข่ายฝืนหนึ่งมีลูกทับทิมสองแถว เพื่อคลุมคิ้วทั้งสองของบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสา 43 แท่นสิบแท่น และชั้นสิบลูกซึ่งอยู่บนแท่น 44 และชั้นเสาชั้นลูกหนึ่ง และวัวสิบสองตัว

ที่อยู่ใต้ชั้นสาค 45 หม้อ พลั่ว และขาม ภาชนะทั้งสี่เหล่านี้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งอิสราเอลได้ทำถวายกษัตริย์ซาโลมอนเป็นของที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์ขัดมัน วัสดุที่กล่าวถึง ทองสัมฤทธิ์ขัดมัน ก็หมายถึงทองเหลืองที่ถูกขัดจนสุกใสและสว่างจ้า

1 พกษ 7:46 สถานที่ที่อิสราเอลทำงานหล่อของเขาก็ถูกหมายเหตุไว้ว่า กษัตริย์ทรงหล่อสิ่งเหล่านี้ในที่ราบลุ่มของแม่น้ำจอร์แดน และในที่ดินโคลนระหว่างเมืองสุคคทและศารธาน สถานที่เหล่านี้อยู่ในหุบเขาแม่น้ำจอร์แดน สุคคทถูกเชื่อกันว่าอยู่ทางฝั่งตะวันออกและศารธานคือสถานที่ที่โยชูวานำคนอิสราเอลข้ามแม่น้ำจอร์แดน นี่บอกเป็นนัยถึงวิศวกรรมในการขนย้ายที่มากมายมหาศาลซึ่งคงต้องใช้เป็นแน่ อย่างแรกคือ แม่น้ำจอร์แดนต้องถูกสร้างสะพานเชื่อมหรือให้มีเรือข้ามฟาก จากนั้นงานหล่อมหาศาลเหล่านี้ โดยเฉพาะชั้นสาคต้องถูกขนย้ายบนเส้นทางที่เป็นวงจรมุ่งขึ้นผ่านเทือกเขาต่างๆ ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม แ่งงานนี้ก็เป็นสิ่งมหัศจรรย์ด้านวิศวกรรมอย่างหนึ่งของสมัยนั้นแล้ว

1 พกษ 7:47 มีหมายเหตุเพิ่มเติมกล่าวว่า ซาโลมอนทรงหาไม้ซึ่งเครื่องใช้ทั้งหมดนี้ไม่ เพราะว่ามีมากด้วยกัน จึงมิได้หาน้ำหนักของทองสัมฤทธิ์ แม้ราคาของงานทองเหลืองปริมาณมหาศาลขนาดนั้นคงแพงมากเป็นแน่ ซาโลมอนก็ไม่เคยมานั่งนับน้ำหนักของมันเลย

1 พกษ 7:48-50 ซาโลมอนได้ทรงกระทำเครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ คือแท่นบูชาทองคำ และทรงทำโต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์ด้วยทองคำ 49 เเชิง ประทีปทำด้วยทองคำบริสุทธิ์อยู่ทางด้านขวาห้าน อยู่ทางด้านซ้ายห้าน ข้างหน้าห้องหลังดอกไม้ว ตะเกียง และตะไกรตัดไม้ตะเกียงทำด้วยทองคำ 50 อ่าง ตะไกรตัดไม้ตะเกียง ขาม ช้อน และกระถางไฟทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ และเค็ยสำหรับประตูของส่วนชั้นในพระนิเวศ คือที่บริสุทธิ์ที่สุด และสำหรับประตูห้องโถงของพระวิหาร ก็ทำด้วยทองคำ

น่าสนใจที่ว่าแม้รายละเอียดเยอะเยาะถูกนำเสนอเกี่ยวกับเครื่องใช้ทองเหลืองเหล่านั้นของพระวิหาร เครื่องใช้ที่ทำด้วยทองคำซึ่งมีค่ามากกว่าก็ถูกเอ่ยถึงเพียงสรุปย่อผ่านๆเท่านั้น นี่

บอกเป็นนัยว่าเครื่องใช้เหล่านี้ถูกทำขึ้นโดยเลียนแบบของเหล่านั้นที่เคยอยู่ในลับปลาเบ๊ะๆ นี่บอกเป็นนัยด้วยว่าพวกมันยังอยู่มาจนถึงสมัยนั้น อย่างไรก็ตาม ซาโลมอนทำพวกมันขึ้นใหม่สำหรับพระวิหารหลังใหม่นั้น ของใช้เหล่านี้ถูกพรรณนาอย่างละเอียดในหนังสืออพยพ ที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้ด้วยก็คือ เต๋อຍທອງคำสำหรับประตูด้านในและด้านนอกของพระวิหาร ที่สำคัญอีกก็คือว่าเครื่องใช้บริสุทธีเหล่านี้ของพระวิหารเป็นทองคำบริสุทธิ์

1 พกษ 7:51   **บรรดากิจการซึ่งกษัตริย์ซาโลมอนกระทำเกี่ยวกับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็ได้สำเร็จดังนี้ และซาโลมอนทรงนำบรรดาสิ่งซึ่งดาวิดราชบิดาทรงถวายไว้เข้ามาคือเครื่องเงิน เครื่องทองคำ และเครื่องใช้ต่างๆ และเก็บไว้ในคลังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ทองคำและเงินทั้งหมดที่ดาวิดได้เก็บสะสมไว้สำหรับพระวิหารบัดนี้ก็ถูกเก็บไว้ในคลังของมันแล้ว ช่วงปีต่อมาของซาโลมอนจะแสดงให้เห็นอย่างแน่นอนถึงความตกต่ำฝ่ายวิญญาณ คุณเหมือนว่าการกลับสัถย์ของเขาเกิดขึ้นหลังจากเขาเสร็จสิ้นการก่อสร้างพระวิหารได้ไม่นาน จากนั้นเขาก็เลิกทำงานของพระเจ้าและเริ่มสวามิภักดิ์กับการสร้างพระราชวังของตัวเอง น่าจะเป็นในตอนนั้นที่เขาเริ่มสร้างฮาเร็มของตัวเอง บทเรียนง่ายๆยังมีอยู่เหมือนเดิม เมื่อผู้ใดเลิกทำงานของพระเจ้า เขาก็ตกเป็นเหยื่อง่ายคายของการถูกเบี่ยงเบนความสนใจโดยพญามาร นั่นดูเหมือนเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับซาโลมอน**

*****

ภาพรวมของ 1 พกษ 8:1-3: บทยาวๆบทนี้บันทึกเกี่ยวกับหีบแห่งพันธสัญญาซึ่งถูกนำเข้ามาไว้ในพระวิหารที่ถูกสร้างเสร็จนี้ นี่ตามมาด้วยคำเทศนาและคำอธิษฐานมอบถวายโดยซาโลมอนพร้อมกับคำสรรเสริญของเขาแต่พระเจ้าสำหรับความประเสริฐของพระองค์ สุดท้ายมีบันทึกเกี่ยวกับการถวายเครื่องสัตวบูชาครั้งใหญ่โดยซาโลมอนและการชื่นชมยินดีของประชาชน

1 พกษ 8:1-3   **แล้วซาโลมอนทรงประชุมพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล และบรรดาหัวหน้าของตระกูล คือประมุขของบรรพบุรุษคนอิสราเอล ต่อพระพักตร์กษัตริย์ซาโลมอนใน**

กรุงเยรูซาเล็ม เพื่อจะนำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาจากนครดาวิด คือเมืองศิโยน หลังจากสร้างพระวิหารเสร็จ มีบันทึกเกี่ยวกับการที่ซาโลมอนรวบรวมพวกผู้นำของชนชาติอิสราเอลเข้าด้วยกันเพื่อขนย้ายหีบพันธสัญญานั้นมายังที่ใหม่ของมันอย่างเป็นทางการ ที่น่าสนใจก็คือคำกล่าวที่ว่าหีบพันธสัญญานั้นก่อนหน้านี้อยู่ในนครดาวิด นั่นคือเป็นพื้นที่ส่วนหนึ่งของกรุงเยรูซาเล็มทางทิศตะวันออกซึ่งหันหน้าเข้าหาภูเขามะกอกเทศซึ่งเป็นที่ๆเดิมที่ดาวิดสร้างพระราชวังของตน อย่างไรก็ตาม บัดนี้พระวิหารได้ถูกสร้างเสร็จแล้วบนยอดภูเขาโมริยาห์ที่อยู่ทางทิศเหนือซึ่งเป็นเนินเขาที่สูงที่สุดในกรุงเยรูซาเล็ม

2 และผู้ชายทั้งสิ้นของอิสราเอลก็ประชุมต่อพระพักตร์กษัตริย์ซาโลมอน ณ การเลี้ยงในเดือนเอธานิม ซึ่งเป็นเดือนที่เจ็ด ดูเหมือนว่าพวกผู้นำของชนชาตินั้นไม่เพียงมาชุมนุมกันที่กรุงเยรูซาเล็มเท่านั้น แต่พวกผู้ชายทั้งหมดของชนชาตินั้นก็ได้รับเชิญด้วย เดือนเอธานิมเป็นเดือนที่เจ็ดของยิว โดยตรงกับเดือนตุลาคมในปัจจุบันหรือต้นเดือนพฤศจิกายน มันถูกตั้งชื่อเช่นนั้นเพราะแม่น้ำลำธารสายต่างๆที่อยู่ถาวรยังไหลอยู่ คำนี้มีความหมายตรงตัวว่า *ยังยืน* ไม่ว่าจะฉวีใดในกลางฤดูใบไม้ร่วงของปีนั้น ผู้ชายทุกคนที่เป็นผู้ใหญ่ของชนชาตินั้นได้มารวมตัวกันที่กรุงเยรูซาเล็มสำหรับการขนย้ายหีบไปยังพระวิหารอย่างเป็นทางการ นั่นคงเป็นคณับแสนๆคน หากไม่ถึงล้านคน

ดังที่พระราชบัญญัติของโมเสสได้กำหนดไว้ **3 พวกผู้ใหญ่ทั้งสิ้นของอิสราเอลมา และพวกปุโรหิตก็ยกหีบ** ซาโลมอนไม่ได้ทำผิดเหมือนบิดาของเขาในการพยายามที่จะขนย้ายหีบนั้น พวกปุโรหิตของพระเจ้า ลูกหลานของอาโรนได้ห้ามหีบบนบ่าของตนและแบกมันขึ้นไปยังพระวิหารนั้น

1 พกษ 8:4-5 และเขาทั้งหลายนำหีบของพระเยโฮวาห์ และพลับพลาแห่งชุมนุม และเครื่องใช้บริสุทธิทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพลับพลาขึ้นมา ของเหล่านี้บรรดาปุโรหิตและคนเลวีหามขึ้นมา สิ่งที่น่าประหลาดใจก็คือ ไม่เพียงหีบถูกย้ายไปยังทำเลใหม่ของมันในพระวิหารที่เพิ่งก่อสร้างเสร็จเท่านั้น แต่สิ่งของทั้งหมดที่ยังเหลืออยู่ของพลับพลาที่ด้วย (เครื่องเรือนและเครื่อง

ใช้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายของมัน) นีบอกเป็นนัยว่าพลับพลาหลังเดิมได้ถูกเก็บรักษาไว้ตลอด 450 ปี นับตั้งแต่โยชูวาเข้าไปในแผ่นดินนั้น มันไม่น่าอยู่ในสภาพดี อย่างไรก็ตาม พระวิหารหลังใหม่ก็พร้อมแล้วตอนนี้ นีบอกเป็นนัยด้วยว่าเครื่องเรือนและเครื่องใช้ชิ้นต่างๆที่ถูกมอบถวายไว้สำหรับการใช้งานที่พลับพลายังมีอยู่ในขณะนั้นและพวกมันถูกนำไปยังพระวิหารใหม่ด้วย

ดังนั้น 5 กษัตริย์ชาโลมอน และชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นที่ได้ประชุมกันต่อพระองค์ อยู่กับพระองค์ต่อหน้าหีบ ได้ถวายแกะและวัวมากมาย ซึ่งเขาจะนับหรือเอาจำนวนก็ไม่ได้ ในวันที่ยิ่งใหญ่ในอิสราเอล เครื่องสัตว์บูชานับไม่ถ้วนถูกถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้า การนมัสการและการชื่นชมยินดีก็ยิ่งใหญ่เหลือเกินในวันนั้น

1 พกษ 8:6-9 แล้วปุโรหิตก็นำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์มายังที่ของหีบที่อยู่ในห้องหลังของพระนิเวศ คือในที่บริสุทธิ์ที่สุด ภายใต้ปีกเศรูป คำที่แปลว่า ห้องหลัง (คาบิยร์) หมายถึง ที่บริสุทธิ์ที่สุด ที่นั่นหีบถูกวางไว้ระหว่างปีกที่เหยียดออกของเศรูปทองคำทั้งสองนั้น 7 เพราะว่าเศรูปนั้นกางปีกออกเหนือที่ของหีบ เศรูปจึงเป็นเครื่องคลุมเหนือหีบ และไมเคานของหีบ เราไม่ควรอนุมานว่าเศรูปทั้งสองนั้นมีชีวิต แต่พวกมันถูกทำด้วยทองคำ อย่างไรก็ตามวิธีที่พวกมันถูกออกแบบก็ทำให้ปีกของพวกมันกางออกเหนือหีบนั้นจากข้างบน

ดังนั้น 8 พวกเขาตั้งคานหามของหีบนั้นออกบ้าง จึงเห็นปลายคานหามได้จากที่บริสุทธิ์ที่สุด ซึ่งอยู่ข้างหน้าห้องหลัง แต่เขาจะเห็นจากข้างนอกไม่ได้ และคานหามก็ยังอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้ ความคิดสุดท้ายตรงนี้น่าจะเป็นว่าพวกปุโรหิตตอนคานหามของหีบออกมาและวางพวกมันให้ปลายของพวกมันถูกมองเห็นได้ในห้องหน้า (ที่บริสุทธิ์) ที่เป็นแบบนี้ก็เพื่อที่ว่าส่วนเล็กๆของคานหามทั้งสองจะมองเห็นได้หากว่าหีบนั้นถูกเคลื่อนย้ายไป

มีการออกความเห็นด้วยว่า 9 ไม่มีสิ่งใดในหีบนอกจากศิลาสองแผ่น ซึ่งโมเสสเก็บไว้ ณ โสเรบ เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับชนอิสราเอล เมื่อเขาทั้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เราควรหมายเหตุไว้ว่าทั้งหมดที่อยู่ในหีบนั้นคือ ศิลาสองแผ่นนั้นที่บรรจุบัญญัติสิบ

ประการนั้น ฮีบรู 9:4 บ่งบอกว่าในตอนอื่นของศักดิ์สิทธิ์ชั้นอื่นๆ (ไม้เท้าของอาโรนที่ออกช่อ โถทองคำใส่มานาและกระถางไฟทองคำ) ก็ถูกวางไว้ในที่บริสุทธิ์ที่สุด แต่ไม่ใช่ในหีบนั้น

1 พกษ 8:10-11 หลังจากหีบพันธสัญญาถูกวางไว้ในพระวิหารที่สร้างเสร็จ สมบูรณ์แล้วและอยู่มาเมื่อปุโรหิตออกมาจากที่บริสุทธิ์ที่สุด เมฆมาเต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาค์ 11 ปุโรหิตจึงยืนปรนนิบัติอยู่ไม่ได้เพราะเมฆนั้น เพราะสง่าราศีของพระเยโฮวาค์เต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาค์ เมฆที่ว่านี้เมื่อเชื่อมโยงกับ “สง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ที่ถูกกล่าวถึงต่อไปย่อมหมายถึงสง่าราศีเชคินาห์ของพระเจ้า แม้คำว่า “เชคินาห์” ไม่ได้ปรากฏเช่นนั้นในพระคัมภีร์และเป็นการตีความแบบหนึ่งของพวกนักอธิบายพระคัมภีร์ชาวอียิปต์ตาม มันก็หมายถึงการสถิตอยู่ด้วยเรื่อยไปแห่งสง่าราศีของพระเจ้า พระเจ้าทรงแสดงความเห็นชอบต่อสิ่งต่างๆ ที่เพิ่งเกิดขึ้นและทรงส่งการตำแดงแบบหนึ่งแห่งสง่าราศีของพระองค์เข้ามาในพระวิหารนั้น พวกปุโรหิตได้แต่หนีไปหาที่ปลอดภัยเกรงว่าตนจะถูกผลาญด้วยสง่าราศีนั้น

1 พกษ 8:12-13 เมื่อได้เห็นสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นแล้ว ซาโลมอนก็ลุกขึ้นเพื่อออกความเห็นเบื้องต้น "พระเยโฮวาค์ได้ตรัสว่า พระองค์จะประทับในความมิดทึบ 13 ข้าพระองค์ได้สร้างพระนิเวศอันเป็นที่ประทับสำหรับพระองค์ เป็นสถานที่ถาวรเพื่อพระองค์จะทรงสถิตอยู่เป็นนิรันดร์" วลีที่ซาโลมอนกล่าวถึงความมิดทึบอาจหมายถึงความมืดของที่บริสุทธิ์ที่สุดซึ่งไม่มีผู้คนอาศัยอยู่ ห้องนั้นไม่มีหน้าต่างหรือแสงสว่างมันจึงมืด อย่างไรก็ตาม เมื่อสง่าราศีเชคินาห์ลอยลงมา มันก็ทำให้ห้องบริสุทธิ์นั้นเต็มไปด้วยแสงสว่างจ้าแห่งสง่าราศีของพระเจ้า ซาโลมอนจึงหมายความว่าตนได้สร้างพระนิเวศถาวรเช่นนั้นไว้เพื่อที่ว่าการสถิตอยู่บนโลกนี้ของพระเจ้าจะอยู่ด้วยเสมอไป

1 พกษ 8:14-16 แล้วกษัตริย์ก็หันมาและทรงให้พรแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง (ขณะที่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวงยืนอยู่) 15 พระองค์ตรัสว่า "สาธุการแด่พระเยโฮวาค์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงกระทำสำเร็จด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ ตามที่พระองค์ตรัสไว้ด้วย พระโอษฐ์ต่ออาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าว่า เพื่อแสดงความเคารพต่อกษัตริย์ของพวกเขา

ประชาชนอิสราเอลที่มารวมตัวกันจึงลุกขึ้นยืนขณะที่เขาเริ่มพูดกับพวกเขา ซาโลมอนจึงเริ่มคำพูดของตนโดยสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าแห่งอิสราเอล เขารำลึกว่าพระเจ้าทรงบรรยายเรื่องการสร้างพระวิหารนั้นในตอนแรกกับดาวิดบิดาของเขา บัดนี้โดยการทรงอนุญาตของพระเจ้า งานก่อสร้างพระวิหารก็เสร็จสมบูรณ์แล้ว ซาโลมอนกล่าวต่อไปโดยพูดแทนพระเจ้าว่า 16 'ตั้งแต่วันที่เรานำอิสราเอลชนชาติของเราออกจากอียิปต์ เรามิได้เลือกเมืองหนึ่งเมืองใดในตระกูลอิสราเอลทั้งสิ้นเพื่อจะสร้างพระนิเวศ เพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่น แต่เราได้เลือกดาวิดให้อยู่เหนืออิสราเอลชนชาติของเรา' แม้พระเจ้ามิได้ทรงเลือกเมืองๆหนึ่งอย่างเป็นทางการเพื่อที่จะประทับอยู่ท่ามกลางประชาชนของพระองค์ในนั้น พระองค์ก็ทรงเลือกกษัตริย์องค์หนึ่งแล้วผ่านทางกษัตริย์องค์นั้น (ดาวิด) พระองค์ทรงทำให้ทราบถึงการทรงเลือกเมืองหนึ่งของพระองค์

1 พกษ 8:17-19 ขณะกล่าวแทนพระเจ้าต่อไป ซาโลมอนก็เล่าย้อนว่า ดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าทรงตั้งพระทัยแล้วที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล 18 แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าว่า 'ที่เจ้าตั้งใจสร้างพระนิเวศสำหรับนามของเรานั้น เจ้าก็ทำดีอยู่แล้ว ในเรื่องความตั้งใจของเจ้า 19 อย่างไรก็ตาม เจ้าจะไม่สร้างพระนิเวศ แต่บุตรชายของเจ้าผู้ซึ่งจะออกมาจากบั้นเอวของเจ้าจะสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเรา' ซาโลมอนจึงเล่าย้อนประวัติศาสตร์ที่ว่าพระเจ้าไม่ทรงยอมให้ดาวิดสร้างพระวิหาร แต่บุตรชายของเขาจะได้รับอนุญาตให้ทำเช่นนั้นแทน ดู 2 ซามูเอล 7:3-13

1 พกษ 8:20-21 ซาโลมอนจึงรับรองว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำให้พระสัญญาที่พระองค์ทรงทำไว้กับดาวิดสำเร็จแล้ว บัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงให้พระดำรัสของพระองค์ ซึ่งพระองค์ตรัสนั้นสำเร็จ เพราะข้าพเจ้าได้ขึ้นมาแทนดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้า และนั่งอยู่บนบัลลังก์ของอิสราเอล ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงสัญญาไว้ และข้าพเจ้าได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล 21 ข้าพเจ้าได้กำหนดที่ไว้สำหรับหีบที่นั่นแล้ว ซึ่งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์อยู่ในนั้น ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของเรา เมื่อพระองค์ทรงนำเขาทั้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์"

วลีที่กล่าวถึงการที่ซาโลมอน “ขึ้นมาแทนดาวิด” จริงๆแล้วหมายถึงการที่เขาเป็นผู้สืบทอดของดาวิด เขาจึงไม่เพียงทำให้ความปรารถนาของดาวิดบิดาตนสำเร็จเท่านั้น แต่ทำให้ความปรารถนาขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเขาสำเร็จด้วย พระวิหารนี้พร้อมกับสง่าราศีเชคินาห์ของพระเจ้าที่อยู่ด้วยก็เป็นพยานถึงพันธสัญญาที่พระเจ้าได้ทรงทำไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา

1 พกษ 8:22 ซาโลมอนจึงเตรียมตัวที่จะอธิษฐานคำอธิษฐานมอบถวายที่ยิ่งใหญ่สำหรับการเปิดใช้งานพระวิหารหลังใหม่นี้ แล้วซาโลมอนประทับยืนหน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ต่อหน้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง และกางพระหัตถ์ของพระองค์ออกสู่ฟ้าสวรรค์ เห็นได้ชัดว่าแท่นที่ว่าเป็นแท่นทองเหลืองขนาดใหญ่ที่อยู่ในลานของพวกเขาปุโรหิต นักประวัติศาสตร์ท่านนี้กล่าวว่าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดอยู่ที่นั่นด้วย อย่างแรกก็คือ นั่นหมายถึงพวกผู้ชายเท่านั้น อย่างที่สองคือ ไม่มีการให้รายละเอียดว่า ชุมชนนั้นอยู่ในลานนั้นหรือได้แต่เห็นและได้ยินสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในนั้นผ่านทางประตูที่เปิดออก

ไม่มีการบอกมิติของขนาดของลานชั้นนอกของพระวิหาร ในพระวิหารหลังต่อมาของเฮโรด อาคารโดยรวมทั้งหมดกินพื้นที่สามสิบกเอเคอร์ แน่แน่นอนว่ากลุ่มอาคารของพระวิหารของซาโลมอนมีขนาดเล็กกว่า แต่ก็น่าจะใหญ่โตอยู่ดี วลีที่ว่า “ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง” ตรงตัวแล้วมีความหมายเพียงว่า “การชุมนุมกันของคนอิสราเอล” ไม่ชัดเจนว่านั่นรวมผู้ชายทั้งหมดของชนชาตินั้นหรือแค่กลุ่มผู้นำของมันที่มารวมตัวกันเท่านั้น ไม่ว่าฝูงชนนั้นมารวมตัวกันอย่างไรก็ตาม มันคงเป็นเหตุการณ์หนึ่งที่น่าตื่นตาแน่ๆ ซาโลมอนจึงยืนขึ้นและ “กางพระหัตถ์ของพระองค์ออกสู่ฟ้าสวรรค์”

1 พกษ 8:23-24 คำอธิษฐานถวายพระวิหารที่ยิ่งใหญ่ของเขาเริ่มต้นด้วยคำสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้า และทูลว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ไม่มีพระเจ้าองค์ใดเหมือนพระองค์ ในฟ้าสวรรค์เบื้องบน หรือที่แผ่นดินเบื้องล่าง ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ซึ่งดำเนินอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์

ด้วยสิ้นสติของเขา 24 พระองค์ได้ทรงกระทำกับดาวิดบิดาของข้าพระองค์ ผู้รับใช้ของพระองค์ ตามบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ท่าน พระองค์ตรัสด้วยพระโอษฐ์ของพระองค์ และพระองค์ได้ทรงกระทำให้สำเร็จในวันนี้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ คำอธิษฐานที่ยิ่งใหญ่นี้เริ่มต้นด้วยการที่ซาโลมอนสรรเสริญพระเจ้าที่ทรงรักษาพระวอนะของพระองค์และสำหรับพระเมตตาอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ที่มีต่อบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ที่เชื่อฟังพระองค์ นอกจากนี้ ซาโลมอนรับรู้ว่ามีพระเจ้าเที่ยงแท้แต่องค์เดียวเท่านั้น บรรดาพระของคนที่นับถือพระต่างด้าวเป็นพระปลอมและไม่มีทางรักษาคำพูดของพวกมันได้ ซาโลมอนจึงใคร่ครวญถึงการที่พระเจ้าได้ทรงรักษาคำตรัสของพระองค์ไว้กับดาวิดบิดาของเขาโดยเฉพาะ

1 พกษ 8:25-26 ซาโลมอนเข้าสู่คำขอแรกของตนทันที ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงรักษาสัญญาไว้กับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ราชบิดาของข้าพระองค์ว่า 'เจ้าจะไม่ขาดชายผู้หนึ่งในสายตาของเราที่จะนั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล เพื่อว่าลูกหลานทั้งหลายของเจ้าจะระมัดระวังในวิถีทางของเขา ที่เขาจะดำเนินไปต่อหน้าเราอย่างที่เขาได้ดำเนินต่อหน้าเรานั้น' เขาขอให้พระเจ้าทรงกระทำตามพันธสัญญาที่ให้ไว้กับดาวิดที่พระองค์ได้ทรงสัญญากับดาวิดแล้วว่าลูกหลานของเขาจะนั่งบนบัลลังก์ของเขาเสมอไป 26 เพราะฉะนั้นบัดนี้ โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระวอนะของพระองค์จงดำรงอยู่ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกับผู้รับใช้ของพระองค์ คือดาวิดบิดาของข้าพระองค์ นอกจากนี้ ซาโลมอนเสริมอีกว่าในการทำเช่นนั้น ลูกหลานของเขาจะได้ระมัดระวังที่จะดำเนินต่อพระพักตร์พระเจ้าเหมือนอย่างที่ได้ดำเนิน เขาจึงวิงวอนพระเจ้าต่อหน้าประชาชนอย่างเป็นทางการให้ทรงกระทำตามพระสัญญานั้น ดู เพลงสดุดี 132:11-12

1 พกษ 8:27 ซาโลมอนจึงหยุดชั่วคราวเพื่อแทรกคำถามที่ลึกซึ้ง แต่พระเจ้าจะทรงประทับที่แผ่นดินโลกหรือ ดูเถิด ฟ้าสวรรค์และฟ้าสวรรค์อันสูงที่สุดยังรับพระองค์อยู่ไม่ได้ พระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างขึ้นจะรับพระองค์ไม่ได้ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด ซาโลมอนตระหนักถึงความโง่เขลาที่เป็นไปได้ของสิ่งที่เขาเพิ่งกระทำลงไป แม้ใหญ่โตและน่าตื่นตา พระวิหารที่เขาเพิ่งสร้างเสร็จนั้นก็มีไว้เพื่อพระเจ้าผู้ทรงมหิทธานุแห่งจักรวาล พระเจ้าจะทรงถ่อมพระองค์ลง

เพื่อที่จะประทับอยู่ในสถานที่เล็กกระจ้อยร่อยเช่นนี้และให้เกียรติประชาชนหมู่หนึ่งเพราะเหตุ
นั้นหรือ ซาโลมอนรับรู้อย่างเปิดเผยว่าสวรรค์แห่งฟ้าสวรรค์ที่ปวงไม่อาจบรรจุพระเจ้าไว้ได้
คำถามเหล่านี้ของเขาเปิดเผยถึงความถ่อมใจของซาโลมอนและมุมมองอันเหมาะสมที่เขามี เขา
เข้าใจถึงการสถิตอยู่ทุกหนทุกแห่งแบบอนันต์ของพระเจ้า การที่พระเจ้าจะทรงเข้าประทับใน
พระวิหารที่เขาได้สร้างก็เป็นเกียรติอันล้ำพัน

1 พกษ 8:28-30 เพราะตระหนักถึงความยิ่งใหญ่ของสิ่งที่พระเจ้ากำลังทรงกระทำ
อยู่ ซาโลมอนจึงถามว่า แต่ขอพระองค์สถนพระทัยในคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และใน
คำวิงวอนนี้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงสถับเสด็จร้องและคำอธิษฐาน
ซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์อธิษฐานต่อพระพักตร์พระองค์ในวันนี้ 29 เพื่อว่าพระเนตรของพระองค์
จะทรงลี้มอยู่เหนือพระนิเวศนี้ ทั้งกลางคืนและกลางวัน คือสถานที่ซึ่งพระองค์ได้ตรัสว่า 'นาม
ของเราจะอยู่ที่นั่น' เพื่อว่าพระองค์จะทรงสถับคำอธิษฐาน ซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์จะได้
อธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้ 30 และขอพระองค์ทรงสถับคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และ
ของอิสราเอลชนชาติของพระองค์ เมื่อเขาอธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้ ขอพระองค์ทรงสถับอยู่ใน
ฟ้าสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และเมื่อพระองค์ทรงสถับแล้ว ก็ขอพระองค์ทรง
ประทานอภัย

ในโองการที่ไพเราะยิ่งนัก ซาโลมอนทูลขอพระเจ้าให้ทรงสถับฟังคำอธิษฐานของตน
สังเกตด้วยว่าซาโลมอนเรียกตัวเองตลอดว่าเป็น "ผู้รับใช้ของพระองค์" แม้เป็นกษัตริย์ที่ทรง
อำนาจที่สุดบนพื้นพิภพในสมัยนั้น ซาโลมอนก็รู้ตัวว่าตนเล็กน้อยขนาดไหนเมื่อเทียบกับความ
เกรียงไกรของพระเจ้า เขาจึงได้แต่เรียกตัวเองว่าเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งพระเจ้า

เขาจึงอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงสถับฟังคำอธิษฐานของตนและทรงเสด็จเหนือสถาน
บริสุทธิ์นั้นเสมอไป ในการทำเช่นนั้น ซาโลมอนก็เตือนความจำพระเจ้าถึงพระสัญญาในที่
พระองค์ได้ทรงกระทำไปแล้วที่ว่าพระนามของพระองค์จะสถิตอยู่ที่นั่น ในพระราชบัญญัติ
16:2 และ 6 พระเจ้าได้ทรงสัญญาว่าจะให้พระนามของพระองค์ประทับอยู่ในที่ๆพระองค์ทรง

บัญชาให้ถวายเครื่องสัตวบูชาปัสกาที่นั่น เห็นได้ชัดว่านั่นก็จะเป็นที่พระวิหารหลังใหม่นี้ ซาโลมอนวิงวอนพระเจ้าอีกครั้งให้ทรงสดับฟังคำอธิษฐานของประชากรของพระองค์จากสถานที่นั้นแม้พระองค์ทรงสถิตอยู่ในสวรรค์ก็ตาม เขาจึงวิงวอนว่าเมื่อพระองค์ทรงสดับฟังคำอธิษฐานของประชากรของพระองค์แล้ว ก็ขอให้พระเจ้าทรงยกโทษความบาปของพวกเขาเสีย ไม่มีคำถามในหัวของซาโลมอนเลยเกี่ยวกับจุดประสงค์ที่แท้จริงของพระวิหารนี้ นั่นคือ เป็นสถานที่สำหรับการทำให้เกิดการคืนดีกันกับพระเจ้า

1 พกษ 8:31-32 กษัตริย์องค์นี้จึงกล่าวคำอธิษฐานของตนส่วนต่อไป เมื่อชายคนใดกระทำการละเมิดต่อเพื่อนบ้านของเขา และถูกบังคับให้ทำสัตย์ปฏิญาณ และเขามาให้คำปฏิญาณต่อหน้าแท่นบูชาของพระองค์ในพระนิเวศนี้ 32 ขอพระองค์ทรงสดับในฟ้าสวรรค์ และขอทรงกระทำและทรงพิพากษาผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์ กล่าวโทษผู้กระทำความผิด และทรงนำความประพฤติของเขาให้กลับตกบนศีรษะของตัวเอง และขอทรงประกาศความบริสุทธิ์ของผู้ชอบธรรมสนองแก่เขาตามความชอบธรรมของเขา

ซาโลมอนหมายถึงสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอนที่คนอิสราเอลสองคนมีการทะเลาะวิวาทกันจนและมันกลายเป็นการฟ้องร้อง (ในภาษาสมัยใหม่) เมื่อข้อพิพาทนั้นที่ต้องการคำตัดสินมาถึงปุโรหิตที่พระวิหารในที่สุด เขาก็อธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงสดับฟังจากสวรรค์ เขาอธิษฐานขอให้คดีเช่นนั้นได้รับการพิพากษาอย่างชอบธรรม นั่นคือ ฝ่ายที่กระทำการผิด โกงถูกปรับโทษและฝ่ายที่ชอบธรรมพ้นผิด นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนถึงความช่วยเหลือของพระเจ้าสำหรับคนเหล่านั้นที่แสวงหาพระพักตร์ของพระองค์ที่พระวิหารเพื่อเสาะหาปัญญาในการพิพากษา

1 พกษ 8:33-34 จากนั้นซาโลมอนก็กล่าวถึงวิกฤติอีกเรื่องซึ่งจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน เมื่ออิสราเอลชนชาติของพระองค์พ่ายแพ้ต่อหน้าศัตรู เพราะเขาได้กระทำบาปต่อพระองค์ ถ้าเขาหันกลับมาหาพระองค์อีก และยอมรับพระนามของพระองค์ และอธิษฐานและกระทำการวิงวอนต่อพระองค์ในพระนิเวศนี้ 34 ก็ขอพระองค์ทรงสดับในฟ้าสวรรค์ และ

ประทานอภัยแก่บาปของอิสราเอลชนชาติของพระองค์ และขอทรงนำเขากลับมายังแผ่นดินซึ่ง
พระองค์ได้ทรงพระราชทานแก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย

ซาโลมอนเล็งเห็นล่วงหน้าถึงวันนั้นที่คนอิสราเอลจะกลับสัตย์ไปจากพระเจ้าและจะถูก
ตีสอนโดยพระองค์ในการถูกพาไปจากแผ่นดินนั้น เรื่องนั้นถูกพยากรณ์ไว้แล้วในเลวีนิติ 27:32-
33 และพระราชบัญญัติ 28:63-64 กระนั้นซาโลมอนก็วิงวอนพระเจ้าว่าถ้าพวกเขาจะกลับใจใหม่
ในการถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยของตน ร้องออกพระนามของพระเจ้าและอธิษฐานต่อพระ
วิหารนี้ ก็ขอให้พระเจ้าทรงยกโทษให้พวกเขาและทรงยอมให้พวกเขากลับมายังแผ่นดินนี้อีก ดา
เนียลเชื่อพระสัญญานี้อย่างสุดจิตสุดใจอย่างแน่นอน ดู ดาเนียล 6:10 และ 9:3

1 พกษ 8:35-36 ซาโลมอนกล่าวถึงภัยพิบัติอีกประการซึ่งเขาเล็งเห็นว่าจะเกิดขึ้น
เมื่อฟ้าสวรรค์ปิดอยู่ และไม่มีฝน เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ ถ้าเขาทั้งหลายได้
อธิษฐานต่อสถานที่นี้ และยอมรับพระนามของพระองค์ และหันกลับเสียจากบาปของเขาทั้ง
หลาย เมื่อพระองค์ทรงให้เขาทั้งหลายรับความทุกข์ใจ 36 ก็ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์
และขอทรงประทานอภัยบาปของผู้รับใช้ของพระองค์ และของอิสราเอลประชาชนของพระองค์
เมื่อพระองค์ทรงสอนทางดีแก่เขา ซึ่งเขาควรจะดำเนิน และขอทรงประทานฝนบนแผ่นดินของ
พระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงพระราชทานแก่ชนชาติของพระองค์เป็นมรดกนั้น

แน่นอนว่าซาโลมอนทราบดีถึงเลวีนิติ 26:19-20 และพระราชบัญญัติ 28:23-24 เขาเล็ง
เห็นว่าความบาปเช่นนั้นจะเกิดขึ้นแก่อิสราเอลอันตามมาด้วยการตีสอนของพระเจ้าที่มีต่อ
ประชากรของพระองค์ เขาจึงวิงวอนพระเจ้าว่าหากพวกเขาจะอธิษฐานตรงต่อพระวิหารนี้ด้วย
การถ่อมใจและการยอมรับสารภาพ ก็ขอให้พระเจ้าทรงโปรดเมตตาแก่พวกเขาและทรงให้ฝน
กลับคืนมา

1 พกษ 8:37-40 เช่นเดียวกัน เมื่อพระเจ้าทรงจำใจต้องพิพากษาหนักกว่าเดิม
เพราะความบาปของพวกเขา ถ้ามีการกันดารอาหารในแผ่นดิน ถ้ามีโรคระบาด ข้าวม้่าน รากิน
ข้าว หรือตักแตนวัยบิน หรือตักแตนวัยคลาน หรือถ้าศัตรูของเขาทั้งหลายล้อมเมืองของเขาไว้

รอบด้าน จะเป็นภัยพิบัติอย่างไร หรือความเจ็บไข้อย่างใด มีขึ้นก็ดี 38 ไม่ว่าคำอธิษฐานอย่างไร หรือคำวิงวอนประการใดซึ่งประชาชนคนใด หรืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ทั้งสิ้นทูล ต่างก็สำนึกถึงเรื่องภัยพิบัติแห่งจิตใจของตนเอง และได้กางมือของเขาสู่พระนิเวศนี้ 39 ขอ พระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และพระราชทานอภัยและทรง กระทำ และทรงประทานแก่ทุกคนซึ่งพระองค์ทรงทราบจิตใจตามการประพฤติทั้งสิ้นของเขา (เพราะพระองค์คือพระองค์เท่านั้นที่ทรงทราบจิตใจแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์) 40 เพื่อว่าเขา ทั้งหลายจะได้ยำเกรงพระองค์ตลอดวันเวลาที่เขาทั้งหลายอาศัยในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ทรง ประทานแก่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย

เมื่อการตีสอนเกิดขึ้นแก่แผ่นดินนั้นเพราะความบาปของพวกเขา หากประชากรของ พระเจ้าจะกลับใจใหม่ในการอธิษฐานตรงต่อพระวิหารนี้ ซาโลมอนก็วิงวอนพระเจ้าให้ทรง สถับฟังและปฏิบัติอย่างชอบธรรมกับแต่ละคนตามทางประพฤติของเขา จากนั้นเขาก็หยุดชั่วคราว เพื่อออกความเห็นหนึ่งอันลึกซึ้ง “เพราะพระองค์คือพระองค์เท่านั้นที่ทรงทราบจิตใจแห่งบุตร ทั้งหลายของมนุษย์” แน่ทีเดียวยพระเจ้าเท่านั้นทรงทราบใจของเรา พญามารสามารถรู้ว่าอะไรอยู่ใน ใจของเราก็คือเมื่อเราเปิดปากพูด พระเจ้าทรงทราบอยู่แล้ว นอกจากนี้ พระองค์ทรงทราบเมื่อ คนๆหนึ่งกลับใจใหม่อย่างแท้จริง ยิ่งกว่านั้น ในการถูกตีสอนและการได้รับการยกโทษเมื่อกลับ ใจใหม่แล้ว คนอิสราเอลก็จะ “ยำเกรงพระองค์ตลอดวันเวลาที่เขาทั้งหลายอาศัยในแผ่นดิน ซึ่ง พระองค์ทรงประทานแก่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย” ซาโลมอนจึงทูลขอพระเจ้าให้ทรง สถับฟังคำอธิษฐานของประชากรของพระองค์เมื่อพวกเขากลับใจใหม่อย่างแท้จริง

1 พกษ 8:41-43 จากนั้นเขาก็พูดถึงคนอีกพวกหนึ่ง ยิ่งกว่านั้นอีกเกี่ยวกับชน ต่างด้าว ผู้ซึ่งไม่ใช่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อเขามาจากประเทศเมืองไกล เพราะเห็น แก่พระนามของพระองค์ 42 (เพราะเขาทั้งหลายจะได้ยินถึงพระนามใหญ่ยิ่งของพระองค์ และ ถึงพระหัตถ์อันมหิทฤทธิของพระองค์ และถึงพระกรที่เหยียดออกของพระองค์) เมื่อเขามา อธิษฐานตรงต่อพระนิเวศนี้ 43 ก็ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของ พระองค์ และขอทรงกระทำตามทุกสิ่งซึ่งชนต่างด้าวได้ทูลขอต่อพระองค์ เพื่อว่าชนชาติทั้ง

หลายแห่งแผ่นดินโลกจะรู้จักพระนามของพระองค์และเกรงกลัวพระองค์ ดังอิสราเอล
ประชาชนของพระองค์ยำเกรงพระองค์อยู่นั้น และเพื่อเขาทั้งหลายจะทราบว่ พระนิเวศนี้ซึ่งข้า
พระองค์ได้สร้างไว้เขาเรียกกันด้วยพระนามของพระองค์

ซาโลมอนเล็งเห็นถึงคนต่างชาติที่ขอบธรรมในประชาชาติอื่นๆที่ได้ยินเกี่ยวกับ
พระเยโฮวาห์พระเจ้าแล้ว จะมาอธิษฐานต่อพระเจ้าที่พระวิหารนี้ เขาจึงวิงวอนพระเจ้าให้สดับ
ฟังคนเช่นนั้นทั้งปวงที่มาด้วยความเชื่อและการกลับใจใหม่อย่างแท้จริง เขาจึงหวังว่าประชาชาติ
ทั้งปวงจะมารู้จักพระนามของพระเยโฮวาห์และยำเกรงพระองค์เหมือนกับคนอิสราเอล แบบ
อย่างที่อมตะก็คือ แบบอย่างของชนที่ชาวเอธิโอเปียคนนั้นตามที่มีบันทึกไว้ในกิจการ 8 ในพระ
วิหารของเฮโรด ลานพิเศษของคนต่างชาติถูกก่อสร้างขึ้นสำหรับผู้วิงวอนเหล่านั้น ดู กิจการ
21:19 ซาโลมอนจึงร้องทูลพระเจ้าให้สดับฟังเหล่าผู้จาริกที่เป็นคนต่างชาติ เห็นได้ชัดว่าซาโลม
อนไม่ได้มีอคติต่อคนต่างชาติซึ่งพวกเขายิรุ่นต่อๆมาจะเริ่มมี

1 พกษ 8:44-45 อีกสถานการณ์หนึ่งถูกกล่าวถึง ถ้าประชาชนของพระองค์ออกไป
ทำสงครามต่อศัตรูของเขาทั้งหลาย จะเป็นโดยทางใดๆที่พระองค์ทรงใช้เขาออกไปก็ตาม และ
เขาทั้งหลายได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ตรงต่อเมืองซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้ และตรงต่อ
พระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างสำหรับพระนามของพระองค์ 45 ขอพระองค์ทรงสดับคำ
อธิษฐานของเขาและคำวิงวอนของเขาในฟ้าสวรรค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาคง
อยู่ ซาโลมอนเล็งเห็นถึงสถานการณ์ต่างๆเมื่อคนอิสราเอลจำเป็นต้องไปทำสงคราม อย่างไร
ก็ตาม เขาก็ขอร้องพระเจ้าว่าเมื่อเกิดเหตุการณ์อย่างนั้น หากคนอิสราเอลจะอธิษฐานตรงต่อพระ
วิหารนี้ ก็ขอให้พระองค์ทรงสดับฟังคำอธิษฐานของพวกเขาและทรงโปรดให้พวกเขามีชัยใน
การศึกนั้น

1 พกษ 8:46-50 ด้วยการรู้ล่วงหน้าแบบเป็นคำพยากรณ์ ซาโลมอนเล็งเห็นถึงวัน
นั้นที่คนอิสราเอลจะถูกกวาดต้อนไปจากแผ่นดินของตน ถ้าเขาทั้งหลายกระทำบาปต่อพระองค์
(เพราะไม่มีมนุษย์สักคนหนึ่งซึ่งมิได้กระทำบาป) และพระองค์ทรงกริ้วต่อเขา และทรงมอบเขา

ไว้กับศัตรู เขาจึงถูกจับไปเป็นเชลยยังแผ่นดินของศัตรูนั้น ไม่ว่าไกลหรือใกล้ 47 แต่ถ้าเขาลำบาก
ผิดใจในแผ่นดินซึ่งเขาได้ถูกจับไปเป็นเชลยและได้กลับใจ และได้ทำการวิงวอนต่อพระองค์ใน
แผ่นดินของผู้จับเขาไปเป็นเชลย ทูลว่า 'ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความบาป และได้ประพฤติชั่ว
ร้าย และได้กระทำความชั่ว' 48 ถ้าเขาทั้งหลายกลับมาหาพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของเขาในแผ่น
ดินแห่งศัตรูทั้งหลายของเขา ผู้ซึ่งจับเขาไปเป็นเชลย และอธิษฐานต่อพระองค์ตรงต่อแผ่นดิน
ของเขา ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย คือเมืองซึ่งพระองค์ได้ทรง
เลือกสรรไว้ และพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เพื่อพระนามของพระองค์ 49 ขอพระองค์
ทรงสดับคำอธิษฐานและคำวิงวอนของเขาในฟ้าสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอ
ทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาคงอยู่ 50 และขอทรงประทานอภัยแก่ประชาชนของพระองค์ผู้
ได้กระทำความบาปต่อพระองค์ และทรงประทานอภัยต่อการละเมิดทั้งหลายของเขา ซึ่งเขาได้กระทำ
ต่อพระองค์ และให้เขาเป็นที่เมตตาของคนเหล่านั้นที่จับเขาทั้งหลายไปเป็นเชลย เพื่อเขาทั้ง
หลายจะได้รับความเมตตาจากเขา

ซาโลมอนเข้าใจอย่างชัดเจนถึงสภาพที่บาปหนาอันเป็นสากลของใจมนุษย์ นั่นคือ
“เพราะไม่มีมนุษย์สักคนหนึ่งซึ่งมิได้กระทำความบาป” เขาเล็งเห็นถึงการกบฏอันบาปหนาของคน
อิสราเอลที่มีต่อพระเจ้าและการถูกทำให้กระจัดกระจายไปของพวกเขาอันเป็นผลที่ตามมา แม้
กระนั้น เขาก็ขอร้องพระเจ้าว่าหากและเมื่อพวกเขาจะกลับใจใหม่อย่างแท้จริง สาราภาพความ
บาปของตนและอธิษฐานตรงต่อพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม ก็ขอให้พระเจ้าทรงโปรดเมตตาต่อ
พวกเขา เขาวิงวอนพระเจ้าให้ทรงยกโทษให้พวกเขา ทำให้พวกเขาจำเริญและทำให้คนเหล่านั้น
ที่จับตัวพวกเขาไปมีความกรุณาต่อพวกเขา น่าเศร้าที่ว่าเมื่อการกวาดต้อนไปเป็นเชลยนั้นเกิดขึ้น
จริง ดูเหมือนว่ามีแต่ดาเนียลที่เชื่อเงื่อนไขนี้อย่างสุดจิตสุดใจ ดู ดาเนียล 9:3

1 พกษ 8:51-53 ซาโลมอนจึงปิดท้ายคำอธิษฐานอันยิ่งใหญ่นี้โดยการเตือนความ
จำพระเจ้าถึงการที่จนถึงบัดนี้พระองค์ได้ทรงเลือกสรรคนอิสราเอลเพื่อเป็นประชากรของ
พระองค์แล้วเพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นประชาชนของพระองค์ และเป็นมรดกของพระองค์ ซึ่ง
พระองค์ทรงนำออกมาจากอียิปต์ จากท่ามกลางเตาเหล็ก 52 ขอพระเนตรของพระองค์จงลึ้มอยู่

ต่อคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และต่อคำวิงวอนของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ขอทรงสดับบรรดาเรื่องที่เขาทั้งหลายร้องต่อพระองค์ 53 เพราะพระองค์ทรงแยกเขาจากท่ามกลางชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินโลกให้เป็นมรดกของพระองค์ ตามซึ่งพระองค์ตรัสทางโมเสส ผู้รับใช้ของพระองค์ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ในเมื่อพระองค์ทรงนำบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายออกจากอียิปต์"

น่าสนใจที่ว่าซาโลมอนเรียกการพเนจรของคนอิสราเอลในอียิปต์ว่าเป็นเตาไฟเหล็ก ดูพระราชบัญญัติ 4:20 อย่างไรก็ตาม ความคิดที่ยิ่งใหญ่กว่าตรงนี้ก็คือ คำวิงวอนของซาโลมอนที่ขอให้พระเจ้าทรงสดับฟังประชากรของพระองค์เมื่อพวกเขาจะอธิษฐานต่อพระองค์ที่พระวิหารหลังใหม่นี้ เขาเตือนความจำพระเจ้าว่าพระองค์ได้ทรงแยกพวกเขาจากประชาชาติอื่นๆ ทั้งปวงแล้วเพื่อที่จะเป็นประชาชนและมรดกของพระองค์ คำอธิษฐานที่ลึกซึ้งและไพเราะนี้จึงถูกปิดท้ายด้วยคำขอของเขาที่ว่า "โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า"

1 พกษ 8:54 เห็นได้ชัดว่าคำอธิษฐานอันยิ่งใหญ่ของซาโลมอนถูกกล่าวขณะที่เขาคุกเข่าครั้งซาโลมอนทรงจบคำอธิษฐาน และคำวิงวอนทั้งสิ้นนี้ต่อพระเยโฮวาห์แล้ว ก็ทรงลุกขึ้นจากหน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ที่ซึ่งทรงคุกเข่าพร้อมกับกางพระหัตถ์สู่ฟ้าสวรรค์ ข้อ 22 ของบทนี้บ่งบอกว่าตอนแรกเขายืนอยู่ ตรงนี้เขาถูกพรรณนาว่าคุกเข่าอยู่ เห็นได้ชัดว่าก่อนหน้านี้ซาโลมอนได้ยืนอยู่ต่อหน้าชุมนุมชน จากนั้นเขาก็คุกเข่าลงพร้อมกับกางแขนออกสู่ฟ้าสวรรค์ ใน 2 พงศาวดาร 6:13 มีการกล่าวถึงการที่เขอธิษฐานบนยกพื้นที่ทำด้วยทองเหลืองซึ่งสูงสามศอกด้วย

1 พกษ 8:55-58 จากนั้นซาโลมอนก็ทรงประทับยืน และทรงให้พรแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นด้วยเสียงดังว่า 56 "สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงพระราชทานการหยุดพักแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ ตามซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้ทุกประการ พระสัญญาอันดีทั้งสิ้นของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาทางโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์นั้นไม่ล้มเหลวสักคำเดียว 57 ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายสถิตกับเราดังที่พระองค์ได้สถิตกับบรรพบุรุษ

ของเรา ขอพระองค์อย่าทรงละเราหรือทอดทิ้งเราเสีย 58 เพื่อพระองค์ทรงโอบอ้อมจิตใจของเราให้
มาหาพระองค์ ที่จะดำเนินในทางทั้งสิ้นของพระองค์ และรักษาบรรดาพระบัญญัติของพระองค์
กฎเกณฑ์ของพระองค์ และคำตัดสินของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงบัญญัติไว้แก่บรรพบุรุษของ
เรา

แม้ข้อความตรงนี้ก็กล่าวว่าเขาอวยพรประชาชน อันที่จริงแล้วเขาก็ถวายสาธุการแด่องค์
พระผู้เป็นเจ้ามากกว่า มีหมายเหตุไว้ว่าพระเจ้าได้ประทานการหยุดพัก (ความสงบสุข) แก่คน
อิสราเอลเหมือนที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แล้ว ยิ่งกว่านั้น ไม่มีสักคำเดียวในพระสัญญาต่างๆ
ของพระเจ้าที่ลี้มเหลวไป เขาจึงทูลขอองค์พระผู้เป็นเจ้าให้สถิตอยู่กับคนอิสราเอลในฐานะ
ประชาชาติหนึ่งโดยไม่ละทิ้งหรือทอดทิ้งพวกเขาเสีย นอกจากนี้ เขาก็ขอให้คนอิสราเอลหัน
จิตใจของตนมาหาพระเจ้าของพวกเขาเพื่อที่จะเชื่อฟังทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงบัญชาพวกเขาแล้ว
อย่างสุดจิตสุดใจ นี่บอกเป็นนัยถึงความสำคัญอย่างยิ่งของการเชื่อฟังพระเจ้า

1 พกษ 8:59-60 ซาโลมอนจึงปิดท้ายคำถวายสาธุการอันยิ่งใหญ่ของคุณโดย
หมายเหตุไว้ว่า ขอให้ถ้อยคำเหล่านี้ของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้วิงวอนขอต่อพระพักตร์พระเยโฮ
วาห์ ให้อยู่ใกล้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งวันและคืน และขอให้สิทธิอันชอบธรรมของ
ผู้รับใช้ของพระองค์คงอยู่ และให้สิทธิอันชอบธรรมของอิสราเอลประชาชนของพระองค์คงอยู่
ตามต้องการแต่ละวัน 60 เพื่อบรรดาชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกจะทราบว่พระเยโฮวาห์
นั้นเป็นพระเจ้า ไม่มีองค์อื่นเลย

เขาทูลขอให้คำอธิษฐานของคุณอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าเสมอทั้งกลางวันและกลางคืน นี้
บอกเป็นนัยถึงข้อเสนอที่ว่าคำอธิษฐานของคนๆหนึ่งอาจอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าได้ชั่วระยะ
เวลาหนึ่ง เขาจึงร้องขอพระเจ้าอีกครั้งให้ทรงรักษาสิทธิอันชอบธรรมของประชากรของพระองค์
ตลอดเวลาเพื่อที่ว่าชนชาติอื่นๆทั้งปวงจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าและไม่มีองค์อื่น นำ
เศร้าที่คนอิสราเอลส่วนใหญ่ขาดความมิให้คำพยานนั้นเป็นที่ประจักษ์อย่างเต็มที่

1 พกษ 8:61

เขาจึงกำชับคนอิสราเอลว่า เพราะฉะนั้นขอให้จิตใจของท่านทั้งหลายบริสุทธิต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา คือที่จะดำเนินอยู่ในกฎเกณฑ์ของพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ ดังในเวลานี้" คำที่แปลว่า บริสุทธิ (ชาลม) ในบริบทนี้มีความหมายว่า 'สมบูรณ์พร้อม' ความคิดที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือ ที่คนอิสราเอลจะทุ่มเทหมดทั้งตัวและหัวใจต่อพระเจ้าและเชื่อฟังพระวามะของพระองค์อย่างสุดจิตสุดใจ บทเรียนนี้ยังมีอยู่จนทุกวันนี้สำหรับผู้ที่เชื่อทั้งหลายที่เป็นคนต่างชาติ บริบทที่ใหญ่กว่าก็คือว่า คนอื่นๆ จะเห็นพระหัตถ์ของพระเจ้าที่อยู่บนประชากรของพระองค์และจะได้ทราบถึงฤทธิ์เดชอันมหัศจรรย์ของพระองค์

1 พกษ 8:62-64

หลังจากคำอธิษฐานมอบถวายอันยิ่งใหญ่ของซาโลมอน แล้ว กษัตริย์และคนอิสราเอลทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ได้ถวายเครื่องสัตวบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 63 และซาโลมอนได้ถวายเครื่องสันติบูชา ซึ่งพระองค์ทรงถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือวัวสองหมื่นสองพันตัว และแกะหนึ่งแสนสองหมื่นตัว กษัตริย์และคนอิสราเอลทั้งปวงจึงอุทิศถวายพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์

จำนวนของเครื่องสัตวบูชาในที่นี้ก็น่าทึ่งจริงๆ มีวัว 22,000 ตัวและแกะ 120,000 ตัวถูกถวายบูชาเป็นเครื่องสันติบูชาด้วยใจสมัคร ดังที่ข้อ 65 จะหมายเหตุไว้ มีการเลี้ยงรื่นเริงเป็นเวลา 14 วัน เครื่องสัตวบูชาจำนวนมากขนาดนี้ น่าจะถูกถวายกระจายไปตลอดช่วงสองสัปดาห์นั้น ทั้งหมดนี้คือเครื่องสัตวบูชามอบถวายสำหรับการมอบถวายพระวิหารอย่างเป็นทางการ (นี่บอกเป็นนัยถึงระบบที่มีการจัดระเบียบเป็นอย่างดีของการถวายเครื่องสัตวบูชาโดยพวกปุโรหิตและคนเลวี นี่ยังไม่กล่าวถึงระบบที่ถูกต้องออกแบบอย่างเหมาะสมเพื่อกำจัดซากสัตว์และเลือดอีกต่างหาก)

64 ในวันเดียวกันนั้นกษัตริย์ทรงทำพิธีชำระส่วนกลางของลาน ซึ่งอยู่หน้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เพราะว่าที่นั่นพระองค์ได้ถวายเครื่องเผาบูชา และธัญญาบูชา และส่วนไขมันของสันติบูชา เพราะว่าแท่นทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์นั้นเล็กเกินไป ไม่พอรับเครื่องเผาบูชาและธัญญาบูชา และส่วนไขมันของสันติบูชา เพราะว่าเครื่องถวายบูชามากมาย

ขนาดนั้นไม่สามารถถูกถวายนบนแท่นบูชาเพียงแท่นเดียวได้แม้จะเป็นแท่นที่มีขนาดใหญ่ขนาดนั้นก็ตาม ซาโลมอนจึงสั่งให้ชำระลานชั้นนอกของพระวิหารให้บริสุทธิ์ ที่นั่นเห็นได้ชัดว่าแท่นบูชาชั่วคราวแท่นอื่นๆถูกใช้เพื่อถวายเครื่องสัตวบูชาจำนวนมหาศาลเหล่านั้น

1 พกษ 8:65-66 ซาโลมอนจึงทรงฉลองเทศกาลในเวลานั้น พร้อมกับอิสราเอลทั้งปวง เป็นชุมนุมมโหฬาร มีคนมาตั้งแต่ทางเข้าเมืองฮามัทจนถึงแม่น้ำแห่งอียิปต์ ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เป็นเจ็ดวันและเจ็ดวันคือสิบสี่วัน 66 ในวันที่แปดพระองค์ทรงให้ประชาชนกลับ เขาทั้งหลายก็ถวายพระพรแด่กษัตริย์ และกลับไปสู่ถิ่นที่ของตน ด้วยจิตใจชื่นบานและยินดี เนื่องด้วยความดีทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ และแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์

เพื่อเฉลิมฉลองเหตุการณ์ครั้งสำคัญนี้ในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล ซาโลมอนจึงประกาศให้มีวันหยุดยาวสองสัปดาห์ อาณาเขตแห่งอาณาจักรของเขาถูกหมายเหตุไว้ว่าไล่ตั้งแต่เมืองฮามัทซึ่งอยู่เข้าไปข้างในประเทศซีเรียไปทางทิศเหนือและทิศตะวันออก ไปจนถึงอียิปต์ (แม่น้ำไนล์เองหรือแควสายหนึ่งของมัน) ในวันที่แปดหลังจากสัปดาห์ที่สองของวันหยุดยาวประจำชาตินี้ ประชาชนก็ถูกส่งกลับไปทำมาหากินตามปกติและกลับไปบ้านของตน พวกเขาจึงชื่นชมยินดีในสิ่งทั้งปวงที่พระเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อบุตรของดาวิด (ซาโลมอน) และเพื่อคนอิสราเอล (บางคนคิดว่าวันที่แปดนี้หมายถึงการสิ้นสุดของเทศกาลอยู่เพิงซึ่งอาจใช้ก็ได้)

*****

ภาพรวมของ 1 พกษกษัตริย์ 9: การบรรยายเกี่ยวกับรัชกาลของซาโลมอนดำเนินต่อไป มีบันทึกไว้ตรงนี้เกี่ยวกับการปรากฏตัวของพระเจ้าต่อซาโลมอนเป็นครั้งที่สองพร้อมกับพระสัญญาหนึ่งที่มีเงื่อนไขเพื่อที่จะอวยพรเขา ส่วนสุดท้ายของบทนี้บันทึกเรื่องความสำเร็จและกิตติศัพท์ของกษัตริย์ซาโลมอน

1 พกษ 9:1-2   อยู่มาเมื่อซาโลมอนได้สร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และพระราชวังของกษัตริย์ และบรรดาสิ่งทีซาโลมอนมีพระประสงค์จะสร้างนั้นสำเร็จแล้ว 2 พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ซาโลมอนเป็นครั้งที่สอง ดังที่พระองค์ทรงปรากฏแก่ท่านที่กิเบโอน

มีความเห็นหลากหลายว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อไร มองแวบแรก ดูเหมือนว่ามันเป็นหลังจากที่ซาโลมอนได้สร้างพระวิหารและพระราชวังของเขาเองแล้ว อย่างไรก็ตาม หากเป็นเช่นนั้นจริง มันก็คงเป็นสิบสามปีหลังจากคำอธิษฐานมอบถวายนั้นของเขาที่มีบันทึกไว้ในบทที่แล้ว อาจเป็นไปได้ว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นหลังจากคำอธิษฐานอันยิ่งใหญ่ของเขาที่เป็นคำสรรเสริญและการมอบถวายตามที่ขอต่อไปจะสื่อ อย่างไรก็ตาม อาจเป็นไปได้ด้วยว่าก่อนช่วงเวลายี่สิบปีแห่งโครงการก่อสร้างสำคัญของเขาเสร็จสมบูรณ์ ซาโลมอนต้องการคำเตือนที่จริงจังจากพระเจ้า อย่างไรก็ตามบริบทที่ใหญ่กว่าและตัวเนื้อหาเองเอนเอียงไปทางทฤษฎีแรก

1 พกษ 9:3   และพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า "เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าและคำวิงวอนของเจ้าซึ่งเจ้าได้กระทำต่อเรานั้นแล้ว เราได้รับพระนิเวศซึ่งเจ้าได้สร้างนี้ไว้เป็นสถานบริสุทธิ์ และได้ประดิษฐานนามของเราไว้ที่นั่นเป็นนิรันดร์ ตาของเราและใจของเราจะอยู่ที่นั่นตลอดไป"

เห็นได้ชัดว่าพระเจ้ากำลังตอบคำอธิษฐานแห่งการมอบถวายอัน ไพเราะที่มีบันทึกไว้ในบทก่อนหน้า คำที่แปลว่า คำวิงวอน (*เทชินนาห์*) มีความหมายว่า ‘แสวงหาความโปรดปราน’ ซาโลมอนทำเช่นนั้นขณะที่เขาอธิษฐาน คำที่แปลว่า รับไว้...เป็นสถานบริสุทธิ์ (*กาดัซ*) มีความหมายพื้ๆว่า ‘แยกตั้งไว้ต่างหากให้บริสุทธิ์’ ซาโลมอนทำเช่นนั้นเลยเมื่อเขามอบถวายพระวิหารนั้นสำหรับงานของพระเจ้าเพียงเท่านั้น พระเจ้าจึงทรงสัญญาว่าพระนามของพระองค์จะอยู่ที่นั่นตลอดไป

วลีสุดท้าย “ตาของเราและใจของเราจะอยู่ที่นั่นตลอดไป” น่าจะเป็นคำพูดเปรียบเทียบกับที่หมายความว่าพระเจ้าจะทรงเฝ้าดูมันและพระทัยของพระองค์จะอยู่ที่นั่นเสมอไป เมื่อเราดูประวัติศาสตร์ เราก็ทราบว่าพระเจ้าทรงอนุญาตให้พระวิหารถูกทำลายหลายต่อหลายครั้ง

ปัจจุบันมันก็ยังไมถูกสร้างขึ้นมาใหม่ อย่างไรก็ตาม สักวันมันจะถูกสร้างขึ้นมาใหม่ คำที่แปลว่า **ตลอดไป (โยวม์)** เป็นคำที่ปกติแล้วแปลว่า 'วัน' ความคิดตรงนี้ก็ถือว่า พระเนตรและพระทัยของพระเจ้าจะอยู่ที่นั่นในแต่ละวัน

1 พกษ 9:4-5 พระเจ้าจึงทรงสัญญาแก่ซาโลมอนว่า **และถ้าเจ้าดำเนินต่อหน้าเรา ดังดาวิดบิดาของเจ้าได้ดำเนินด้วยใจซื่อสัตย์ และด้วยความเที่ยงธรรม กระทำทุกอย่างตามที่เรารู้ได้บัญชาเจ้าไว้ และรักษากฎเกณฑ์ของเรา และคำตัดสินของเรา 5 แล้วเราจะสถาปนาราชบัลลังก์ของเจ้าเหนืออิสราเอลเป็นนิรันดร์ ดังที่เราได้สัญญากับดาวิดบิดาของเจ้าว่า 'เจ้าจะไม่ขาดชายผู้หนึ่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล'**

ตรงนี้คือการยืนยันอีกครั้งแบบมีเงื่อนไขของพันธสัญญากับดาวิด พระเจ้าทรงนำเสนอข้อเสนอคลาสสิกที่เป็น **ถ้า/แล้ว** เงื่อนไขนี้มีสามประการ ถ้าซาโลมอนจะดำเนิน (หรือดำเนินชีวิต) ต่อพระพักตร์พระเจ้า (1) “ด้วยใจซื่อสัตย์” คำที่แปลว่า **ซื่อสัตย์ (ทม)** ในบริบทนี้จริงๆแล้วมีความหมายว่า การอุทิศตัว หรือให้หมดทั้งใจ ถ้าเขาจะดำเนิน (2) “ด้วยความเที่ยงธรรม” คำหลังนี้เกี่ยวข้องกับ การดำเนินชีวิตที่ชอบธรรม และถ้าเขาจะ (3) “กระทำทุกอย่างตามที่เรารู้ได้บัญชาเจ้าไว้ และรักษากฎเกณฑ์ของเรา และคำตัดสินของเรา” สาระสำคัญแบบรวบยอดก็คือ การเชื่อฟังพระวามะของพระเจ้า

ดังนั้นซาโลมอนจะปฏิบัติตามเงื่อนไขสามประการนี้ พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่า **แล้ว** พระองค์จะทรงสถาปนาราชบัลลังก์ของเขาตลอดไป เหมือนที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้กับดาวิด สาระสำคัญก็คือ พระเจ้าทรงสัญญาว่าซาโลมอนจะอุทิศตัวหมดทั้งใจ เป็นคนเที่ยงธรรมและเชื่อฟัง พระองค์ก็จะทรงทำให้พันธสัญญากับดาวิดสำเร็จผ่านทางเขา บุตรทั้งหลายของซาโลมอนจะครอบครองและสืบสานราชวงศ์ของดาวิดเสมอไป ดู 2 ซามูเอล 7:12-13

1 พกษ 9:6-7 ในทางกลับกัน พระเจ้าทรงเตือนว่า **แต่ถ้าเจ้าหันไปจากการติดตามเรา ตัวเจ้าเองหรือลูกหลานของเจ้าก็ดี และมิได้รักษาบัญญัติของเราและกฎเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราได้ตั้งไว้ต่อหน้าเจ้า แต่ไปปรนนิบัติพระอื่นและนมัสการพระนั้น 7 แล้วเราจะตัดอิสราเอล**

ออกเสียจากแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่อันทั้งหลาย และพระนิเวศน์ซึ่งเราได้กระทำให้เป็นสถาน
บริสุทธิ์เพื่อนามของเรา เราจะเหวี่ยงออกเสียจากสายตาของเรา และอิสราเอลจะเป็นคำภาษิต
และคำครหาท่ามกลางชนชาติทั้งปวง

พระเจ้าทรงนำเสนขอข้อเสนอถ้า/แล้ว อีกประการ ถ้า (1) เขา (หรือลูกหลานของเขา) จะ
หันไปเสียจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าและ (2) ไม่เชื่อฟังพระวณะของพระเจ้าและ (3) หันไปหา
พระอื่น แล้วพระเจ้าก็จะทรงหันมาต่อสู้อันพวกเขา พระองค์ทรงเตือนว่า แล้ว (1) คนอิสราเอลจะ
ถูกขจัดออกไปเสียจากแผ่นดินนั้น (2) พระวิหารจะถูกคว่ำเสียและ (3) อิสราเอลจะกลายเป็นชื่อ
ที่ถูกเหยียดหยามแก่ประชาชาติอื่นๆ

1 พกษ 9:8-9 ยิ่งกว่านั้น และพระนิเวศน์ ซึ่งจะเห็นได้ทันที ทุกคนที่ผ่านไปจะ
จงนสนเท่ห์ และเขาจะเหยียดหยันและกล่าวว่า 'เหตุไฉนพระเยโฮวาห์จึงได้กระทำดังนี้แก่แผ่นดิน
นี้ และแก่พระนิเวศน์'

พระเจ้าตรัสล่วงหน้าว่าถ้าซาโลมอนหรือลูกหลานของเขาจะไปเสียจากพระองค์ คนทั้ง
ปวงที่ผ่านมายังพระวิหารที่ถูกทำลายในตอนนั้นก็จะตกตะลึง คำที่แปลว่า เหยียดหยัน (ซาร์ค) มี
ความหมายว่า 'การพิวปาก' ด้วยความตกตะลึงหรือความอัศจรรย์ใจ นอกจากนี้ พระเจ้าตรัสล่วงหน้าว่าจะ
ไม่มีคำถามเลยว่าพระองค์เองได้ทรงอนุญาตให้ความพิวปากเช่นนั้นบังเกิดแก่แผ่นดิน
นั้นและแก่พระวิหารนั้น มีการกล่าวถึงความสูงของพระวิหารนี้ 2 พงศาวดาร 3:4 หมายความว่า
มันสูง 120 ศอก (180 ฟุต) อาคารหลังหนึ่งที่สูงประมาณสิบแปดชั้นในสมัยนั้นย่อมเป็นตึกที่น่า
อัศจรรย์ใจ กระนั้นพระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าว่าถ้าพวกเขาจะหันไปเสียจากพระองค์ อาคารที่ยิ่ง
ใหญ่หลังนี้จะถูกทำลายจนสิ้นซาก

เพื่อตอบคำถามที่ถูกถามข้างบน พระเจ้าตรัสต่อไปว่า 9 แล้วเขาจะตอบว่า 'เพราะว่าเขา
ทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ผู้ได้ทรงนำบรรพบุรุษของเขาออกจากแผ่นดิน
อียิปต์ และได้ยึดถือพระอื่น และนมัสการและปรนนิบัติพระนั้น เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรง
นำเหตุร้ายทั้งสิ้นนี้มาเหนือเขาทั้งหลาย'" วันนั้นกำลังจะมาเมื่อมันจะเป็นเรื่องที่คุณรู้กันทั่วไป

ว่าทำไมพระเจ้าจึงทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์เช่นนั้น มันจะเป็นเพราะว่าพวกเขาได้ทอดทิ้งพระองค์และนมัสการพระอื่นๆ เมื่อเวลานั้นมาถึง นั่นก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ ดู เยเรมีย์ 19:1

ซาโลมอนจึงถูกเสนอเงื่อนไขเพิ่มเติมของพันธสัญญาของดาวิดรวมถึงคำเตือนอันเข้มงวดถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นหากเขาหันไปเสียจากการปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่มีบันทึกเกี่ยวกับคำตอบของเขา อย่างไรก็ตาม มันอาจเป็นไปได้ว่าซาโลมอนกำลังเริ่มสำแดงให้เห็นถึงความเสื่อมถอยฝ่ายวิญญาณที่เป็นลักษณะเด่นของชีวิตเบื้องปลายของเขา นี่จะยังเป็นเช่นนั้นหากเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นหลังจากที่เขาสร้างพระราชวังของตัวเองเสร็จแทนที่จะเป็นหลังจากการสร้างพระวิหารเสร็จ เพราะเห็นเช่นนั้นพระเจ้าจึงทรงให้คำเตือนที่จริงจังแก่เขา

1 พกษ 9:10-14 มีบันทึกเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นหลังจากเสร็จสิ้นโครงการก่อสร้างต่างๆที่สำคัญของซาโลมอน อยู่มาเมื่อสิ้นยี่สิบปี ซึ่งซาโลมอนได้ทรงสร้างอาคารสองหลัง คือพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระราชวังของกษัตริย์ 11 (อิรามกษัตริย์เมืองไทรโศได้ส่งไม้สนสีดาร์ ไม้สนสามใบและทองคำให้แก่ซาโลมอนตามที่พระองค์มีพระประสงค์แล้ว) กษัตริย์ซาโลมอนจึงทรงประทานหัวเมืองในแผ่นดินกาลิลีให้แก่อิรามยี่สิบหัวเมือง

ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้แสดงให้เห็นชัดเจนว่าสองโครงการก่อสร้างที่สำคัญของซาโลมอน (พระวิหารและพระราชวังของเขา) ถูกสร้างไล่เลี่ยกันและไม่พร้อมกัน ดู 1 พกษกษัตริย์ 6:38-7:1 มีหมายเหตุอีกครั้งเกี่ยวกับวัสดุทั้งหมดที่อิรามกษัตริย์เมืองไทรโศได้จัดหาให้แก่ซาโลมอน ดังนั้นซาโลมอนจึงให้ยี่สิบเมืองในแผ่นดินกาลิลีใกล้กับเมืองไทรโศแก่อิราม

12 แต่เมื่ออิรามเสด็จจากเมืองไทรโศเพื่อชมหัวเมืองซึ่งซาโลมอนประทานแก่ท่าน หัวเมืองเหล่านั้นไม่เป็นที่พอพระทัยท่าน อาจเป็นไปได้ว่าไม่มีอะไรผิดปกติกับเมืองเหล่านั้น แต่เศรษฐกิจของเมืองเหล่านั้นเน้นการกสิกรรมและชาวเลบานอนแห่งเมืองไทรโศเป็นพวกพ่อค้า พวกเขาจึงอาจไม่สนใจในการเป็นชาวไร่ชาวนา นั่นดูเหมือนเป็นไปได้มากกว่าการที่ซาโลมอน

ให้เมืองต่างๆที่ทรุดโทรมแก่เขา ดังนั้นฮิรามจึงใช้คนไปโดยกล่าวว่า 13 "พระอนุชาเอ๋ย เมืองซึ่งท่านประทานแก่ข้าพเจ้านั้นเป็นเมืองอะไรอย่างนี้" เขาจึงเรียกเมืองเหล่านั้นว่าแผ่นดินคาบูลจนทุกวันนี้ คำว่า *คาบูล* ในภาษาฟินิเซียอาจหมายความว่า 'ไม่น่าพอใจ' 2 พงศาวดาร 8:2 ดูเหมือนจะบ่งบอกว่าสุดท้ายแล้วฮิรามคืนเมืองเหล่านี้แก่ซาโลมอน

มีการออกความเห็นด้วยว่า 14 ฮิรามได้ส่งทองคำหนึ่งร้อยยี่สิบตะลันต์ให้แก่กษัตริย์ ความคิดตรงนี้ก็ถือว่า ฮิราม ได้ส่งทองคำ 120 ตะลันต์ไปแล้ว นั่นคือตลอดหลายปีก่อนหน้านั้น ขณะสร้างพระวิหารและพระราชวังของซาโลมอน ไม่มีคำพูดเพิ่มเติมให้ไว้เกี่ยวกับว่าซาโลมอนและฮิรามคืนดีกันได้ อย่างไรก็ตามด้วยเรื่องยี่สิบเมืองนั้น เห็นได้ชัดว่าเขาทั้งสองตกลงกันได้ด้วยดี เพราะว่าไม่มีบันทึกเพิ่มเติมเรื่องความหมางใจเกี่ยวกับเรื่องนี้

1 พกษ 9:15-16 มีหมายเหตุเกี่ยวกับความพยายามอื่นๆของซาโลมอน นี่เป็นเรื่องแรงงานเกณฑ์ ซึ่งกษัตริย์ซาโลมอนได้เกณฑ์เพื่อสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระราชวังของพระองค์ และป้อมมิลโล และกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม และฮาโซร์ และเมกิดโด และเกเซอร์ คำว่า **แรงงานเกณฑ์** ที่ว่านี้หมายถึง (1) ภาษีต่างๆที่ถูกเรียกเก็บรวมถึง (2) คนที่ถูกเกณฑ์มาทำงาน ดู 1 พงศกษัตริย์ 5:13 เงินทุนและกำลังคนถูกระดมมาเพื่อสร้างพระวิหารก่อนจากนั้นก็พระราชวังของซาโลมอน แต่เขามีโครงการก่อสร้างอื่นๆที่ใหญ่โตอีกเช่นกัน มีการเอ่ยถึงป้อมมิลโลซึ่งเป็นกรุงเยรูซาเล็มส่วนที่มีป้อมปราการแข็งแรงโดยอยู่ระหว่างนครของดาวิดและกรุงนั้นตอนบนซึ่งเป็นที่ตั้งของพระวิหาร มันบอกเป็นนัยว่านี่เป็นฐานที่มั่นทางทหารที่สำคัญแห่งหนึ่ง เขายังสร้างกำแพงกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ด้วยซึ่งคงเป็นโครงการใหญ่โครงการหนึ่งอย่างแน่นอน

ซาโลมอนยังสร้าง "เมืองฮาโซร์ และเมกิดโดและเกเซอร์" หรือสร้างพวกมันขึ้นใหม่ด้วย มีหลายเมืองที่มีชื่อว่าฮาโซร์ อย่างไรก็ตาม เมืองนี้น่าจะตั้งอยู่ในแผ่นดินของตระกูลนัฟทาลีทางตอนเหนือของทะเลกาลิลี เมกิดโดเป็นเมืองโบราณที่ตั้งอยู่ขอบทิศใต้ของหุบเขาอิสเรเอลซึ่งอยู่ไม่ไกลจากภูเขาคารเมล เกเซอร์อยู่ทางทิศตะวันตกของกรุงเยรูซาเล็มใกล้กับจุดเริ่มต้นของ

ที่ราบชายฝั่ง เมืองเหล่านี้ย่อมถูกสร้างขึ้นใหม่อย่างแน่นอนด้วยเหตุผลทางทหารต่างๆ โดย
วางตัวเองให้มียุทธศาสตร์ที่เข้มแข็งในแต่ละทิศ เมืองเหล่านี้น่าจะมีกิจกรรมด้านพาณิชย์ที่
สำคัญด้วย

นักประวัติศาสตร์ท่านนี้ให้รายละเอียดเพิ่มเติมต่อไปเกี่ยวกับเมืองเกเซอร์ 16 ฟาโรห์
กษัตริย์อียิปต์ได้ยกทัพขึ้นมายึดเมืองเกเซอร์และเอาไฟเผาเสีย และได้ฆ่าคนคานาอันซึ่งอยู่ใน
เมืองนั้น และได้ยกเมืองนั้นให้แก่ธิดาของท่านเป็นสินสมรสคือ มเหสีของซาโลมอน ภรรยาคน
แรกของซาโลมอนคือ ธิดาของฟาโรห์แห่งอียิปต์ที่ครองราชย์อยู่ขณะนั้น เห็นได้ชัดว่า เกเซอร์
คือเมืองหนึ่งของคนคานาอัน (ชาวปาเลสไตน์) ซึ่งไม่เคยถูกขับออกไปจากแผ่นดินนั้นเลย
ฟาโรห์ผู้นี้ (เห็นได้ชัดว่าพร้อมกับคำอนุญาตของซาโลมอน) ได้ไปยึดเมืองนี้จากคนคานาอัน
ทำลายมันและยกมันให้แก่ซาโลมอนและภรรยาของเขาเป็นของขวัญชิ้นหนึ่ง ซาโลมอนจึงสร้าง
เมืองนี้ขึ้นใหม่ ซึ่งอาจเป็นบ้านพักในชนบทสำหรับภรรยาของเขาก็ได้ มันอยู่ใกล้กับอียิปต์มาก
ขึ้นด้วยซึ่งเป็นที่ๆนางจะเจอหน้าครอบครัวได้

1 พกษ 9:17-19 มีสรุปย่อเพิ่มเติมเกี่ยวกับงานสาธารณะต่างๆของซาโลมอน ซา
โลมอนจึงสร้างเกเซอร์ขึ้นใหม่ และสร้างเมืองเบธโฮโรนล่าง 18 ทั้งเมืองบาอาลัทและเมืองทัด
โมร์ในถิ่นทุรกันดารในแผ่นดิน 19 ทั้งบรรดาหัวเมืองคลังหลวงที่ซาโลมอนมีอยู่ และหัวเมือง
สำหรับบรรดาของพระองค์ และหัวเมืองสำหรับพลม้าของพระองค์ และสิ่งใดๆซึ่งซาโลมอนมี
พระประสงค์จะสร้างในกรุงเยรูซาเล็ม ในเลบานอน และทั่วแผ่นดินซึ่งอยู่ในอาณาจักรของ
พระองค์

เมืองเบธโฮโรนล่างหมายถึง เมืองหนึ่งที่อยู่ต่ำกว่า ซึ่งอาจอยู่บนชั้นยกระดับหนึ่งที่ดี
กว่าเมืองเบธโฮโรนหลัก เมืองบาอาลัทถูกเชื่อกันว่าอยู่ในแผ่นดินของตระกูลดาน เมืองทัดโมร์
ถูกเชื่อกันว่าอยู่ในประเทศซีเรียซึ่งดาวิดพิชิตได้แล้ว แต่ละเมืองเหล่านี้มีจุดประสงค์ด้าน
ยุทธศาสตร์ต่างๆ ที่ถูกกล่าวถึงด้วยคือเมืองคลังหลวงและหัวเมืองต่างๆสำหรับพลม้าของเขา
อาณาจักรของเขากินพื้นที่ตั้งแต่เลบานอนในทิศเหนือและพาดผ่านพื้นที่ทั้งหมดที่เดิมทีเป็น

อิสราเอล ดังนั้นซาโลมอนจึงตั้งกองบัญชาการต่างๆที่สำคัญไว้ทั้งเพื่อจุดประสงค์ทางทหารและเพื่อกิจกรรมพาณิชย์ทั่วราชอาณาจักรของตน

1 พกษ 9:20-22 มีบันทึกเกี่ยวกับการเก็บภาษีในอาณาจักรของเขา ประชาชนทั้งปวงซึ่งเหลืออยู่จากคนอามไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปอร์เซีย คนฮิวต์ และคนเยบุต ผู้ซึ่งไม่ใช่คนอิสราเอล 21 ลูกหลานของเขาที่เหลืออยู่ในแผ่นดิน ซึ่งประชาชนอิสราเอลไม่สามารถจะทำลายให้สิ้นได้ บุคคลเหล่านี้ซาโลมอนทรงเกณฑ์ให้เป็นทาสอยู่จนทุกวันนี้ คนคานาอันที่เหลืออยู่ในแผ่นดินนั้นไม่เพียงถูกเก็บภาษีเท่านั้นแต่ยังถูกบังคับให้เป็นข้ารับใช้แก่คนอิสราเอลด้วย พวกเขาถูกบังคับให้เป็นแรงงานทั่วไปและเป็นทาสของอาณาจักรนั้น

อย่างไรก็ตาม 22 แต่ประชาชนอิสราเอลนั้น ซาโลมอนหาได้ทรงกระทำให้เป็นทาสไม่ เขาทั้งหลายเป็นทหาร เป็นข้าราชการ เป็นผู้บังคับบัญชาของพระองค์ เป็นนายทหารของพระองค์ เป็นผู้บังคับการรถรบของพระองค์และเป็นพลม้าของพระองค์ ซาโลมอนไม่ได้ใช้คนอิสราเอลแต่ๆเป็นทาส แต่พวกเขาเป็นทหารและข้าราชการของเขา ผู้รับใช้ส่วนตัวและผู้ครอบครองในแผ่นดินนั้น

1 พกษ 9:23 รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการปกครองของซาโลมอนถูกหมายเหตุไว้ เหล่านี้เป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่เหนือพระราชกิจของซาโลมอนจำนวนห้าร้อยห้าสิบคน เป็นผู้ดูแลประชาชนที่ทำงาน เห็นได้ชัดว่ามีผู้ปกครอง 550 คนที่ทำหน้าที่เป็นผู้กำกับดูแลโครงการก่อสร้างต่างๆของซาโลมอน 2 พงสวดสาร 8:10 กล่าวถึงผู้ปกครอง 250 คนแต่ในข้อนี้เฉพาะส่วนหนึ่งของคนเหล่านั้นถูกกล่าวถึง ตรงนี้จำนวนคนทั้งหมดถูกนำเสนอ

1 พกษ 9:24 มีบันทึกเกี่ยวกับการที่ภรรยาชาวอียิปต์ของซาโลมอนย้ายเข้าไปอยู่ในพระราชวังหลังใหม่ของนางด้วย แต่ธิดาของฟาโรห์ได้ขึ้นไปจากนครดาวิด ถึงพระตำหนักของพระนางเองซึ่งซาโลมอนได้สร้างให้พระนาง แล้วพระองค์จึงสร้างป้อมมิลโล 2 พงสวดสาร 8:11 บ่งบอกว่าเขาไม่ยอมให้นางอยู่ที่นั่นจนกว่าพระวิหารถูกสร้างเสร็จแล้ว หลังจากนั้นเป็นต้นมา เขาก็สร้างป้อมปราการต่างๆระหว่างกรุงนี้ตอนบนและนครของดาวิด

1 พกษ 9:25 ปิละสามครั้ง ชาโลมอนได้ทรงถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่อง
สันติบูชาบนแท่นบูชา ซึ่งพระองค์ทรงสร้างถวายพระเยโฮวาห์ ทรงเผาเครื่องหอมบนแท่นบูชา
ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังนั้นพระองค์จึงสร้างพระนิเวศจนสำเร็จ 2 พงศาวดาร 8:13
หมายเหตุว่าสามเทศกาลเดี่ยงนี้คือ เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เทศกาลเพ็นเทคอสต์และเทศกาล
อยู่เพิง ทั้งสามนี้เป็นสามเทศกาลเดี่ยงสำคัญของปฏิทินยิว

1 พกษ 9:26-28 มีบันทึกเกี่ยวกับการแผ่ขยายอิทธิพลไปไกลของชาโลมอน กอง
เรือของเขาและแหล่งแห่งความมั่งคั่งของเขา กษัตริย์ชาโลมอนทรงสร้างกองเรือกำปั่นที่เอซีโอน
เกเบอร์ ซึ่งอยู่ใกล้เอโหลท บนฝั่งทะเลแดงในแผ่นดินเอโดม 27 และฮิรามได้ส่งข้าราชการและพล
เรือผู้ซึ่งคุ้นเคยกับทะเลไปกับกองกำปั่นพร้อมกับข้าราชการของชาโลมอน 28 เขาทั้งหลายไปถึง
เมืองโอฟีร์ และนำทองคำมาจากที่นั่น จำนวนสี่ร้อยยี่สิบตะลันต์และนำมาถวายกษัตริย์ชาโลม
อน

เอโหลทคือ เมืองเอลัทในปัจจุบันซึ่งอยู่ตอนบนของทะเลแดง จากที่นั่นชาโลมอนบัญชา
กองเรือกำปั่นหนึ่งให้แล่นไปยังเมืองโอฟีร์ ฮิรามส่งพลเรือที่เปี่ยมประสบการณ์เพื่อไปกับกอง
เรือกำปั่นของชาโลมอน ที่ตั้งของเมืองโอฟีร์สมัยโบราณไม่ปรากฏแน่ชัด มันอาจอยู่เลียบชายฝั่ง
ทิศตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศซาอุดีอาระเบียในปัจจุบัน หรือมันอาจอยู่อีกฟากเข้าไปใน
แหลมของแอฟริกาที่อยู่ติดกัน ไม่ว่าจะกรณีใด ชาโลมอนก็เอาทองคำปริมาณมหาศาลมาจากที่นั่น
มีหมายเหตุเกี่ยวกับทองคำ 420 ตะลันต์ซึ่งได้มาจากแหล่งนี้เพียงแห่งเดียวเท่านั้น การแปลง
จำนวนนี้ให้กลายเป็นเงินในปัจจุบันก็ไม่ชัดเจน อย่างไรก็ตาม จำนวนเดี่ยวนี้นั้นก็จะเท่ากับ
เงินหลายร้อยล้านดอลลาร์ หากไม่มากกว่านั้นในสกุลเงินสมัยใหม่

*****

ภาพรวมของ 1 พงศกษัตริย์ 10: มีบันทึกเกี่ยวกับการพบกันของชาโลมอนและพระราชินีแห่งเชบา ส่วนที่เหลือของบทนี้พรรณนาถึงความมั่งคั่งมหาศาลที่ชาโลมอนสั่งสมมาได้และ
ความเจริญรุ่งเรืองซึ่งแผ่ขยายในอิสราเอลในระหว่างการครอบครองของเขา

1 พทข 10:1-3   เมื่อพระราชินีแห่งเชบาทรงได้ยินกิตติศัพท์แห่งซาโลมอนเกี่ยว

กับพระนามของพระเยโฮวาห์ พระนางก็เสด็จมาทดลองพระองค์ด้วยปัญหาต่างๆ ที่ตั้ง
ของเชบาสมายโบราณไม่ปรากฏแน่ชัด บางท่านเสนอว่ามันอยู่ในเขตแดนของอาระเบียตอนใต้
อย่างไรก็ตาม โจเซฟัสอ้างว่าเชบาคือเอธิโอเปีย ชาวเอธิโอเปียจนทุกวันนี้อ้างความโดดเด่นนั้น
(นอกจากนี้ ประเพณีของเอธิโอเปียก็เชื่อว่าซาโลมอนและพระราชินีแห่งเชบามีสัมพันธ์สาวท
กันในระหว่างการไปเยือนของนางและนางให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งเป็นผลที่ตามมา)

ประเพณีของเอธิโอเปียจึงเชื่อว่าคนส่วนใหญ่ในประชาชาติของตนสืบเชื้อสายมาจากซา
โลมอน แน่แน่นอนว่ามีความเป็นมิตรกันระหว่างคนยิวและคนเอธิโอเปียมาตลอดหลายร้อยปีรวม
ถึงขั้นที่ชาวเอธิโอเปียคนนั้นด้วย อย่างไรก็ตาม ไม่มีข้อสนับสนุนจากพระคัมภีร์สำหรับคำกล่าว
อ้างที่ว่ามีความสัมพันธ์ใกล้ชิดระหว่างซาโลมอนกับนาง) บันทึกอันศักดิ์สิทธิ์นี้หมายความว่านาง
ได้ยื่นเกี่ยวกับพระนามของพระเยโฮวาห์รวมถึงกิตติศัพท์ของซาโลมอนด้วย นางจึงเดินทาง
มายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อที่จะพบเขาและหาคำตอบสำหรับคำถามต่างๆ ที่นางมี

นางจึงมาพร้อมกับกองคาราวานใหญ่ 2 พระนางเสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม พร้อมด้วยข้า
ราชบริพารมากมาย มีฝูงอูฐบรรทุกเครื่องเทศและทองคำเป็นอันมาก และเพชรพลอยต่างๆ และ
เมื่อพระนางเสด็จมาถึงซาโลมอนแล้ว พระนางก็ทูลเรื่องในพระทัยต่อพระองค์ทุกประการ นาง
มาพร้อมกับของกำนัลใหญ่โตต่างๆ สำหรับซาโลมอนที่โด่งดัง ดังนั้น พอมาถึงที่กรุงเยรูซาเล็ม
นางก็เข้าเฝ้าซาโลมอนและพูดคุยกับเขาเกี่ยวกับทุกสิ่งที่อยู่ในใจของนาง มีข้อบ่งชี้ที่ชวนให้เชื่อ
ว่าพระราชินีแห่งเชบาได้กลายเป็นผู้เข้ารับศีลคนหนึ่งของศาสนายิวและกลับไปในฐานะผู้เชื่อคน
หนึ่งในพระเยโฮวาห์พระเจ้า ชั้นที่ชาวเอธิโอเปียผู้นั้นของกิจการ 8 น่าจะเป็นเชื้อสายฝ่าย
วิญญาณคนหนึ่ง เห็นได้ชัดว่าความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าแห่งอิสราเอลถูกนางนำกลับไปยังประเทศ
เอธิโอเปียด้วยและนางเผยแพร่ความจริงเรื่องพระเยโฮวาห์ในแผ่นดินนั้น

นอกจากนี้ 3 และซาโลมอนตรัสตอบปัญหาของพระนางทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนอยู่พัน
กษัตริย์ซึ่งพระองค์จะทรงอธิบายแก่พระนางไม่ได้ ซาโลมอนสามารถตอบคำถามของนางได้

ทั้งหมด ไม่มีสิ่งใดที่นางนำมาถูกปิดซ่อนไว้จากความเข้าใจของเขา เขาสามารถตอบคำถามทุกข้อของนางได้ คำถามเหล่านี้อาจเกี่ยวข้องกับสิ่งต่างๆของพระเจ้า

1 พกษ 10:4-7 และเมื่อพระราชินีแห่งเซบาทรงเห็นพระสติปัญญาทั้งสิ้นของซาโลมอน และพระราชวังที่พระองค์ทรงสร้าง 5 ทั้งอาหารที่โต๊ะเสวย กับการเข้าเฝ้าของบรรดาข้าราชการ และการปรนนิบัติรับใช้ของมหาดเล็กตลอดทั้งภูษาอาภรณ์ของเขา และพนักงานเชิญถ้วยของพระองค์ และการที่พระองค์เสด็จขึ้นไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พระทัยของพระนางก็สลดลงทีเดียว

พระราชินีแห่งเซบาเห็นความยิ่งใหญ่และความโอ้อ่าตระการตาของอาณาจักรของซาโลมอน นางเห็นพระราชวังของกษัตริย์ นางเห็นการปรนนิบัติกษัตริย์ของบรรดาข้าราชการของนาง นางยังเห็นอาหารที่เขารับประทานด้วย นางเห็นพระวิหารที่ยิ่งใหญ่แม้นางไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในนั้นก็ตาม แต่นางได้เห็นชั้นบันไดที่ถูกออกแบบอย่างวิจิตรงดงามเพื่อกษัตริย์จะเข้าไปในพระวิหารได้ การได้เห็นพระราชฐานของซาโลมอนก็ทำให้นางแทบล้มทั้งยืน แม้นางเป็นพระราชินีองค์หนึ่ง นางก็ไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อนเลย การวางท่าโอ้อ่าและพิธีการยิ่งใหญ่ในส่วนของนางก็ละลายไปเลยเมื่อได้เห็นราชอาณาจักรของซาโลมอน

ดังนั้น 6 พระนางทูลกษัตริย์ว่า "ข่าวคราวซึ่งหม่อมฉันได้ยินในประเทศของหม่อมฉันถึงพระราชกิจและพระสติปัญญาของพระองค์เป็นความจริง 7 แต่หม่อมฉันมิได้เชื่อถ้อยคำนั้นจนหม่อมฉันมาเฝ้า และตาของหม่อมฉันได้เห็นเอง และดูเถิด ที่เขาบอกแก่หม่อมฉันก็ไม่ถึงครึ่งหนึ่ง พระสติปัญญาและความมั่งคั่งของพระองค์ก็มากยิ่งขึ้นกว่าข่าวคราวที่หม่อมฉันได้ยิน นางเคยได้ยินเรื่องราวอันยอดเยี่ยมต่างๆของซาโลมอนและกรุงกษัตริย์ของเขามาแล้ว บัดนี้นางได้เห็นกับตาแล้ว นางยอมรับสารภาพว่าก่อนได้มาเห็นกับตาตัวเอง นางก็ไม่เชื่อเรื่องราวเหล่านั้นที่นางได้ยิน นอกจากนี้ ครึ่งหนึ่งของความยิ่งใหญ่ ปัญญา ความมั่งคั่งและอำนาจของเขาก็ไม่ได้ถูกบอกนางเลย ปัญญาและความเจริญรุ่งเรืองของเขาก็มากเกินกว่าสิ่งใดก็ตามที่นางได้ยินมา

1 พกษ 10:8-9 นางกล่าวต่อไปว่า บรรดาคนของพระองค์ก็เป็นสุข บรรดาข้าราชการเหล่านี้ของพระองค์ผู้ปฏิบัติงานประจำต่อพระพักตร์พระองค์ และฟังพระสติปัญญาของพระองค์ก็เป็นสุข 9 สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ผู้ทรงพอพระทัยในพระองค์ และทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้บนบัลลังก์แห่งอิสราเอล เพราะพระเยโฮวาห์ทรงรักอิสราเอลเป็นนิตย์พระองค์จึงทรงแต่งตั้งให้พระองค์เป็นกษัตริย์ เพื่อว่าพระองค์จะทรงอำนาจความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม" นางกล่าวถึงความสุขของแม่แต่บรรดาข้าราชการของเขา นางจึงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าและหมายเหตุว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งซาโลมอนเป็นกษัตริย์เพื่อพิพากษาประชาชนของพระองค์อย่างชอบธรรม

นี่อาจมีภาพเล็งถึงการที่เหตุการณ์ต่างๆจะเป็นอย่างไรด้วยในยุคพันปีเมื่อพระเยซูคริสต์ทรงปกครองและทรงครอบครอง รัชกาลของซาโลมอนอย่างน้อยก็ในช่วงครึ่งแรกของมันอาจเป็นภาพจำลองของการครอบครองในยุคพันปีของพระคริสต์ ในวันนั้น จะมีสันติภาพยิ่งใหญ่ ความสุข และความเจริญรุ่งเรืองในแบบที่โลกไม่เคยเห็นมาก่อนเลย พระเจ้าทรงอวยพรบุตรของดาวิดด้วยพระพรต่างๆเช่นนั้นแห่งความชอบธรรม ลักวันหนึ่งพระบุตรที่จะบังเกิดมาในเชื้อสายของดาวิดจะทรงสำแดงพระพรที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก

1 พกษ 10:10-12 คำบรรยายเกี่ยวกับของกำนัลของพระราชินีองค์นี้ที่นำมามอบให้แก่ซาโลมอนถูกกล่าวถึง แล้วพระนางก็ถวายทองคำหนึ่งร้อยยี่สิบตะลันต์แด่กษัตริย์ ทั้งเครื่องเทศเป็นจำนวนมาก และเพชรพลอยต่างๆ ไม่มีเครื่องเทศมากมายดังนี้อีก ดังที่พระราชินีแห่งเชบาลถวายแด่กษัตริย์ซาโลมอน เห็นได้ชัดว่านี่เป็นของกำนัลเบื้องต้นที่นางนำมา นี้รวมถึงทองคำปริมาณมหาศาล เพชรพลอยต่างๆ และเครื่องเทศจากต่างแดนปริมาณมากด้วย เห็นได้ชัดว่านางจัดหาของกำนัลต่างๆมาให้ซาโลมอนอย่างต่อเนื่องหลังจากที่นางกลับไปแล้ว

11 ยิ่งกว่านั้นอีก กองกำปั่นของฮีรามซึ่งได้นำทองคำจากโอฟีร์ ได้นำไม้จันทน์แดง และเพชรพลอยต่างๆจำนวนมากหลายมาจากโอฟีร์ **12** และกษัตริย์ทรงใช้ไม้จันทน์แดงทำเสา

พระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และสำหรับพระราชวังของกษัตริย์ และทำพิณเขาคู่และพิณใหญ่ สำหรับนักร้อง จนทุกวันนี้ก็ไม่เคยมีไม้จันทน์แดงมาหรือเห็นอย่างนี้อีก

มีความไม่แน่นอนเกี่ยวกับว่าไม้จันทน์แดงคืออะไรกันแน่ อย่างไรก็ตาม บางคนคิดว่าพวกมันคือไม้มะเกลือ ซาโลมอนจึงใช้ไม้เหล่านี้เป็นเครื่องประดับตกแต่งพระวิหารและทำเครื่องดนตรีต่างๆด้วย เห็นได้ชัดว่าไม้เหล่านี้มีคุณภาพดีเยี่ยม

1 พกษ 10:13 กษัตริย์ซาโลมอนทรงพระราชทานทุกอย่างแก่พระราชินีแห่งเชบา ตามที่พระนางมีพระประสงค์ นอกจากสิ่งที่พระราชทานมาจากความอุดมสมบูรณ์ของกษัตริย์แล้วสิ่งใดๆที่พระนางทูลขอ ซาโลมอนก็พระราชทาน ดังนั้น พระนางก็เสด็จกลับไปยังแผ่นดินของพระนาง พร้อมกับข้าราชการของพระนาง สิ่งใดก็ตามที่นางอยากได้ก่อนออกเดินทาง ซาโลมอนก็ให้ตามที่ขอ นางจึงกลับบ้านไป

1 พกษ 10:14-17 รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับความมั่งคั่งของซาโลมอนถูกบันทึกไว้ในหน้าแรกของทองคำที่นำมาส่งซาโลมอนในปีหนึ่งนั้นเป็นทองคำหกร้อยหกสิบหกตะลันต์ อีกครั้งที่การหาว่าทั้งหมดนี้คิดเป็นเงินเท่าไรในปัจจุบันเป็นเรื่องยาก มันคงเท่ากับประมาณห้าร้อยล้านดอลลาร์ในปัจจุบัน นี่เป็นแค่ทองแท่งซึ่งกลายมาเป็นกรรมสิทธิ์ของเขาเท่านั้น 15 นอกเหนือจากทองคำซึ่งมาจากพ่อค้า และจากการค้าของพวกเขาพ่อค้า และจากกษัตริย์ทั้งปวงของประเทศอาระเบีย และจากบรรดาเจ้าเมืองแห่งแผ่นดิน นอกเหนือจากรายรับของเขาในรูปทองคำแล้ว เขายังมีรายได้จากการทำธุรกิจต่างๆอีกมากมายของอาณาจักรของเขา (จะน่าสนใจยิ่งที่จะอ่านหนังสือปัญญาจารย์ ๓ ตอนที่ ๑๑ แม้มีความมั่งคั่งมากมายขนาดนี้ ซาโลมอนก็กลายเป็นชายที่น่าสังเวช ดู ปัญญาจารย์ 1:14)

ด้วยทองคำบางส่วนที่เขาได้มานั้น **16** กษัตริย์ซาโลมอนทรงสร้างโล่ใหญ่สองร้อยอัน ด้วยทองคำทูป โล่อันหนึ่งใช้ทองคำหกร้อยเซเซล เหล่านี้คือโล่ชนิดหนึ่ง ในกรณีนี้ พวกมันถูกทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ นอกจากนี้ **17** พระองค์ทรงสร้างโล่สามร้อยอันด้วยทองคำทูป โล่อันหนึ่งใช้ทองคำสามมานา และกษัตริย์ทรงเก็บโล่ไว้ในพระตำหนักพนาเลบานอน เห็นได้ชัดว่าโล่เหล่านี้

นี้มีขนาดเล็กกว่าและมีคุณภาพด้อยกว่า พระตำหนักพนาเลบานอนคืออะไรไม่เป็นที่ทราบแน่ชัด มันอาจเป็นไปได้ว่าซาโลมอนได้สร้างพระราชวังฤดูร้อนที่นั่นเพื่อหลีกเลี่ยงจากอากาศร้อน เห็นได้ชัดว่าเขาประดับประดาพระราชวังนั้นด้วยโลหะทองคำสามร้อยอันนี้

1 พกษ 10:18-20 มีคำพรรณนาเกี่ยวกับพระที่นั่งอันงดงามของซาโลมอน กษัตริย์ทรงกระทำพระที่นั่งงาช้างขนาดใหญ่ด้วย และทรงบุด้วยทองคำอย่างงามที่สุด 19 พระที่นั่งนั้นมีบันไดหกชั้น พนักหลังของพระที่นั่งนั้นกลมข้างบน และสองข้างพระที่นั่งมีที่วางพระหัตถ์ มีสิงโตสองตัวยืนอยู่ข้างๆที่วางพระหัตถ์ 20 มีสิงโตอีกสิบสองตัวยืนอยู่ที่นั่นบนหกชั้นบันไดทั้งสองข้าง เขาไม่เคยทำในราชอาณาจักรใดๆเหมือนอย่างนี้

พระที่นั่งขนาดใหญ่นี้ซึ่งทำด้วยงาช้างบริสุทธิ์เห็นได้ชัดว่าถูกบุด้วยทองคำบริสุทธิ์ เห็นได้ชัดว่ามันค่อนข้างสูงเพราะว่าต้องใช้บันไดหกชั้นเพื่อขึ้นไปนั่งบนนั้น ด้านหลังของพระที่นั่งนั้นเองมีเว็กรูปทรงครึ่งวงกลม แต่ละด้านของพระที่นั่งนั้นมีพนักวางแขน (นั่นคือ ที่วางพระหัตถ์) แต่ละด้านของพระที่นั่งนั้นมีสิงโตทองคำตัวหนึ่ง ตลอดสองฟากของบันไดหกชั้นนั้นเรื่อยไปจนถึงพระที่นั่งมีสิงโตทองคำสิบสองตัว ตัวหนึ่งบนแต่ละฟากของบันไดแต่ละชั้น ไม่มีพระที่นั่งใดเป็นเหมือนอย่างนี้เลย

1 พกษ 10:21 รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับความมั่งคั่งของซาโลมอนถูกกล่าวถึง ภาชนะทั้งสิ้นสำหรับเครื่องดื่มของกษัตริย์ซาโลมอนทำด้วยทองคำ และภาชนะทั้งสิ้นของพระตำหนักพนาเลบานอนทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ไม่มีที่ทำด้วยเงินเลย เงินนั้นถือว่าเป็นของไม่มีค่าอะไรในสมัยของซาโลมอน ในพระราชวังต่างๆของซาโลมอน เครื่องใช้สำหรับการกินดื่มทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ เงินเป็นของสามัญเหลือเกินในสมัยของเขาจนถึงขนาดที่มันไม่ถูกนับด้วยซ้ำ

1 พกษ 10:22 มีการกล่าวถึงกองเรือกำปั่นของเขาเพิ่มเติม เพราะว่ากษัตริย์มีกองกำปั่นเมืองทาริช เดินทางพร้อมกับกองกำปั่นของฮีราม กองกำปั่นเมืองทาริชนำทองคำเงิน งาช้าง ลิง และนกกุงมาสามปีต่อครั้ง ไม่เป็นที่ทราบชัดเจนว่าทาริชอยู่ที่ไหนกันแน่ บางท่านคิดว่ามันอยู่ที่ไหนสักแห่งตามแนวชายฝั่งของทวีปแอฟริกาเหนือซึ่งจะสอดคล้องกับกองกำ

บ้านของฮีราม คนอื่นๆก็คิดว่ามันอยู่บนชายฝั่งของมหาสมุทรอินเดีย ไม่ว่าจะกรณีใด กองเรือของซาโลมอนซึ่งได้รับความช่วยเหลือของฮีรามก็นำความมั่งคั่งมหาศาลมาให้แก่เขาทุกๆสามปี ด้วยระยะเวลาไปและกลับที่ยาวนานขนาดนั้น มันก็อาจเป็นไปได้ว่านี่หมายถึงทะเลอื่นที่ไม่ใช่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

1 พกษ 10:23-27   **ดังนั้นแหละ กษัตริย์ซาโลมอนจึงได้เปรียบกว่าบรรดากษัตริย์อื่นๆแห่งแผ่นดินโลกในเรื่องสมบัติและสติปัญญา 24 และทั่วทั้งโลกก็แสวงหาที่จะเข้าเฝ้าซาโลมอนเพื่อจะฟังพระสติปัญญาซึ่งพระเจ้าพระราชทานไว้ในใจของท่าน 25 ทุกคนก็นำเครื่องบรรณาการของเขามา เป็นเครื่องทำด้วยเงิน เครื่องทำด้วยทองคำ เครื่องแต่งกาย เครื่องอาวุธ เครื่องเทศ ม้า และล่อ ตามจำนวนกำหนดทุกๆปี ไม่มีกษัตริย์องค์ใดยิ่งใหญ่กว่าซาโลมอนในสมัยนั้น ทั่วทั้งแผ่นดินโลกมาเพื่อแสวงหาความโปรดปรานของเขาและฟังสติปัญญาที่พระเจ้าได้ประทานให้เขา ในการมาเช่นนั้นพวกเขาได้นำความมั่งคั่งเพิ่มเติมมาให้เขาในรูปของกำนัลต่างๆ อีกครั้งที่เป็นไปได้ว่ามีภาพเล็งถึงการครอบครองในยุคพันปีของพระคริสต์**

ความมั่งคั่งของซาโลมอนขยายรวมถึงกำลังทางทหารของเขาด้วย 26 ซาโลมอนทรงสะสมรถรบและพลม้า พระองค์ทรงมีรถรบหนึ่งพันสี่ร้อยคัน และพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำอยู่ที่หัวเมืองรถรบ และอยู่กับกษัตริย์ในกรุงเยรูซาเล็ม เขาว่างกำลังรถรบและพลม้าไว้ที่ราชอาณาจักรของเขาในหลายแห่งที่เป็นจุดยุทธศาสตร์ กองกำลังของเขามีรถรบ 1,400 คันและพลม้า 12,000 คน

ยิ่งกว่านั้น 27 และกษัตริย์ทรงกระทำให้เงินนั้นเป็นของสามัญในกรุงเยรูซาเล็มเหมือนก้อนหิน และทรงกระทำให้มีสนสิดาร์มากมายเหมือนไม้มะเดื่อแห่งหุบเขา เยรูซาเล็มเป็นเมืองแห่งหิน ทุกสิ่งทีนั้นมักถูกก่อสร้างด้วยหิน อย่างไรก็ตาม ในช่วงรัชสมัยของซาโลมอน เงินของกรุงนั้นก็ เป็นของสามัญเหมือนหินทั่วไป มันมีอยู่ทุกหนทุกแห่ง นอกจากนี้ ดันสนสิดาร์ก็ถือว่ามีความมากในสมัยนั้น ดันไม้พื้นเมืองที่พบอยู่ทั่วไปในสมัยนั้นคือดันมะเดื่อ อย่างไรก็ตาม ในช่วงรัชสมัยของซาโลมอน ดันสนสิดาร์ก็มีอยู่ดาษดื่นพอกับดันมะเดื่อ

1 พกษ 10:28-29   นอกจากนี้ ม้าอันเป็นสินค้ำเข้าของซาโลมอนมาจากอียิปต์ พร้อมด้วยเส้นด้ายสำหรับผ้าปาน และบรรดาพ่อค้าของกษัตริย์รับเส้นด้ายสำหรับผ้าปานนั้นมาตามราคา ซาโลมอนยังมีปฏิสัมพันธ์ด้านการค้ากับอียิปต์ด้วย จากที่นั่นเขาได้ม้ามาเพิ่มเติม คำที่แปลว่า เส้นด้ายสำหรับผ้าปาน (มิกเวห์) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ซุดสะสม’ มันอาจหมายความว่าซาโลมอนซื้อม้าเป็นซุดสะสมจากอียิปต์ตามราคาที่กำหนด ดู พระราชบัญญัติ 17:16 ที่พระเจ้าทรงสั่งห้ามมิให้กษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอลทวิม้าให้ตัวเอง การกลับสัตย์ของซาโลมอน ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว เขาสิ่งสิ่งที่พระวณะของพระเจ้ากล่าวไว้หรือไม่เขาก็เพิกเฉยมันเสีย

ราคาที่เขซื้อม้าและรถรบถูกหมายเหตุไว้ 29 จะนำรถรบคันหนึ่งเข้ามาจากอียิปต์ได้ในราคาหกร้อยเชเชลเงิน ม้าตัวหนึ่งหนึ่งร้อยห้าสิบ ดังนั้นโดยทางพวกพ่อค้าเขาก็ส่งออกไปยังบรรดากษัตริย์ทั้งปวงของคไนต์ไทต์ และบรรดากษัตริย์ของซีเรีย มันยากที่จะตีราคาซื้อขายในขณะนั้นสำหรับการทำธุรกรรมดังกล่าวในสมัยนั้น อย่างไรก็ตาม ความหมายที่ถูกบอกเป็นนัยก็คือว่าซาโลมอนจ่ายแบบ ‘ทุ่มไม่อัน’ สำหรับม้าและรถรบต่างๆที่เขาซื้อในอียิปต์ เห็นได้ชัดว่าเขาจ่ายราคาขนาดนั้นแก่ผู้ครอบครองคนอื่นๆแห่งภูมิภาคนั้นเช่นกัน ความมั่งคั่งของซาโลมอนจึงมากมายมหาศาลจริงๆ

*****

ภาพรวมของ 1 พกษ 11: ที่ถูกบันทึกไว้ในบทนี้คือจุดเปลี่ยนสำคัญในชีวิตของซาโลมอน เพราะการที่เขาเพิกเฉยต่อพระวณะของพระเจ้า พระพรของพระเจ้าจึงเริ่มไปจากเขาแล้ว พระเจ้าทรงเริ่มตีสอนเขาแล้ว จากนั้นมีบันทึกเกี่ยวกับการผงาดขึ้นของเยโร โบอัมและสุดท้ายคือการสิ้นชีวิตของซาโลมอน

1 พกษ 11:1-2   แม้มีปัญญาในหลายๆเรื่อง มันคือต้นหาของเนื้อหนังที่นำความตกต่ำมาสู่ซาโลมอน แต่กษัตริย์ซาโลมอนทรงรักหญิงต่างดาวหลายคน นอกจากธิดาของฟาโรห์ มีหญิงคนโมอับ คนอัมโมน คนเอโดม คนไซดอน และคไนต์ไทต์

บางคนคิดว่าเขาทำแบบนี้ด้วยทรศนะทางการเมืองเพื่อที่จะได้ข่าวกรองเกี่ยวกับสถานะของประเทศเหล่านั้นหรือเพื่อทำลายความเป็นปึกแผ่นของประเทศเหล่านั้น แต่ดูเหมือนมันเป็นค้นหาของเนื้อหนังหรือความเย่อหยิ่งที่เป็นแรงจูงใจให้เขาทำเช่นนั้น ซาโลมอนไม่ได้ต้องการภรรยาเพิ่มเพื่อช่วยเรื่องงานบ้าน เขากลับใช้ตำแหน่งของตนในฐานะกษัตริย์เพื่อสร้าง 'ฮาเร็ม' ขนาดใหญ่มากกว่า เขาอาจเพิ่มสาวสวยคนใดก็ตามหรือทุกคนที่ถูกลใจเขาเข้าไปในฮาเร็มนั้น

แม้การมีภรรยาหลายคนเป็นสิ่งที่ฝืนใจให้กระทำได้ภายใต้พระราชบัญญัติของพระคัมภีร์เดิม มันก็ไม่เคยเป็นแผนการอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าสำหรับบ้านใดเลย ซาโลมอนใช้การอนุญาตให้ทำได้นี้อย่างผิดๆจนถึงที่สุด ดูเหมือนเห็นได้ชัดว่าแรงจูงใจพื้นฐานของเขาคือค้นหาทางเพศ เพราะเขามีอำนาจที่จะทำเช่นนั้นได้ เขาจึงรับเอาผู้หญิงคนใดก็ตามที่เขาปรารถนา

นอกจากนี้ มีความบาปที่เลวร้ายยิ่งกว่านั้นเสียอีก ในการทำเช่นนั้น เขาก็ฝ่าฝืนพระวณะของพระเจ้าโดยตรง พระราชบัญญัติ 7:1 บัญชาไว้ว่า “เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงพาท่านเข้าไปในแผ่นดินซึ่งท่านกำลังจะเข้ายึดครอง และกวาดไล่ประชาชาติหลายชาติให้ออกไปพ้นหน้าท่าน คือคนฮิตไทต์ คนเกอร์กาซี คนอามอไรต์ คนคานาอัน คนเปริสซี คนฮีไวต์ และคนเยบุส คือเจ็ดประชาชาติซึ่งใหญ่โตกว่าและมีกำลังมากกว่าท่าน” ยิ่งกว่านั้นพระเจ้าตรัสไว้ในพระราชบัญญัติ 7:3 ว่า “ทั้งท่านจงอย่าแต่งงานกับพวกเขา ท่านจงอย่ายกบุตรสาวของท่านให้แก่บุตรชายของเขา หรือท่านจงอย่ารับบุตรสาวของเขามาให้แก่บุตรชายของท่าน” ซาโลมอนฝ่าฝืนคำกำชับนี้ของพระวณะของพระเจ้าโดยตรง เขาได้นำการนับถือพระต่างด้าวเข้ามาในบ้านของตัวเองแล้ว

ดังที่นักประวัติศาสตร์ท่านนี้เตือนไว้ 2 เป็นของประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับคนอิสราเอลว่า “เจ้าทั้งหลายอย่าเข้าไปแต่งงานกับเขาทั้งหลาย หรืออย่าเข้ามาแต่งงานกับเจ้า เพราะเขาจะหันจิตใจของเจ้าไปตามพระของเขาเป็นแน่” ซาโลมอนทรงติดพันกับคนเหล่านี้ด้วยความ

รัก เพราะความไม่เชื่อฟังของเขาที่มีต่อพระวณะของพระเจ้า รัชกาลของซาโลมอนจึงผ่านพ้นจุดสูงสุดไปเรียบร้อยแล้ว

1 พกษ 11:3 พระองค์ทรงมีมเหสีเจ็ดร้อยคือเจ้าหญิง และนางห้ามสามร้อย และบรรดามเหสีของพระองค์ก็ทรงหันพระทัยของพระองค์ไปเสีย พุดง่าย ๆ ก็คือว่า ซาโลมอนมีฮาเร็ม หญิงบางคนเป็นธิดาของกษัตริย์ต่างๆของประชาชาติเพื่อนบ้าน ความแตกต่างระหว่างมเหสีจำนวนเยอะแยะเช่นนี้กับเหล่านางห้ามก็ไม่ปรากฏชัดเจน อย่างไรก็ตามสิ่งหนึ่งที่ชัดเจนก็คือว่า หากเขาเข้าหาภรรยาของเขาเพียงคนเดียวต่อวัน มันก็ต้องใช้เวลาถึงสามปีที่จะเข้าหาพวกนางได้ทุกคน นี่คือชายคนหนึ่งที่มีทรัพยากรแทบไม่รู้จบสำหรับค้นหาแห่งเนื้อหนังของเขา กระนั้นเมื่อได้อ่านหนังสือปัญญาจารย์ เห็น ได้ชัดว่าเขาเป็นชายที่น่าสังเวชคนหนึ่ง อีกครั้งที่นี่เป็นการไม่เชื่อฟังพระวณะของพระเจ้าโดยตรง เพราะว่าพระราชบัญญัติ 17:17 กล่าวเกี่ยวกับกษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอลไว้ว่า “ทั้งจงอย่าให้ผู้นั้นมีภรรยาของตนเองเพิ่มจำนวนมากขึ้น เพื่อไม่ให้จิตใจของเขาหันเหไปเสีย ทั้งจงอย่าให้เงินและทองคำของผู้นั้นเพิ่มจำนวนมากขึ้น” ซาโลมอนได้กระทำทั้งสองสิ่งอย่างแน่นอนในการฝ่าฝืนบัญญัติต่างๆของพระเจ้าโดยตรง

1 พกษ 11:4-5 เหมือนที่พระเจ้าได้ทรงเตือนล่วงหน้าแล้วเพราะอยู่มาเมื่อซาโลมอนทรงพระชราแล้ว มเหสีของพระองค์ได้หันพระทัยของพระองค์ให้ไปตามพระอื่น และพระทัยของพระองค์หาได้บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ดังพระทัยของดาวิดราชบิดาของพระองค์ไม่ 5 เพราะซาโลมอนทรงดำเนินตามพระอัชโทเรท พระแม่เจ้าของคนไชดอน และตามพระมิลคอมสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของคนอัมโมน

ความบาปของซาโลมอนไม่ใช่เป็นเรื่องค้นหาของเนื้อหนังมากเท่ากับเรื่องการแต่งงานกับหญิงชาวโลกจากประชาชาติเพื่อนบ้านต่างๆที่นับถือพระต่างด้าว เมื่อถึงกาลอันเหมาะสม ภรรยาเหล่านี้ก็หันใจของเขาให้ออกห่างเสียจากพระเยโฮวาห์พระเจ้า คำที่แปลว่า **บริสุทธิ์** (ซาเลม) มีความหมายตรงนี้ว่า 'ทั้งหมด' หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ซาโลมอนไม่ได้ทุ่มเทหมดทั้งใจให้พระเจ้าอีกต่อไปแล้ว ยิ่งกว่านั้น ตัวเขาเองก็เริ่มหันไปนับถือรูปเคารพ “พระอัชโทเรท พระ

แม่เจ้าของคนไซคอน และตามพระมิลโคมสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของคนอัมโมน” พระอัชโทเรท เป็นเจ้าแม่แห่งความอุดมสมบูรณ์ (เรื่องเพศ) ของคนไซคอน นางมีชื่อด้วยว่า 'อิซทาร์' แห่งอัสซีเรียและ 'อัสทาร์ท' โดยพวกกรีกและพวกโรม พระมิลโคมก็คือ พระโมเลค เทพเจ้าของชาวฟินิเซียซึ่งเด็กทารกถูกถวายเป็นเครื่องสักการบูชาแก่มัน ซาโลมอนจึงไม่เพียงไปยุ่งเกี่ยวกับการนับถือรูปเคารพเท่านั้น แต่มันยังเป็นการนับถือรูปเคารพในรูปแบบที่วิปริตที่สุดด้วย

1 พกษ 11:6-8   ดังนั้น ซาโลมอนจึงทรงกระทำไว้ในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และมีได้ทรงติดตามพระเยโฮวาห์อย่างเต็มกำลัง ดังดาวิดราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำมาแล้วนั้น แม้ดาวิดมีความผิดพลาดหลายอย่างของตัวเอง เขาก็ไม่เคยคลอนแคลนสักครั้งเดียวในการทุ่มเทหมดทั้งใจของตนแก่พระเยโฮวาห์พระเจ้า นำเสรีที่ซาโลมอนไม่ได้สานต่อความทุ่มเทนั้น 7 แล้วซาโลมอนได้ทรงสร้างปูชนียสถานสูงสำหรับพระเคโมช สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของโมอับ ในภูเขายี่อยู่ที่หน้ากรุงเยรูซาเล็ม และสำหรับพระโมเลค สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของคนอัมโมน 8 และพระองค์จึงทรงกระทำดังนั้นเพื่อมเหสีต่างด้าวของพระองค์ทั้งสิ้น ผู้ที่ได้เผาเครื่องหอมและถวายเครื่องสัตวบูชาแก่บรรดาพระของเขา

เชื่อกันว่าพระโมเลคเป็นพระเดียวกันกับพระบาอัลเปโออร์ หรือเรียกในชื่ออื่นๆว่าพระบาอัลเซบูบ มาร์ส หรือแซทเทิร์น โดยหลายประชาชาติในสมัยโบราณ ตรงนี้มันถูกเรียกว่าสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของคนอัมโมน “ภูเขายี่ที่หน้ากรุงเยรูซาเล็ม” อาจเป็นภูเขามะกอกเทศซึ่งเป็นเนินเขาที่อยู่ทางทิศตะวันออกของกรุงนั้น ซาโลมอนจึงสร้าง “ปูชนียสถานสูง” หรือสถานนมัสการสำหรับรูปเคารพที่ชั่วร้ายนี้และสำหรับพระต่างด้าวอื่นๆของภรรยามากมายที่เขาแต่งงานด้วย

นี่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนถึงผลต่างๆที่ตามมาของการละเมิดหลักการเรื่องการแยกออก ซาโลมอนอาจมีแรงจูงใจที่เกิดจากคณหาของเนื้อหนังในการรับเอาภรรยาที่เป็นหญิงต่างด้าวจำนวนมากที่เขา มี อย่างไรก็ตาม มันยังเป็นการละเมิดหลักการตามพระคัมภีร์เรื่องการแยกออกด้วย จากคณหาของเนื้อหนัง เขาเกี่ยวกับความเปื่อยเน่าอย่างแน่นอน

1 พกษ 11:9-10 ไม่น่าประหลาดใจที่ว่า พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่อซาโลมอน เพราะพระทัยของท่านได้หันไปเสียจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ได้ทรงปรากฏแก่ท่านสองครั้งแล้ว 10 และได้ทรงบัญชาท่านเกี่ยวกับเรื่องนี้ ว่าท่านไม่ควรไปติดตามพระอื่น แต่ท่านมิได้รักษาพระบัญชาของพระเยโฮวาห์

พระเจ้าได้ทรงอวยพรซาโลมอนมากกว่าชายคนใดแล้ว พระองค์ได้ทรงปรากฏแก่เขาสองครั้งแล้ว ทั้งทรงสัญญาว่าจะอวยพรและเตือนให้ระวังการไหว้รูปเคารพ แม้ได้รับสิทธิพิเศษเช่นนั้นและได้รับคำเตือนโดยตรงแล้ว ซาโลมอนก็ยังเพิกเฉยพระบัญชาของพระเจ้าและไม่เชื่อฟังพระองค์อย่างสิ้นเชิง

1 พกษ 11:11-13 เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงปรากฏแก่ซาโลมอนอีกครั้ง หรืออาจเป็นได้ว่าพระเจ้าทรงใช้ผู้พยากรณ์คนหนึ่งมา เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาโลมอนว่า "เนื่องด้วยเจ้าได้กระทำเช่นนี้ และเจ้ามิได้รักษาพันธสัญญาของเรา และกฎเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราได้บัญชาเจ้าไว้ เราจะฉีกอาณาจักรเสียจากเจ้าเป็นแน่และให้แก่ข้าราชการของเจ้า

กล่าวแบบสรุปใจความสำคัญก็คือ ความบาปของซาโลมอนคือการไม่เชื่อฟังพระเจ้า เขาเมินพระวามะของพระเจ้า ดังนั้นพระเจ้าทรงแจ้งให้เขาทราบอย่างห้วนๆว่าเดี๋ยวพระองค์จะทรงเอาราชอาณาจักรไปจากเขาแล้ว ข้าราชการคนที่ว่านี่คือ เยโรโบอัม ซาโลมอนไม่ใส่ใจเงื่อนไขของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิงในเรื่องการอวยพรและการทำให้ยั่งยืนนาน ดู 1 พงศกษัตริย์ 9:4-5 แต่เขาได้ทำให้พระเจ้าทรงมีเหตุที่จะทำการพิพากษาแล้วดังที่พบใน 9:6-9

12 กระนั้นก็ดีเพราะเห็นแก่ดาวิดบิดาของเจ้าเราจะไม่กระทำในวันเวลาของเจ้า แต่เราจะฉีกออกจากมือบุตรชายของเจ้า **13** อย่างไรก็ตามก็ดี เราจะไม่ฉีกเสียหมดอาณาจักร แต่เราจะให้ตระกูลหนึ่งแก่บุตรชายของเจ้า เพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา และเพื่อเห็นแก่เยรูซาเล็มซึ่งเราได้เลือกไว้"

เพราะความทุม่เทและการปรนนิบัติอันยอดเยี่ยมของดาวิดที่มีต่อพระเจ้า พระเจ้าจึงทรงสัญญาว่าพระองค์จะไม่ทรงฉีกอาณาจักรนั้นไปเสียจากซาโลมอนในช่วงชีวิตของเขา อย่างไรก็ตาม

ก็ตาม หลังจากที่บุตรชายของเขาขึ้นครองบัลลังก์แล้ว ราชอาณาจักรนั้นจะถูกขับไปจากเรโโฮโบอัมผู้เป็นรัชทายาทของซาโลมอน ที่น่าสนใจก็คือ คำที่แปลว่า **ฉิก (คารา)** จริงๆแล้วมันมีความหมายว่า ‘ผ่า’ พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะ ‘ผ่า’ ส่วนใหญ่ของราชอาณาจักรนั้นไปจากมือบุตรชายของซาโลมอน อย่างไรก็ตาม พระองค์ก็ทรงสัญญาว่าจะทรงเหลือไว้หนึ่งตระกูลแก่บุตรชายของซาโลมอน เพื่อเห็นแก่พระสัญญาที่พระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับดาวิดที่จะให้มีเชื้อสายของดาวิดนั่งบนบัลลังก์ของเขาเสมอ

วลีที่กล่าวถึงตระกูลหนึ่งที่ถูกละทิ้งไว้แก่บุตรชายของซาโลมอนอาจหมายถึงตระกูลหนึ่งนอกเหนือจากตระกูลยูดาห์ซึ่งเขามาจากตระกูลนั้น ท่านอื่นๆก็เสนอว่าเพราะว่าสองตระกูลนั้นคือ เบนยามินและยูดาห์มีความเกี่ยวโยงกันอย่างใกล้ชิดเหลือเกินในมรดกของพวกเขาซึ่งทั้งคู่มีส่วนในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาจึงถูกมองเหมือนเป็นตระกูลเดียว

1 พกษ 11:14-18 พระเจ้าไม่มัวเสียเวลาเลยในการเริ่มต้นการติสอนซาโลมอน ภูมิหลังของการพิพากษานั้นถูกเริ่มต้นขึ้นตรงนี้ **พระเยโฮวาห์ทรงให้ปฏิปักษ์เกิดขึ้นต่อผู้ซาโลมอนคือฮาดัดคนเอโดม ท่านเป็นเชื้อสายราชวงศ์แห่งเอโดม พระเยโฮวาห์พระเจ้าองค์เดียวกันนี้ที่ได้อวยพรซาโลมอนขนาดนั้นบัดนี้ทรงเริ่มยุ้งให้เกิดความยุ่งยากแก่เขาแล้ว พระองค์ผู้ได้ทรงสถาปนาราชอาณาจักรนั้นของซาโลมอนบัดนี้ทรงเริ่มที่จะทำให้มันสลายแล้ว ที่น่าสนใจก็คือคำที่แปลว่า **ปฏิปักษ์ (ซาตาน)** แม้มิได้หมายถึงตัวพญามารเอง คำๆนี้ก็กลายเป็นชื่อเฉพาะชื่อหนึ่งของพญามารในซาตาน**

ปฏิปักษ์คนที่พระเจ้าทรงเร้าให้ต่อสู้ซาโลมอนคือ **ฮาดัดคนเอโดม** ภูมิหลังของชายผู้นี้จึงถูกให้ไว้ 15 เพราะอยู่มาเมื่อดาวิดอยู่ในเอโดม และโยอาบผู้บัญชาการกองทัพได้ขึ้นไปฝั่งผู้ที่ถูกฆ่า หลังจากเขาได้ฆ่าผู้ชายทุกคนในเอโดมเสีย 16 (เพราะโยอาบและคนอิสราเอลทั้งสิ้นยังอยู่ที่นั่นหกเดือน จนกว่าเขาได้ฆ่าผู้ชายทุกคนในเอโดม) 17 ฮาดัดได้หนีไปอียิปต์ พร้อมกับคนเอโดมบางคนผู้เป็นข้าราชการของบิดาของท่าน ครั้งนั้นฮาดัดยังเป็นเด็กเล็กๆอยู่

ประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องตรงนี้น่าจะย้อนไปยังสมัย 2 ซามูเอล 8:14 ซึ่งไปได้ เหตุการณ์นั้นได้เกิดขึ้นอย่างน้อยห้าสิบปีก่อนหน้านี้ ในการสงครามกับอิสราเอลขณะนั้น โยอาบได้ใช้เวลาหกเดือนหลังจากชัยชนะของพวกเขาในงานเก็บกวาด เท่าที่เขาทราบ โยอาบได้ฆ่าผู้ชายชาวเอโดมทุกคนแล้ว เห็นได้ชัดว่านั่นไม่จริงเพราะมีหลายคนหนีไปยังอียิปต์ ท่ามกลางคนเหล่านี้มีเด็กผู้ชายเล็กๆคนหนึ่งนามว่าฮาดัค

รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอยู่ชั่วคราวของฮาดัคในอียิปต์ถูกกล่าวถึง 18 เขาทั้งหลายยกออกจากมีเดียมายังปาราน และพาคนจากปารานมากับเขาและมาถึงอียิปต์ เฝ้าฟาโรห์ กษัตริย์แห่งอียิปต์ ผู้ประทานเรือนหลังหนึ่งแก่เขา และกำหนดให้ได้รับปันเสียบียงอาหาร และประทานที่ดินให้เขาด้วย การเดินทางของพวกเขาจากเอโดมพาพวกเขาผ่านมีเดียและปาราน และสุดท้ายพวกเขาก็เข้ามาในอียิปต์ พอฟาโรห์ได้ทราบว่าฮาดัคน้อยเป็นใคร เขาก็ให้เสียบียงอาหารและที่ดินแก่ฮาดัคเพื่อที่จะอาศัยอยู่ นี่บอกเป็นนัยว่าฮาดัคมีเชื้อสายกษัตริย์แห่งเอโดม ดังนั้นพระเจ้าทรงทำให้แน่ใจว่าฮาดัคจำได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับตนและประชาชนของตนด้วยน้ำมือของดาวิด แม้ดาวิดจากไปนานแล้ว จุดสนใจของความเกลียดชังของชายผู้นี้ก็อยู่ที่ซาโลมอนบุตรของดาวิด

1 พกษ 11:19-22 ประวัติความเป็นมาของฮาดัคดำเนินต่อไป และฮาดัคเป็นที่โปรดปรานยิ่งในสายตาของฟาโรห์ ฟาโรห์จึงประทานน้องสาวของมเหสีของท่านเอง คือ ขนิษฐาของพระราชินีทาเปเนสให้เป็นภรรยาเขา 20 และขนิษฐาของท่านเปเนสก็ประสูติเกนุบัท ให้ท่านเป็นบุตรชาย ผู้ซึ่งทาเปเนสให้หย่าในวังของฟาโรห์ และเกนุบัทอยู่ในวังของฟาโรห์ในหมู่ราชโอรสของฟาโรห์ ฟาโรห์ชอบใจฮาดัคและยกน้องสะใภ้ของตนให้เป็นภรรยาเขา บุตรชายคนหนึ่งที่เกิดจากคนทั้งสองก็ถูกเลี้ยงดูในราชสำนักของฟาโรห์ราวกับว่าเขาเป็น โอรสคนหนึ่ง ของฟาโรห์เลย ดังนั้นจึงมีความเป็นมิตรกันและสายสัมพันธ์อย่างชัดเจนระหว่างฮาดัคคนเอโดม และประเทศอียิปต์

อย่างไรก็ตาม 21 แต่เมื่อฮาดัดอยู่ในอียิปต์ได้ยืนยันว่าดาวิดได้ลี้ภัยไปอยู่กับบรรพบุรุษ
ของพระองค์แล้ว และโยอาบผู้บัญชาการกองทัพก็สิ้นชีวิตแล้ว ฮาดัดจึงทูลฟาโรห์ว่า "ขอข้า
พระองค์ทูลลาเพื่อข้าพระองค์จะกลับไปยังประเทศของข้าพระองค์เอง" พอได้ยินว่าศัตรูผู้ทรง
อำนาจของตนตายเสียแล้ว ฮาดัดก็ขออนุญาตกลับไปยังประเทศของตน ฟาโรห์ไม่มีความสุขกับ
คำขอนั้นและ 22 ตรัสกับท่านว่า "ท่านอยู่กับเราขาดสิ่งใดหรือ ดูกูเถิด ท่านจึงเสาะหาที่จะกลับไป
ยังประเทศของท่าน" และท่านก็ทูลพระองค์ว่า "ไม่ขาดสิ่งใดพระเจ้าข้า แต่ขอให้ข้าพระองค์ไป
เถิด" เขาพยายามโน้มน้าวฮาดัดไม่ให้ไป แต่ฮาดัดก็ยืนยันกรานที่จะไปอยู่ดี

นี่บอกเป็นนัยว่าฮาดัดจึงกลายเป็นศัตรูที่ปราบได้ยากของซาโลมอน โดยก่อความยุ่งยาก
ให้แก่เขาจากเอโดม อย่างไรก็ตาม ข้อ 14 กล่าวชัดเจนมากว่าความยุ่งยากนี้ถูกปลุกปั่นให้เกิด
ขึ้นต่อผู้ซาโลมอนโดยพระเจ้า มันเป็นจุดเริ่มต้นของการติสสอนของพระเจ้าที่มีต่อซาโลมอน
เพราะความบาปของเขา

1 พกษ 11:23-25 ยิ่งกว่านั้น พระเจ้าได้ทรงให้ปฏิบัติภัยเกิดขึ้นต่อผู้ท่านอีกคนหนึ่ง
คือเรโชนบุตรชายของเอลียาดา ผู้ที่หนีไปจากฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์แห่งโศบาห์เจ้านายของตน 24
เมื่อดาวิดเช่นฆ่าชาวโศบาห์เขาก็รวบรวมผู้คนให้อยู่กับเขา กลายเป็นหัวหน้าของกองปล้น และ
เขาทั้งหลายก็ไปยังเมืองดามัสกัสอาศัยอยู่ที่นั่น และครอบครองเมืองดามัสกัส 25 ท่านเป็น
ปฏิบัติภัยของอิสราเอลตลอดวันเวลาของซาโลมอน นอกจากเหตุร้ายที่ฮาดัดได้กระทำ และท่าน
เกลียดชังอิสราเอล และได้ปกครองอยู่เหนือซีเรีย

ไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ พระเจ้าก็ทรงช่วยศัตรูที่ถูกปราบแล้วของดาวิดให้ขึ้น
เรื่องอำนาจเพื่อต่อผู้ซาโลมอน ผู้นี้คือ เรโชนแห่งซีเรียซึ่งรวบรวมกำลังพลเข้ากับตนเองใน
ดามัสกัส มีความยุ่งยากสำหรับซาโลมอนจากทิศตะวันออกเฉียงใต้ในฮาดัด (พร้อมกับพันธมิตร
ของเขาในคนอียิปต์) ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของเขา พระเจ้าก็ทรงช่วยเรโชนและคนซีเรีย
ให้กลายเป็นศัตรูที่ปราบได้ยากมาต่อผู้เขา เห็นได้ชัดอีกครั้งว่าศัตรูเหล่านี้ได้รับอนุญาตและได้
รับความช่วยเหลือจากพระเจ้าด้วยซ้ำเพื่อมาต่อผู้ซาโลมอน อาณาจักรอันยิ่งใหญ่ของซาโลมอน

นกำลังเริ่มที่จะล่มสลายแล้ว เขาไม่เห็นคุณค่าของพระพรของพระเจ้า นั่นเป็นการตัดสินใจที่เลวร้าย

1 พกษ 11:26 พระเจ้าไม่เพียงกำลังช่วยเหลือพวกศัตรูของซาโลมอนให้ขึ้นเรื่องอำนาจนอกอาณาจักรของเขาเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงปลุกปั่นศัตรูจากภายในด้วย เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท คนเอฟราอิม ชาวเมืองเศเรดาห์ข้าราชการคนหนึ่งของซาโลมอน มารดาชื่อเศรุวาคห์เป็นหญิงม่าย ได้ยกมือขึ้นต่อผู้กษัตริย์ด้วย

เราทราบน้อยมากเกี่ยวกับภูมิหลังของเยโรโบอัมนอกเสียจากว่าเขาเป็นคนตระกูลเอฟราอิมและเป็นชาวเมืองเศเรดาห์แห่งเอฟราธาห์ อย่างไรก็ตาม เยโรโบอัมได้รับการแต่งตั้งโดยซาโลมอนให้เป็นผู้รับใช้หรือ ‘ข้าราชการ’ คนหนึ่งในรัฐบาลของตน ตลอดเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น ดังที่จะถูกหมายเหตุไว้ด้านล่าง เยโรโบอัมเริ่มไม่จงรักภักดีต่อซาโลมอน โดยก่อความยุ่งยากจากภายในอาณาจักรของเขาเอง แม้ซาโลมอนจะพยายามฆ่าเยโรโบอัม เห็นได้ชัดว่าสิทธิอำนาจของเขาในอาณาจักรของเขาเองก็ถูกทำให้อ่อนแอลงเสียแล้วในการที่ว่าเยโรโบอัมแสดงความไม่จงรักภักดีและยังลอยนวลไปได้ในตอนแรก พระพรของพระเจ้าไม่อยู่บนซาโลมอนอีกต่อไปแล้ว บัดนี้ทุกอย่างดูเหมือนผิดพลาดไปหมด ไขมันผิดพลาดและเหตุผลก็ง่ายนิดเดียว บัดนี้พระเจ้ากำลังกระทำการขัดขวางเขาแทนที่จะอวยพรเขา

1 พกษ 11:27-28 เรื่องราวที่อยู่เบื้องหลังเรื่องราวของเยโรโบอัมและการขึ้นเรื่องอำนาจของเขาถูกเริ่มต้นตรงนี้ ต่อไปนี้เป็นสาเหตุที่ท่านยกมือขึ้นต่อผู้กษัตริย์ คือซาโลมอนทรงสร้างป้อมมิลโล และอดช่องกำแพงนครของดาวิดราชบิดาของพระองค์ ในช่วงต้นๆของรัชกาลของซาโลมอน เขาได้สร้างป้อมมิลโลซึ่งเป็นป้อมทหารที่อยู่ระหว่างนครของดาวิดและกรุงเยรูซาเล็มตอนบน เขายังซ่อมแซมนครของดาวิดด้วยซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเยรูซาเล็มตะวันออก ซึ่งเป็นที่ๆดาวิดอาศัยอยู่ในตอนแรก มีการเอ่ยถึงเรื่องนี้ใน 1 พงศ์กษัตริย์ 9:24 นี้บอกเป็นนัยว่าเยโรโบอัมมีส่วนเกี่ยวข้องในงานนี้ด้วย

28 เยโรโบอัมเป็นทแกล้วทหาร เมื่อซาโลมอนทรงเห็นว่าชายหนุ่มคนนั้นเป็นคนขยัน พระองค์จึงให้ท่านดูแลเหนือแรงงานเกณฑ์ทั้งสิ้นของวงศ์วานโยเซฟ เห็นได้ชัดว่าซาโลมอนเห็นว่าเยโรโบอัมคนหนุ่มผู้นี้มีความสามารถในการเป็นผู้นำและเป็นคนขยันขันแข็ง ซาโลมอนจึงตั้งเขาให้เป็นผู้ว่าราชการดูแลตระกูลเอฟราอิมและมนัสเสห์

1 พกษ 11:29-32 เวลาที่เหตุการณ์ต่อไปนี้จะเกิดขึ้นไม่ปรากฏชัดเจน มันอาจเป็นตอนที่ซาโลมอนได้แต่งตั้งเยโรโบอัมให้รับตำแหน่งใหม่นี้ของเขาก็ได้ หรือมันอาจเป็นเวลาต่อมา นั่นคือ อาจหลังจากที่เขาได้ไปยังกรุงเยรูซาเล็มและกำลังกลับบ้านก็ได้ มันน่าจะเป็นหลังจากที่พระเจ้าทรงหันมาต่อสู้อาหิยาห์แล้ว และอยู่ในคราวนั้นเมื่อเยโรโบอัมออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม อาหิยาห์ผู้พยากรณ์ชาวซีโลห์ได้พบท่านที่กลางทาง อาหิยาห์สวมเสื้อใหม่ตัวหนึ่ง และคนทั้งสองก็อยู่ลำพังในทุ่งนา 30 แล้วอาหิยาห์ก็จับเสื้อใหม่ที่สวมอยู่นี้ออกเป็นสิบสองชิ้น

ไม่ว่าเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นเมื่อไรก็ตาม พระเจ้าก็ทรงใช้ผู้พยากรณ์คนหนึ่งนามว่าอาหิยาห์ มาพบกับเยโรโบอัม การกล่าวถึงเขาว่าเป็นชาวซีโลห์อาจหมายถึงซีโลห์ ดู 1 พงศกัณฑ์ 14:2 วันนั้นผู้พยากรณ์ท่านนี้กำลังสวมเสื้อผ้าชุดใหม่ เมื่อมาพบกับเยโรโบอัมข้างนอกในแถบชนบท อาหิยาห์ก็เอาเสื้อผ้าชุดใหม่นั้นมาและฉีกมันออกเป็นสิบสองชิ้น นั่นย่อมถึงความสนใจของเยโรโบอัมอย่างแน่นอน

31 และท่านพูดกับเยโรโบอัมว่า "ท่านจงเอาไปสิบชิ้น เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'ดูเถิด เราจะฉีกอาณาจักรจากมือของซาโลมอน และจะให้เจ้าสิบตระกูล 32 (แต่เขาจะมีตระกูลหนึ่งเพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา และเพื่อเห็นแก่เยรูซาเล็มเมืองซึ่งเราเลือกจากท่ามกลางตระกูลทั้งปวงของอิสราเอล)

เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าตรัสผ่านผู้พยากรณ์ท่านนี้ด้วยวลีที่คุ้นเคย "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้" พระเจ้าตรัสตรงๆกับเยโรโบอัม พระองค์ทรงตั้งพระทัยที่จะฉีกอาณาจักรนั้นไปจากซาโลมอน และยกสิบตระกูลให้แก่เยโรโบอัม (อีกครั้งที่การใช้คำว่า ฉีก (การรา) หรือ 'ผ่า' บอกอะไรหลายอย่าง) พระเจ้าหมดความนับถือในตัวซาโลมอนแล้ว พระองค์จึงจะทรงฉีกอาณาจักรของเขาทิ้ง

เสียเหมือนกับที่อาหิยาห์ได้นึกเสื้อผ้าของตนออกเป็นชิ้นๆ อย่างไรก็ตาม พระเจ้าตรัสชัดเจนกับเยโรโบอัมว่าพระองค์จะทรงส่งวตระกูลหนึ่ง (นอกเหนือจากตระกูลยูดาห์) ไว้ให้เขา เพราะพระสัญญาของพระองค์ที่ได้ให้ไว้กับดาวิด อาจเป็นได้ว่าตระกูลเบนยามินถูกรวมอยู่ด้วยตามความหมายโดยนัย เพราะว่าเยรูซาเล็มตั้งอยู่ในที่ดินที่เป็นส่วนมรดกของตระกูลเบนยามิน

1 พกษ 11:33 พระเจ้าตรัสชัดเจนแก่เยโรโบอัมถึงเหตุผลที่ว่าทำไมพระองค์จึงจะทรงปฏิบัติต่อซาโลมอนและคนอิสราเอลเช่นนั้น เพราะเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งเรา และได้นมัสการพระอัชโทเรท พระแม่เจ้าของชาวไซดอน เคโมชพระของโมอับ และมีลโคมพระของคนอัมโมน และมีได้ดำเนินในทางของเรา เพื่อจะกระทำการที่ถูกต้องในสายตาของเรา และรักษากฎเกณฑ์ของเรา และคำตัดสินของเรา อย่างกับดาวิดบิดาของเขาได้กระทำนั้น พระเจ้าทรงสาธยายการกราบไหว้รูปเคารพที่ซาโลมอนได้นำเข้ามาในอิสราเอล นอกจากนี้ซาโลมอนยัง (1) มิได้ดำเนินในทางทั้งหลายของพระองค์ (2) เขามิได้กระทำการที่ถูกต้องต่อพระพักตร์พระองค์ และ (3) เขาไม่เชื่อฟังพระวจาของพระเจ้าอย่างโจ่งแจ้งซึ่งต่างจากดาวิดบิดาของเขา ความบาปของซาโลมอนจึงเป็นการผสมกันของการนับถือรูปเคารพ ความไม่ชอบธรรมและความไม่เชื่อฟัง พระเจ้าทรงเหลืออดแล้ว

1 พกษ 11:34-37 พระเจ้าจึงทรงแจ้งเยโรโบอัมอย่างระมัดระวังว่าพระองค์จะทรงทำอะไรบ้าง ประการแรกพระเจ้าตรัสว่า ถึงกระนั้นก็ดี เราจะไม้อาอาณจักรทั้งหมดออกจากมือของเขา แต่เราจะกระทำให้เขาเป็นผู้ครอบครองอยู่ตลอดเวลาแห่งชีวิตของเขา เพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราผู้ซึ่งเราได้เลือกไว้ เพราะเขาได้รักษาบัญญัติของเราและกฎเกณฑ์ของเรา

เหตุการณ์เหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นในระหว่างชั่วชีวิตของซาโลมอน เขาจะยังเป็นกษัตริย์ต่อไปตลอดชั่วชีวิตของเขา พระเจ้าตรัสชัดเจนว่าพระองค์จะทรงทำตามที่ได้รับปากไว้กับดาวิด บิดาของซาโลมอน เราควรหมายเหตุไว้ว่าที่พระเจ้าทรงเห็นแก่ดาวิดก็เพราะว่าเขารักษากฎเกณฑ์ต่างๆของพระเจ้าอย่างสุดจิตสุดใจ พระเจ้าทรงจัดว่าชีวิตของดาวิดแสดงออกถึงความเชื่อฟัง (แม้ดาวิดได้ทำบาปอย่างร้ายแรงในเรื่องนางบัทเชบา ชีวิตโดยรวมของเขาก็เป็นชีวิตที่อุทิศตัว

และเชื่อฟังพระเจ้าของเขาอย่างสุดจิตสุดใจ) ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงรักษาคำตรัสของพระองค์ที่ได้ให้ไว้กับดาวิดอย่างระมัดระวัง

ประการที่สอง พระเจ้าทรงบอกเยโรโบอัมว่า 35 แต่เราจะเอาอาณาจักรออกจากมือบุตรชายของเขา และจะมอบให้เจ้าสิบตระกูล หลังจากซาโลมอนเสียชีวิต พระเจ้าจะทรงเอาสิบตระกูลไปจากบุตรและผู้สืบทอดของซาโลมอนและยกพวกมันให้แก่เยโรโบอัม

ประการที่สาม พระเจ้าทรงบอกเยโรโบอัมว่า 36 เรายังจะให้ตระกูลหนึ่งแก่บุตรชายของเขา เพื่อดาวิดผู้รับใช้ของเราจะมีประทีปดวงหนึ่งต่อหน้าเราในกรุงเยรูซาเล็มเสมอ เป็นเมืองซึ่งเราได้เลือกเพื่อประดิษฐานนามของเราไว้ที่นั่น อีกครั้งที่วลีที่เอ่ยถึงตระกูลหนึ่งน่าจะหมายถึงการที่พระเจ้าจะประทานอีกตระกูลหนึ่งเพิ่มให้แก่บุตรของซาโลมอน เราอาจสันนิษฐานได้ว่าเขาจะคงความเป็นผู้นำเหนือตระกูลยูดาห์ไว้อยู่ ไม่ว่าจะกรณีใด กรุงเยรูซาเล็มก็ตั้งอยู่ในเขตที่ดินของทั้งตระกูลยูดาห์และตระกูลเบนยามิน

สุดท้ายพระเจ้าทรงประกาศแก่เยโรโบอัมว่า 37 เราจะเอาตัวเจ้า และเจ้าจะปกครองให้กว้างขวางตามขอบใจของเจ้า และเจ้าจะเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ด้วยความเห็นชอบจากพระเจ้า เยโรโบอัมจะกลายเป็นกษัตริย์ของคนอิสราเอลส่วนใหญ่ในอนาคตอันใกล้

1 พกษ 11:38-39   อย่างไรก็ตาม พระเจ้าประทานเงื่อนไขหนึ่งที่ชัดเจนแก่เยโรโบอัมสำหรับพระพรของพระองค์ มันไม่ต่างจากเงื่อนไขที่พระองค์ได้ทรงบอกดาวิดหรือซาโลมอน และจะเป็นดังนี้ว่าถ้าเจ้าเชื่อฟังทุกสิ่งที่เราบัญชาแก่เจ้า และจะดำเนินในทางทั้งหลายของเรา และกระทำการที่ถูกต้องในสายตาของเรา โดยรักษากฎเกณฑ์ของเรา และบัญญัติของเราดังดาวิดผู้รับใช้ของเราได้กระทำ เราจะอยู่กับเจ้า และจะสร้างเจ้าให้เป็นราชวงศ์ที่มั่นคง ดังที่เราได้สร้างเพื่อดาวิดมาแล้ว และเราจะให้อิสราเอลแก่เจ้า

เงื่อนไขของพระเจ้าสำหรับพระพรที่ให้แก่เยโรโบอัมก็ชัดเจน นั่นคือ (1) ดำเนินในทางทั้งหลายของเรา (2) เชื่อฟังเราและ (3) ทำสิ่งที่ถูกต้อง หากเยโรโบอัมยอมปฏิบัติตามนั้น พระเจ้า

ก็ทรงสัญญาว่าจะสร้างเขาให้เป็น “ราชวงศ์ที่มั่นคง” คำหลังนี้มีความหมายเกี่ยวกับชนรุ่นหลังที่ยั่งยืนถาวร (นั่นคือ ราชวงศ์สืบๆ ไป) เหมือนกับที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้กับดาวิด

นอกจากนี้ หากเยโรโบอัมจะกระทำตามเงื่อนไขง่ายๆเหล่านี้ของพระเจ้า พระองค์จะประทานคนอิสราเอลทั้งหมดให้เขาปกครอง นำเศรัที่ว่าในไม่ช้าเยโรโบอัมก็เมินเฉยเงื่อนไขต่างๆสำหรับพระพรของพระเจ้า

พระเจ้าทรงหมายเหตุแก่เยโรโบอัมอีกว่า 39 ด้วยเหตุนี้เราจะให้ความทุกข์ใจแก่เชื้อสายของดาวิด แต่ไม่เป็นนิรันดร์" เพราะว่าซาโลมอนได้เพิกเฉยคำเตือนของพระองค์ พระเจ้าจึงทรงสัญญาว่าจะทำให้ชนรุ่นหลังของดาวิดทุกข์ใจ อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงเตือนเยโรโบอัมด้วยว่าการตีสอนของพระองค์ที่มีต่อเชื้อสายของดาวิดจะไม่คงอยู่ตลอดไป เวลานั้นกำลังจะมาเมื่อพระพรอันเต็มเปี่ยมของพระองค์จะกลับคืนสู่ดวงสว่างของดาวิด มันจะถูกทำให้สำเร็จจริงในที่สุดเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา

1 พกษ 11:40 ข้าพเจ้าเรื่องเหตุการณ์นี้ไปถึงหุซาโลมอนอย่างเห็นได้ชัด ฉะนั้นซาโลมอนจึงทรงหาช่องจะประหารเยโรโบอัมเสีย แต่เยโรโบอัมได้ลุกขึ้นหนีเข้าไปในอียิปต์ ไปยังซัคกันษัตริย์อียิปต์ และอยู่ในอียิปต์จนถึงซาโลมอนสิ้นพระชนม์ เยโรโบอัมไปตั้งถิ่นฐานในอียิปต์ เพื่อให้พ้นเงื้อมมือของซาโลมอน

1 พกษ 11:41-43 นักประวัติศาสตร์ที่ได้รับการคลุจท้านนี้จึงสรุปย่อเกี่ยวกับรัชกาลของซาโลมอน ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของซาโลมอน และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และพระสติปัญญาของพระองค์มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพระราชกิจของซาโลมอนหรือข้ออ้างอิงต่างๆถึงหนังสือเพิ่มเติมเหล่านี้ถูกเอ่ยถึงใน 2 พงศาวดาร 9:29 นี่อาจเป็นการอ้างอิงแบบอ้อมๆถึงหนังสือสุภายิต รวมถึงหนังสือเพลงซาโลมอนและหนังสือปัญญาจารย์ด้วย

ดังนั้น 42 และเวลาที่ซาโลมอนทรงครอบครองในเยรูซาเล็มเหนืออิสราเอลทั้งสิ้นนั้น เป็นสี่สิบปี 43 และซาโลมอนก็ล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพพระองค์ไว้ในนครของดาวิดราชบิดาของพระองค์ และเรโหโบอัมราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้น

ครองแทน การกล่าวถึง “นครของดาวิด” นั้นไม่ชัดเจน ทั้งเบธเลเฮมและส่วนหนึ่งของกรุงเยรูซาเล็มก็ถูกเรียกเช่นนั้น ประเพณีของยิวเชื่อว่าดาวิดถูกฝังไว้ในเบธเลเฮมและนั่นอาจเป็นที่ๆ ซาโลมอนถูกฝังไว้เช่นกัน สิ่งหนึ่งที่ชัดเจนก็คือว่า ชายที่มีปัญญามากที่สุดและร่ำรวยที่สุดเท่าที่เคยมีมาบนพื้นแผ่นดินโลกก็ตายเหมือนคนอื่นๆ ความมั่งคั่งและสติปัญญาอันยิ่งใหญ่ของเขาไม่อาจป้องกันมิให้จุดจบอันน่าสลดเช่นนั้นเกิดขึ้นได้ พอซาโลมอนสิ้นชีวิต เรโหโบอัมบุตรชายของเขาก็ขึ้นครองราชบัลลังก์

*****

ภาพรวมของ 1 พงศกษัตริย์ 12: บทที่ 12 ของ 1 พงศกษัตริย์เป็นจุดเปลี่ยนสำคัญในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล เรโหโบอัมขึ้นครองราชบัลลังก์และเพราะความโง่เขลาของเขา ทำให้อาณาจักรนั้นแบ่งออกเป็นสองส่วนทันที จากนั้นมีบันทึกเกี่ยวกับการขึ้นครองราชย์ของเยโรโบอัมเหนือสิบตระกูลที่อยู่ทางเหนือของอิสราเอล บทนี้ปิดท้ายด้วยแทนบูชาสำหรับรูปเคารพของเยโรโบอัมซึ่งถูกตั้งขึ้นที่เบธเอลและดาน

1 พกษ 12:1 เรโหโบอัมได้ไปยังเมืองเซเคม เพราะอิสราเอลทั้งปวงได้มายังเซเคมเพื่อจะตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์ คำถามเกี่ยวกับว่าทำไมเรโหโบอัมจึงไปยังเซเคมเพื่อที่จะถูกเจิมตั้งเป็นกษัตริย์ดูเหมือนปรากฏชัดเจน อาจเป็นไปได้ว่าประชาชนที่นั่นเริ่มตระหนักแล้วถึงสิ่งที่ผู้พยากรณ์อาหิยาห์ได้บอกล่วงหน้าไว้ใน 11:31-39 บริบทที่ตามมาจะกล่าวชัดเจนว่าเยโรโบอัมได้กลับมาจากอียิปต์แล้ว แรงกดดันจาก ‘สาธารณชน’ อาจผลักดันเรโหโบอัมไปยังที่นั่น หากเป็นเช่นนั้นจริง มันก็สะท้อนให้เห็นถึงอารมณ์ที่เพิ่มมากขึ้นของการก่อกบฏ

นอกจากนี้ เซเคมยังเป็นที่มั่นสำคัญของเยโรโบอัมด้วย (พวกยิวยังถือว่ามันเป็นสถานที่ๆ เป็นกลางนอกเหตุในประวัติศาสตร์ยิวด้วย ดินนาห์ถูกข่มขืนที่เซเคม ที่นั่น โยเซฟก็ถูกขายไปเป็นทาส ที่นั่นอาบีเมเลคใช้ความเป็นเผด็จการของตน บัดนี้ราชอาณาจักรนี้จะแบ่งแยกที่นั่น เซเคมอยู่ห่างไปประมาณสามสิบลีไมล์ทางเหนือของเยรูซาเล็มในเขตตระกูลมนัสเสห์

1 พกษ 12:2-4 ขณะเดียวกัน และอยู่มาเมื่อเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทได้ยินเรื่องนั้น เพราะท่านยังอยู่ในอียิปต์ (ที่ซึ่งท่านหนีไปจากพระพักตร์กษัตริย์ชาโลมอน เยโรโบอัมอาศัยอยู่ในอียิปต์) เราจำได้ถึงรายละเอียดเกี่ยวกับการลี้ภัยของเยโรโบอัมในบทที่แล้ว (11:40) ที่น่าสนใจก็คือว่า *ประชาชนอิสราเอล* ได้ไปนำตัวเยโรโบอัมกลับมา นั่นคือ อาจในฐานะโฆษกให้แก่พวกเขาเพื่อต่อสู้เรโหโบอัม อาจเป็นไปได้ว่าพวกเขาได้เห็นถึงความมโหฬารและความเผด็จการในตัวเรโหโบอัมในฐานะเจ้าชายหนุ่มในแผ่นดินนั้นแล้ว

ดังนั้น 3 เขาทั้งหลายก็ใช้คนไปเรียกท่าน เยโรโบอัมกับชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดได้มา ทูลเรโหโบอัมว่า 4 "พระราชบิดาของพระองค์ได้กระทำให้แอกของข้าพระองค์หนักนัก เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงผ่อนการปรนนิบัติอย่างทุกข์หนักของพระราชบิดาของพระองค์ และแอกอันหนักของพระองค์เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาลงเสีย และข้าพระองค์ทั้งหลายจะปรนนิบัติพระองค์" ประชาชนอิสราเอลส่วนใหญ่ซึ่งตระหนักถึงการกบฏของเยโรโบอัมที่มีต่อชาโลมอน บัดนี้หันมาฟังเขาในฐานะโฆษกเพื่อต่อสู้กับมกุฎราชกุมาร นอกจากนี้ เห็นได้ชัดว่าช่วงปีหลายๆ ของชาโลมอนมีการเรียกเก็บภาษีและการกดขี่ของรัฐอย่างหนัก ประชาชนเหล่านี้จึงเรียกร้องให้เยโรโบอัมเป็นโฆษกของพวกเขาเพื่อเจรจากับเรโหโบอัม เขาจึงให้เจ้าชายหนุ่มผู้นี้เห็นว่าพวกตนได้ถูกกดขี่อย่างไร โดยบิดาของเขา พวกเขาจึงยื่นข้อเสนอหนึ่งแก่เรโหโบอัม จงผ่อนปรนการเรียกเก็บภาษีและกฎระเบียบของรัฐที่กดขี่และพวกเขาจะยอมรับเขาเป็นกษัตริย์

1 พกษ 12:5-7 เรโหโบอัมจึงตรัสกับเขาว่า "จงกลับไปเสียสักสามวัน แล้วจึงมาหาเราอีก" ประชาชนจึงกลับไป เขาขอเวลาสามวันเพื่อคิดทบทวนดู ขณะเดียวกัน 6 แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมก็ทรงปรึกษากับบรรดาผู้เฒ่า ผู้ชราประจำชาโลมอนราชบิดาของพระองค์ขณะที่พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ว่า "ท่านทั้งหลายจะแนะนำเราให้ตอบประชาชนนี้อย่างไร" 7 เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า "ถ้าพระองค์จะทรงเป็นผู้รับใช้ประชาชนนี้ในวันนี้และรับใช้พวกเขา และตรัสตอบคำดีแก่พวกเขา เขาทั้งหลายก็จะเป็นผู้รับใช้ของพระองค์เป็นนิตย์" เมื่อได้ปรึกษากับพวกผู้เฒ่าของอาณาจักรนั้น พวกเขาก็แนะนำให้เขาปฏิบัติอย่างกรุณาต่อประชาชนและคำขอของพวกเขา หากเขาทำเช่นนั้น พวกเขาก็บอกเขาว่าประชาชนจะยอมอยู่ได้บังคับเขา

1 พกษ 12:8-11 ในการกระทำหนึ่งที้งเวลาที่สุดตลอดกาล แต่พระองค์ทรงทอดทิ้งคำปรึกษาซึ่งผู้เฒ่าถวายนั้นเสีย และไปปรึกษากับคนหนุ่มซึ่งเติบโตขึ้นมาพร้อมกับพระองค์ และอยู่งานประจำพระองค์ 9 และพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "ท่านจะแนะนำเราอย่างไร เพื่อพวกเราจะตอบประชาชนนี้ ผู้ที่ทูลเราว่า 'ขอทรงผ่อนแอกซึ่งพระราชบิดาของพระองค์วางอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาลง'" เรโหโบอัมปฏิเสธคำปรึกษาที่มีปัญญาของพวกผู้เฒ่าของแผ่นดินนั้นเสีย เขากลับหันไปปรึกษาพวกคนหนุ่มที่ไร้ประสบการณ์ที่เติบโตมาด้วยกัน

10 และคนหนุ่มเหล่านั้นผู้ได้เติบโตมาพร้อมกับพระองค์ทูลพระองค์ว่า "พระองค์จงตรัสตั้งนี้แก่ประชาชนนี้ ผู้ทูลพระองค์ว่า 'พระราชบิดาของพระองค์ได้กระทำให้ออกของข้าพระองค์ทั้งหลายหนัก แต่ขอพระองค์ทรงผ่อนแอกข้าพระองค์ให้เบาลง' นั้น พระองค์จงตรัสแก่เขาทั้งหลายอย่างนี้ว่า 'นื้วก้อยของเราก็ดหนักกว่าแอกแห่งราชบิดาของเรา 11 ที่พระราชบิดาของเราวางแอกหนักบนท่านทั้งหลายก็ดีแล้ว เราจะเพิ่มให้ออกของท่านทั้งหลายอีก พระราชบิดาของเราดีสอนท่านทั้งหลายด้วยไม้เรียว แต่เราจะดีสอนท่านทั้งหลายด้วยแส้แมลงปอง'" ไม่เพียงมีความโง่เขลาในคำแนะนำของพวกเขาเท่านั้น แต่มันยังโง่เขลาและไม่ได้ตรงด้วย เราได้เห็นถึงการปฏิบัติอันรุนแรงของซาโลมอนเพราะวลีที่กล่าวว่าเขาใช้แส้เมียนตีประชาชนพวกเพื่อนซี้ของเรโหโบอัมแนะนำว่าเขาควรใช้อำนาจเผด็จการหนักยิ่งกว่า

1 พกษ 12:12-15 เยโรโบอัมกับประชาชนทั้งปวงจึงเข้ามาเฝ้าเรโหโบอัมในวันที่สาม ดังที่กษัตริย์รับสั่งว่า "จงมาหาเราอีกในวันที่สาม" 13 และกษัตริย์ตรัสตอบประชาชนอย่างดุขัน ทรงทอดทิ้งคำปรึกษาซึ่งผู้เฒ่าได้ถวายนั้นเสีย เรโหโบอัมไม่เพียงปฏิเสธคำปรึกษาอันมีปัญญาของพวกผู้เฒ่าแห่งแผ่นดินนั้นเท่านั้น แต่เขายังตอบกลับประชาชนด้วยถ้อยคำที่รุนแรงด้วย น้อยคนนักที่เป็นคนโง่เกินกว่าเรโหโบอัม เขาพูดจาเยาะเย้ยประชาชนของเขาต่อไปด้วยคำแนะนำที่โง่เขลาของพวกเพื่อนๆของเขา 14 และตรัสกับเขาทั้งหลายตามคำปรึกษาของพวกคนหนุ่มว่า "พระราชบิดาของเราทำแอกของท่านทั้งหลายให้หนัก แต่เราจะเพิ่มให้ออกของท่าน

ทั้งหลายอีก พระราชบิดาของเราที่สอนท่านทั้งหลายด้วยไม้เรียว แต่เราจะตีสอนท่านทั้งหลาย ด้วยแส้แมลงปอง"

ผู้เขียนท่านนี้จึงออกความเห็นว่ 15 กษัตริย์จึงมิได้ฟังเสียงประชาชนเพราะเหตุการณ์นั้นเป็นมาแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้พระวณะของพระองค์ได้สำเร็จ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสโดยอาหิยาห์ชาวซีโลห์แก่เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท พระเจ้าได้ทรงบอกล่วงหน้าอย่างชัดเจนแล้วว่าพระองค์จะทรงฉีกอาณาจักรนั้นไปจากบุตรของซาโลมอนเพราะความบาปของผู้เป็นบิดา ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 11:11-12 และ 11:29-39 นั้นใกล้จะเกิดขึ้นแล้ว พระเจ้าทรงยอมให้บุตรชายที่โง่เขลาคนนี้ของซาโลมอนฉีกประชาชาตินั้นออกจากกัน นอกจากนี้ เห็นได้ชัดว่าสติปัญญาที่ซาโลมอนเคยมีมิได้ถูกถ่ายถอดแก่บุตรชายที่อวดดีของเขาอย่างแน่นอน

1 พกษ 12:16-17 การแยกออกเป็นสองส่วนที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้จึงเกิดขึ้น และเมื่ออิสราเอลทั้งปวงเห็นว่ากษัตริย์มิได้ทรงฟังเขาทั้งหลาย ประชาชนก็ทูลตอบกษัตริย์ว่า "ข้าพระองค์ทั้งหลายมีส่วนอะไรในดาวิด ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีส่วนมรดกในบุตรชายของเจสซี โอ อิสราเอลเอ๋ย กลับไปเต็นท์ของตนเถิด ข้าแต่ดาวิด จงดูแลราชวงศ์ของพระองค์เองเถิด" อิสราเอลจึงจากไปยังเต็นท์ของเขาทั้งหลาย

คนส่วนใหญ่ของประชาชาติอิสราเอลปฏิเสธราชวงศ์ของดาวิด พวกเขาไม่ยากเกี่ยวข้องอะไรกับลูกหลานของเขาอีกต่อไปแล้ว ซาโลมอนใช้อำนาจกดขี่โดยเฉพาะในช่วงปีหลังๆของเขา บัดนี้บุตรชายของเขาได้แสดงตัวว่าเป็นคนโง่ที่โง่หัง พวกเขาจึงถอนตัวจากการเป็นชนชาติอิสราเอลหนึ่งเดียวกัน อย่างไรก็ตาม 17 แต่เรโหโบอัมทรงปกครองเหนือประชาชนอิสราเอล ผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองของยูดาห์ ราชอาณาจักรของเรโหโบอัมถูกลดให้เหลือแค่ตระกูลยูดาห์ ตระกูลเบนยามินยังคงกักต้อนวงศ์วานของดาวิด ผู้เป็นบุตรคนโปรดของยูดาห์ ดังนั้นสายสัมพันธ์ทางประวัติศาสตร์ระหว่างยูดาห์กับเบนยามินจึงยังคงอยู่

1 พกษ 12:18-19 แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมทรงเฝ้าโอดร่ำมานานเหนือแรงงานเกณฑ์ไป และอิสราเอลทั้งปวงก็เอาหินขว้างท่านถึงตาย แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมก็ทรงรีบขึ้นรถรบของ

พระองค์ ทรงหนีไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เรโหโบอัมผู้อ่อนหัดยังไม่เข้าใจสารนั้นอยู่ดี เขาส่งตัวแทนด้านภาษีไปเก็บภาษีมาให้ตัวเอง (มีอาโควรัมคนหนึ่งที่มีหน้าที่เก็บส่วยในราชอาณาจักรของดาวิด อย่างไรก็ตาม เวลาผ่านไปมากกว่าสี่สิบปีแล้วและไม่น่าเป็นไปได้ที่เขาจะเป็นคนๆ เดียวกัน แม้เป็นไปได้ว่าเขาอาจเป็นคนๆ เดียวกัน) ประชาชนจับตัวเจ้าหน้าที่ผู้ถึงคราวร้ายคนนี้ ของกรมสรรพากรของเรโหโบอัมและเอาหินขว้างเขาจนตาย จากนั้นความโง่เขลาของการตัดสินใจของเขาจึงเริ่มส่งผล เรโหโบอัมหนีจากที่นั่นกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ด้วยเหตุนี้ **19** อิสราเอลกบฏต่อราชวงศ์ของดาวิดจนทุกวันนี้ ราชอาณาจักรนั้นจึงถูกแบ่งออกจนถึงสมัยของการพิชิตโดยคนอัสซีเรียประมาณ 250 ปีต่อมา ดังที่หมายเหตุไว้ในบทนำสู่หมายเหตุเกี่ยวกับ 1 พงศกัศัตร์ย์ ผู้แต่งของหนังสือ 1 พงศกัศัตร์ย์อาจเป็นเอสราหรือเนหะมีย์

1 พกษ 12:20 และอยู่มาเมื่ออิสราเอลทั้งปวงได้ยินว่าเยโรโบอัมได้กลับมาแล้ว เขาก็ใช้ให้ไปเชิญท่านมายังที่ประชุม แล้วก็ตั้งท่านให้เป็นกษัตร์ย์เหนืออิสราเอลทั้งปวง ไม่มีผู้ใดติดตามราชวงศ์ของดาวิด เว้นแต่ตระกูลยูดาห์เท่านั้น พอได้ยินว่าเยโรโบอัมได้กลับมาจากอียิปต์แล้ว สิบตระกูลตอนเหนือของอิสราเอลจึงเรียกตัวเขามาอยู่ต่อหน้าพวกเขาและตั้งเขาให้เป็นกษัตร์ย์ของตน แม้ตระกูลยูดาห์ถูกกล่าวถึงแบบโดดๆ ตรงนี้ เห็นได้ชัดจากข้อถัดไปว่าตระกูลเบนยามินก็ร่วมหัวจมท้ายไปกับตระกูลยูดาห์แล้ว ทั้งสองตระกูลนี้มีความสนิทสนมกันอย่างใกล้ชิดและจริงๆ แล้วใช้กรุงเยรูซาเล็มร่วมกันในเขตแดนของตนด้วย อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมาตระกูลเบนยามินและตระกูลยูดาห์จะถูกเรียกในชื่อยูดาห์เท่านั้น

1 พกษ 12:21 เรโหโบอัมยังมุ่งมั่นที่จะเอาอาณาจักรของตนกลับคืนมาอยู่ และอาจใช้กำลังหากจำเป็น ดังนั้น เมื่อเรโหโบอัมมายังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พระองค์ได้เรียกประชุมวงศ์วานยูดาห์ทั้งหมด และตระกูลเบนยามิน เป็นนักรบที่คัดเลือกแล้วหนึ่งแสนแปดหมื่นคน เพื่อจะสู้รบกับวงศ์วานอิสราเอล เพื่อจะเอาราชอาณาจักรคืนมาให้แก่เรโหโบอัมโอรสของซาโลมอน พอกลับมาถึงในเยรูซาเล็ม เรโหโบอัมก็รวบรวมกองทัพหนึ่งที่มีคน 180,000 คนได้จากทั้งตระกูลยูดาห์และตระกูลเบนยามิน เท่าที่เรโหโบอัมรู้ หากมันต้องหมายถึงสงครามกลางเมืองเพื่อที่จะได้อาณาจักรของเขากลับคืนมา ก็ให้เป็นไปตามนั้น

1 พกษ 12:22-24   อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงหยุดยั้งความโง่เขลาที่เสีย แต่พระ
วณะของพระเจ้ามายังเซไมอาห์คนของพระเจ้าว่า 23 "จงไปทูลเรโหโบอัมโอรสของซาโลมอน
นัษัตริย์แห่งยูดาห์ และบอกแก่วงศ์วานทั้งสิ้นของยูดาห์ และของเบนยามิน และแก่ประชาชนที่
เหลืออยู่ว่า 24 `พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าอย่าขึ้นไปสู้รบกับประชาชนอิสราเอลญาติพี่น้อง
ของเจ้าเลย จงกลับไปยังบ้านของตนทุกคนเถิด เพราะสิ่งนี้เป็นมาจากเรา'" เหตุฉะนั้นเขาจึงเชื่อ
ฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์ และกลับไปบ้านเสียดตามพระวณะของพระเยโฮวาห์

พระเจ้าได้ตรัสแก่เยโรโบอัมแล้วก่อนหน้านั้นผ่านทางผู้พยากรณ์อาหิยาห์ เรโหโบอัมยอม
ตระหนักดีถึงเรื่องนี้และคงปฏิเสธคำปรึกษาของเขาไปแล้ว อย่างไรก็ตาม บัดนี้พระเจ้าตรัสผ่าน
ผู้พยากรณ์อีกคนหนึ่ง ซึ่งอาจเป็น โครสัคคนที่เรโหโบอัมไม่ระแวงว่าจะอยู่ฝ่ายปฏิบัติของเขา
เซไมอาห์จึงไปเข้าเฝ้าเรโหโบอัมและประกาศว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้” จากนั้นเขาก็กล่าวคำ
กำชับของพระเจ้าที่สั่งมิให้ออกไปทำสงครามกับสิบตระกูลที่อยู่ฝ่ายเหนือ

สิ่งที่สำคัญก็คือว่า พระเจ้าตรัสชัดเจนแก่เรโหโบอัมผ่านทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ว่าเรื่องราว
ทั้งหมดนี้เป็นมาจากพระองค์ ดู 11:11-12 และ 11:29-39 เรโหโบอัมอาจทราบเกี่ยวกับคำ
พยากรณ์ของอาหิยาห์ก่อนที่บิดาของตนเสียชีวิต บัดนี้เขาได้ยินเรื่องนี้อีกครั้งจากผู้พยากรณ์อีก
คนซึ่งน่าจะจงรักภักดีต่อตน ดังนั้น ตระกูลยูดาห์และตระกูลเบนยามินจึงตัดสินใจว่าจะระงับ
กิจกรรมต่างๆทางทหารในการต่อสู้กับฝ่ายเหนือ ตระกูลยูดาห์และเบนยามินจึงเชื่อฟังพระวณะ
ของพระเจ้าในเรื่องนี้

1 พกษ 12:25   ขณะเดียวกัน ทางฝ่ายเหนือแล้วเยโรโบอัมก็สร้างเมืองเซเคมีน
ถิ่นเทือกเขาเอฟราอิม และอาศัยอยู่ที่นั่น และพระองค์ก็ออกไปจากที่นั่น ไปสร้างเมืองเปนูเอล
เมืองเซเคมีนอยู่ในแผ่นดินของตระกูลมนัสเสห์ ซึ่งเป็นดินแดนที่ก่อนหน้านั้นซาโลมอนได้มอบ
ให้เยโรโบอัมดูแล ดังนั้น เขาจึงสร้างเมืองนี้ขึ้นมาใหม่โดยทำให้มันเป็นเมืองหลวงแรกของเขา
เขายังสร้างเมืองเปนูเอลขึ้นมาใหม่ด้วยซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงของแม่น้ำจอร์แดนในกิเลอาด

1 พกษ 12:26-27   อย่างไรก็ตาม เยโรโบอัมแม่ถูกสถาปนาเป็นกษัตริย์แห่งสิบ
ตระกูลฝ่ายเหนือแล้วก็เริ่มกังวลเกี่ยวกับอิทธิพลของตนที่กำลังถูกบั่นทอน โดยกรุงเยรูซาเล็มซึ่ง
เป็นที่ตั้งของพระวิหารของพระเจ้า และเยโรโบอัมรำพึงในใจว่า "คราวนี้ราชอาณาจักรจะหัน
กลับไปยังราชวงศ์ของดาวิด 27 ถ้าชนชาติเหล่านี้ขึ้นไปถวายเครื่องสัตวบูชาในพระนิเวศของ
พระเยโฮวาห์ที่กรุงเยรูซาเล็ม แล้วจิตใจของชนชาติเหล่านี้จะหันกลับไปยังเจ้านายของเขาทั้ง
หลาย คือหันไปยังเรโหโบอัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ และเขาทั้งหลายจะมาเราเสีย และกลับไปยังเรโห
โบอัมกษัตริย์แห่งยูดาห์" เมืองหลวงทางประวัติศาสตร์ของอิสราเอลนับตั้งแต่สมัยของดาวิดคือ
กรุงเยรูซาเล็ม นอกจากนี้ มันเป็นที่นั่นด้วยที่พระวิหารของพระเยโฮวาห์ตั้งอยู่ เยโรโบอัมกลัว
(และก็สมควรกลัวอยู่) ว่าประชาชนของตนจะถูกดึงกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการพระเย
โฮวาห์และถวายเครื่องสัตวบูชาแด่พระองค์ เขากลัวว่าประชาชนจะตกอยู่ใต้อิทธิพลของเรโห
โบอัมและสุดท้ายแล้วตนจะถูกกำจัดทิ้งในฐานะกษัตริย์แห่งฝ่ายเหนือ

1 พกษ 12:28-30   ดังนั้นกษัตริย์จึงทรงปรึกษา และได้ทรงสร้างลูกวัวสองตัวด้วย
ทองคำ และพระองค์ตรัสแก่ประชาชนว่า "ที่ท่านทั้งหลายขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มมานพอยู่แล้ว
โอ อิสราเอลเอ๋ย จงดูพระของท่าน ดูเถิด พระองค์ผู้ทรงนำท่านทั้งหลายออกจากประเทศอียิปต์"

เยโรโบอัมได้ปฏิเสธข้อเสนอที่พระเยโฮวาห์ทรงหยิบยื่นให้แก่เขาแล้วตามที่บันทึกไว้ใน
11:38-39 เขารู้พระราชบัญญัติของพระเจ้า กระนั้นเพื่อความสะดวกทางการเมือง เขาก็ปฏิเสธมัน
เสีย การอยู่ชั่วคราวของเขาในอียิปต์อาจทำให้เขาได้รู้จักกับการนับถือรูปเคารพของคนนับถือ
พระต่างดาวเหล่านั้น การกราบไหว้พระบาอัลปกติแล้วก็เกี่ยวข้องกับการตั้งรูปเคารพที่เป็นรูป
ลูกวัวหรือวัวหนุ่ม นอกจากนี้ เยโรโบอัมน่าจะทราบถึงความบาปของอาโรนและประชาชนเหล่านี
นั้นในสมัยอพยพด้วยตอนที่พวกเขาสร้างรูปลูกวัวทองคำนั้นขึ้นมา ถึงกระนั้น เขาก็สร้างรูป
ลูกวัวทองคำสองตัว เขาจึงแจ้งประชาชนของเขาว่าพวกเขาไม่จำเป็นต้องเดินทางไกลไปยังกรุง
เยรูซาเล็มเพื่อนมัสการพระเจ้า เขากลับประกาศว่ารูปลูกวัวทองคำสองตัวนี้เป็นพระที่ได้ช่วย
พวกเขาให้พ้นจากอียิปต์

มันเป็นการหมิ่นประมาทอย่างหน้าไม่อายและร้ายกาจที่สุด นอกจากนี้ มันยังเป็นศาสนาที่มีแรงจูงใจทางการเมืองด้วย มันคล้ายกันอย่างน่าทึ่งกับคำพูดหมิ่นประมาทที่อาโรนกล่าวตอนที่เขาสร้างรูปลูกวัวทองคำนั้น ดู อพยพ 32:4 เยโรโบอัมจึง 29 ประดิษฐานไว้ที่เบธเอลรูปหนึ่ง และอีกรูปหนึ่งทรงประดิษฐานไว้ในเมืองดาน มันเป็นการเสียดสีที่เบธเอลมีความหมายว่า ‘บ้านของพระเจ้า’ มันอยู่ตรงขอบด้านทิศใต้ของอาณาจักรฝ่ายเหนือใกล้พรมแดนของตระกูลเบนยามิน ดานอยู่ทางทิศเหนือขึ้นไปไกล จนทุกวันนี้ซากปรักหักพังของเมืองดานและชิ้นส่วนที่เหลืออยู่ของแท่นบูชาของพระต่างด้าวสำหรับรูปลูกวัวทองคำก็ยังหลงเหลืออยู่

ในคำกล่าวที่น้อยกว่าความเป็นจริงที่สุดอย่างหนึ่งของพระคัมภีร์ ผู้เขียนท่านนี้บันทึกว่า 30 และสิ่งนี้กลายเป็นความบาป เพราะว่าประชาชนได้ไปนมัสการรูปหนึ่ง คือที่เมืองดาน มันเป็นการปฏิบัติที่ผิดอย่างโจ่งแจ้ง ถึงกระนั้น คนมากมายของอาณาจักรฝ่ายเหนือก็ไปนมัสการที่วิหารของพระต่างด้าวสองแห่งนี้ นั่นคือ ขึ้นเหนือไปถึงรูปเคารพที่อยู่ในดานเลย

1 พกษ 12:31 ไม่เพียงเท่านั้น แต่เยโรโบอัมยังสร้างนิเวศที่ปูชนียสถานสูง ทรงกำหนดตั้งปุโรหิตจากหมู่ประชาชนที่อยู่ต่ำสุด ผู้มิได้เป็นคนเลวี คำที่แปลว่า ‘ต่ำสุด’ (*คัทซาร์ท*) มีความหมายได้ด้วยว่า ‘สุดขอบ’ หรือ ‘สุดปลาย’ บางท่านเสนอว่าเขาอาจบางคนในชนชั้นขุนนางซึ่งอยู่ปลายสุดอีกด้านของชั้นทางสังคมและตั้งคนเหล่านั้นเป็นปุโรหิต ดูความเห็นสำหรับ 13:33 เช่นกัน

1 พกษ 12:32-33 ไม่ว่ากรณีใด เยโรโบอัมทรงกำหนดเทศกาลเลี้ยงในวันทีลึงห่าของเดือนที่แปดเหมือนกับการเลี้ยงที่อยู่ในยูดาห์ และพระองค์ทรงถวายเครื่องสัตวบูชาบนแท่นบูชา พระองค์ทรงกระทำในเบธเอลดังนี้แหละ คือถวายเครื่องสัตวบูชาแก่รูปลูกวัวที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้ในวันนั้น และพระองค์ทรงสถาปนาปุโรหิตในเบธเอลประจำที่ปูชนียสถานสูงซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ เยโรโบอัมตั้งวันสำคัญทางศาสนาขึ้นในอาณาจักรฝ่ายเหนือให้ตรงกับเทศกาลอยู่

เพิงที่กรุงเยรูซาเล็ม เขายังตั้งพวกมหาปุโรหิตของตนไว้ที่วิหารที่เขาได้สร้างไว้ที่เบธเอลด้วย
เห็นได้ชัดว่าวิหารที่คานาเริ่มมีความสำคัญรองลงมา

33 พระองค์ทรงขึ้นไปยังแท่นบูชาซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ที่เบธเอลในวันที่สิบห้าเดือนที่
แปดในเดือนซึ่งพระองค์ทรงดำริเอง และพระองค์ทรงกำหนดเทศกาลเลี้ยงสำหรับคนอิสราเอล
และทรงถวายเครื่องบูชาบนแท่นและเผาเครื่องหอม นี่เป็นภาพประกอบแสนคลาสสิกของ
ศาสนาเทียมเท็จ มันมีแรงจูงใจทางการเมืองและเลียนแบบของจริง ศาสนามากมายจนทุกวันนี้มี
ลักษณะเฉพาะตัวแบบเดียวกัน แต่มันเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนอย่างหนึ่งต่อพระเจ้าดังที่จะเห็น
ในไม่ช้า

*****

ภาพรวมของ 1 พงศกษัตริย์ 13: บทถัดไปนี้บันทึกคำเตือนของพระเจ้าเรื่องการ
พิพากษาที่มีต่อแท่นบูชาอันหมิ่นประมาทนั้นที่เบธเอล จากนั้นมีเรื่องเล่าอันยืดเยื้อเกี่ยวกับผู้
พยากรณ์เดาคนหนึ่งที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้า แม้มีการพิพากษาจากพระเจ้าอย่างชัดเจน เยโรโบ
อัมก็ยังคงดำเนินต่อไปในการละทิ้งความจริงของตน

1 พกษ 13:1-3 พระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อแท่นบูชาที่หมิ่นประมาทนั้นที่เบธ
เอลถูกแสดงให้เห็นชัดเจน และดูเถิด คนของพระเจ้าคนหนึ่งได้ออกมาจากยูดาห์โดยพระวณะ
ของพระเยโฮวาห์ไปยังที่เบธเอล เยโรโบอัมทรงยืนอยู่ที่แท่นเพื่อจะเผาเครื่องหอม เห็นได้ชัดว่า
ขณะเดียวกับที่เยโรโบอัมกำลังถวายเครื่องหอมดังที่ระบุไว้ในข้อข้างบนนี้ พระเจ้าทรงใช้ “คน
ของพระเจ้าคนหนึ่ง” มาจากยูดาห์ แม้พระเจ้าทรงสั่งเขาให้มา ผู้พยากรณ์ท่านนี้ก็ต้องอาศัยความ
กล้าอย่างมากที่จะมาและท้าทายกษัตริย์ผู้เยอหยิ่งองค์หนึ่ง

2 และชายคนนั้นได้ร้องกล่าวโทษแท่นนั้นโดยพระวณะของพระเยโฮวาห์ว่า "โอ แท่น
บูชา แท่นบูชา พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า 'ดูเถิด โอรสองค์หนึ่งจะประสูติมาในราชวงศ์ของดาวิด
ชื่อโยสิยาห์ และบนเจ้าแท่นนี้จะฆ่าปุโรหิตแห่งปุชนียสถานสูงผู้ซึ่งเผาเครื่องหอมบนเจ้า และเขา
จะเผากระดูกคนบนเจ้า'" ด้วยความโง่เขลา แต่ก็มิสิทธิ์อำนาจของพระเจ้า ผู้พยากรณ์ท่านนี้

ประกาศว่าวันนั้นกำลังจะมาเมื่อกษัตริย์องค์หนึ่งจะประสูติในยูดาห์โดยมีนามว่าโยสิยาห์ ในรัชกาลของเขา เขาจะถวายพวกปุโรหิตแห่งแท่นบูชาพระต่างด้าวนี้บนมันเป็นเครื่องสักการบูชา คำพูดอันเสียดแทงที่ว่า “และเขาจะเผากระดูกคนบนเจ้า” เป็นคำกล่าวที่เป็นลางบอกเหตุในการเตือนล่วงหน้าของมันนี้ ประมาณอีก 350 ปีต่อมา คำพยากรณ์นี้จะถูกทำให้สำเร็จเมื่อโยสิยาห์ทำสิ่งนี้ ดู 2 พงศกษัตริย์ 23:15, 16 และ 20

นอกจากนี้ ผู้พยากรณ์ท่านนี้ยัง 3 ให้หมายสำคัญในวันเดียวกันนั้น กล่าวว่า "นี่เป็นหมายสำคัญที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า 'ดูเถิด เขาจะพังแท่นบูชาลงมา และมูลเถ้าซึ่งอยู่บนนั้นจะถูกเทออก'" ความหมายโดยนัยที่ชัดเจนก็คือว่า พระเจ้าจะทรงทำลายแท่นบูชานี้ มันจะไม่เพียงถูกทำให้เสียหายเท่านั้น แต่จะถูกผ่าออกตรงกึ่งกลางจนสิ่งต่างๆที่อยู่บนมันตกลงบนพื้นดินเลย

1 พกษ 13:4-5 กษัตริย์ผู้จองหององค์นี้ไม่ยอมรับคำคำหั้นของผู้พยากรณ์ที่มาคำหั้นเขาเช่นนั้น และอยู่มาเมื่อกษัตริย์เยโรโบอัมทรงสดับคำกล่าวของคนของพระเจ้า ซึ่งร้องกล่าวโทษแท่นนั้นที่เบธเอล พระองค์ก็เหยียดพระหัตถ์ออกจากที่แท่น กล่าวว่า "จงจับเขาไว้" และพระหัตถ์ของพระองค์ซึ่งเหยียดออกต่อเขานั้นก็เหี่ยวแห้งไป พระองค์จะชักกลับเข้าหาตัวอีกก็ไม่ได้ เยโรโบอัมจึงสั่งอย่างโมโหให้จับกุมผู้พยากรณ์ท่านนี้เดี๋ยวนั้นเลย อย่างไรก็ตามเมื่อกษัตริย์เอามือของตนออกจากแท่นนั้น มันก็เหี่ยวแห้งไป ยิ่งกว่านั้นเขายังขยับมันไม่ได้อีกต่อไปด้วย มันเหี่ยวไปในอาการที่เหยียดออก การพิพากษาของพระเจ้าปรากฏชัดเจน

นอกจากนี้ 5 แท่นบูชาก็พังลงด้วย และมูลเถ้าก็ร่วงลงมาจากแท่น ตามหมายสำคัญซึ่งคนของพระเจ้าได้ให้ไว้โดยพระวณะของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าทรงให้การรับรองการรับใช้ของผู้พยากรณ์ท่านนี้อย่างชัดเจน แท่นบูชาสำหรับรูปเคารพนั้นพังออกเป็นสองซีก คำพยากรณ์ของเขากลายเป็นจริงหลังจากที่เขาเอ่ยมันออกไปไม่กี่วินาทีก่อนหน้านี้ ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือว่ามันเป็นหมายสำคัญที่ถูกให้ไว้โดย “พระวณะของพระเยโฮวาห์”

1 พกษ 13:6 จากนั้นเยโรโบอัมยังมีหน้ามาขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าผู้ที่เขาได้ล่วงเกินอย่างโจ่งแจ้ง และกษัตริย์ตรัสกับคนของพระเจ้าว่า "จงวิงวอนขอพระกรุณาแห่ง

พระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ขอจงอธิษฐานเพื่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะชักมือกลับ
เข้าหาตัวได้อีก" และคนของพระเจ้ายิ่งวอนต่อพระเยโฮวาห์ และกษัตริย์ก็ทรงชักพระหัตถ์
กลับเข้าหาพระองค์ได้อีกและเป็นเหมือนเดิม เห็นได้ชัดว่ารูปปลุกว้าวทองคำนั้น ไม่มีฤทธิ์เดชเลย
และตรงกันข้าม ฤทธิ์เดชของพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ถูกสำแดงอย่างทรงพลังแล้ว ด้วยพระ
เมตตาพระเจ้าทรงรักษากษัตริย์ผู้เสื่อมทรามองค์นี้

1 พกษ 13:7-10 หลังจากนั้นเยโรโบอัมก็เปลี่ยนน้ำเสียงของคนที่มีต่อผู้พยากรณ์
ท่านนี้อย่างรวดเร็ว และกษัตริย์ตรัสกับคนของพระเจ้าว่า "เชิญมาบ้านกับข้าพเจ้าเถิด และรับ
ประทานด้วยกัน ข้าพเจ้าจะให้รางวัลแก่ท่าน" เยโรโบอัมเชิญผู้พยากรณ์ที่ไม่ปรากฏชื่อท่านนี้
ให้มารับประทานอาหารเย็นที่บ้านและตนจะป้อนบ่าหนึ่งเขาอย่างงาม อย่างไรก็ตาม ผู้พยากรณ์
ท่านนี้ตอบกลับไปว่า **8** "ถ้าท่านจะให้สักครึ่งราชสมบัติของท่าน ข้าพเจ้าจะไม่ไปกับท่าน และ
ข้าพเจ้าจะไม่รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำในที่นี้ **9** เพราะว่าพระวณะของพระเยโฮวาห์บัญชา
ข้าพเจ้าไว้ว่า 'เจ้าอย่ากินขนมปังหรือดื่มน้ำ หรือกลับไปตามทางที่เจ้ามานั้น'" พระเจ้า
ได้ประทานคำสั่งที่เข้มงวดแก่เขาแล้วที่จะไม่ร่วมสามัคคีธรรมกับใครก็ตามที่เบรเอลเลย ยิ่งกว่า
นั้น เขายังได้รับคำสั่งให้หันกลับและกลับบ้านเมื่อการรับใช้ของเขาเสร็จสิ้นแล้วแม้ไม่ได้กลับ
ไปทางเส้นทางเดียวกับที่เขามาก็ตาม ดังนั้น ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงกลับหลังหัน **10** ดังนั้นท่านจึง
ไปเสียอีกทางหนึ่ง และไม่กลับไปตามทางที่ท่านมายังเบรเอล

1 พกษ 13:11-13 ขณะเดียวกัน มีผู้พยากรณ์แก่คนหนึ่งอาศัยอยู่ในเบรเอล และบุตร
ชายของเขาก็ได้มาบอกเขาถึงเรื่องราวทั้งสิ้นซึ่งคนของพระเจ้าได้กระทำในวันนั้นที่เบรเอล
ถ้อยคำซึ่งท่านได้กล่าวแก่กษัตริย์ เขาทั้งหลายก็ได้เล่าให้บิดาของเขาฟังด้วย **12** และบิดาของเขา
ได้ถามเขาว่า "ท่านไปทางไหน" เพราะบุตรชายทั้งหลายของเขาได้เห็นทางซึ่งคนของพระเจ้าผู้
มาจากยูดาห์ได้เดินไปนั้น **13** เขาจึงพูดกับบุตรชายของเขาว่า "จงผูกอานลาให้พ่อ" เขาทั้งหลาย
จึงผูกอานลาให้เขา แล้วเขาก็ขึ้นขี่ เห็นได้ชัดว่าพระเจ้ามิได้ทรงเลือกใช้ผู้พยากรณ์ชราคนนี้ที่

อาศัยอยู่ในเบธเอลอยู่ก่อนแล้ว อย่างไรก็ตาม พอได้ยินว่าเกิดอะไรขึ้น เขาก็ไล่ตามคนของพระเจ้าผู้ซึ่งตอนที่เขาเดินทางกลับลงใต้

1 พกษ 13:14-17 ผู้พยากรณ์เฒ่าคนนี้จะเข้าไปตามคนของพระเจ้า และได้พบท่านนั่งอยู่ที่ต้นโอ๊กต้นหนึ่ง เขาจึงพูดกับท่านว่า "ท่านเป็นคนของพระเจ้าซึ่งมาจากยูดาห์หรือ" ท่านก็ตอบว่า "ใช่แล้ว" 15 เขาจึงตอบท่านว่า "เชิญมาบ้านกับข้าพเจ้าเถิด และมารับประทานอาหารบ้าง" พอได้เจอตัวคนของพระเจ้าผู้ซึ่งตอนนี้เป็นคนดังแล้ว ผู้พยากรณ์เฒ่าจึงเชิญเขาให้มารับประทานอาหารที่บ้าน พอได้รับคำเชิญคนของพระเจ้ายกมือตอบกลับไปว่า 16 "ข้าพเจ้าจะกลับไปกับท่าน หรือเข้าไปพักกับท่านไม่ได้ ข้าพเจ้าจะไม่รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำกับท่านในที่นี้ 17 เพราะพระวณะของพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เจ้าอย่ารับประทานอาหารหรือดื่มน้ำที่นั่น หรือกลับโดยทางที่เจ้าได้มา'" คนของพระเจ้าปฏิเสธข้อเสนอของอีกฝ่าย โดยกล่าวว่าตนได้ถูกกำชับอย่างแข็งขันมิให้ทำเช่นนั้นขณะอยู่ในอาณาจักรฝ่ายเหนือเลย

1 พกษ 13:18-19 และเขาจึงพูดกับท่านว่า "ข้าพเจ้าก็เป็นผู้พยากรณ์อย่างที่ท่านเป็นนั่นด้วย มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาบอกข้าพเจ้าโดยพระวณะของพระเยโฮวาห์ว่า 'จงนำเขากลับมากับเจ้ายังเรือนของเจ้า เพื่อเขาจะได้รับประทานอาหารและดื่มน้ำ'" แต่เขาปฏิเสธต่อท่าน 19 ดังนั้นท่านจึงไปกับเขา และได้รับประทานอาหารในเรือนของเขา และได้ดื่มน้ำ ผู้พยากรณ์ท่านนี้จากยูดาห์กำลังถูกทดสอบ ผู้พยากรณ์เฒ่าจากเบธเอล 'อ่า' และอ้างว่าทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้ให้การเปิดเผยใหม่แก่ตน โดยสั่งให้ผู้พยากรณ์ท่านนี้จากยูดาห์มาบ้านด้วยกันกับตน อย่างไรก็ตาม ข้อความตรงนี้ก็เขียนชัดเจนว่า "แต่เขาปฏิเสธต่อท่าน" ดังนั้น ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงไม่เชื่อฟังคำสั่งต่างๆของตนและไปยังบ้านของผู้พยากรณ์เฒ่า

1 พกษ 13:20-22 เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงทดสอบชายผู้นี้และเขาก็สอบตก ดังนั้นต่อมาขณะที่พวกเขา นั่งอยู่ที่โต๊ะ พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังผู้พยากรณ์ผู้ที่ได้นำท่านกลับ 21 และเขาร้องต่อคนของพระเจ้าผู้มาจากยูดาห์ว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'เพราะเจ้าไม่เชื่อฟังพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ และมีได้รักษาพระบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าบัญชา

เจ้า 22 แต่เจ้าได้กลับมาและรับประทานอาหารและดื่มน้ำในที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับเจ้าว่า "อย่ารับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ" ศพของเจ้าจะมีได้ไปถึงอุโมงค์ของบรรพบุรุษของเจ้า"

ขณะยังรับประทานอาหารเฝ้าอยู่กับผู้พยากรณ์เฒ่าที่โกหกคนนี้ พระเจ้าก็ตรัสผ่านเขา อยู่ดีและทรงแจ้งให้ชายที่ไม่เชื่อฟังของพระองค์ทราบว่า เพราะเหตุที่เขาไม่เชื่อฟังโดยตรง เขา จะตายก่อนวัยอันควร บทเรียนหนึ่งที่ชัดเจนตรงนี้ก็คือนั่น การเชื่อฟังพระเจ้ามีความสำคัญขนาด ไหน ความบาปของชายผู้นี้กล่าวง่ายๆคือ ความไม่เชื่อฟัง กระนั้น มันก็จะทำให้เขาต้องแลกด้วย ชีวิต เขาอยู่ในตำแหน่งที่มีอิทธิพลฝ่ายวิญญาณ แต่เขาไม่เชื่อฟังพระเจ้าผู้ได้ทรงใช้เขามา ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงเลือกที่จะจัดการกับเขาอย่างรุนแรง

1 พกษ 13:23-25 หลังจากนั้น และอยู่มาหลังจากที่ท่านได้รับประทานอาหาร และดื่มน้ำแล้ว เขาก็ผูกอานลาให้ผู้พยากรณ์ผู้ซึ่งเขาได้พากลับมา 24 และเมื่อท่านไป สิงโตก็ออกมาพบท่านที่ถนนและฆ่าท่านเสีย และศพของท่านก็ถูกทิ้งไว้ในถนน และลาตัวนั้นก็ยืนอยู่ข้างๆ ศพนั้น สิงโตก็ยืนอยู่ข้างๆศพด้วย พระเจ้าทรงเลือกที่จะพาผู้พยากรณ์คนนี้ไปสวรรค์ก่อนเวลา เพราะความไม่เชื่อฟังของเขา บทเรียนหนึ่งมีอยู่ตรงนี้ซึ่งแสดงภาพประกอบของความยำเกรง องค์พระผู้เป็นเจ้า

25 และดูเถิด มีคนผ่านไป และได้เห็นศพทั้งอยู่ในถนน และสิงโตยืนอยู่ข้างศพนั้น เขาก็ มาบอกกันในเมืองที่ผู้พยากรณ์แก่อยู่นั้น เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงอนุญาตให้สิงโตตัวนั้นฆ่าผู้ พยากรณ์นั้น แต่มันไม่กัดกินตัวเขาหรือลาของเขา เป็นเรื่องที่เสียดสีที่ว่าพระเจ้าทรงไว้ชีวิตลา นั้นแต่ไม่ไว้ชีวิตผู้พยากรณ์ที่ไม่เชื่อฟังคนนั้น ข่าวเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นจึงลือไปถึงผู้พยากรณ์ เฒ่าคนหนึ่งที่เบรเอล

1 พกษ 13:26 และเมื่อผู้พยากรณ์ผู้ซึ่งนำท่านกลับมาจากทางใต้ยินเรื่องนั้น เขา พุดว่า "นั่นเป็นคนของพระเจ้าผู้ไม่เชื่อฟังพระวอนะของพระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นพระเยโฮ วาห์ได้ทรงมอบท่านไว้กับสิงโต ซึ่งได้ฉีกท่านและฆ่าท่านเสีย ตามคำซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับ ท่าน" ผู้พยากรณ์เฒ่าที่ออมชอมคนนี้ตัดสินใจอย่างถูกต้องแล้ว ผู้พยากรณ์ท่านนั้นจากยูดาห์ถูกฆ่า

ตายเพราะการไม่เชื่อฟังพระเจ้าโดยตรง พระเจ้าอาจไม่ทรงเข้าแทรกแซงและพิพากษาผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระองค์อย่างรุนแรงเช่นนั้นเสมอไป แต่ในกรณีนี้ผู้พยากรณ์คนหนึ่งซึ่งได้รับคำสั่งต่างๆ โดยตรงจากพระองค์กลับฝ่าฝืนคำสั่งเหล่านั้นอยู่ดี พระเจ้าทรงจัดการกับเขาอย่างรุนแรง บทเรียนเกี่ยวกับความเชื่อฟังและความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้ายังมีอยู่เสมอเหมือนเดิม

1 พกษ 13:27-30 ผู้พยากรณ์เหล่านั้นจึงพูดกับบุตรชายของเธอว่า "จงผูกอานลาให้พ่อ" แล้วเขาก็ผูกอานลาให้ 28 เขาจึงไปและพบศพนั้นซึ่งอยู่ในถนน และลากับสิงโตก็ยืนอยู่ข้างๆศพนั้น สิงโตมิได้กินศพนั้นหรือฉีกกลานั้น เห็นได้ค่อนข้างชัดเจนว่าพระเจ้าทรงขัดขวางมิให้สิงโตตัวนั้นทำให้ศพของชายผู้นี้เป็นมลทิน

29 และผู้พยากรณ์ก็ยกศพคนของพระเจ้าและวางไว้บนลาน นำกลับมายังเมืองของผู้พยากรณ์แก่ เพื่อไว้ทุกข์ให้และฝังท่านเสีย ยิ่งกว่านั้น พระเจ้าทรงทำให้สิงโตตัวนี้ยืนเฉยๆและดูขณะที่ผู้พยากรณ์เหล่านั้นเอาศพคนของพระเจ้าที่ไม่เชื่อฟังผู้นี้ไปและนำกลับเข้าเมืองเพื่อทำการฝัง

ที่นั่น **30** และเขาวางศพนั้นในที่ฝังศพของตนเอง และเขาทั้งหลายก็ไว้ทุกข์ให้กล่าวว่า "อนิจจา พี่น้องเอ๋ย" แม้ผู้พยากรณ์เฒ่าทำการดีต่อคนของพระเจ้าที่ถูกฆ่าตายผู้นี้ในการฝังศพเขาจริงๆ มันก็เป็นการหลอกลวงของเขาที่จุดชนวนให้เกิดเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ เขาเป็นคนอ้อมข้อมในทุกเรื่องจริงๆ

1 พกษ 13:31-32 แม้เขามีส่วนในการทำให้ผู้พยากรณ์คนนั้นจากยูดาห์เสียชีวิต ก็ตามต่อมาเมื่อได้ฝังท่านไว้แล้ว เขาจึงพูดกับบุตรชายของตนว่า "เมื่อเราตาย จงฝังเราไว้ในที่ฝังศพซึ่งฝังคนของพระเจ้าไว้วันนั้น จงวางกระดูกของเราไว้ข้างกระดูกของท่าน **32** เพราะว่าคำพูดซึ่งท่านได้ร้องโดยพระวอนะของพระเยโฮวาห์กล่าวโทษแทนบูชานในเบธเอล และต่อบรรดานิเวศแห่งปุชเนียสถานสูงซึ่งอยู่ในหัวเมืองสะมาเรีย จะสำเร็จเป็นแน่"

เขาอยากให้ศพของตัวเองถูกฝังไว้ข้างกระดูกของคนของพระเจ้าผู้นี้ เขามีความเคารพต่ออีกฝ่ายมากขนาดนั้นเลย เขาตระหนักถึงความจริงที่ชายผู้น่าสงสารคนนี้ได้ประกาศต่อผู้การ

ละทิ้งความจริงของราชอาณาจักรของเยโรโบอัม ผู้พยากรณ์ที่เสียชีวิตไปแล้วนั้นอาจมีอะไรมากกว่านี้ที่จะกล่าวเกี่ยวกับ “ปุชนียสถานสูงซึ่งอยู่ในหัวเมืองสะมาเรีย” หรืออาจเป็นไปได้ว่าผู้พยากรณ์เฝ้าคนนี้กล่าวโดยสื่อความหมายโดยนัยถึงพวกมันด้วย เขายังเป็นผู้พยากรณ์คนหนึ่งของพระเยโฮวาห์ในอาณาจักรฝ่ายเหนืออยู่ แม้มิใช่ผู้พยากรณ์ที่ประกาศเสียงดังก็ตาม ในที่สุดแล้วพระเจ้าจะทรงพิพากษาการละทิ้งความจริงทั้งหมดของอาณาจักรฝ่ายเหนือด้วยเมื่อถึงคราวเหมาะสม

1 พกษ 13:33-34   ภายหลังสิ่งเหล่านี้ เยโรโบอัมมิได้หันกลับจากทางชั่วของพระองค์ แต่จากท่ามกลางประชาชนที่ต่ำที่สุดได้สถาปนาบางคนให้เป็นปุโรหิตประจำปุชนียสถานสูงนั้นอีก ผู้ใดที่พอใจเป็น พระองค์ก็แต่งตั้งเขาให้เป็นปุโรหิตประจำบรรดาปุชนียสถานสูง แม้ได้เห็นการพิพากษาที่ชัดเจนของพระเจ้ากับตาตัวเองแล้ว เยโรโบอัมก็ยังไม่ยอมกลับใจจากความบาปของตน เขาตั้งใครก็ได้ให้รับตำแหน่งปุโรหิตที่เสื่อมทรามของเขา คุณความเห็นเกี่ยวกับ 12:31 ที่กล่าวถึงประชาชนที่อยู่ปลายสุด อย่างไรก็ตาม ความเห็นต่างๆ ตรงนี้ดูเหมือนจะบ่งบอกว่าประชาชนที่ต่ำที่สุดก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ

34 และสิ่งนี้กลายเป็นความบาปแก่ราชวงศ์เยโรโบอัม เพื่อจะตัดและทำลายราชวงศ์นั้นเสียจากพื้นแผ่นดินโลก การอนุญาตให้มีการหมิ่นประมาทผ่านทางรูปเคารพในอิสราเอลโดยเยโรโบอัมกลายเป็นความบาปที่ร้ายแรงอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะการที่เขาปฏิเสธที่จะทำลายมันเสีย ความหมายโดยนัยตรงนี้ก็คือนั่นกลายเป็นสาเหตุของการพิพากษาเพิ่มเติมของพระเจ้า ในบทถัดไป เราอ่านเกี่ยวกับความเจ็บป่วยของบุตรชายของเขา มันอาจไม่ใช่เหตุบังเอิญก็ได้!

*****

ภาพรวมของ 1 พงศกษัตริย์ 14: ผู้เขียนท่านนี้เล่าถึงบทสรุปของรัชกาลของเยโรโบอัม และเรโหโบอัม มีบันทึกเกี่ยวกับการสำเร็จส่วนหนึ่งของคำพยากรณ์ที่กล่าวโดยเยโรโบอัม นอกจากนี้มีหมายเหตุเกี่ยวกับการละทิ้งความจริงของยูดาห์ภายใต้รัชกาลของเรโหโบอัมพร้อม

กับการรุกรานของอียิปต์อันเป็นผลที่ตามมาด้วย มีหมายเหตุเกี่ยวกับการเสียชีวิตของทั้งเยโรโบอัมและเรโทโบอัมเช่นกัน

1 พกษ 14:1-3 บทนี้เริ่มต้นด้วยสิ่งที่เห็นได้ชัดว่าเป็นการติสอนของพระเจ้าที่มีต่อเยโรโบอัมและการสำเร็จในเบื้องต้นของการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อเขาตามที่หมายเหตุไว้ในบทที่แล้ว ครั้งนั้นอาหิยาห์โอรสของเยโรโบอัมประชวร 2 และเยโรโบอัมรับสั่งกับมเหสีของพระองค์ว่า "จงลุกขึ้นปลอมตัวของเธอ อย่าให้รู้ว่าเธอเป็นมเหสีของเยโรโบอัม และจงไปยังซีโลห์ ดูเถิด อาหิยาห์ผู้พยากรณ์อยู่ที่นั่น ผู้ใดกล่าวเรื่องฉันว่าฉันจะได้เป็นกษัตริย์เหนือชนชาตินี้ 3 เธอจงเอาขนมปังสับก้อน และขนมหวานบ้างและน้ำผึ้งไหหนึ่ง ไปหาท่าน ท่านจะบอกเธอว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเด็กนั้น" ความเจ็บป่วยของบุตรชายของเยโรโบอัมถูกมองว่าเป็นมาจากพระหัตถ์ของพระเจ้า เขาจึงสั่งภรรยาของเขาให้ปลอมตัวและไปยังซีโลห์ซึ่งเป็นที่อยู่ของอาหิยาห์ผู้พยากรณ์ซึ่งได้บอกเขาว่าสักวันเขาจะเป็นกษัตริย์ ดู 1 พงศกษัตริย์ 11:29

1 พกษ 14:4-6 ขณะเดียวกัน พระเจ้าก็ทรงบอกอาหิยาห์ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นมเหสีของเยโรโบอัมก็กระทำดั่งนั้น พระนางลุกขึ้น เสด็จไปยังซีโลห์เสด็จมาถึงบ้านของอาหิยาห์ฝ่ายอาหิยาห์มองไม่เห็น เพราะว่าตาของท่านแข็งด้วยอายุของท่าน แม้ภรรยาของเยโรโบอัมปลอมตัวมา มันก็ไม่ได้ช่วยอะไรมากนัก ตอนนี้อาหิยาห์ก็มองอะไรไม่เห็นแล้วเพราะความชราของเขา 5 พระเยโฮวาห์ตรัสกับอาหิยาห์ว่า "ดูเถิด มเหสีของเยโรโบอัมกำลังมาเพื่อจะถามเจ้าถึงเรื่องโอรสของเขา เพราะเด็กนั้นป่วย เจ้าจงบอกเธออย่างนี้ๆ เพราะเมื่อพระนางเสด็จเข้ามา พระนางก็แสวงกระทำเป็นสตรีคนอื่น"

พระเจ้าทรงแจ้งให้อาหิยาห์ผู้ชราทราบว่า จะเกิดอะไรขึ้นและเพราะเหตุใด ยิ่งกว่านั้น 6 แต่เมื่ออาหิยาห์ได้ยินเสียงฝีพระบาทของพระนาง เมื่อพระนางเสด็จมาถึงประตู ท่านจึงพูดว่า "ขอเชิญพระมเหสีของเยโรโบอัมเสด็จเข้ามาข้างใน ไฉนพระองค์จึงทรงแสวงกระทำเป็นคนอื่นเล่า เพราะข้าพระองค์ได้รับพระบัญชาให้พูดว่าอันน่าสลดใจแก่พระนาง เมื่อภรรยาของเยโรโบ

อัมมาถึงในสภาพที่ปลอมตัวมา อาหิยาห์ก็รู้ทันทีว่านางเป็นใครและบอกนางว่าเรามีข่าวร้าย แน่ทีเดียวยิ่งที่อาหิยาห์จะบอกล่วงหน้าจะเป็นข่าวร้าย

1 พกษ 14:7-9 อาหิยาห์เริ่มคำพยากรณ์ที่จริงจัง โดยเตือนความจำเยโรโบอัมว่า เขาเป็นกษัตริย์เพราะเหตุใดและใครได้ตั้งเขาให้เป็นกษัตริย์ ขอเสด็จกลับไปทูลเยโรโบอัมว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เพราะเราได้เซ็ดชูเจ้าขึ้นจากประชาชน และได้กระทำให้เจ้าเป็นประมุขเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา ผู้ นั่นคือ พระเยโฮวาห์พระเจ้าที่ได้ทรงยกชูเยโรโบอัมขึ้นเป็นกษัตริย์เพื่อปกครองเหนือสิบตระกูลของฝ่ายเหนือ นั้น 8 และได้ฉีกราชอาณาจักรจากราชวงศ์ของดาวิดมาให้แก่เจ้า และถึงกระนั้นเจ้าก็ไม่เป็นเหมือนดาวิดผู้รับใช้ของเรา ผู้ได้รักษาบัญญัติทั้งหลายของเรา และติดตามเราด้วยสุดจิตใจของเขา กระทำสิ่งซึ่งเป็นที่ถูกต้องพอตาของเรา

พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ได้เอาอาณาจักรส่วนใหญ่ของดาวิดไปจากเยโรโบอัมแล้ว พระเจ้าผู้ตรัสผ่านผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงหมายเหตุดาวิดได้รักษาบัญญัติต่างๆของพระองค์อย่างสัตย์ซื่อ โดยกระทำการซึ่งถูกต้องต่อพระพักตร์พระเจ้า เยโรโบอัมมิได้กระทำเช่นนั้น 9 แต่เจ้าได้กระทำให้ชั่วยิ่งกว่าคนทั้งปวงที่อยู่ก่อนเจ้า และได้ไปสร้างพระอื่นและรูปหล่อและได้กระทำให้เราโกรธ และได้เหวี่ยงเราไว้เสียเบื้องหลังของเจ้า ข่าวสารของพระเจ้าเผชิญหน้าเยโรโบอัมด้วยการกราบไหว้รูปเคารพอย่างโจ่งแจ้งของเขา อาจเป็นไปได้ว่าข่าวสารนี้ถูกส่งผ่านภรรยาของเขา เพราะนางอาจมีอิทธิพลสำคัญต่อการกราบไหว้รูปเคารพของสามีของนาง

1 พกษ 14:10-11 อาหิยาห์จึงกล่าวคำประกาศที่สแปรร้อนจากพระเจ้าต่อวงศ์วานของเยโรโบอัม เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือราชวงศ์ของเยโรโบอัม และจะตัดคนที่ปัสสาวะรดกำแพงได้เสียจากเยโรโบอัม ทั้งคนที่ยังอยู่และเหลืออยู่ในอิสราเอล และจะผลาญคนที่เหลือในราชวงศ์เยโรโบอัมเสียอย่างสิ้นเชิง อย่างคนที่ขมมูลสัตว์ไปทิ้งจนหมด ใจความสำคัญของการพิพากษาข้างบนก็คือว่า พระเจ้าจะทรงประหารผู้ชายทุกคนของวงศ์วานของเยโรโบอัมในไม่ช้า (คำที่แปลว่า ปัสสาวะ (ชาซาน) หมายถึงการปัสสาวะของผู้ชาย แม้คำนี้

ในปัจจุบันถูกมองว่าหยาบคาย มันก็มีได้หยาบคายสมัยที่จับบั้งเจมส์ถูกแปล) ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่าพระเจ้าทรงเตือนว่าพระองค์กำลังจะทำลายวงศ์วานของเยโรโบอัมโดยเฉพาะผู้ชายทุกคนของวงศ์วานนั้น เมื่อพระองค์ทรงจัดการเรียบร้อยแล้ว วงศ์วานของเยโรโบอัมก็จะถูกโยนทิ้งไปเหมือนขยะหรือมูลฝอย นี่เป็นภาษาที่รุนแรงและโหด มันเปิดเผยถึงพระพิโรธของพระเจ้า ซึ่งถูกจุดให้พุ่งขึ้นแล้วโดยการที่เยโรโบอัมหักพันธสัญญาของพระเจ้าที่ทรงกระทำกับเขาอย่างโจ่งแจ้ง

อาหิยาห์กล่าวแทนพระเจ้าต่อไป 11 ผู้ใดในวงศ์เยโรโบอัมที่ตายในเมืองสุนัขจะกิน และผู้ใดที่ตายในทุ่ง นกในอากาศจะกิน เพราะพระเยโฮวาห์ทรงลั่นพระวาจาไว้' พระเจ้ากำลังจะทรงจัดการกับการหมิ่นประมาทของเยโรโบอัมอย่างรุนแรง การพิพากษาที่จะมานั้นจะทำให้วงศ์วานของเยโรโบอัมถูกพวกสัตว์กินซากศพรับประทาน พวกเขาจะไม่มีแม้แต่เกียรติของการถูกฝังศพ การพิพากษาของพระเจ้าที่จะมานั้นช่างรุนแรงเหลือเกิน พระเจ้าได้ทรงกรุณาให้เยโรโบอัมได้เป็นผู้ปกครองเหนือสิบตระกูลแล้ว เยโรโบอัมกลับหมิ่นประมาทพระองค์อย่างโจ่งแจ้งโดยการกราบไหว้รูปเคารพของตน

1 พกษ 14:12-13 เพราะว่าภรรยาของเยโรโบอัมได้รับข่าวสารนี้เกี่ยวกับครอบครัวของตน เราจึงอาจสันนิษฐานได้ว่านางก็มีส่วนในความบาปของสามีของตน นางอาจมีอิทธิพลต่อเขาในทิศทางที่เขามุ่งไปก็ได้ อาหิยาห์จึงแจ้งข่าวร้ายแก่นางเพิ่มเติมก่อนส่งนางกลับไปเพราะฉะนั้นขอเชิญเสด็จกลับไปยังพระตำหนักของพระนาง เมื่อพระบาทของพระองค์เข้าเมือง กุมารนั้นก็ถึงแก่กรรม เมื่อภรรยาของเยโรโบอัมอย่างเท้ากลับไปถึงเมืองทิรซาห์ ซึ่งเป็นที่ตั้งแห่งพระที่นั่งของเยโรโบอัม บุตรชายของนางก็จะตาย อาหิยาห์จึงสั่งให้นางกลับไปบ้าน นางได้มาเพื่อที่จะฟังข่าวจากผู้พยากรณ์ท่านนี้เกี่ยวกับบุตรชายที่ป่วยของตน นางได้รับข่าวแล้ว มันไม่ใช่ข่าวดีเลย

ข่าวดีเดียวเท่านั้นก็คือว่า 13 และอิสราเอลทั้งปวงจะไว้ทุกข์ให้เธอ และจะฝังศพเธอไว้ เพราะเธอผู้เดียวเท่านั้นในราชวงศ์เยโรโบอัมที่จะไปถึงหลุมศพ เพราะในตัวเธอนั้นยังเห็นบาง

สิ่งที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ในราชวงศ์ของเยโรโบอัม จากการพิพากษาที่จะเกิดขึ้นต่อวงศ์วานของเยโรโบอัมนั้น เฉพาะบุตรชายอายุน้อยคนนี้จะได้รับเกียรติในการถูกฝังศพอย่างเหมาะสม ประเพณีของยิวเชื่อว่าสิ่งดีที่วานี้ในวงศ์วานของเยโรโบอัมก็คือว่าในการสิ้นชีวิตของบุตรชายของเขา พวกเขาพยายามถูกเอาออกไปซึ่งได้จัดขบวนมิให้คนอิสราเอลไปร่วมเทศกาลเลี้ยงต่างๆของพระเยโฮวาห์ที่กรุงเยรูซาเล็ม

1 พกษ 14:14-16 ก่อนที่ภรรยาของเยโรโบอัมจากไป พระเจ้าโดยทางผู้พยากรณ์ท่านนี้ก็แจ้งข่าวที่น่ากลัวเพิ่มอีก ยิ่งกว่านั้นอีก พระเยโฮวาห์จะทรงตั้งกษัตริย์อีกองค์หนึ่งเหนืออิสราเอลเพื่อพระองค์ ผู้ซึ่งจะตัดราชวงศ์ของเยโรโบอัมเสียในวันนี้ แต่นั่นอะไร ก็เป็นเวลาี่ วันนั้นกำลังมาเมื่อพระเจ้าจะทรงตั้งกษัตริย์องค์ใหม่ขึ้นในอิสราเอลผู้ที่จะทำลายราชวงศ์ของเยโรโบอัมในวันเดียว นั่นจะเกิดขึ้นในอีกประมาณห้าปีต่อมาเมื่อบาอาซาจะคว่ำบาตรบุตรชายของเยโรโบอัมและฆ่าเขาในวันเดียวกันนั้น ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 15:25-30

คำพยากรณ์ของอาหิยาห์เริ่มน่ากลัวมากยิ่งขึ้น เขามองไกลเกินเยโรโบอัมไปจนถึงสมัยของการกวาดต้อนไปเป็นเชลยยังอัสซีเรีย 15 เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงตีอิสราเอล คุณไม่อัศจรรย์ในน้ำ และจะทรงถอนรากอิสราเอลออกเสียจากแผ่นดินอันดินนี้ ซึ่งพระองค์ทรงยกให้แก่บรรพบุรุษของเขา และกระจายเขาไปฟากแม่น้ำข้างโน้น เพราะเขาทั้งหลายได้สร้างเสารูปเคารพของเขา เป็นเหตุให้พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธ

ที่ถูกบอกล่วงหน้าอย่างชัดเจนก็คือการกระจัดกระจายของคนอิสราเอลไปจากแผ่นดินของตนเพราะความบาปในเรื่องการกราบไหว้รูปเคารพของพวกเขา แผ่นดินที่อยู่เลยแม่น้ำนี้ย่อมหมายถึงแม่น้ำยูเฟรติส เรื่องนี้ถูกทำให้สำเร็จจริงใน 2 พงศ์กษัตริย์ 17:4 ซึ่งคุณได้ พระเจ้าได้ทรงห้ามประชาชนของพระองค์แล้วอย่างชัดเจนในพระราชบัญญัติ 16:21-22 มิให้สร้างเสารูปเคารพหรือตั้งรูปเคารพไว้ข้างโน้น พวกเขาได้เมินคำสั่งนั้นอย่างโจ่งแจ้ง ดังที่บอกล่วงหน้าไว้ในเลวีนิติ 26:34 และพระราชบัญญัติ 28:58 บัดนี้พระเจ้าทรงเตือนอีกครั้งเรื่องที่ว่าพวกเขาจะถูกทำให้กระจัดกระจายไปจากแผ่นดินนั้นเพราะความบาปของพวกเขา

อาหิยาห์เตือนว่า 16 และพระองค์จะทรงมอบอิสราเอลไว้เพราะบาปทั้งหลายของเยโรโบอัม ซึ่งเขาได้กระทำให้บาปและกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย" พระเจ้ากำลังจะพิพากษาคนอิสราเอลเพราะความบาปที่เยโรโบอัมได้นำเข้ามาในแผ่นดินนั้น ภรรยาของเยโรโบอัมยอมมีอิทธิพลในเรื่องนี้อย่างแน่นอนและนางเป็นผู้ที่ได้รับข่าวร้ายนี้

1 พกษ 14:17-18 แล้วมเหสีของเยโรโบอัมทรงลุกขึ้นเสด็จออกไป และมาถึงเมืองทิรซาห์ และเมื่อพระนางเสด็จถึงธรณีทวาร กุมารก็ถึงแก่กรรมฯ พอกลับมาถึงในเมืองทิรซาห์ ซึ่งเป็นเมืองที่เยโรโบอัมได้สร้างที่พำนักอยู่ ขณะที่ภรรยาของเขาก้าวข้ามธรณีประตูเมืองนั้น บุตรชายของนางก็ตาย คำเตือนของพระเจ้าผ่านทางอาหิยาห์กำลังกลายเป็นจริงแล้ว 18 และอิสราเอลทั้งปวงก็ฝังศพเธอและไว้ทุกข์ให้เธอ ตามพระวอนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยอาหิยาห์ผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์ เยโรโบอัมเรียนรู้ในเวลาไม่นานว่าอาหิยาห์เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าและไม่ใช่ของตน

1 พกษ 14:19-20 ฝ่ายราชกิจนอกนั้นของเยโรโบอัมกล่าวถึงว่าพระองค์ทรงทำศึกและทรงครอบครองอย่างไรรานั้น ดูเถิด ก็บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล 20 เวลาที่เยโรโบอัมครอบครองนั้นเป็นยี่สิบสองปี และพระองค์ก็ล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และนาดับราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน

ช่วงปีที่หายๆของรัชกาลของเยโรโบอัมจึงถูกสรุป แน่แน่นอนว่าเขาทำสงครามกับเรโหโบอัมและบุตรของเขาอาปิซมดั่งที่มีหมายเหตุไว้ใน 2 พงศาวดาร 13 ส่วนที่กล่าวถึง “หนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล” อาจหมายถึงเรื่องประวัติศาสตร์ต่างๆที่ไม่ได้รับการคลไจนออกเหนือจากหนังสือ 1 และ 2 พงศาวดารในพระคัมภีร์ ไม่ว่ากรณีใด ช่วงเวลาแห่งการเป็นกษัตริย์ของเยโรโบอัมคือยี่สิบสองปี คำพูดที่ใช้แทนการเสียชีวิตก็ถูกใช้โดยพรรณนาว่าเขา “ล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์” มีการกล่าวสั้นๆถึงนาดับบุตรชายของเขาที่ขึ้นครองราชย์ต่อหลังจากการเสียชีวิตของบิดาของเขา

1 พกษ 14:21-24 คราวนี้จุดสนใจของหนังสือเล่มนี้เปลี่ยนกลับไปยังเรโหโบอัม

และอาณาจักรฝ่ายใต้บ้าง ฝ่ายเรโหโบอัมราชโอรสของซาโลมอนทรงครอบครองอยู่ในยูดาห์ เมื่อเรโหโบอัมขึ้นครองนั้น มีพระชนมายุสี่สิบเอ็ดพรรษา และทรงครองในเยรูซาเล็มสิบเจ็ดปี เป็นนครซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงเลือกจากบรรดาตระกูลอิสราเอล เพื่อจะสถาปนาพระนามของพระองค์ที่นั่น พระชนนีของกษัตริย์มีพระนามว่านาอามาห์คนอัมโมน รัชกาลของเรโหโบอัมจึงถูกสรุปอย่างย่อๆ เขาอายุสี่สิบเอ็ดปีตอนที่เขาเริ่มเป็นกษัตริย์ เขาครองราชย์เป็นเวลาสิบเจ็ดปีในกรุงเยรูซาเล็ม มารดาของเขาเป็นคนจากประเทศอัมโมน

นอกจากนี้ภายใต้รัชกาลของเรโหโบอัมในฐานะกษัตริย์ 22 ยูดาห์ได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายได้ช่วยยู่ให้พระองค์หวงแหว่งด้วยบาปทั้งหลายที่เขาได้กระทำ ซึ่งมากกว่าบาปทั้งสิ้นที่บรรพบุรุษของเขาได้กระทำเสียอีก 23 เพราะเขาได้สร้างปุษนียสถานสูงด้วย และเสาศักดิ์สิทธิ์ และเสารูปเคารพสำหรับตัวเขาไว้บนเนินเขาสูงๆทุกเนิน และใต้ต้นไม้เขียวทุกต้น ความชั่วร้ายหลักที่ถูกกระทำโดยยูดาห์ภายใต้เรโหโบอัมก็คือ การถอยกลับไปหาการกราบไหว้รูปเคารพ การนับถือพระบาอัลและพระต่างด้าวอื่นๆปกติแล้วถูกกราบไหว้บนยอดเนินเขาทั้งหลายซึ่งเป็นที่ๆบรรดาเสาต้นไม้ถูกปลูกไว้ มันเริ่มโจ่งแจ้งเหลือเกินในยูดาห์ที่การกราบไหว้รูปเคารพเช่นนั้นถูกปฏิบัติได้ “ต้นไม้เขียวทุกต้น”

พร้อมกับการละทิ้งความจริงฝ่ายวิญญาณ ความวิปริตด้านศีลธรรมก็ติดตามมาด้วย 24 และมีกะเทยในแผ่นดินนั้นด้วย และเขาได้กระทำตามบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล พร้อมกับการกราบไหว้รูปเคารพของพวกนับถือพระต่างด้าว การปฏิบัติต่างๆที่ผิดศีลธรรมก็เกิดขึ้นตามมา เมื่อการละทิ้งความจริงฝ่ายวิญญาณเข้ามา การรักร่วมเพศบ่อยครั้งก็ตามมาติดๆ ยูดาห์จึงอยู่ไม่ไกลจากที่ๆคนคานาอันเคยอยู่ก่อนที่คนอิสราเอลเข้ามาในแผ่นดินนั้นเมื่อหลายร้อยปีก่อนหน้านั้น

1 พกษ 14:25-26   ในสิ่งที่เห็นได้ชัดว่าเป็นการทดสอบโดยพระเจ้า ต่อมาในปีที่ห้าแห่ง กษัตริย์เรโหโบอัม ซิซั๊กกษัตริย์อียิปต์ได้ขึ้นมารบกรุงเยรูซาเล็ม 26 ท่านได้เก็บทรัพย์สมบัติใน พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สมบัติในพระราชวังของกษัตริย์ ท่านได้เก็บไปเสียทุก อย่าง และท่านได้เก็บโล่ทองคำซึ่งซาโลมอนได้สร้างนั้นไปหมดด้วย เรโหโบอัมไม่เพียงสูญเสีย พระพรของพระเจ้าไปเท่านั้น บัดนี้เขาเผชิญกับพระพิโรธของพระเจ้าด้วย พระเจ้าทรงใช้ซิซั๊ก แห่งอียิปต์มาซึ่งเขาปล้นสะดมกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหาร ไปจากความมั่งคั่งของมัน เห็นได้ชัด ว่าพระเจ้าไม่ทรงประทับใจกับทองคำของพระวิหารนั้น

1 พกษ 14:27-28   และกษัตริย์เรโหโบอัมได้กระทำโล่ทองคำสัมฤทธิ์แทนไว้ และมอบ ไว้ในมือของพวกทหารรักษาพระองค์ผู้เฝ้าทวารพระราชวัง เรโหโบอัมซึ่งไม่ยอมแพ้ก็แทนที่โล่ ทองคำซึ่งถูกคนอียิปต์เอาไปด้วยโล่ทองเหลือง อย่างไรก็ตาม **28** เมื่อกษัตริย์เสด็จเข้าไปยังพระ นิเวศของพระเยโฮวาห์ ทหารรักษาพระองค์ก็ถือโล่ออก แล้วนำกลับไปเก็บไว้ในห้องทหารรักษา พระองค์ตามเดิม ดูเหมือนว่าหลังจากนั้นเป็นต้นมา เรโหโบอัมก็มีชีวิตอยู่ด้วยความกลัว แม้ กระทั่งยามที่เขาเข้าไปในพระวิหาร เขาก็ต้องเข้าไปพร้อมกับราชองครักษ์คนหนึ่งที่ดีใจอาวูช จากนั้นพวกเขาก็ถือโล่ทองเหลืองขณะที่พวกเขาตามเสด็จกษัตริย์

1 พกษ 14:29-31   ผู้เขียนท่านนี้ปิดท้ายบันทึกของตนเกี่ยวกับเรโหโบอัม ฝ่ายพระ ราชกิจนอกนั้นของเรโหโบอัม และสรรพสิ่งที่ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดาร แห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ 30 มีสงครามระหว่างเรโหโบอัมและเยโรโบอัมเสมอไป เกี่ยวกับ พงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ ดู 2 พงศาวดาร 12:15 ในข้อนี้ นักประวัติศาสตร์คน อื่นๆเพิ่มเติมถูกหมายเหตุไว้ว่าเป็นเซโมอาห์ผู้พยากรณ์และอิดโดผู้ทำนาย การขาดพระพรของ พระเจ้าก็ปรากฏชัดเจนในการที่เรโหโบอัมต้องทำสงครามอยู่เนืองๆกับเยโรโบอัมตลอดรัชสมัย ของตนในฐานะกษัตริย์

คำจารึกบนป้ายหลุมศพแห่งรัชกาลของเขายังถูกหมายเหตุไว้อย่างรวบรัด **31** และเรโห โบอัมก็ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์

ในนครดาวิด พระนามของพระชนนีของพระองค์คือนาอามาห์คนอัมโมน และอาบิย์มราชโอรส ก็ขึ้นครองแทน อาบิย์มบุตรชายของเขา (หรืออาบิยาห์ตามที่ถูกเขียนไว้ใน 2 พงศาวดาร 13) ขึ้นครองราชย์ต่อจากเขา

*****

ภาพรวมของ 1 พงศกษัตริย์ 15: บทถัดไปนี้เล่าเกี่ยวกับชีวิตและการครองราชย์ของอาบิย์มในยูดาห์ตามมาด้วยเรื่องของอาสาผู้สืบทอดราชบัลลังก์ของเขา จากนั้นจุดสนใจเปลี่ยนกลับมาที่ราชอาณาจักรฝ่ายเหนือและนำเสนอรายละเอียดต่างๆเกี่ยวกับนาดับ นี่ตามมาด้วยบันทึกเกี่ยวกับการที่เขาถูกถอดจากตำแหน่งโดยบาอาซาและการขึ้นครองราชบัลลังก์ของเขาในอิสราเอล

1 พงศ 15:1-2 คราวนี้นักประวัติศาสตร์ท่านนี้นำเสนอภาพรวมเกี่ยวกับอาบิย์มและการครองราชย์ของเขาเหนือยูดาห์ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลกษัตริย์เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท อาบิย์มได้ขึ้นครองเหนือประเทศยูดาห์ 2 พระองค์ทรงครองในเยรูซาเล็มสามปี พระนามของพระชนนีคือมาอาคาห์ธิดาของอาบิชาโลม การครองราชย์ของเขากินเวลาสั้นๆ นั่นคือ สามปี เชื่อกันว่าอาบิชาโลม เป็นอีกชื่อของอับชาโลม ดู 2 พงศาวดาร 11:20-21

1 พงศ 15:3-5 ขณะที่บรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอลจะถูกเล่าตามลำดับในประวัติศาสตร์ ปกติแล้วจะมีคำบรรยายสั้นๆเกี่ยวกับการครองราชย์ของพวกเขา ตรงนี้มีหมายเหตุว่าอาบิย์ม (อาบิยาห์) ดำเนินตามการบาปทุกอย่างซึ่งราชบิดาของพระองค์ได้กระทำต่อพระพักตร์พระองค์ และพระทัยของพระองค์ก็ไม่บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ดังพระทัยของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ นี่เป็นภาพประกอบของคำกล่าวที่ว่า ลูกไม้หล่นไม่ไกลต้น ที่เห็นภาพชัดเจนมากยิ่งขึ้นคือ “พระทัยของพระองค์ (อาบิย์ม) ก็ไม่บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์” คำที่แปลว่า **บริสุทธิ์ (ชาเลม)** ตรงนี้จริงๆแล้วมีความหมายว่า ‘สมบูรณ์’ หรือ ‘ครบถ้วน’ กล่าวอีกนัยหนึ่ง หัวใจของอาบิย์มไม่ได้ถูกอุทิศแต่

องค์พระผู้เป็นเจ้า ความรู้สึกต่างๆของเขายู่ที่อื่น เขาจึงไม่เหมือนดาวิดที่แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของเขา ดู เพลงสดุดี 119:10

เนื้อหากล่าวต่อไปว่า 4 อย่างไม่รู้ดีเพื่อทรงเห็นแก่ดาวิดพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงประทานประทีปแก่พระองค์ในเยรูซาเล็ม คือทรงตั้งราชโอรสแทน และเพื่อทรงสถาปนาเยรูซาเล็ม 5 เพราะว่าดาวิดทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และได้ทรงหันไปจากสิ่งใด ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่พระองค์ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ นอกจากเรื่องอูรีอาห์คนฮิตไทต์ มีการออกความเห็นเกี่ยวกับพระสัญญาของพระเจ้าที่มีต่อดาวิดที่จะให้เขามีเชื้อสายบนบัลลังก์ของเขาเสมอไป ชีวิตของดาวิดจึงถูกสรุปว่าได้กระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า ยกเว้นสิ่งที่เขากระทำต่ออูรีอาห์ ความชอบธรรม (หรือการขาดความชอบธรรม) คือลักษณะเฉพาะตัวที่นิยามแบบง่ายๆซึ่งถูกใช้เพื่อบรรยายถึงกษัตริย์ส่วนใหญ่ของอิสราเอลและยูดาห์

1 พกษ 15:6-7 รัชกาลของอาบี๋ยมจึงถูกสรุป มีศึกระหว่างเรโหโบอัมกับเยโรโบอัมตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ ข้อพิพาทอันขมขื่นซึ่งมีต้นเหตุมาจากเรโหโบอัมดำเนินต่อเนื่องเรื่อยมาผ่านมาถึงบุตรชายของเขาในฐานะตัวแทนตลอดรัชสมัยของเขา 7 ราชกิจนอกนั้นของอาบี๋ยมและสรรพสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ และมีการศึกระหว่างอาบี๋ยมและเยโรโบอัม ดู 2 พงศาวดาร 13:22 นอกจากนี้การเป็นปฏิปักษ์กันระหว่างอาบี๋ยมและเยโรโบอัมถูกกล่าวซ้ำ ดู 2 พงศาวดาร 13:3, 17

1 พกษ 15:8 อีกครั้งที่การล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษถูกใช้แทนการเสียชีวิต และอาบี๋ยมก็ล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษและเขาทั้งหลายก็ฝังพระศพพระองค์ไว้ในนครดาวิด และอัสราหฺโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน เขาถูกสืบทอดตำแหน่งโดยอาสาบุตรของเขา แม้การออกเสียงเป็นภาษาอังกฤษปกติแล้วคือ *เอซา* การออกเสียงเป็นภาษาฮีบรูของคำนี้คือ *อาห์ซอว์*

1 พกษ 15:9-10   ตัวบ่งชี้ทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับรัชกาลของอาสาถูกหมายเหตุไว้ในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลเยโรโบอัมกษัตริย์ของอิสราเอล อาสาได้ขึ้นครองเหนือประเทศยูดาห์ 10 และพระองค์ทรงครองอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มสี่สิบเอ็ดปี พระอัยกีของพระองค์คือมาอาคาห์ธิดาของอาบีชาโลม ระยะเวลาการครองราชย์ของเขาคือว่ายาวนานที่สุดไม่ว่าจะในยูดาห์หรืออิสราเอล คือ สี่สิบเอ็ดปี วลีที่กล่าวว่ามารดาของเขาเป็นธิดาของอาบีชาโลมน่าจะหมายถึงการที่นางเป็นยายของเขา ผู้หญิงคนเดียวกันนี้แม้มิใช่มารดาของเขาก็อาจเป็นคนที่เลี้ยงดูเขาจนโต

1 พกษ 15:11   อุปนิสัยด้านศีลธรรมและฝ่ายวิญญาณของอาสาจึงถูกหมายเหตุไว้อย่างย่อๆ และอาสาทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ ดังดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำนั้น ทั้งหมดที่เขากระทำถูกสรุปอยู่ในคำพูดสั้นๆที่ว่า “อาสาทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์” นี่เป็นบทเรียนหนึ่งสำหรับเราจนทุกวันนี้ แม้มิได้ปราศจากบาป ลักษณะเฉพาะตัวของการครองราชย์ของเขาก็คล้ายกันกับของดาวิดผู้เป็นทวดของเขา

1 พกษ 15:12-13   ความกล้าหาญและความหนักแน่นฝ่ายศีลธรรมของอาสาถูกหมายเหตุไว้ พระองค์ทรงกวาดล้างกะเทยเสียจากแผ่นดิน และรื้อถอนรูปเคารพทั้งสิ้น ซึ่งบรรพบุรุษได้กระทำไว้นั้นเสีย 13 และพระองค์ทรงถอดมาอาคาห์พระอัยกีเสียจากตำแหน่งพระราชชนนี เพราะพระนางมีรูปเคารพหน้าเกลียดน่าชังสร้างไว้ในเสารูปเคารพ และอาสาทรงพันรูปเคารพของพระนางลง และทรงเผาเสียที่ลำธารจิดโรน ในวิธีที่ไม่ถูกระบุเฉพาะ อาสาทำจัดพวกรักร่วมเพศในอาณาจักรของตนทิ้งเสีย เขาถึงขนาดมีความกล้าที่จะถอดขยายของพระองค์ในฐานะสมเด็จพระยายด้วย นางได้ตั้งรูปเคารพของพระต่างด้าวในเสารูปเคารพใกล้กรุงเยรูซาเล็ม อาสาจึงทำลายรูปเคารพพระต่างด้าวนั้นเสีย เขายังเผาไม้ข้างลำธารจิดโรนด้วย ลำธารนี้อยู่ในหุบเขาลึกระหว่างกรุงเยรูซาเล็มกับภูเขามะกอกเทศซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของกรุงนั้น

1 พกษ 15:14-15   ถึงกระนั้น แต่มิได้ทรงรื้อปูชนียสถานสูงเหล่านั้น ถึงอย่างนั้น พระทัยของอาสา ก็บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์ตลอดรัชสมัยของพระองค์ ไม่เหมือนอาบีซัมบิคา

ของเขา ใจของอาสาถูกอุทิศแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าจนหมด เขาแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างสิ้น
สุดใจเหมือนดาวิด คุณความเห็นสำหรับ 15:3 อย่างไรก็ตามเขาก็ล้มเหลวจริงๆที่ไม่กำจัดทิ้งปุชเนีย
สถานสูงเหล่านั้นที่กระจายอยู่ทั่วอาณาจักรของตน อย่างไรก็ตาม 15 พระองค์ทรงนำเงิน ทองคำ
และเครื่องใช้ต่างๆ อันเป็นสัญญาถวายของราชบิดาของพระองค์ และของสัญญาถวายของ
พระองค์เองมายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เห็นได้ชัดว่าอาบิฮัมได้อุทิศของริบต่างๆที่ได้มา
จากการมีชัยชนะเหนือเยโรโบอัมแก่พระวิหาร แต่ก็ไม่เคยได้ถวายจริงๆสักที ดู 2 พงสาวดาร
13:19 อาสาทำให้แน่ใจว่าของริบนั้นถูกนำไปยังพระวิหารจริงๆ ตัวเขาเองมีชัยชนะในสงคราม
กับคนเอธิโอเปีย (ดู 2 พงสาวดาร 14:13-14) อาสาจึงถวายทองคำและเงินที่ได้มาจากสงคราม
ครั้งนั้นแก่พระวิหารด้วย

1 พกษ 15:16-17 อย่างไรก็ตาม ยังมีสงครามกับอาณาจักรฝ่ายเหนืออยู่เหมือนเดิม
ตลอดรัชกาลของอาสา มีการตีระหว่างอาสาและบาอาชาษัตริย์แห่งอิสราเอล ตลอดสมัยของ
พระองค์ทั้งสอง 17 บาอาชาษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงยกไปต่อสู้กับยูดาห์ และได้สร้างเมืองรา
มาห์ เพื่อมิให้ผู้ใดเข้าไปเฝ้าหรือออกมาจากอาสาษัตริย์แห่งยูดาห์ สงครามที่ว่านี้อาจเป็น
‘สงครามเย็น’ แบบหนึ่งที่เกิดขึ้นเกือบตลอดชีวิตของอาสา 2 พงสาวดาร 14:1 กล่าวถึงความสงบ
สุขในรัชกาลของอาสาเป็นเวลาสิบปี อย่างไรก็ตาม สุดท้ายแล้ว บาอาชา (ในปีที่สามสิบหกแห่ง
รัชกาลของอาสา) สร้างปราการต่างๆตลอดแนวพรมแดนระหว่างยูดาห์กับอิสราเอลที่สถานที่ๆ
เรียกว่าเมืองราม่าซึ่งอยู่ห่างไปห้าไมล์ทางเหนือของกรุงเยรูซาเล็ม จุดประสงค์ของเขาคือ เพื่อ
ขัดขวางมิให้มีการติดต่อสื่อสารหรือการค้าขายระหว่างสองรัฐนั้น มันจึงเป็น ‘เครื่องกีดขวาง’
ทางบกอย่างหนึ่งเพื่อต่อสู้ยูดาห์

1 พกษ 15:18-20 ดังนั้น แล้วอาสาทรงนำเงินและทองคำ ซึ่งเหลืออยู่ในทรัพย์สิน
แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สินของพระราชวัง มอบไว้ในมือของข้าราชการของ
พระองค์ และกษัตริย์อาสาทรงใช้เขาไปเฝ้าเบนฮาดัดโอรสของทับริมโมน ผู้เป็นโอรสของเฮซี
โอนกษัตริย์แห่งซีเรีย ผู้อยู่ในเมืองดามัสกัสว่า 19 "มีพันธมิตรระหว่างข้าพระองค์และพระองค์
ระหว่างพระชนกของข้าพระองค์และพระชนกของพระองค์ ดูเถิด ข้าพระองค์ได้ส่งบรรณาการ

เป็นเงินและทองคำมายังพระองค์ ขอพระองค์เสด็จไปเลิกพันธมิตรกับบาอาซากษัตริย์แห่ง
อิสราเอลเสีย เพื่อเขาจะได้ยกทัพกลับไปเสียจากข้าพระองค์"

แทนที่จะแสวงหาการช่วยให้พ้นของพระเจ้าจากความลำบากของตน อาสากลับหันไป
ขอความช่วยเหลือของมนุษย์อย่างโง่เขลา นั่นคือ เบนฮาดัคษัตริย์แห่งซีเรีย เขาจึงปล้นคลัง
ทรัพย์ของพระวิหารเพื่อจ้างเบนฮาดัคมาเป็นกองทัพทหารรับจ้าง อันที่จริง ด้วยเงินที่ส่งไปนั้น
เขาก็ชักชวนเบนฮาดัคให้หักพันธมิตรของเขากับบาอาซา ดังนั้น 20 แล้วเบนฮาดัคก็ทรงฟัง
กษัตริย์อาสาและส่งผู้บังคับบัญชาทหารของพระองค์ไปรบหัวเมืองอิสราเอล และได้โจมตีเมืองอิ
โยน ดาน อาเบลเบธมาอาคาห์ และหมดท้องถื่นกินเนโรท และหมดดินแดนนัฟทาลี เบนฮาดัคจึง
โจมตีเมืองต่างๆในอิสราเอลตอนเหนือซึ่งอยู่ใกล้กับซีเรีย

1 พกษ 15:21-22   ดังที่หวังไว้ และอยู่มาเมื่อบาอาซาทรงได้ยินแล้ว พระองค์ก็ทรง
หยุดสร้างเมืองรามัท และพระองค์ประทับที่เมืองทิรซาห์ เมืองทิรซาห์อยู่ทางเหนือขึ้นไปอีก
และบาอาซาย้ายพระที่นั่งของเขาไปที่นั่นเพื่อจับตาดูพวกซีเรียซึ่งได้หักหลังตนแล้ว 22 แล้ว
กษัตริย์อาสาทรงประกาศไปทั่วยูดาห์ไม่ว่าวันผู้ใดเลย เขาทั้งหลายก็มารื้อเอาหินของเมืองรามัท
และตัวไม้ของเมืองนั้นซึ่งบาอาซาทรงสร้างค้างอยู่ กษัตริย์อาสา ก็ทรงเอามาสร้างเมืองเกบาแห่ง
เบนยามินและเมืองมิสปาห์ อาสาจึงสั่งผู้ชายทุกคนที่ร่างกายกำยำในยูดาห์ให้ไปยังเมืองรามัท
และพวกเขา ก็ทำลายปราการเหล่านั้นที่บาอาซาได้สร้างไว้ที่นั่น พวกเขาจึงเอาไม้ของเมืองนั้นมา
ใช้สร้างเป็นเครื่องป้องกันเพื่อตั้งรับในเมืองเกบาและเมืองมิสปาห์ ซึ่งทั้งคู่เป็นเมืองในเบนยา
มินตามแนวพรมแดนที่อยู่ติดกับอิสราเอล

1 พกษ 15:23-24   ชีวิตและการครองราชย์ของอาสาจึงถูกสรุปรวบยอด พระราชกิจ
นอกนั้นของอาสา ทั้งยุทธพลทั้งสิ้นของพระองค์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และหัว
เมืองซึ่งพระองค์ทรงสร้าง มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ
แต่เมื่อทรงพระชราแล้วก็เกิดพระโรคขึ้นที่พระบาท รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการครองราชย์

ของเขาหาอ่านได้ใน 2 พงศาวดาร 14:1-16:14 โรคในเท้าของเขาอาจเป็นโรคเกาต์หรือมันอาจเป็นอาการแทรกซ้อนของโรคเบาหวานก็ได้

ดังนั้น 24 และอาสาทึทรงล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ที่ในนครดาวิดราชบิดาของพระองค์ และเยโฮชาฟัทราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน การเล่าเรื่องราวชีวิตของเยโฮชาฟัทจะไม่เริ่มต้นขึ้นจนถึง 1 พงศกษัตริย์ 22:41 บัดนี้จุดสนใจวกกลับมายังอิสราเอลฝ่ายเหนือ

1 พกษ 15:25-26 คราวนี้ผู้เขียนท่านนี้จะหันความสนใจมายังเหตุการณ์ต่างๆในอาณาจักรฝ่ายเหนือ ชาติบราชโอรสของเยโรโบอัมได้เริ่มครองเหนืออิสราเอลในปีที่สองแห่งรัชกาลอาสาทึษัตริย์แห่งยูดาห์ และพระองค์ทรงครองเหนืออิสราเอลสองปี แม้ย่อหน้าที่ผ่านๆมาได้ข้ามไปพูดถึงบาอาซา ผู้เขียนก็วกกลับไปยัง 14:20 อย่างไรก็ตาม รัชกาลของนาดับก็อยู่ได้ไม่นาน นอกจากนี้ 26 พระองค์ทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และทรงดำเนินในทางแห่งราชบิดาของพระองค์ และในบาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย รัชกาลของนาดับมีลักษณะเฉพาะตัวในความไม่ชอบธรรมตรงที่ว่าจุดเด่นหลักด้านศีลธรรมและฝ่ายวิญญาณของมันคือ ความชั่วในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขานำคนอิสราเอลเข้าไปในการกราบไหว้รูปเคารพพระต่างด้าวต่อไปเหมือนเยโรโบอัมบิดาของตน

1 พกษ 15:27-28 มีบันทึกเกี่ยวกับว่านาดับถูกโค่นล้มในการกบฏครั้งหนึ่ง บาอาซาบุตรชายอาหิยาห้วงศ่วนของอิสสาการ์ คิดกบฏต่อพระองค์ และบาอาซาทรงประหารพระองค์เสียที่กิบเบโรน ซึ่งเป็นแดนเมืองของฟิลิสเตีย เพราะนาดับและคนอิสราเอลทั้งสิ้นกำลังล้อมเมืองกิบเบโรนอยู่ 28 ดังนั้นบาอาซาจึงสำเร็จโทษพระองค์เสียในปีที่สามแห่งรัชกาลอาสาทึษัตริย์แห่งยูดาห์และขึ้นครองแทน กิบเบโรนเป็นเมืองหนึ่งซึ่งอยู่ทางเหนือในแดน เห็นได้ชัดว่า แผนสมคบคิดของบาอาซาที่จะกำจัดนาดับได้มาถึงหูของเขา เขาจึงขึ้นเหนือไปเพื่อจัดการกับบาอาซา อย่างไรก็ตาม ในการศึกที่เกิดขึ้นตามมา บาอาซาก็ฆ่าเขาเสีย เขาจึงขึ้นเป็นกษัตริย์ในปีที่สามแห่งรัชกาลของอาสา

1 พกษ 15:29-30 ต่อมาพอพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ก็ทรงประหารราชวงศ์ของเยโรโบอัมเสียสิ้น ไม่มีผู้ใดของเยโรโบอัมรอดมาสักคนเดียวเลย พระองค์ทำลายเสียสิ้น ตามพระดำรัสแห่งพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสโดยอาหิยาห์ชาวซีโลห์ผู้รับใช้ของพระองค์ บาอาซาทำให้แน่ใจว่าไม่มีทายาทของเยโรโบอัมหลงเหลืออยู่ เขาทำลายทั้งครอบครัวของเยโรโบอัม ในการทำเช่นนั้น เขาก็ทำให้คำพยากรณ์ที่อาหิยาห์กล่าวไว้ใน 1 พงศ์กษัตริย์ 14:10, 14 สำเร็จ หินโมของพระเจ้าบดซ้ำๆ แต่พวกมันก็บดละเอียดเหลือเกิน พระเจ้าทรงพิพากษาการละทิ้งความจริงของเยโรโบอัมในบุตรของเขา ยิ่งกว่านั้น เนื้อหาก็กว่าชัดเจนมากกว่าการพิพากษานี้เป็นมาจากพระเจ้าเพราะความบาปนั้นของเยโรโบอัม

ความพินาศของวงศ์วานของเยโรโบอัม 30 เป็นเพราะบาปทั้งหลายซึ่งเยโรโบอัมได้ทรงกระทำ และซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย และเพราะพระองค์ทรงกระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลทรงพระพิโรธ การชั่วร้ายของเยโรโบอัมคือ การที่เขา นำการกราบไหว้รูปเคารพเข้ามาในอิสราเอล

1 พกษ 15:31 รัชกาลของนาดับถูกสรุปย่อตรงนี้ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของนาดับ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์แห่งอิสราเอลหรือ ดูหมายเหตุสำหรับ 1 พงศ์กษัตริย์ 14:19

1 พกษ 15:32-33 รัชกาลของบาอาซาจึงถูกสรุปรวบย่ออย่างย่อๆ มีศึกระหว่างอาสาและบาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอลตลอดสมัยของพระองค์ทั้งสอง 33 ในปีที่สามแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์แห่งยูดาห์ บาอาซาบุตรชายอาหิยาห์ได้ทรงเริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้นที่เมืองทิรซาห์ และได้ทรงครอบครองอยู่ยี่สิบสี่ปี สงครามนั้นบางครั้งก็เย็นและบางครั้งก็ร้อนระอุ แต่มีความเป็นปฏิปักษ์กันระหว่างอาณาจักรฝ่ายใต้และฝ่ายเหนืออย่างต่อเนื่อง บาอาซาจึงถูกหมายเหตุว่าครองราชย์เหนืออิสราเอลในฝ่ายเหนือเป็นเวลา ยี่สิบสี่ปี ดูความเห็นสำหรับ 2 พงศาวดาร 16:1 สำหรับคำอธิบายเกี่ยวกับความผิดพลาดที่คนคิดว่ามีในเรื่องลำดับเวลาที่ถูกหมายเหตุไว้ตรงนี้

1 พกษ 15:34 อุปนิสัยฝ่ายศีลธรรมและฝ่ายวิญญาณของรัชกาลของเขาจึงถูกแสดงลักษณะเฉพาะไว้ พระองค์ทรงกระทำไว้ในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และดำเนินในมรรคาของเยโรโบอัม และในบาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย เหมือนกับคนเหล่านั้นที่มาก่อนเขา บาอาซาทำความชั่วต่อพระพักตร์พระเจ้า เขาสืบสานการกราบไหว้รูปเคารพพระต่างตัวของเยโรโบอัมในอิสราเอลต่อไป

*****

ภาพรวมของ 1 พกษ กษัตริย์ 16: จุดสนใจของบทถัดไปนี้ยังอยู่ในอาณาจักรฝ่ายเหนือเหมือนเดิม มีการเล่าเกี่ยวกับบรรดากษัตริย์ของอิสราเอลที่ครองราชย์ต่อกันมาตั้งแต่บาอาซาจนถึงอาหับ ทุกคนล้วนละทิ้งความจริง

1 พกษ 16:1 บทนี้เริ่มต้นด้วยการที่พระเจ้าทรงคลใจผู้พยากรณ์หนุ่มคนหนึ่งนามว่าเฮชูให้ไปกล่าวคำพยากรณ์ที่ทิ่มแทงใจแก่บาอาซา กษัตริย์ของอาณาจักรฝ่ายเหนือ พระวจนะของพระเยโฮวาห์ได้มาถึงเยชูบุตรชายฮานานีกว่าโทษบาอาซาว่า

1 พกษ 16:2-4 "ในเมื่อเราได้เชิดชูเจ้าขึ้นมาจากฝูงคณี และกระทำให้เจ้าเป็นประมุขเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา และเจ้าได้ดำเนินตามมรรคาของเยโรโบอัม และได้กระทำให้อิสราเอลประชาชนของเราทำบาปด้วย กระทำให้เราโกรธด้วยบาปของเขาทั้งหลาย 3 ดูกูเถิด เราจะกวาดล้างผู้ที่อยู่ภายหลังบาอาซาและผู้ที่อยู่หลังราชวงศ์ของเขาเสียอย่างสิ้นเชิง และกระทำให้ราชวงศ์ของเจ้าเหมือนกับราชวงศ์ของเยโรโบอัมบุตรเนบัท 4 ผู้ใดในราชวงศ์บาอาซาที่ตายในเมืองสุหนัจะกิน และผู้ใดที่ตายในทุ่งนา นกในอากาศจะกิน"

พระเจ้าทรงเตือนความจำบาอาซาโดยผู้พยากรณ์ท่านนี้ว่าตำแหน่งของเขาในฐานะกษัตริย์แห่งอิสราเอลเป็นมาโดยการทรงจัดการของพระองค์ ถึงกระนั้นบาอาซาได้ดำเนินตามทางทั้งหลายของเยโรโบอัมในการนำคนอิสราเอลให้ทำบาปแบบเดียวกับเยโรโบอัม เขาจึงได้ช่วยยุพระเจ้าให้ทรงพระพิโรธ ดังนั้น พระเจ้าทรงแจ้งให้เขาทราบว่าพระองค์กำลังจะกำจัดเชื้อสายทุกคนของบาอาซาไปจากการสืบทอดตำแหน่งของเขาในฐานะกษัตริย์ พระองค์จะทรงทำลาย

วงศ์วานของเขาเหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงทำลายวงศ์วานของเยโรโบอัม นอกจากนี้ ราชวงศ์ของเขาจะตายเหมือนสุนัขโดยปราศจากการถูกฝังศพอย่างเหมาะสม

1 พกษ 16:5-7 รัชกาลของบาอาซาจึงถูกพรรณนาถึงอย่างรวบยอด ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของบาอาซา และบรรดาสิ่งทีพระองค์ได้กระทำ และยุทธพลังของพระองค์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ 6 และบาอาซาก็ล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังไว้ที่เมืองทิรซาห์ และเอลาห์ราชโอรสก็ขึ้นครองแทนพระองค์ มีการกล่าวถึงเหตุการณ์อื่นๆทางประวัติศาสตร์ที่ถูกบันทึกไว้ซึ่งเห็นได้ชัดว่าไม่ได้รับการคลไจ พอบาอาซาสิ้นชีวิต เอลาห์บุตรชายของเขาก็สืบราชบัลลังก์ต่อจากเขา การเสียชีวิตก่อนวัยอันควรของเขาถูกเชื่อมโยงกับการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อเขาเพราะความบาปของเขา

7 นอกจากนั้นพระวณะของพระเยโฮวาห์ได้มาถึงโดยผู้พยากรณ์เยฮูบุตรชายฮานานี กล่าวโทษบาอาซาและเชื้อวงศ์ของพระองค์ ทั้งเรื่องความชั่วทั้งสิ้นซึ่งพระองค์กระทำในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการช่วยผู้ให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธด้วยพระราชกิจจากพระหัตถ์ของพระองค์ ในการที่เหมือนกับราชวงศ์ของเยโรโบอัม และเพราะพระองค์ได้ทรงฆ่าเยโรโบอัมด้วย บาอาซาได้ฆ่าบุตรชายของเยโรโบอัม (นาดับ) แม้การตอบแทนของพระเจ้ามาช้า มันก็มาอย่างแน่นอน

1 พกษ 16:8 การครองราชย์ช่วงสั้นๆของเอลาห์จึงถูกหมายเหตุไว้ในปีที่สี่สิบหกแห่งรัชกาลอาสาษัตริย์ของยูดาห์ เอลาห์โอรสบาอาซาทรงเริ่มขึ้นครองเหนืออิสราเอลในเมืองทิรซาห์ และทรงครอบครองอยู่สองปี การเริ่มต้นการครองราชย์ของเขาถูกอ้างอิงเทียบกับปีที่สี่สิบหกของกษัตริย์อาสาที่อยู่ฝ่ายใต้ รัชกาลของเขาจริงๆแล้วก็กินเวลาไม่ถึงสองปีเพราะว่าในข้อ 10 เขาถูกหมายเหตุไว้ว่าสิ้นชีวิตในปีที่สี่สิบเจ็ดของอาสา

1 พกษ 16:9-10 แต่ศิมีร์ข้าราชการของพระองค์ ผู้บัญชาการกองรถรบของพระองค์ครั้งหนึ่ง ได้คิดกบฏต่อพระองค์เมื่อพระองค์ประทับที่เมืองทิรซาห์ พระองค์ทรงตั้งจอนเมาในเรือนของอาราชาผู้ครอบครองราชสำนักในทิรซาห์ 10 ศิมีร์ได้เข้ามาฟันพระองค์ล้มลง

และประหารพระองค์เสีย ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลอาณาจักรของยูดาห์แล้วก็ขึ้นครองแทนพระองค์ อุปนิสัยที่เสื่อมทรามของเอลาห์ปรากฏชัดเจน ขณะที่จิตใจมืดหม้ามายอยู่นั้น ผู้ได้บังคับบัญชาคนหนึ่งของเขานั้นคือ คิมริกซ์มาเขาเสียและยึดราชบัลลังก์นั้น คำพยากรณ์ที่ผู้พยากรณ์เยชูได้กล่าวไว้เริ่มถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว ความบาปย่อมนำให้เกิดความบาป รากฐานอันเสื่อมทรามของอาณาจักรฝ่ายเหนือกำลังเริ่มเกี่ยวสิ่งที่มีมันได้หว่านแล้ว

1 พกษ 16:11-14 คำพยากรณ์ของเยชูที่มีต่อบาอาชาบัดนี้กำลังถูกทำให้สำเร็จทั้งสิ้นแล้ว และอยู่มาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์ ทันทีที่พระองค์เสด็จประทับบนราชบัลลังก์พระองค์ทรงสังหารราชวงศ์ของบาอาชาเสียสิ้น พระองค์มิได้ทรงเหลือไว้สักคนหนึ่งที่ปัสสาวะรดกำแพงได้ ไม่ว่าจะป็นญาติหรือมิตรสหายของบาอาชา หลังจากสถาปนาตัวเองเป็นกษัตริย์องค์ใหม่แล้ว คิมริกซ์เริ่มสังหารราชวงศ์ของบาอาชาทั้งหมด ไม่มีผู้ชายสักคนถูกไว้ชีวิตในครอบครัวของบาอาชา นอกจากนี้ คิมริกซ์ฆ่าแม่แต่เพื่อนๆของบาอาชาด้วย ส่วนความเห็นเกี่ยวกับ “สักคนหนึ่งที่ปัสสาวะรดกำแพงได้” ดูหมายเหตุสำหรับ 1 พงศกษัตริย์ 14:10

เหตุผลสำหรับการสังหารหมู่ที่ถูกกล่าวไว้ชัดเจน **12** คิมริกซ์ทำลายราชวงศ์ของบาอาชาทั้งหมดดังนี้แหละ ตามพระวอนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยเยชูผู้พยากรณ์กล่าวโทษบาอาชา **13** เหตุด้วยบาปทั้งสิ้นของบาอาชา และบาปของเอลาห์ราชโอรสของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทั้งสองได้กระทำความบาป และซึ่งพระองค์ทั้งสองได้กระทำให้ชนอิสราเอลทำบาปด้วยกระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงกริ้วด้วยเรื่องความหยิ่งโสของพระองค์ทั้งสองนั้น หินโม้ของพระเจ้าบดอย่างซ่ำๆ แต่พวกมันบดอย่างละเอียดเหลือเกิน การพิพากษาของพระเจ้ามาในเวลาที่เหมาะสมแบบของพระองค์เสมอ ยิ่งกว่านั้น เมื่อพระเจ้าทรงสัญญาเรื่องการพิพากษา มันก็จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน ตรงนี้ความบาปของไม่เพียงบาอาชาเท่านั้นแต่ของเอลาห์ด้วยถูกพิพากษา รัชกาลของเอลาห์จึงถูกสรุปไว้ **14** ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเอลาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ

1 พกษ 16:15   อย่างไรก็ตาม รัชกาลของคิมรี้ก็คงอยู่ได้เพียงเจ็ดวัน ในปีที่ยี่สิบ

เจ็ดแห่งรัชกาลอาณาจักรยี่ประเทศยูดาห์ คิมรี้ทรงครอบครองเจ็ดวัน ณ เมืองทิรซาห์ ฝ่ายพวก
พลได้ตั้งค่ายรบเมืองกิบเบโอน ซึ่งเป็นของคนฟิลิสเตีย ทิรซาห์เป็นเมืองหนึ่งในอาณาจักรฝ่าย
เหนือซึ่งบางครั้งถูกใช้เป็นเมืองหลวงของมัน ขณะเดียวกันเมื่อคิมรี้ได้กระทำแผนสมคบคิดของ
ตนสำเร็จแล้ว คนที่เหลือของประชาชนก็นำสงครามต่อสู้กับคนฟิลิสเตียที่เมืองกิบเบโอน

1 พกษ 16:16-20   ข่าวนี้ลือไปถึงกำลังพลของอาณาจักรฝ่ายเหนือที่เมืองกิบเบโอน
และพวกพลซึ่งตั้งค่ายอยู่นั้นได้ยินเขากล่าวกันว่า "คิมรี้ได้กบฏและท่านได้ปลงพระชนม์กษัตริย์
เสียแล้ว" เพราะฉะนั้นอิสราเอลทั้งปวงก็สถาปนาอมรี ผู้บัญชาการกองทัพเป็นกษัตริย์เหนือ
อิสราเอลในวันนั้นที่ในค่ำ 17 อมรีจึงเสด็จขึ้นไปจากกิบเบโอน และอิสราเอลทั้งปวงก็ขึ้นไป
ด้วย เขาทั้งหลายเข้าล้อมเมืองทิรซาห์ เมื่อคนอิสราเอลส่วนใหญ่ทราบแล้วว่าคิมรี้ได้ทำอะไรลง
ไป พวกเขากลับแต่งตั้งข้าราชการอีกคนคือ อมรีให้เป็นกษัตริย์ปกครองเหนืออิสราเอล พวกเขา
จึงยাত্রาทัพกลับไปยังเมืองทิรซาห์และล้อมเมืองนั้นไว้

18 และต่อมาเมื่อคิมรี้ทรงเห็นว่าเมืองนั้นถูกยึดแล้วก็เสด็จเข้าไปในพระราชวังแห่งราช
สำนักและทรงเผาราชสำนักคลอก พระองค์เองสิ้นพระชนม์เสียในกองไฟนั้น 19 เหตุด้วยบาป
ทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้ คือทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ดำเนิน
อยู่ในมรรคาของเยโรโบอัม และด้วยเหตุบาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำ คือทรงกระทำให้อิสราเอล
ทำบาปด้วย เมื่อเห็นว่าตนถูกล้อมไว้โดยไม่มีหวังที่จะหนีออกไปได้ คิมรี้จึงฆ่าตัวตายโดยเผา
พระราชวังและถูกไฟคลอกตายในนั้น ผู้เขียนกล่าวว่าชัดเจนว่าจุดจบของเขาจริงๆแล้วเป็นการ
พิพากษาจากพระเจ้าเพราะความบาปในชีวิตของเขา แม้เขาได้ทำให้คำพยากรณ์สำเร็จต่อวงศ์
วานของบาอาซา เขาก็ทำเช่นนั้น โดยการสังหารอย่างโหดเหี้ยม วัฏจักรแห่งความเสื่อมทราม
ดำเนินต่อไป

การกระทำและการครองราชย์ช่วงสั้นๆของสิมรีจึงถูกหมายเหตุไว้ว่าเต็มไปด้วยการกบฏ 20 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของสิมรีและการกบฏซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์อิสราเอลหรือ

1 พกษ 16:21-22 แล้วชนชาติอิสราเอลก็แบ่งออกเป็นสองส่วน ครึ่งหนึ่งของประชาชนติดตามทิบนีบุตรชายกินัท เชิญท่านให้เป็นกษัตริย์ และอีกครึ่งหนึ่งติดตามอมรี 22 แต่ประชาชนผู้ติดตามอมรีได้รับชนะประชาชนผู้ติดตามทิบนีบุตรชายกินัท ทิบนีจึงสิ้นชีวิตและอมรีก็ขึ้นเป็นกษัตริย์

แม้อมรีถูกตั้งขึ้นเป็นกษัตริย์อย่างเร่งรีบ เขาก็ประสบกับการต่อต้านเช่นกัน ชายคนหนึ่งนามว่าทิบนิจิตคิดว่าตนสมควรเป็นกษัตริย์ จึงเกิดความแตกแยกขึ้นท่ามกลางประชาราชาตินั้น ประมาณครึ่งหนึ่งของประชากรสนับสนุนแต่ละฝ่ายขึ้นเป็นกษัตริย์ แม้มิได้ถูกหมายเหตุไว้เช่นนั้น มันก็บอกเป็นนัยว่าสงครามกลางเมืองช่วงสั้นๆได้ปะทุขึ้นและกองกำลังของอมรีได้ชัยชนะเห็นได้ชัดว่าทิบนิจิตฆ่าตายในการศึกนั้น อมรีจึงไม่เจอกับการต่อต้านแล้วและกลายเป็นกษัตริย์แห่งอาณาจักรฝ่ายเหนือทั้งหมด

1 พกษ 16:23-24 ในปีที่สามสิบเอ็ดแห่งรัชกาลอาสาษากษัตริย์แห่งยูดาห์ อมรีได้เริ่มต้นครอบครองอยู่เหนืออิสราเอล และทรงครอบครองอยู่สิบสองปี พระองค์ทรงครอบครองในเมืองทิรซาห์หกปี วลีที่กล่าวถึงการครองราชย์ของอมรีในฝ่ายเหนือว่าอยู่ในปีที่สามสิบเอ็ดของอาสาจริง ๆ แล้วก็หมายถึงตอนที่เขาถูกแต่งตั้งเป็นกษัตริย์ครั้งแรกที่เมืองกิบเบโชน การศึกช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อทางการเมืองกับทิบนิจินเวลาสี่ปี การครองราชย์ที่ปราศจากการต่อต้านของอมรีกินเวลาเพียงสิบสองปีเท่านั้น ในช่วงหกปีแรกของเขา เขาตั้งพระที่นั่งของตนที่เมืองทิรซาห์

อย่างไรก็ตาม 24 พระองค์ทรงซื้อภูเขาสะมาเรียจากเซเมอร์เงินสองตะลันต์ และพระองค์ทรงเสริมภูเขานั้นให้เป็นป้อม และทรงขนานนามเมืองที่พระองค์ทรงสร้างนั้นว่าสะมาเรีย ตามชื่อของเซเมอร์ผู้เป็นเจ้าของภูเขานั้น ด้วยเหตุผลที่ไม่ถูกเปิดเผย บางทีเพราะการลุกฮือทางการเมืองซึ่งเกี่ยวข้องกับเมืองทิรซาห์ อมรีจึงตัดสินใจย้ายเมืองหลวงของตน เขาซื้อภูเขาถูก

หนึ่งจากชายคนหนึ่งนามว่าเซเมอร์ซึ่งอยู่ห่างไปประมาณเก้าไมล์ทางทิศตะวันตกของเมืองทีร์ซาห์และสร้างเมืองใหม่ขึ้นที่นั่น ชื่อของมัน สะมาเรีย มาจากเซเมอร์เจ้าของเดิมของมัน

1 พกษ 16:25-28   อย่างไรก็ตาม อมรีปรากฏว่าเป็นกษัตริย์ที่แย่ที่สุดของอาณาจักรฝ่ายเหนือจนถึงขณะนั้นในความเห็นของพระเจ้า อมรีได้ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ และทรงกระทำเลวทรามกว่าบรรดากษัตริย์ที่อยู่มาก่อนพระองค์ ไม่มีกษัตริย์ของฝ่ายเหนือองค์ใดที่กระทำอย่างชั่วช้าเท่ากับอมรี 26 เพราะว่าพระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาทั้งสิ้นของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท และตามบาปซึ่งพระองค์กระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลพิโรธด้วยความหยิ่งโสของเขทั้งหลาย เขาทำเหมือนที่เยโรโบอัมได้กระทำ เพียงแต่เลวร้ายยิ่งกว่า เขาสืบสานประเพณีของการข่มขู่ของพระองค์ผู้เป็นเจ้าพระเจ้าให้ทรงพระพิโรธ

รัชกาลของเขจึงถูกสรุปรวบยอด 27 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอมรีซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลังซึ่งพระองค์ทรงสำแดง มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ 28 และอมรีก็ล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้ในสะมาเรีย และอาหับราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทนพระองค์ เช่นเดียวกับกษัตริย์องค์อื่นๆของอิสราเอล ลำดับเหตุการณ์เพิ่มเติมซึ่งหายไปได้ถูกบันทึกไว้ พออมรีสิ้นชีวิต อาหับบุตรชายของเขาก็สืบราชบัลลังก์ต่อจากเขา

1 พกษ 16:29   รัชกาลของอาหับจึงถูกสรุปไว้ในปีที่สามสิบแปดแห่งรัชกาลอาสาชัตริย์ของยูดาห์ อาหับราชโอรสของอมรีได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอล และอาหับราชโอรสของอมรีได้ครอบครองเหนืออิสราเอลในเมืองสะมาเรียสี่สิบสองปี อาหับจะต้องครองราชย์เหนืออิสราเอลในสะมาเรียเป็นเวลาอีกสี่สิบสองปี

1 พกษ 16:30-33   อย่างไรก็ตาม อาหับก็เลวฝ่ายวิญญาณยิ่งกว่าบิดาของเขาเสียอีก และอาหับโอรสของอมรีได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์มากยิ่งขึ้นกว่าบรรดากษัตริย์ที่อยู่ก่อนพระองค์ แม้อมรีได้ข่มขู่ของพระองค์ผู้เป็นเจ้าโดยการละทิ้งความจริงของตน อาหับ

ก็แขงหน้าเขาในเวลาไม่นาน กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ 31 และอยู่มาประหนึ่งว่าการที่พระองค์
ดำเนินในบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทนั้นเป็นสิ่งเล็กน้อย พระองค์ทรงรับเยเซเบล
พระราชธิดาของเอทบาอัลภักษัตริย์ของชาวไซดอนมาเป็นมเหสี และไปปรนนิบัติพระบาอัล และ
นมัสการพระนั้น อาหับแต่งงานกับหญิงชาวเลบานอนที่นับถือพระต่างค้ำวคนหนึ่งนามว่าเยเซ
เบล นางแนะนำให้อาหับรู้จักกับการนับถือพระบาอัลซึ่งเขาหันไปพึ่งอย่างรวดเร็ว

นอกจากนี้ อาหับ 32 ทรงสร้างแท่นบูชาพระบาอัลในพระนิเวศพระบาอัล ซึ่งพระองค์
ได้ทรงสร้างไว้ในเมืองสะมาเรีย 33 และอาหับทรงสร้างเสารูปเคารพ อาหับทรงกระทำการที่
กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงพระพิโรธ มากยิ่งกว่าบรรดาภักษัตริย์แห่ง
อิสราเอลซึ่งอยู่มาก่อนพระองค์ อาหับสร้างพระนิเวศหลังหนึ่งให้พระบาอัลในสะมาเรียและ
สร้างแท่นบูชาหนึ่งสำหรับการถวายสักการบูชาที่นั่น เขาจึงทำสิ่งต่างๆ เพื่อยั่วพระเจ้ามากยิ่งขึ้น
กว่าภักษัตริย์องค์อื่นๆ ที่ชั่วร้ายซึ่งมาก่อนเขา

1 พกษ 16:34 ขณะเดียวกัน ในรัชกาลของพระองค์อีเอลชาวเบธเอลได้สร้าง
เมืองเยรีโค ท่านได้วางรากเมืองนั้นโดยต้องเสียอาปีรัมบุตรหัวปีของท่าน และตั้งประตูเมืองโดย
ต้องเสียเสกบุตรสุดท้องของท่าน ตามพระวณะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยโยชูวา
บุตรชายนูน

เมืองเยรีโคเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรฝ่ายเหนือ ในสมัยรัชกาลของอาหับ ชายคนหนึ่ง
นามว่าอีเอลจากเบธเอลได้ลงไปยังซากปรักหักพังของเมืองเยรีโคและเริ่มสร้างเมืองนั้นขึ้นใหม่
เขาอาจไม่ทราบถึงคำสาปแช่งที่โยชูวากล่าวไว้ในโยชูวา 6:26 หรือเขาอาจรู้เกี่ยวกับมันแต่เพิก
เฉยมันเสีย (โยชูวาที่ทำลายเมืองเยรีโคเมื่อมากกว่าห้าร้อยปีก่อนหน้านั้นได้กล่าวคำสาปแช่งผู้ใด
ก็ตามที่พยายามสร้างเมืองนั้นขึ้นใหม่ โยชูวายังบอกล่วงหน้าอีกว่าผู้ใดก็ตามที่จะสร้างเมืองนั้น
ขึ้นใหม่จะ “วางรากลงก็ให้ผู้นั้นเสียบุตรหัวปี ผู้ใดตั้งประตูเมืองขึ้นก็ให้เสียบุตรสุดท้อง” นี่คือ
สิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ ทันทีที่เขาเริ่มต้นสร้างเมืองนั้นขึ้นใหม่ บุตรชายหัวปีของเขา (ลูกชายคนโต
สุด) เสียชีวิต อย่างไรก็ตาม อีเอลยังสร้างต่อไป ขณะเดียวกันบุตรคนอื่นๆ ที่เหลือของเขาก็ตาย

พร้อมกับบุตรสุดท้องของเขาซึ่งตายขณะที่เขาสร้างประตูเมืองเสร็จ เห็นได้ชัดว่าการสร้างเมืองเยรีโคขึ้นใหม่ของฮีเอลได้รับอนุมัติจากอาหับ เขาอาจทราบดีถึงคำสาปแช่งของโยชูวา แต่ส่งเสริมให้ฮีเอลเพิกเฉยพระวาระของพระเจ้าด้วย แม้ห้าร้อยปีได้ผ่านพ้นไปแล้ว พระสัญญาของพระเจ้ายังกลายเป็นจริงอยู่ดี

*****

ภาพรวมของ 1 พงศกษัตริย์ 17: จุดสนใจของหนังสือเล่มนี้คราวนี้หันไปยังการรับใช้ของเอลียาห์ บทนี้เริ่มต้นด้วยคำประกาศของเอลียาห์แก่อาหับว่าบัดนี้ฝนถูกยับยั้งไว้แล้วตามคำของเขา จากนั้นบทบรรยายก็ให้รายละเอียดเกี่ยวกับเอลียาห์ที่ลำธารเครีท การไปเยือนของเขาถึงเมืองศาราเฟท รวมถึงการที่เขาทำให้บุตรของหญิงม่ายคนหนึ่งที่เมืองศาราเฟทเป็นขึ้นจากตายด้วย

1 พกษ 17:1 อาณาจักรฝ่ายเหนือตกอยู่ในภาวะวิกฤติ พวกเขาได้หันหลังของตนให้กับพระเจ้าของตนแล้ว ประชาชาตินั้นกำลังจะหันไปนับถือพระต่างด้าวกันหมดแล้ว ดังนั้นพระเจ้าจึงตั้งผู้พยากรณ์ที่มีฤทธิ์เดชมากคนหนึ่งขึ้นมานามว่าเอลียาห์ มันจะเป็นในช่วงเวลาวิกฤติในอิสราเอลนี้เองที่พระเจ้าทรงกระทำการอัศจรรย์มากมายผ่านทางเอลียาห์และเอลีซาผู้สืบทอดตำแหน่งของเขา เราจึงถูกแนะนำให้รู้จักกับเอลียาห์

ฝ่ายเอลียาห์ชาวทิชบีผู้ซึ่งตั้งอาศัยอยู่ในกิเลอาด ได้ทูลอาหับว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลผู้ซึ่งข้าพระองค์ปฏิบัติทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด จะไม่มีน้ำค้างหรือฝนในปีเหล่านี้ นอกจากตามคำของข้าพระองค์" น่าสนใจที่ชื่อเอลียาห์มีความหมายตรงตัวว่า "พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า" บ้านเกิดของเขาคือกิเลอาดซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน เมืองเกิดของเขาอาจเป็นหมู่บ้านหนึ่งชื่อว่าทิชบีซึ่งหายสาบสูญไปแล้วในประวัติศาสตร์

เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงใช้เอลียาห์ไปหาอาหับพร้อมกับข้อความที่จริงจังว่าจะไม่มีน้ำค้างหรือฝนตกลงบนอิสราเอลในอีกหลายปีต่อมาเลยนอกจากตามคำของเขา คำเตือนนี้ถูกทำให้ขลังในพระนามของพระเยโฮวาห์ ดังที่จะปรากฏ พระเจ้าทรงยับยั้งฝนทั้งหมดในแผ่นดิน

นั่นเป็นเวลาสามปีครึ่ง ภัยแล้งที่กินเวลาหนึ่งฤดูกาลก็แย่พอแล้ว แต่ภัยแล้งที่ยาวนานขนาดนั้นก็จะเป็นหายนะเลย พระเจ้ากำลังอยู่ในขั้นตอนของการดึงความสนใจอาหับ

1 พกษ 17:2-4 ไม่มีบันทึกเกี่ยวกับปฏิกิริยาของอาหับ มันอาจเป็นปฏิกิริยาแบบเยาะเย้ยและรำคาญที่ผู้พยากรณ์จากไหนไม่รู้จะหาญกล้ามาต่อกรเขาผู้เป็นกษัตริย์ เห็นได้ชัดว่าอาหับไม่ได้จริงจังกับคำเตือนของเอลียาห์และเขาไม่ได้สั่งให้จับกุมเอลียาห์ด้วย เอลียาห์จึงจากไปเฉยๆหลังจากได้ยื่นคำขาดจากพระเจ้าของตนแล้ว

ดังนั้น แล้วพระวณะของพระเยโฮวาห์มายังท่านว่า 3 "จงออกไปจากที่นี่และหันไปทางตะวันตก และซ่อนตัวอยู่ที่ข้างลำธารเครีท ซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ 4 เจ้าจะดื่มน้ำจากลำธาร และเราได้บัญชาให้กาเลี้ยงเจ้าที่นั่น" พระเจ้าทรงบัญชาเอลียาห์ให้มุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตก เห็นได้ชัดว่าไปยังหุบเขาแม่น้ำจอร์แดน จากนั้นเขาต้องมุ่งหน้าลงใต้ไปยังลำธารเครีทซึ่งไหลเข้าไปในแม่น้ำจอร์แดนซึ่งอยู่ต่ำกว่าพื้นที่ของเมืองเยรีโคชนิดเดียว ที่ราบสูงซึ่งก่อรูปเป็นสันเขาด้านทิศตะวันตกของหุบเขาแม่น้ำจอร์แดนตรงนี้เป็นสถานที่ๆมีหินขรุขระและไม่เหมาะสำหรับอยู่อาศัยมากที่สุดแห่งหนึ่งบนพื้นพิภพ ที่นั่นเอลียาห์พบที่หลบภัย ยิ่งกว่านั้นพระเจ้าจะทรงใช้กาให้นำอาหารที่จำเป็นมาให้เขาซึ่งเขาก็ต้องการ กาชนิดนี้ (raven) เป็นนกที่คล้ายกา แม้มีขนาดใหญ่กว่ากาปกติ (crow) ก็ตาม

1 พกษ 17:5-7 ดังนั้น ท่านจึงไปและกระทำตามพระวณะของพระเยโฮวาห์ ท่านไปอาศัยอยู่ที่ข้างลำธารเครีท ซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ 6 และกาก็นำขนมปังและเนื้อมาให้ท่านในเวลาเช้า และนำขนมปังและเนื้อมาให้ในเวลาเย็น และท่านก็ดื่มน้ำจากลำธาร เอลียาห์จึงเชื่อฟังพระเจ้า ขณะเดียวกันพระเจ้าทรงใช้พวกกาให้นำทั้งขนมปังและเนื้อมาให้เอลียาห์วันละสองครั้งอย่างน่าอัศจรรย์ พวกกาโดยธรรมชาติแล้วเป็นสัตว์กินซากศพซึ่งเห็นแก่ตัวและคว้าอาหารใดก็ตามที่พวกมันหาได้เข้าปาก อย่างไรก็ตามพระเจ้าทรงใช้สัตว์เหล่านี้ไม่เพียงเพื่อหาอาหารที่ดีให้เอลียาห์เท่านั้น แต่ยังนำมาให้เขาและยอมปล่อยให้เขาได้อาหารนั้นด้วย

อย่างไรก็ตาม ภัยแล้งเริ่มท่าแดงผลแล้ว 7 และต่อมาภายหลังลำธารก็แห้ง เพราะไม่มีฝน
ในแผ่นดิน แม้พระเจ้าทรงเก็บน้ำในลำธารนั้นให้เอเลียห์ไว้ได้อย่างน่าอัศจรรย์ แต่พระองค์
ก็ทรงมีแผนการอื่นๆ ตลอดระยะเวลาแห่งการทดสอบ พระเจ้าทรงมีสิ่งต่างๆ ที่ยิ่งใหญ่กว่าเตรียม
ไว้สำหรับผู้รับใช้ของพระองค์

1 พกษ 17:8-9   ดังนั้น พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังท่านว่า 9 "ลุกขึ้นไปยัง
เมืองศาราเฟทเถิด ซึ่งขึ้นแก่เมืองไซดอน และอาศัยอยู่ที่นั่น ดูเถิด เราได้บัญชาหญิงม่ายคนหนึ่ง
ที่นั่นให้เลี้ยงเจ้า" พระเจ้าทรงสั่งเอเลียห์ให้ไปยังเมืองศาราเฟท เมืองนี้อยู่ในเลบานอนทางทิศ
เหนือและอยู่นอกอิสราเอล มันอยู่ใกล้เมืองไซดอนซึ่งอยู่ติดชายฝั่ง ที่นั่นพระเจ้าทรงสั่งเอเลียห์
ให้ไปและรับการเลี้ยงดูจากหญิงม่ายคนหนึ่ง พวกหญิงม่ายในสมัยโบราณอยู่ในสภาพที่ยากจน
เกือบเสมอ ไม่มีระบบประกันสังคมหรือสวัสดิการใดๆ ยิ่งประกันชีวิตหรือเงินบำนาญก็ไม่มี
เมื่อหญิงคนใดพบว่าตัวเองเป็นม่าย ปกติแล้วมันก็หมายถึงการเป็นคนจนชั่วชีวิต กระนั้น
พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าจะเลี้ยงดูผู้พยากรณ์ของพระองค์ผ่านทางแหล่งที่ไม่น่าจะเป็นไปได้เช่นนี้

1 พกษ 17:10-11   เอเลียห์จึงเดินทางขึ้นเหนือไปยังเลบานอนและเมืองศาราเฟท
ท่านจึงลุกขึ้นไปยังเมืองศาราเฟท และเมื่อมาถึงประตูเมือง ดูเถิด หญิงม่ายคนหนึ่งที่นั่งกำลังเก็บ
ฟืน ท่านจึงเรียกนางว่า "ขอน้ำเล็กน้อยใส่ภาชนะมาให้ฉัน เพื่อฉันจะได้ดื่ม" 11 และขณะเมื่อ
นางจะไปเอาน้ำมา ท่านก็เรียกนางแล้วบอกว่า "ขอนำอาหารใส่มือมาให้ฉันสักหน่อยหนึ่ง"

อาจเป็นไปได้ว่าพวกหญิงม่ายสวมเครื่องแต่งกายที่แตกต่างซึ่งระบุรูปพรรณพวกนางว่าเป็น
ม่าย ไม่ว่าจะกรณีใด พอไปถึงประตูเมืองนั้น หญิงคนหนึ่งซึ่งเอเลียห์เห็นชัดเจนว่าเป็นหญิงม่าย
กำลังเก็บฟืนซึ่งอาจเพื่อเอาไปก่อกองไฟ เขาจึงขอน้ำดื่มถ้วยหนึ่งจากหญิงผู้นี้ (พวกผู้หญิงของ
เมืองต่างๆ ในตะวันออกกลางเป็นคนตักน้ำและเข้าถึงบ่อน้ำต่างๆ ประจำท้องถิ่นได้ เอเลียห์
สันนิษฐานอย่างถูกต้องแล้วว่าหญิงผู้นี้จะได้รับอนุญาตให้ใช้บ่อน้ำนั้นได้ เขาจึงขอน้ำดื่มจาก
นาง) ขณะที่นางไป เขาก็ถามด้วยว่า "โอ้ จะว่าไปแล้ว ท่านช่วยเอาขนมปังสักเล็กน้อยมาให้ฉัน

ด้วยได้ใหม่” แม้อาจเป็นเรื่องที่ตรงสำหรับคนแปลกหน้า พระเจ้าก็ได้บอกเอลิยาห์แล้วว่าหญิง
ม่ายคนหนึ่งในเมืองศารפתจะเลี้ยงดูเขา เขาจึงทดสอบหญิงม่ายคนแรกที่เขาเจอ

1 พกษ 17:12-14 หญิงนั้นตอบกลับไปว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรง
พระชนม์ม้อยู่แน่ฉันใด ดิฉันไม่มีอะไรที่ปิ้งเสร็จ มีแต่แป้งสักกำมือหนึ่งในหม้อ และน้ำมันเล็ก
น้อยที่ในไห ดูเถิด ดิฉันกำลังเก็บฟืนสองท่อนเพื่อจะเข้าไปทำสำหรับตัวดิฉันและบุตรชายของ
ดิฉัน เพื่อเราจะได้อินแล้วก็จะตาย"

มีหลายความเห็นที่ควรออก (1) เห็นได้ชัดว่าหญิงผู้นี้ดูออกว่าเอลิยาห์เป็นคนอิสราเอล
อาจเป็นเพราะเครื่องแต่งกายที่แตกต่างของเขาหรือเพราะสำเนียงของเขา (2) นางเรียกองค์พระผู้
เป็นเจ้าว่าพระเจ้าของเธอ นางเป็นคนต่างชาติและทราบถึงพระเยโฮวาห์พระเจ้า แต่เห็นได้ชัดว่า
นางไม่ได้ปรนนิบัติพระองค์ (3) เห็นได้ชัดด้วยว่านางอยู่ในสภาพที่ยากจนข้นแค้นจริงๆ นาง
ไม่มีอาหารในบ้านของตนนอกจากแป้งจำนวนเล็กน้อยในภาชนะหนึ่งและน้ำมันมะกอกปริมาณ
เล็กน้อยซึ่งนางตั้งใจว่าจะใช้อบขนมปังก้อนหนึ่ง หลังจากนั้นนางก็คิดว่าบุตรชายของนางและ
ตัวนางเองจะตายเพราะขาดอาหาร พวกเขาไม่มีอาหารอื่นแล้ว พระเจ้าทรงใช้เอลิยาห์มาให้หญิง
ผู้นี้เลี้ยงดู ช่างเป็นบททดสอบที่ยากจริงๆ!

13 และเอลิยาห์บอกนางว่า "อย่ากลัวเลย จงไปทำตามที่เขาพูด แต่งทำขนมก้อนเล็กให้
ฉันก่อน แล้วเอามาให้ฉัน ภายหลังจึงทำสำหรับตัวเจ้าและบุตรชายของเจ้า **14** เพราะพระเยโฮ
วาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า 'แป้งในหม้อนั้นจะไม่หมดและน้ำมันในไหนั้นจะไม่ขาด
จนกว่าจะถึงวันที่พระเยโฮวาห์ทรงส่งฝนลงมายังพื้นดิน'" คราวนี้เอลิยาห์ทดสอบหญิงผู้นี้ด้วย
บททดสอบนั้น เขายอมรับว่านางเป็นคนยากจนข้นแค้นยิ่งนัก แต่เขาก็สั่งนางให้อบขนมปังให้
เขาก่อน จากนั้นนางก็สามารถจัดหาให้ตัวเองและบุตรชายของตนได้

นี่ไม่ใช่ความเห็นแก่ตัวในส่วนของเอลิยาห์ แต่เป็นบททดสอบหนึ่งและบทเรียนหนึ่ง
สำหรับหญิงม่ายผู้ยากจนคนนี้ นางกำลังจะเรียนรู้ด้วยตนเองว่าพระเจ้าทรงเลี้ยงดูคนเหล่านั้นที่
วางใจพระองค์ เอลิยาห์จึงแจ้งให้นางทราบถึงพระสัญญาของพระเจ้าที่ว่าภาชนะที่บรรจุแป้งเล็ก

น้อยและน้ำมันปริมาณเล็กน้อยของนางจะไม่ขาดจนกว่าจะถึงวันนั้นที่พระเจ้าทรงส่งฝนมาอีกครั้ง เห็นได้ชัดด้วยว่าภัยแล้งส่งผลเข้าไปในเลบานอนแล้ว ความบาปย่อมส่งผลกระทบต่อผู้อื่นเสมอ ความบาปของอิสราเอลนำภัยแล้งไปถึงเพื่อนบ้านของพวกเขาด้วย

1 พกษ 17:15-16 หญิงม่ายที่น่าสงสารผู้นี้จึงทำตามทีนางได้รับสั่ง นางก็ไปกระทำตามคำของเอลียาห์ แล้วนาง ตั้วทำนและครอบครัวของนางก็รับประทานอยู่หลายวัน 16 แป้งในหม้อก็ไม่หมด น้ำมันในไหก็ไม่ขาด ตามพระวอนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งตรัสทางเอลียาห์ เห็นได้ชัดว่าหญิงผู้นี้เชื่อคำตรัสของพระเจ้า นางไว้วางใจพระองค์ ดังนั้นพระเจ้าจึงไม่เพียงเลี้ยงดูนางเท่านั้นแต่เลี้ยงดูผู้พยากรณ์ท่านนี้ด้วยตลอดระยะเวลาที่เหลือของฤดูแล้งนั้น เเสบียงแป้งและน้ำมันของนางมิได้ขาดไป พระเจ้าทรงเลี้ยงดูผู้รับใช้ของพระองค์อย่างน่าอัศจรรย์

1 พกษ 17:17-18 ระหว่างนั้น อยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ บุตรชายของหญิงคนนั้นเป็นผู้เป็นเจ้าของบ้านก็ล้มป่วย อาการป่วยนั้นก็สาหัส จนไม่มีลมหายใจเหลืออยู่แล้ว หลังจากเวลาผ่านไประยะหนึ่ง บุตรชายของหญิงม่ายนั้นก็ล้มป่วยและเสียชีวิต

มารดาที่ใจสลายจึง **18** กล่าวแก่เอลียาห์ว่า "โอ คนของพระเจ้า เข้ามา ฉันมีเรื่องอะไรเกี่ยวข้องกับท่าน ท่านได้มาหาฉันเพื่อพินัยให้ทรงระลึกถึงความผิดของฉัน และกระทำให้บุตรชายของฉันตายหรือ" อย่างไรก็ตาม หญิงผู้นี้ซึ่งกำลังเป็นทุกข์โศกเศร้ากล่าวหาเอลียาห์ว่ามาหานางเพื่อคิดบัญชีความบาปบางอย่างของนางในอดีตซึ่งไม่เปิดเผย นางคิดว่า การเสียชีวิตของบุตรชายของนางเป็นการพิพากษาความบาปในอดีตของนาง

1 พกษ 17:19-21 เอลียาห์จึงพูดกับนางว่า "เอาบุตรชายของเจ้ามาให้ฉันเกิด" ท่านก็นำเขาไปจากอกของนางอุ้มขึ้นไปในห้องชั้นบนที่ท่านอาศัยอยู่ และวางเขาไว้บนที่นอนของท่านเอง เห็นได้ชัดว่าเอลียาห์รู้สึกขานหน้ากับสิ่งที่เกิดขึ้นกับหญิงม่ายผู้ยากจนคนนี้ เขาจึง **20** ร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ทรงนำเหตุร้ายมาจนกระทั่งหญิงม่ายนี้ที่ข้าพระองค์อาศัยอยู่ด้วยที่เดียวหรือ โดยที่ทรงประหารบุตรชาย

ของนางเสียว" เขาจึงทูลถามพระเจ้าว่าพระองค์กำลังนำความเดือดร้อนเช่นนี้มาให้บุตรชายของนางเพื่อตอบแทนสำหรับความดีที่นางได้กระทำแก่เขาหรือ

เอลียาห์จึง 21 เหยียดตัวลงทับเด็กนั้นสามครั้ง และร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า "โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอชีวิตของเด็กคนนี้นำเข้ามาในตัวเขาอีก" เห็นได้ชัดถึงคำอธิษฐานอันร้อนรนและเกิดผลมากของผู้ชอบธรรมคนหนึ่ง ความร้อนรนของคำอธิษฐานนี้ถูกเน้นย้ำในการที่เอลียาห์เหยียดตัวลงทับเด็กนั้นและอธิษฐาน เราอาจสันนิษฐานได้ว่าเขาอธิษฐานคำอธิษฐานที่เร่งด่วนนี้สามครั้งด้วย

1 พกษ 17:22-23 และพระเยโฮวาห์ทรงฟังเสียงของเอลียาห์ และชีวิตของเด็กนั้นมาเข้ามาในตัวเขาอีก และเขาก็ฟื้นขึ้น 23 และเอลียาห์ก็อุ้มเด็กนั้น นำลงมาจากห้องชั้นบนเข้าไปในเรือน และมอบเขาให้แก่มารดาของเด็ก และเอลียาห์บอกว่า "ดูซิ บุตรของเจ้ายังมีชีวิตอยู่" พระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานที่ร้อนรนและเกิดผลของบรรดาผู้ชอบธรรม เห็นได้ชัดถึงความเชื่อของเอลียาห์ ในยามวิกฤติ ที่ฟังเดียวของเขาก็คือ ขอให้พระเจ้าทรงแทรกแซงและกระทำกิจอย่างเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดช พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นจริงๆ เราไม่ควรคิดว่าเอลียาห์ซุบเด็กชายคนนั้นให้มีชีวิตขึ้นใหม่ พระเจ้าทรงเป็นผู้กระทำ อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงกระทำกิจเพราะความเชื่อและคำอธิษฐานที่ร้อนรนของเอลียาห์ เขาจึงส่งมอบเด็กชายคนนั้นให้แก่มารดาของเขา

1 พกษ 17:24 ดังนั้นหญิงนั้นพูดกับเอลียาห์ว่า "คราวนี้ดิฉันทราบแล้วว่า ท่านเป็นคนของพระเจ้า และพระวอนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในปากของท่านเป็นความจริง" นางได้เห็นกับตาถึงฤทธิ์เดชของพระเจ้าโดยมือของเอลียาห์ นางเชื่อสนิทใจแล้วเกี่ยวกับทั้งความจริงเรื่องพระเยโฮวาห์พระเจ้าและเอลียาห์เป็นคนของพระเจ้า บัดนี้นางไม่มีข้อสงสัยแล้วว่าสิ่งที่เอลียาห์พูดเป็นความจริงของพระเจ้า

*****

ภาพรวมของ 1 พกษ 18: การรับใช้ของเอลียาห์ถูกนำเสนอเพิ่มเติม จุดสนใจหลักคือ การเผชิญหน้ากันของเอลียาห์กับพวกผู้พยากรณ์ของพระบาอัลบนภูเขาการเมล

1 พกษ 18:1-2 ในบทก่อนหน้า (17:1) และตามคำสั่งของพระเจ้า เอลียาห์ได้ประกาศว่าฝนจะไม่ตกในอิสราเอล ดังนั้น อยู่ต่อมาหลายวัน พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึง เอลียาห์ในปีที่สามว่า "ไปซี และแสดงตัวของเจ้าต่ออาหับ และเราจะส่งฝนมาเหนือพื้นดิน" 2 เอลียาห์ก็ไปแสดงตัวต่ออาหับ การกัณดารอาหารนั้นสาหัสมากในสะมาเรีย ผ่านไปเกือบสามปี ตั้งแต่ภัยแล้งได้เริ่มต้นขึ้น พระเจ้าจึงทรงสั่งเอลียาห์ให้กลับไปและเผชิญหน้ากับอาหับ ไม่น่าประหลาดใจเลยว่ามีการกัณดารอาหารสาหัสมากในแผ่นดินนั้น

1 พกษ 18:3-4 ข้อมูลที่เป็นฉากหลังถูกให้ไว้เพิ่มเติม และอาหับรับสั่งเรียกโอบาดีห์ผู้เป็นอธิบดีกรมวัง (ฝ่ายโอบาดีห์นั้นเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ยิ่งนัก 4 และเมื่อเยเซเบลขจัดผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ออกไป โอบาดีห์ก็นำผู้พยากรณ์หนึ่งร้อยคนซ่อนไว้ในถ้ำแห่งละห้าสิบคน และเลี้ยงเขาทั้งหลายด้วยขนมปังและน้ำ)

น่าสนใจที่ที่เราถูกแนะนำให้รู้จักกับโอบาดีห์ ประเพณีของยิวเชื่อว่านี่เป็นคนเดียวกันกับผู้พยากรณ์คนหนึ่งที่เขียนหนังสือเล็กๆเล่มนั้นที่ใช้ชื่อเดียวกัน อย่างไรก็ตาม ไม่มีข้อพิสูจน์จากพระคัมภีร์สำหรับเรื่องนั้น ไม่ว่ากรณีใด โอบาดีห์ผู้นี้ก็ถูกหมายเหตุไว้ว่าเป็นคนที่เกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้ายิ่งนัก นี่เป็นปริศนาหนึ่งที่แปลก คนที่เกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้ายิ่งนักไปเกี่ยวข้องกับโดยตรงกับคนอย่างอาหับและนางเยเซเบลได้อย่างไร แม้เขาอาจมีใจที่เชื่อตรงต่อพระเยโฮวาห์ เห็นได้ชัดว่าชายผู้นี้ยอมยอมความเชื่อมั่นใดๆก็ตามในเรื่องการแยกออกจากการละทิ้งความจริงของอาหับ

อย่างไรก็ตาม ต้องขอชมเขาที่เขาได้ซ่อนผู้พยากรณ์หนึ่งร้อยคนของพระเยโฮวาห์ซึ่งยังอยู่ในอาณาจักรฝ่ายเหนือไว้ เพราะความพยายามของเขา พวกเขาจึงได้รับการเลี้ยงดูด้วยขนมปังและน้ำซึ่งถูกส่งให้พวกเขาด้วยมือของเขา มีหมายเหตุอีกว่านางเยเซเบลได้ฆ่าผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ที่ยังอยู่ในอาณาจักรฝ่ายเหนือให้มากที่สุดเท่าที่นางจะหาตัวได้ สภาพฝ่ายวิญญาณของสมัยนั้นจึงปรากฏชัดเจน

1 พกษ 18:5-6 เพราะความรุนแรงของการกัณดารอาหารนั้น อาหับรับสั่งโอบาดีห์ว่า "จงไปให้ทั่วพื้นแผ่นดินไปหาธารน้ำพุ และไปให้ทั่วทุกถ้ำธาร ชะรอยเราจะพบหญ้าและรักษาชีวิตม้าและล่อให้คงอยู่ได้ และไม่ต้องสูญเสียสัตว์ไปหมด" 6 ดังนั้นพวกเขา ก็แบ่งดินแดนกันเพื่อจะออกไปค้น อาหับเสด็จไปทางหนึ่ง ฝ่ายโอบาดีห์ไปอีกทางหนึ่ง คุณเหมือนว่าเพื่อที่จะช่วยชีวิตปศุสัตว์ของเขาเอง อาหับจึงใช้โอบาดีห์ไปค้นหา น้ำ โอบาดีห์ไปทางหนึ่ง อาหับก็ไปอีกทางหนึ่ง

1 พกษ 18:7-8 ดังนั้น เมื่อโอบาดีห์กำลังไปตามทาง ดูเถิด เอลิยาห์ได้พบเขา และโอบาดีห์ก็จำท่านได้จึงชบหน้าลงพูดว่า "เอลิยาห์ เจ้านายของข้าพเจ้า เป็นตัวท่านเองจริงหรือ" 8 และท่านก็ตอบเขาว่า "ตัวฉันเอง จงไปบอกเจ้านายของท่านว่า 'ดูเถิด เอลิยาห์อยู่ที่นี้'" ขณะที่โอบาดีห์ออกไปค้นหาอยู่นั้น เขาก็ได้มาเจอกับเอลิยาห์แบบหน้าต่อหน้า เราควรหมายเหตุไว้ว่าเขาจำเอลิยาห์ได้ทันทีและถึงขนาดเรียกเอลิยาห์ว่า 'เจ้านาย' เอลิยาห์จึงใช้เขาให้ไปบอกอาหับว่าตนกลับมาแล้ว

1 พกษ 18:9-14 โอบาดีห์หวาดกลัวยิ่งนักกับการต้องไปแจ้งให้อาหับทราบเกี่ยวกับเอลิยาห์ และเขากล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้กระทำผิดประการใด ท่านจึงจะมอบผู้รับใช้ของท่านไว้ในพระหัตถ์ของอาหับให้ประหารข้าพเจ้าเสีย เท่าที่โอบาดีห์รู้ พระเจ้าคงกำลังกระทำการพิพากษาต่อเขาที่ไปแจ้งข่าวนั้นแก่อาหับ เขากล่าวว่าอาหับจะฆ่าตนเสีย

โอบาดีห์ก็กล่าวต่อไปว่า 10 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ไม่มีประชาชาติหรือราชอาณาจักรใด ที่เจ้านายของข้าพเจ้ามิได้ส่งคนไปเสาะหาท่าน และเมื่อเขาทั้งหลายกราบทูลว่า 'เขาไม่อยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า' พระองค์ก็ให้ประชาชาติหรือราชอาณาจักรปฏิญาณว่าเขาทั้งหลายมิได้พบท่าน 11 และคราวนี้ท่านกล่าวว่า 'จงไปบอกเจ้านายของท่านว่า 'ดูเถิด เอลิยาห์อยู่ที่นี้'" เห็นได้ชัดว่ามีการออกหมายจับเอลิยาห์ตั้งนานแล้ว อันที่จริง โอบาดีห์ก็กล่าวหาอาหับได้เที่ยวหาเอลิยาห์ในบรรดาประเทศเพื่อนบ้านและขอให้พวกผู้นำของประเทศเหล่านั้นสาบานว่าเอลิยาห์ไม่ได้อยู่ที่นั่น เอลิยาห์ได้กลายเป็นอาชญากรที่ทางการต้องการตัวมากที่สุด อา

หับยอมทุ่มไม่อื่นเพื่อที่จะหาเขาให้เจอ และบัดนี้ โอบาดีห์ก็ครุ่นคิดเกี่ยวกับการไปเข้าเฝ้าและ
แจ้งอาหับว่าเอลียาห์อยู่ใต้จมูกของพวกเขาคนเดียว

โอบาดีห์กล่าวว่า 12 อยู่มาพอข้าพเจ้าไปจากท่านแล้ว พระวิญญูณของพระเยโฮวาห์จะ
มาพาท่านไป ณ ที่ใดข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ ฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าไปทูลอาหับ และพระองค์หาท่านไม่
พบ พระองค์ก็จะทรงประหารข้าพเจ้าเสีย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านยำเกรงพระเยโฮวาห์
ตั้งแต่หนุ่มๆมา ความกลัวของโอบาดีห์ก็คือว่า หลังจากไปแจ้งให้อาหับทราบแล้วว่าเอลียาห์อยู่
ที่ไหน เขาก็จะไม่อยู่ที่นั่นเมื่อพวกเขาพากันมาจับตัวเขา ผู้พยากรณ์ที่อ้อมขอมคนนี้จึงคิดว่าตน
จะถูกประหารชีวิต แต่เขาเตือนความจำเอลียาห์ว่าเขาได้ยำเกรงพระเยโฮวาห์มาตั้งแต่หนุ่มๆ

นอกจากนี้ โอบาดีห์เตือนให้เอลียาห์ระลึกว่า 13 ไม่มีผู้ใดเรียนเจ้านายของข้าพเจ้าดอก
หรือว่า ข้าพเจ้าได้กระทำให้สิ่งใดเมื่อเยเซเบลประหารผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์เสีย และข้าพเจ้า
ได้ซ่อนผู้พยากรณ์หนึ่งร้อยคนของพระเยโฮวาห์ไว้ตามถ้ำแห่งละห้าสิบคน และเลี้ยงเขาด้วย
ขนมปังและน้ำ โอบาดีห์พยายามเตือนให้เอลียาห์ระลึกถึงความดีที่ตนได้กระทำสำหรับผู้
พยากรณ์เหล่านั้นของพระเยโฮวาห์ (เห็นได้ชัดว่าเอลียาห์ก็ทราบเรื่องนี้อยู่แล้ว) ทำไมเอลียาห์จึง
จะส่งเขาให้ไปตายด้วยเถา 14 และคราวนี้ท่านบอกว่า 'จงไปบอกเจ้านายของท่านว่า "ดูเถิด เอลี
ยาห์อยู่ที่นี้"' แล้วพระองค์ก็จะทรงประหารข้าพเจ้าเสีย"

1 พกษ 18:15-16 และเอลียาห์กล่าวว่า "พระเยโฮวาห์จอมโยธาผู้ซึ่งข้าพเจ้าปฏิบัติ
อยู่ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะแสดงตัวของข้าพเจ้าแก่อาหับในวันนี้แน่" เอลียาห์
รับปากโอบาดีห์ว่าตนจะแสดงตัวต่ออาหับอย่างแน่นอน 16 โอบาดีห์จึงไปเฝ้าอาหับและทูล
พระองค์ อาหับก็เสด็จไปพบเอลียาห์ น่าสนใจที่ว่าอาหับผู้เป็นกษัตริย์ไปพบเอลียาห์และไม่ใช่
ในทางกลับกัน อาหับได้เรียนรู้แล้วที่จะไม่ทำเล่นๆกับเอลียาห์

1 พกษ 18:17-18 และอยู่มาเมื่ออาหับทอดพระเนตรเห็นเอลียาห์ อาหับก็ตรัสกับ
ท่านว่า "นี่ตัวเจ้าหรือ เจ้าผู้ทำความลำบากให้อิสราเอล" บางคนคิดว่าอาหับไม่แน่ใจว่าผู้ที่ตน

กำลังพบนั้นคือเอลียาห์จริงๆ เขาจึงถามคำถามนี้ขึ้นมา แต่ดูเหมือนว่าเขาจำเอลียาห์ได้และพูดกับเขาอย่างประชิดประชันและมีอคติเช่นนั้น เอลียาห์ไม่ได้เสียขวัญเลยแม้แต่น้อย

เอลียาห์ไม่ได้เสียจังหวะเลย **18** และท่านจึงทูลว่า "ข้าพระองค์มิได้กระทำความลำบากแก่อิสราเอล แต่พระองค์ได้กระทำ และราชวงศ์บิดาของพระองค์ เพราะว่าพวกพระองค์ได้ทอดทิ้งพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์ และติดตามพระบาอัล มีความกล้าหาญอันน่าทึ่งในตัวเอลียาห์ เขากำลังพูดกับกษัตริย์แห่งอิสราเอล เขาไม่กลัวที่จะชี้นำของตนไปที่อาหับและบอกเขาว่าเขาต่างหากที่เป็นคนนำภัยแล้งมาสู่อิสราเอล ปัญหาที่แท้จริงก็คือว่า อาหับได้ละทิ้งพระบัญญัติต่างๆของพระเจ้าและไปติดตามพระบาอัล (คำหลังนี้เป็นคำพหูพจน์และหมายถึงรูปเคารพแบบต่างๆของพระบาอัล ซึ่งแน่นอนว่ามีกระจายอยู่ทั่วแผ่นดินนั้น)

1 พกษ 18:19-20 เอลียาห์จึงออกคำสั่งแก่อาหับ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงสั่งให้บรรดาชนอิสราเอลมาพบข้าพระองค์ที่ภูเขาคารเมล ทั้งผู้พยากรณ์ของพระบาอัลสี่ร้อยห้าสิบคนนั้น และผู้พยากรณ์ของเสารูปเคารพสี่ร้อยคนนั้น ผู้ซึ่งรับประทานที่โต๊ะเสวยของพระนางเยเซเบล" เอลียาห์สั่งกษัตริย์ผู้นี้ให้รวบรวมผู้พยากรณ์ทั้งหมดของพระบาอัลในอิสราเอลให้มาหาตนที่ภูเขาคารเมล นั่นเป็นเรื่องน่าทึ่งในตัวมันเองแล้ว แม้เขาเป็นศัตรูหมายเลขหนึ่งของทางการคราวนี้เอลียาห์ก็กำลังสั่งอาหับว่าต้องทำอะไร ภูเขาคารเมลอยู่ใกล้กับชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนในอิสราเอลตอนกลางและตอนเหนือ มันเป็นภูเขาเดี่ยวที่มีป่าไม้พร้อมกับยอดเขาที่กว้างใหญ่พอสมควร เห็นได้ชัดว่ามีผู้พยากรณ์ของพระบาอัล 450 คนในแผ่นดินนั้นนอกเหนือจากผู้พยากรณ์ 400 คนของเสารูปเคารพต่างๆซึ่งได้รับการเลี้ยงดูโดยนางเยเซเบล มีผู้เสนอว่าฝ่ายหลังนี้เป็นปุโรหิตประจำบ้านสำหรับนาง ดังนั้น 20 อาหับจึงทรงส่งไปยังคนอิสราเอลทั้งปวง และชุมนุมผู้พยากรณ์ที่ภูเขาคารเมล ดังนั้น 'พระสงฆ์' 850 คนของพระบาอัลจึงถูกรวบรวมและใช้ไปยังภูเขาคารเมลเพื่อการประลองครั้งสำคัญกับเอลียาห์

1 พกษ 18:21 ด้วยความไพเราะแบบบทกวี เอลียาห์ทำทนายชนชาติอิสราเอล และเอลียาห์ก็เข้ามาใกล้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายจะขยับเขยื้อนอยู่ระหว่างสอง

ฝ่ายนี้ฉันสักเท่าใด ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าจงติดตามพระองค์ แต่ถ้าพระบาอัลเป็น ก็
จงตามท่านไปเถิด" และประชาชนไม่ตอบท่านสักคำเดียว เห็นได้ชัดว่าประชาชนอิสราเอล
จำนวนมากได้มารวมตัวกันบนยอดภูเขาการเมลเพื่อดูการประลองด้วย เอลียาห์จึงทำทนายพวกเขา
หากพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้า ก็จงติดตามพระองค์ แต่หากพระบาอัลเป็นพระเจ้านี้ให้ตาม
มันไปเสีย คนอิสราเอลจำนวนได้หันไปนมัสการพระบาอัลแล้ว พวกเขาถูกใจดำ พวกเขาจึงไม่
ตอบอะไรเลย

1 พกษ 18:22-24 เอลียาห์จึงวางกฎฟื้นฟูสำหรับการทำทนายที่จะมีขึ้นนี้ แล้วเอลียาห์
พูดกับประชาชนว่า "ตัวข้าพเจ้า คือข้าพเจ้าแต่ผู้เดียวเป็นผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ที่เหลืออยู่
แต่ผู้พยากรณ์พระบาอัลมีสี่ร้อยห้าสิบคน เท่าที่เอลียาห์ทราบ เขาเป็นผู้พยากรณ์คนสุดท้ายของ
พระเยโฮวาห์ เขามีได้ถือว่าโอบาดีห์เป็นผู้พยากรณ์ด้วยซ้ำ ฝ่ายตรงข้ามของเขาคือ ผู้พยากรณ์
450 คนของพระบาอัล

เขาจึงเสนอว่า **23** ขอให้เขามอบวัวผู้แก่เราสองตัว แล้วขอให้เขาทั้งหลายเลือกวัวเป็นของ
เขาตัวหนึ่งฟันเป็นท่อนๆ วางไว้บนกองหินแต่อย่าใส่ไฟ และข้าพเจ้าจะเตรียมวัวอีกตัวหนึ่ง
นั้นวางไว้บนหิน และไม่ใส่ไฟ แผนการของเอลียาห์ไม่มีอะไรซับซ้อน เอาวัวผู้สองตัวมา จง
ฆ่าและพวกมันและวางตัวหนึ่งบนแท่นบูชาหนึ่งแต่พระเยโฮวาห์และอีกตัวบนแท่นหนึ่งแต่
พระบาอัล อย่าใส่ไฟไว้ได้เครื่องสัตวบูชาทั้งสองนั้น ยิ่งกว่านั้น **24** และท่านทั้งหลายจงร้องออก
พระนามพระของท่าน และข้าพเจ้าจะร้องออกพระนามพระเยโฮวาห์ พระเจ้าองค์ที่ทรงตอบ
ด้วยไฟ พระองค์นั้นแหละทรงเป็นพระเจ้า" และประชาชนทั้งปวงก็ตอบว่า "อย่างที่พูดก็
ดีแล้ว" พระเจ้าแท้จริงจะทรงเปิดเผยพระองค์เองด้วยไฟจากสวรรค์ ชุมชนอิสราเอลที่มารวม
ตัวกันจึงตกลงว่านั่นเป็นการทดสอบที่ยุติธรรมดี (ไม่เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาพยากรณ์ของพระบา
อัลคิดอย่างไรเกี่ยวกับแผนการนั้น)

1 พกษ 18:25-29 การทดสอบนี้จึงเริ่มขึ้น แล้วเอลียาห์พูดกับผู้พยากรณ์ของพระบา
อัลว่า "จงเลือกวัวตัวหนึ่งสำหรับท่านและเตรียมเสียก่อน เพราะพวกท่านมากคนด้วยกัน

จงร้องออกพระนามพระของท่าน แต่อย่าใส่ไฟ" เอลิยาห์ยอมให้พวกผู้พยากรณ์ของพระบาอัล ลงมือก่อน เขาให้พวกเขามีสิทธิ์เลือกก่อนว่าจะเอาวัวผู้ตัวไหน คนเหล่านั้นมีกัน 450 คน "ดังนั้น เจริญพวกท่านก่อนและจงเรียกไฟลงมาจากสวรรค์"

26 เขาทั้งหลายก็เอาวัวผู้ที่เขานำมาให้และเขาทั้งหลายก็จัดเตรียมและร้องออกพระนามพระบาอัล ตั้งแต่เวลาเช้าจนเที่ยงกล่าวว่า "โอ ข้าแต่พระบาอัล ขอสดับพวกข้าพเจ้าเถิด" แต่ก็ไม่มีความเสียงและไม่มีความตอบ และเขาก็โยกเขยกอยู่รอบแท่นซึ่งเขาได้สร้างขึ้นนั้น ตลอดทั้งเช้าวันนั้น พวกผู้พยากรณ์ของพระบาอัลพยายามอย่างสิ้นหวังที่จะให้พระบาอัลตอบ พวกเขาถึงขนาดกระโดดโลดเต้นบนแท่นบูชาของตนเพื่อขอร้องพระบาอัล ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

27 ครั้นถึงเวลาเที่ยงเอลิยาห์ก็เย้ยเขาทั้งหลายว่า "ร้องให้ดังๆซิ เพราะท่านเป็นพระองค์หนึ่ง ท่านกำลังสนทนากับอยู่ หรือท่านกำลังแอบซ่อนตัวอยู่ หรือท่านไปเที่ยว หรือชะรอยท่านกำลังหลับอยู่และจะต้องปลุก" เอลิยาห์เมื่อแล้วกับการรอคอยและเริ่มเยาะเย้ยเหล่าปุโรหิตของเขา เขาเสนอแนะอย่างเสียดสีว่าบางทีพวกเขาต้องตะโกนให้ดังกว่าเดิมเพื่อที่พระบาอัลจะได้ยินพวกเขา เขาเยาะเย้ยต่ออีก บางทีพระบาอัลกำลังยุ่งเพราะคุยกับคนอื่นอยู่ บางท่านเสนอว่าวลีที่บอกว่าท่านแอบซ่อนตัวอยู่หมายถึงการเข้าห้องน้ำซึ่งคำที่เปลือยออกมานั้นก็อาจเสนอเช่นนั้น บางทีพระบาอัลที่แก่ชรา กำลังงีบอยู่ก็ได้

พวกผู้พยากรณ์ของพระบาอัลเริ่มจนตรอกแล้ว 28 เขาทั้งหลายก็ร้องเสียงดัง และเขือดเหมือนตัวเองตามธรรมเนียมของเขาด้วยมิดและหลาว จนโลหิตไหลพุ่งออกมาตามตัว ยังไม่มีอะไรเกิดขึ้นอยู่ดี 29 และต่อมาเมื่อผ่านเที่ยงวันไปแล้ว เขาก็ทำนายจนถึงเวลาถวายบูชาตอนเย็น แต่ไม่มีความเสียง ไม่มีความตอบ ไม่มีความฟัง พวกเขาพยายามอย่างเปล่าประโยชน์ต่อไปจนถึงกลางเวลาบ่าย

1 พกษ 18:30-35 ขณะเดียวกัน แล้วเอลิยาห์พูดกับประชาชนทั้งปวงว่า "จงเข้ามาใกล้ข้าพเจ้า" และประชาชนทั้งปวงก็เข้ามาใกล้ท่าน และท่านก็ข้อมแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ที่ถูกทำลายลงนั้น เขาเรียกชุมนุมชนอิสราเอลให้ไปยังที่ๆแท่นบูชาของเขาอยู่และไม่ต้องไปสนใจ

ปาหีของพวกผู้พยากรณ์ของพระบาอัล คนเหล่านั้นก็กระทำตามนั้น เขาจึงซ่อมแท่นบูชาเก่าขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่อยู่ในสภาพที่ขาดการซ่อมแซมมานาน (แท่นที่วอนี้เห็นได้ชัดว่าอยู่มาตั้งแต่สมัยตอนที่คนอิสราเอลถวายเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์บนปุชนียสถานสูงหลายแห่งก่อนที่พลับพลานั้นได้ถูกตั้งขึ้นในสถานที่แห่งเดียว)

31 เอลิยาห์นำศิลาสิบสองก้อนมาตามจำนวนตระกูลของบุตรชายของยาโคบ ผู้ซึ่งพระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงว่า "อิสราเอลจะเป็นชื่อของเจ้า" 32 และท่านได้สร้างแท่นบูชาด้วยศิลานั้นในพระนามของพระเยโฮวาห์ และท่านได้ขุดร่องรอบแท่นใหญ่พอจุเมล็ดพืชได้สองถึงนอกเหนือจากการสร้างแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ขึ้นใหม่แล้ว เขายังขุดร่องรอบๆแท่นนั้นจนสามารถจุเมล็ดพืชสองถึงในร่องนั้นได้ด้วย มันเยอะขนาดไหนก็ไม่เป็นที่ชัดเจน อย่างไรก็ตาม ประเด็นก็คือว่าร่องใหญ่ขนาดนั้นถูกขุดรอบๆแท่นบูชานั้น

33 และท่านก็วางฟืนไว้เป็นระเบียบ และฟืนวัวผู้นั้นเป็นท่อนๆ และวางไว้บนกองฟืน และท่านกล่าวว่า "จงเติมน้ำให้เต็มสี่ไห และเทลงบนเครื่องเผาบูชา และบนกองฟืน" 34 และท่านกล่าวว่า "จงกระทำครั้งที่สอง" และเขาก็กระทำครั้งที่สอง และท่านกล่าวว่า "จงกระทำครั้งที่สาม" และเขาก็กระทำครั้งที่สาม 35 และนำไหลรอบแท่นบูชา และท่านใส่ น้ำเต็มร่อง

หลังจากจัดเตรียมเครื่องสัตวบูชาของเขาบนแท่นของเขาแล้ว เอลิยาห์ก็สั่งให้คนเทน้ำลงบนเครื่องสัตวบูชา นั้น น้ำหนึ่งบาร์เรลในสมัยนั้นมากขนาดไหนไม่เป็นที่ทราบชัดเจน คำที่แปลว่า ไห (คัค) บ่อยครั้งหมายถึงภาชนะดินเผาขนาดใหญ่ที่ใช้ใส่น้ำในสมัยนั้น อย่างไรก็ตาม คำถามสำคัญก็คือว่าพวกเขาเอาน้ำเยอะเยอะขนาดนั้นมาจากไหนในช่วงฤดูแล้งที่รุนแรง ภูเขาการเมลอยู่ไม่ห่างจากทะเลเมดิเตอร์เรเนียนและเอลิยาห์อาจสั่งคนให้ไปเอาน้ำทะเลมาจากที่นั่น นั่นน่าจะใช่แหล่งน้ำที่ว่า ไม่ว่าจะกรณีใด แท่นบูชาของเขาก็ถูกทำให้เปียกชุ่มด้วยน้ำซึ่งไหลลงและเต็มร่องที่เขาคิดทำขึ้นมา

(เพราะรู้ว่าตนต้องทำอะไรล่วงหน้าแล้ว เอลียาห์อาจเตรียมการต่างๆก่อนการทดลอง ครั้งนี้ อาจเป็นไปได้ว่าเขาทำให้แน่ใจว่ามีผู้สองตัวเตรียมไว้พร้อมบนภูเขานั้นรวมถึงพินด้วย ที่สำคัญที่สุด เขาอาจกักตุนน้ำทะเลไว้ล่วงหน้าแล้วสำหรับโอกาสนี้)

1 พกษ 18:36-38 คราวนี้ถึงตาของเอลียาห์แล้ว พอถึงตอนนี้ก็เป็นเวลาบ่ายแก่ๆแล้ว และอยู่มาเมื่อถึงเวลาถวายบูชาตอนเย็น เอลียาห์ผู้พยากรณ์ก็เข้ามาใกล้ทูลว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอับราฮัม อิสอัคและอิสราเอล ขอให้ทราบเสียทั่วกันในวันนี้ว่า พระองค์คือพระเจ้าในอิสราเอล และข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และข้าพระองค์ได้กระทำบรรดาสิ่งเหล่านี้ตามพระคำรัสของพระองค์ ด้วยความโง่เขลาแบบบทกวี เอลียาห์ร้องทูลต่อพระเจ้าแห่งอับราฮัม อิสอัคและอิสราเอล นั่นคือ เหล่าอัครปีตาแห่งอิสราเอล เขาจึงวิงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าให้สำแดงอย่างชัดเจนว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งอิสราเอลและว่าเอลียาห์ได้กระทำตามที่พระองค์ตรัสสั่ง

เขาวิงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าต่อไปอีกว่า 37 ขอทรงฟังข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์ เพื่อชนชาตินี้จะทราบว่า พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้า และพระองค์ทรงหันจิตใจของเขาทั้งหลายกลับมาอีก" วลีหลังนี้น่าจะหมายถึงการที่พระเจ้าจะทรงหันใจของคนอิสราเอลกลับจากการนับถือรูปเคารพมาหาพระองค์อีกครั้ง

38 แล้วไฟของพระเยโฮวาห์ก็ตกลงมาและไหม้เครื่องเผาบูชา และพินและหิน และผงคลี และเลียน้ำซึ่งอยู่ในร่อง ไฟจากสวรรค์ตกลงมาพร้อมกับความรุนแรงถึงขนาดที่ว่าไม่เพียงเครื่องสัตวบูชาและพินถูกไหม้ไปเท่านั้น แต่กระทั่งก้อนหินต่างๆของแท่นบูชานั้นก็ถูกทำให้ระเหยเป็นไอไปพร้อมกับน้ำซึ่งถูกเทลงบนนั้นด้วย ไม่มีอะไรเหลือเลย พระเจ้าได้สำแดงฤทธิ์เดชของพระองค์ต่อหน้าต่อตาพวกเขาแล้ว

1 พกษ 18:39-40 ชุมชนอิสราเอลเข้าใจข้อความนั้นแล้ว และเมื่อประชาชนทั้งปวงได้เห็น เขาก็ขบหน้าลงและร้องว่า "พระเยโฮวาห์พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระเยโฮวาห์พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า" เมื่อได้เห็นฤทธิ์เดชอันทรงพลังของพระเจ้ากับตาของพวกเขาแล้ว

ชุมนุมชนนั้นจึงได้แต่ชบหน้าลงนมัสการพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ พวกเขาร้องออกมาสองครั้งว่า “พระเยโฮวาห์พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า” น่าสนใจที่ว่าพวกเขาเพิ่มคำนำหน้านามแบบเจาะจง เข้าไปกับคำว่าพระเจ้า (เอ โลฮิม) พระเยโฮวาห์ไม่ใช่แค่พระเจ้า ‘องค์หนึ่ง’ เท่านั้น พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ‘องค์นั้น’ นี้บอกเป็นนัยถึงการยืนยันว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายเป็นพระเยโฮวาห์เดียว” (พระราชบัญญัติ 6:4)

เอเลียห์จึง 40 บอกเขาว่า "จงจับผู้พยากรณ์ของพระบาอัล อย่าให้หนีไปได้สักคนเดียว" และเขาทั้งหลายก็ไปจับเขามา และเอเลียห์ก็นำเขาลงไปที่ลำธารคีโชนและฆ่าเขาเสียที่นั่น เอเลียห์จึงสั่งให้สังหารพวกผู้พยากรณ์ของพระบาอัลเสีย เขาจึงส่งพวกเขาลงไปยังหุบเขาที่อยู่เบื้องล่างซึ่งเป็นพื้นลำธารคีโชน พวกเขาจึงถูกฆ่าตายที่นั่น

1 พกษ 18:41   เอเลียห์ทูลอาหับว่า "ขอเชิญเสด็จขึ้นไปเสวยและดื่มเถิด เพราะมีเสียงฝนกระหึ่มมา" ด้วยการรู้ล่วงหน้าแบบเป็นคำพยากรณ์ เอเลียห์เตือนอาหับให้กลับขึ้นไปยังภูเขาและรับประทาน พวกเขาไม่ได้มีเวลาทำเช่นนั้นมาตลอดทั้งวัน นอกจากนี้เขายังบอกล่วงหน้าว่าพายุลูกหนึ่งกำลังจะมา พวกเขายังไม่น่าจะได้ยินเสียงฟ้าร้องหรือเสียงฝน แต่เอเลียห์บอกมันล่วงหน้าอย่างเป็นคำพยากรณ์

1 พกษ 18:42-44   ดังนั้น อาหับก็เสด็จขึ้นไปเสวยและดื่ม และเอเลียห์ก็ขึ้นไปที่ยอดภูเขาการเมล ท่านก็โน้มตัวลงถึงดิน ชบหน้าระหว่างเขา อาหับอาจกลับขึ้นไปยังภูเขาการเมลซึ่งเป็นที่ๆอาหารของกษัตริย์ถูกนำมาให้เขา อย่างไรก็ตามเอเลียห์ขึ้นไปยังยอดเขาและเริ่มอธิษฐานอย่างร้อนรน เขาได้ประกาศแล้วว่าฝนจะตกเหมือนที่พระเจ้าได้ตรัสบอกเขาใน 18:1 บัดนี้เขาวิงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าให้กระทำตามคำตรัสของพระองค์ นี้บอกเป็นนัยถึงความจริงจังของคำอธิษฐานของเขาในการที่เขาอธิษฐานชบหน้าระหว่างเขา เห็นได้ชัดว่าเขากำลังคุกเข่าพร้อมกับศีรษะอยู่กึ่งกลางระหว่างเขาของตน ดู ยากอบ 5:16-18

หลังจากการอธิษฐานที่มีผลและร้อนรนเช่นนั้น เอเลียห์ 43 ลังคนใช้ของท่านว่า "จงลุกขึ้นมองไปทางทะเล" เขาก็ลุกขึ้นมองและตอบว่า "ไม่มีอะไรเลย" และท่านบอกว่า "จงไปดูอีก

เจ็ดครั้ง" เอลียาห์ไม่เพียงอธิษฐานอย่างร้อนรนเท่านั้น แต่เขายังพากเพียรในการอธิษฐานของตนด้วย เมื่อคนใช้ของเขากลับมาจากยอดเขาที่มองออกไปเห็นทะเลเมดิเตอร์เรเนียนทางทิศตะวันตก เขาก็กลับมาและกล่าวว่าไม่มีอะไรเลย เราควรหมายเหตุไว้ว่าระบบสภาพอากาศที่นำฝนมายังอิสราเอลจนทุกวันนี้มาจากทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เอลียาห์รู้ว่าต้องมองที่ไหน เราควรหมายเหตุไว้ด้วยว่าคนใช้ของเขากลับมาและกล่าวอย่างได้ใจความว่าไม่มีอะไรเลย มันเป็นแบบนี้ต่อไปถึงเจ็ดครั้ง

44 และอยู่มาเมื่อถึงครั้งที่เจ็ดเขาบอกว่า "ดูเถิด มีเมฆก้อนหนึ่งเล็กเท่าฝ่ามือคนขึ้นมาจากทะเล" และท่านก็บอกว่า "จงไปทูลอาหับว่า `ขอทรงเตรียมราชรถและเสด็จลงไปเพื่อพระองค์จะไม่ติดฝน'" หลังจากถูกส่งไปบนยอดเขาเจ็ดครั้ง คนใช้ของเขาก็กลับมาพร้อมกับข่าวที่ว่ามีเมฆเล็กๆก้อนหนึ่งก่อตัวขึ้นทางทิศตะวันตก เอลียาห์จึงบอกอาหับให้ไปจากที่นั่นโดยเร็วก่อนที่ฝนจะขัดขวางเขามิให้ไปได้ ความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ปรากฏชัดเจนในการทำเช่นนี้

1 พกษ 18:45-46 และอยู่มาอีกครั้งหนึ่งท้องฟ้าก็มืดไปด้วยเมฆและลม และมีฝนหนัก อาหับก็ทรงรถเสด็จไปยังเมืองอิสเรเอล 46 และพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่บนเอลียาห์ และท่านก็คาดเอวของท่านไว้ และวิ่งขึ้นหน้าอาหับไปถึงทางเข้าเมืองอิสเรเอล ฝนที่เอลียาห์ได้พยากรณ์ไว้บัดนี้ตกลงมาอย่างหนัก ขณะเดียวกันอาหับก็ขี่รถลงภูเขาและขึ้นหุบเขาอิสเรเอลไปยังเมืองซึ่งเดียวกันนั้น ระยะทางบนบกคือประมาณยี่สิบห้าไมล์ เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงคาดเอวเอลียาห์ด้วยพลังกำลังเหนือธรรมชาติเพราะว่าเขาวิ่งนำหน้าอาหับไปตลอดทาง พอถึงตอนนี้มันคงเป็นเวลาดวงอาทิตย์ตกแล้ว โดยอาจเป็นในฤดูร้อนที่กลางวันยาวนานที่สุด วันนั้นเต็มไปด้วยเหตุการณ์มากมายจริงๆ ในวันเดียวเอลียาห์ได้ทำลายการสนับสนุนของประชาชนที่มีต่อการนับถือพระบาอัลและได้นำฝนกลับคืนมาสู่อิสราเอล

*****

ภาพรวมของ 1 พงศ์กษัตริย์ 19: ควันหลงของเหตุการณ์เหล่านั้นที่ภูเขาการเมลถูกหมายเหตุไว้พร้อมกับการที่นางเยเซเบลแสวงหาชีวิตของเอลียาห์ พระเจ้าทรงใช้เขาไปยังโฮเรบ

ซึ่งเป็นที่พระองค์ตรัสอย่างเหนือธรรมชาติกับผู้พยากรณ์ที่ท้อใจของพระองค์ บทนี้ปิดท้ายด้วยรายละเอียดต่างๆของการทรงเรียกของเอลีชา

1 พกษ 19:1-2 อาหับกลับมาบ้านในเย็นวันนั้นและบอกเยเซเบลตามการตั้งถิ่นซึ่งเอลีชาทำได้กระทำ และเรื่องที่ท่านได้มาผู้พยากรณ์ทั้งหมดเสียด้วยดาบ นางเยเซเบลคือผู้ที่ได้นำเอาการนับถือพระบาอัลเข้ามาในอิสราเอลมากกว่าใครๆ ดู 1 พงศกษัตริย์ 17:31 เมื่อได้ยินว่าเกิดอะไรขึ้นแล้ว **2** เยเซเบลก็รับสั่งให้ผู้สื่อสารไปหาเอลีชาว่า "ถ้าพรุ่งนี้เวลานี้ เรามิได้กระทำชีวิตของเจ้าให้เหมือนอย่างชีวิตของคนเหล่านั้นแล้ว ก็ให้พระทั้งหลายลงโทษเรา และให้หนักยิ่งกว่า" อาหับได้เห็นกับตาตัวเองว่าเกิดอะไรขึ้นบนภูเขาคารเมล แต่นางเยเซเบลไม่ยอมกลับใจใหม่ นางจึงส่งคนไปบอกเอลีชาว่านางจะทำให้เขาเป็นเหมือนพวกผู้พยากรณ์ของพระบาอัลให้ได้ก่อนเวลานั้นในวันถัดไป กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ นางสั่งประหารชีวิตเขา

1 พกษ 19:3-4 พอได้ทราบที่นางเยเซเบลตั้งใจจะมาหาเขา เมื่อท่านทราบแล้วก็ลุกขึ้นหนีไปเอาชีวิตรอด และมาถึงเบเออร์เซบาเขตประเทศยูดาห์ และละคนใช้ของท่านไว้ที่นั่น เห็นได้ชัดว่าคืนนั้นเองเอลีชาหนีไปโดยมุ่งหน้าลงใต้ไปยังเมืองเบเออร์เซบา อันหลังนี้อยู่ตรงปลายด้านใต้สุดของยูดาห์ เขาละคนใช้ของตนไว้ที่นั่นและเดินทางต่อไป

4 แต่ตัวท่านเองก็เดินเข้าถิ่นทุรกันดารไปเป็นระยะทางวันหนึ่งมานั่งอยู่ที่ใต้ต้นไม้จำพวกสนจุนิเปอร์ และท่านทูลขอให้ตัวท่านตายเสียที ว่า "พอแล้วพระองค์เจ้าข้า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บัดนี้ขอเอาชีวิตของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะข้าพระองค์ก็ไม่ดีไปกว่าบรรพบุรุษของข้าพระองค์" ในการเดินทางเข้าไปในเนเกฟ เขาพบต้นสนจุนิเปอร์ต้นหนึ่ง เขาอาจไม่เพียงเหยียดลำฟ้ายร่างกายเท่านั้น แต่ฟ้ายอารมณ์ด้วย แม้เขาได้ทำการอัศจรรย์ต่างๆอันเปี่ยมด้วยฤทธิ์โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าเมื่อไม่กี่วันก่อนหน้า บัดนี้เขาก็ท้อใจเสียแล้ว เท่าที่เขารู้ พระเจ้าจะเอาเขาขึ้นไปยังสวรรค์เสียเดี๋ยวนี้เลยก็ได้

1 พกษ 19:5-7 และท่านก็นอนลงหลับอยู่ที่ใต้ต้นไม้จำพวกสนจุนิเปอร์ ดูเถิด มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาถูกต้องท่าน และพูดกับท่านว่า "ลุกขึ้นรับประทานซี" **6** และท่านก็มองดู

ดูเถิด ตรงที่ศีรษะของท่านมีขนมปังที่ปังบนก้อนหินร้อนและมีไหน้ำลูกหนึ่ง ท่านก็รับประทาน และดื่ม และนอนลงอีก ขณะที่เขานอนพัก พระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาซึ่งจัดเตรียมอาหารให้เขาอย่างน่าอัศจรรย์ เขาจึงตื่นขึ้นเพื่อรับประทานและดื่ม แต่จากนั้นเขาก็เอนกายลงเพื่อนอนต่อ อย่างไรก็ตาม 7 และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็มาอีกเป็นครั้งที่สอง ถูกต้องท่านแล้วว่า "ลุกขึ้นรับประทานซี เพราะว่าทางเดินนั้นกินกำลังของท่าน" พระเจ้าทรงทราบว่ามีอะไรอยู่ เอเลียห์ไม่ทราบ แต่พระเจ้าทรงเล็งดูเขาล่วงหน้า

1 พกษ 19:8-9 และท่านก็ลุกขึ้นรับประทานและดื่ม และเดินไปด้วยกำลังของอาหารนั้นสี่สิบวันสี่สิบคืนถึงโฮเรบภูเขาของพระเจ้า พระเจ้าทรงทำให้เอเลียห์สามารถที่จะเดินต่อไปได้สี่สิบวันเพราะอาหารสุภาพนั้นที่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ให้เขา เขาจึงเดินทางลงได้ไปยังโฮเรบซึ่งเป็นอีกชื่อหนึ่งของภูเขาซีนาย ที่นั่น 9 ท่านมาถึงถ้ำแห่งหนึ่งก็เข้าพักอยู่ และดูเถิด พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงท่าน และพระองค์ตรัสกับท่านว่า "เอเลียห์เอ๋ย เจ้าทำอะไรอยู่ที่นี่" ในถ้ำๆหนึ่งบนภูเขาซีนาย พระเจ้าตรัสแก่เอเลียห์และถามเขาว่าเขากำลังทำอะไรอยู่ ที่นั่น จากคำตอบของเขา เห็นได้ชัดว่าเขายังท้อใจอยู่

1 พกษ 19:10 ในความสมเพชตัวเอง เอเลียห์บ่นต่อพระเจ้าว่า "ข้าพระองค์ร้อนรนเพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ยิ่งนัก เพราะประชาชนอิสราเอลได้ทอดทิ้งพันธสัญญาของพระองค์ พังแท่นบูชาของพระองค์ลงเสีย และประหารผู้พยากรณ์ของพระองค์เสียด้วยดาบ และข้าพระองค์ ข้าพระองค์แต่ผู้เดียวเหลืออยู่ และเขาทั้งหลายแสวงชีวิตของข้าพระองค์เพื่อจะเอาไปเสีย" เอเลียห์เล่าข่อนว่าคนอิสราเอลได้หันหลังของตนให้พระเยโฮวาห์พระเจ้า เท่าที่เขาารู้ เขาเป็นคนเดียวที่เหลืออยู่ที่ยังปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ และนอกเหนือจากนั้น พวกเขาแสวงหาชีวิตของเขาเพื่อที่จะฆ่าเขาด้วย

1 พกษ 19:11-14 พระเจ้าจึงตรัสสั่งเอเลียห์ว่า "จงออกไปเถิด ไปยืนอยู่บนภูเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์" และดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงผ่านไป และลมใหญ่อันแรงกล้าได้พัดพังภูเขา และทำให้หินแตกเป็นก้อนๆต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แต่พระเยโฮวาห์มิได้สถิตในลมนั้น

ภายหลังลมก็แผ่นดินไหว แต่พระเยโฮวาห์หาทรงสถิตในแผ่นดินไวนั้นไม่ พระเจ้าทรงนำ เหตุการณ์ธรรมชาติต่างๆที่ทรงพลังให้เกิดต่อเนื่องกัน พระองค์ทรงส่งลมพายุแรงกล้ามาพัดใส่ กูซาซิมาย แต่พระองค์มิได้ทรงสถิตในลมนั้น จากนั้นพระองค์ทรงส่งแผ่นดินไวมารมา แต่การ สถิตขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็มีได้อยู่ในแผ่นดินไวนั้น

อย่างไรก็ตาม 12 ภายหลังแผ่นดินไหวก็เกิดไฟ แต่พระเยโฮวาห์หาทรงสถิตในไฟนั้นไม่ ภายหลังไฟก็มีเสียงเบาๆ หลังจากแผ่นดินไวนั้น พระเจ้าทรงส่งไฟหนึ่งมา บางทีอาจเป็นพายุ ไฟแลบที่รุนแรง แต่การสถิตของพระเจ้ายังมิได้อยู่ในไฟแลบนั้น อย่างไรก็ตาม หลังจากสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เอลียาห์ก็รับรู้ในตัวเขาถึง “เสียงเบาๆ” พระเจ้าไม่ต้องใช้แรงแห่งธรรมชาติเพื่อทำให้ การสถิตอยู่ของพระองค์ประจักษ์ มันอยู่ภายในและอาจเรียบง่ายเหมือนกับ “เสียงเบาๆ” บท เรียงสำหรับเอลียาห์ก็คือว่า การสถิตอยู่ของพระเจ้าอยู่ใกล้เสมอ

ดังนั้น 13 และเมื่อเอลียาห์ได้ยิน ท่านก็เอาผ้าคลุมหน้าไว้ ออกไปยืนอยู่ที่ปากถ้ำ และ ดูเถิด มีเสียงมาถึงท่านว่า "เอลียาห์เอ๋ย เจ้าทำอะไรอยู่ที่นี่" บางทีอาจเพราะความเคารพยำเกรง ต่อพระเจ้าผู้ที่บัดนี้เขารู้ว่าสถิตอยู่ด้วยหรืออาจเพราะความอับอายและความสับสนที่ตนสงสัย เอลียาห์จึงคลุมหน้าตัวเองในผ้าคลุมของตน (ส่วนหนึ่งของเสื้อของเขา) และยืนอยู่ที่ปากทางเข้า ถ้ำนั้น อีกครั้งที่เหมือนครั้งก่อนพระเจ้าตรัสถามเขาด้วยคำถามเดิมว่า “เอลียาห์เอ๋ย เจ้าทำอะไร อยู่ที่นี่”

เอลียาห์เล่าย้อนเรื่องราวของทุกข์ของตนอีกครั้ง 14 ท่านทูลว่า "ข้าพระองค์ร่อนรนเพื่อพระ เยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธายิ่งนัก เพราะว่าประชาชนอิสราเอลได้ทอดทิ้งพันธสัญญาของ พระองค์ พังแทนบูชาของพระองค์ลงเสีย และประหารผู้พยากรณ์ของพระองค์เสียด้วยดาบ และ ข้าพระองค์ ข้าพระองค์แต่ผู้เดียวเหลืออยู่ และเขาทั้งหลายแสวงชีวิตของข้าพระองค์เพื่อจะเอา ไปเสีย"

1 พกษ 19:15-17 พระเจ้าจึงประทานคำสั่งชุดใหม่แก่เอลียาห์ และพระเยโฮวาห์ ตรัสกับท่านว่า "ไปเถอะ จงกลับไปตามทางของเจ้าถึงถิ่นทุรกันดารดามัสกัส และเมื่อเจ้าไปถึง

แล้ว เจ้าองเจิมฮาซาเอลไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนือประเทศซีเรีย บัดนี้พระเจ้าทรงใช้เขาให้ไปทางทิศตะวันออกเข้าไปในประเทศอาระเบียจากนั้นก็ขึ้นเหนือต่อไปยังซีเรียและถิ่นทุรกันดารใกล้เมืองดามัสกัส ที่นั่นเขาจะพบชายคนหนึ่งชื่อว่าฮาซาเอล เอลียาห์จึงต้องเจิมตั้งเขาเป็นกษัตริย์แห่งซีเรีย เอลียาห์จึงถูกลงให้เป็นคนแต่งตั้งกษัตริย์ พอถึงคราวเหมาะสม ฮาซาเอลจะกลายเป็นกษัตริย์แห่งซีเรียจริงๆ ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 8:13

ยิ่งกว่านั้น 16 และเยชูบุตรนิมซีนั้น เจ้าองเจิมให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และเอลีซาบุตรชาฟัทชาวอาเบลเมโฮลาห์ เจ้าองเจิมตั้งไว้ให้เป็นผู้พยากรณ์แทนเจ้า จากนั้นเอลียาห์จะต้องเจิมตั้งชายคนหนึ่งนามว่าเยชูเป็นกษัตริย์องค์ต่อไปเหนืออาณาจักรฝ่ายเหนือแห่งอิสราเอล นอกจากนี้ เอลียาห์จะต้องเจิมตั้งผู้สืบทอดของเขาชื่อ เอลีซา บุตรชาฟัท อาจเป็นไปได้ว่าจริงๆ แล้วเยชูถูกเจิมตั้งโดยเอลีซาหากเขาไม่ถูกเจิมตั้งเป็นกษัตริย์สองหน ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 9:3

พระเจ้าประทานคำเตือนที่เป็นกลางร้ายเพิ่มอีก 17 และต่อมาผู้ที่รอดจากดาบของฮาซาเอลเยชูจะมาเสีย และผู้ที่รอดจากดาบของเยชู เอลีซาจะมาเสีย ความหมายโดยนัยก็คือว่า คนมากมายสุดท้ายแล้วจะถูกฆ่าตายโดยฮาซาเอลและโดยเยชูด้วย ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 10:32-33 และ 2 พงศ์กษัตริย์ 9:24, 33

1 พกษ 19:18 พระเจ้าตรัสเสริมด้วยถ้อยคำมากมายว่า แต่เรายังมีเหลือเจ็ดพันคนไว้ในอิสราเอล คือทุกเข่าซึ่งมิได้น้อมลงต่อพระบาอัล และทุกปากซึ่งมิได้จุ่มรูปนั้น" แม้เอลียาห์คิดว่าตนเป็นคนสุดท้ายที่ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบอกเขาว่ามีคนเจ็ดพันคนในอิสราเอลที่มีได้ก้มกราบลงต่อพระบาอัล ดูเหมือนว่าส่วนหนึ่งของการนมัสการพระบาอัลคือการจุ่มรูปเคารพของพระนั้นจริงๆ พระเจ้าตรัสว่าเจ็ดพันคนในอิสราเอลได้ปฏิเสธที่จะทำเช่นนั้น สุดท้ายแล้วเอลียาห์ก็มีได้อยู่คนเดียว

1 พกษ 19:19-21 ดังนั้นเอลียาห์ก็ออกไปจากที่นั่นพบเอลีซาบุตรชาฟัท ผู้กำลังไถนาอยู่ด้วยวัวสิบสองคู่เดินอยู่ข้างหน้าและทำนอยู่กับวัวคู่ที่สิบสอง เอลียาห์ก็ผ่านไปทิ้งเสื้อคลุมลงบนท่าน ขณะที่เอลียาห์เดินทางไป เขาก็มาพบกับเอลีซาบุตรชาฟัทผู้มีคันไถสิบสองอัน

ซึ่งถูกลากโดยวัวสิบสองคู่ เมื่อเอเลียห์มาถึงอันที่เอเลียห์กำลังใช้อยู่ เขาก็ทิ้งเสื้อคลุมของตนลงบนเอเลียห์

20 ท่านก็ละวัวเหล่านั้นวิ่งตามเอเลียห์ไปและกล่าวว่า "ขอให้ข้าพเจ้าไปจูบลาบิคารดาของข้าพเจ้าก่อน และข้าพเจ้าจะติดตามท่านไป" เอเลียห์จึงกล่าวกับเอเลียว่า "กลับไปเถิด เพราะฉันได้ทำอะไรแก่ท่าน" เอเลียห์เข้าใจความหมายของสิ่งที่เอเลียห์ได้กระทำ เขาไม่เพียงเรียกเอเลียห์ให้ 'เข้าสู่การรับใช้' เท่านั้นแต่ยังบอกเขาให้เป็นผู้สืบทอดตนด้วย ดังนั้น เอเลียห์จึงขอลาไปเพื่ออำลาบิคารดาของตน เอเลียห์จึงกล่าวว่า หากเป็นเช่นนั้น ก็กลับไปเถิดต่อเถิด เขาจึงเท่ากับถามว่า ท่านไม่ตระหนักหรือว่าข้าพเจ้าได้ทำอะไรแก่ท่าน พระเจ้าได้ทรงเรียกท่านให้เป็นผู้สืบทอดข้าพเจ้าแล้ว

ดังนั้น เอเลียห์ 21 ก็กลับจากติดตามเอเลียห์จับวัวคู่นั้นฆ่าเสียเอาเครื่องแอกต้มเนื้อวัว และให้แก่ประชาชนและเขาก็รับประทาน แล้วเอเลียห์ก็ลุกขึ้นตามเอเลียห์ไปและปรนนิบัติท่าน คุณเหมือนว่าเอเลียห์ได้ไปอำลาบิคารดาของตนจริงๆและจากนั้นก็กลับมาหาเอเลียห์ จากนั้นเขาก็ชำระและวัวคู่นั้น เอาเนื้อของมันปรุงอาหารและอาจให้เนื้อนั้นแก่พวกคนใช้และครอบครัวของเขาที่มาให้เกียรติการจากไปของเขา จากนั้นเขาก็เดินทางจากไปพร้อมกับเอเลียห์โดยกลายเป็นผู้รับใช้ของเขา เขาจึงกลายเป็นนักเรียนคนหนึ่งของผู้พยากรณ์ที่ยิ่งใหญ่ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงใช้อย่างมีพลังเหลือเกิน

*****

ภาพรวมของ 1 พงศกษัตริย์ 20: ในบทนี้มีบันทึกเกี่ยวกับสงครามระหว่างอาหับและซีเรีย อาหับถูกเตือนโดยผู้พยากรณ์คนหนึ่งเกี่ยวกับเจตนาเพิ่มเติมของซีเรีย สุดท้าย มีบันทึกเกี่ยวกับความบาปของอาหับในการไว้ชีวิตเบนฮาดัด

1 พกษ 20:1-3   เบนฮาดัดกษัตริย์ซีเรียได้ประชุมกองทัพทั้งปวงของท่าน มีกษัตริย์สามสิบสององค์ขึ้นกับท่าน ทั้งม้าและรถรบ และท่านก็ขึ้นไปล้อมสะมาเรีย ผู้รับกับเมืองนั้น 2 และท่านได้ส่งผู้สื่อสารเข้าไปในเมืองหาอาหับกษัตริย์อิสราเอล กล่าวแก่พระองค์ว่า "เบน

ฮาดัดว่าดังนี้ว่า 3 `เงินและทองคำของท่านเป็นของเรา บรรดาภรรยาและเด็ก ๆ ที่ดีที่สุดของท่าน ก็เป็นของเราด้วย'"

เบนฮาดัดกษัตริย์แห่งซีเรียรวบรวมกษัตริย์ที่ด้อยกว่าตนได้สามสิบสององค์และ โจมตีสะมาเรียซึ่งเป็นเมืองหลวงของอิสราเอล เบนฮาดัดจึงเหินเบนอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล โดยเท่ากับกล่าวว่า จงยอมแพ้เสียเถิด ทุกสิ่งที่ท่านมีจะตกเป็นของเรา

1 พกษ 20:4 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงตอบไปว่า "โอ ข้าแต่กษัตริย์ เจ้า นายของข้าพเจ้า ดังที่ท่านว่ามานั้นแหละ ข้าพเจ้าเป็นของท่าน ทั้งที่ข้าพเจ้ามีอยู่นั้นด้วย" นั อัจฉริยะใจที่ว่าอาหับเต็มใจยอมแพ้ต่อเบนฮาดัด อาจเป็นไปได้ด้วยว่าอาหับตระหนักคิดว่าตนไม่อาจ ต่อกรกับปฏิบัติการที่ทรงพลังของตนได้

1 พกษ 20:5-6 บรรดาผู้สื่อสารได้กลับมาอีกกล่าวว่า "เบนฮาดัดกล่าวดังนี้ว่า `ข้าพเจ้าส่งข่าวมายังท่านว่า "จงส่งเงินและทองคำของท่าน ภรรยาและเด็กของท่านไปให้ ข้าพเจ้า" 6 แต่ข้าพเจ้าจะส่งข้าราชการของข้าพเจ้าไปหาท่านพรุ่งนี้ประมาณเวลานี้ เขาทั้งหลาย จะค้นวังของท่าน ทั้งบ้านเรือนข้าราชการของท่าน สิ่งใดที่เป็นที่ชอบตาของท่าน เขาจะหยิบเอา ไป" เบนฮาดัดจึงส่งพวกผู้สื่อสารกลับมาอีกและแจ้งอาหับให้ทราบว่าจะส่งคนของตนมาใน วันถัดมาและคนเหล่านั้นจะค้นเรือนของอาหับและกรุงนั้น จากนั้นพวกเขาจะเอาสิ่งใดก็ตามที่ ตนชอบใจไป

1 พกษ 20:7-8 ขณะเดียวกันกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เรียกประชุมพวกผู้ใหญ่ทั้ง ปวงของแผ่นดินตรัสว่า "ขอตรองดูเถิด ดูว่าชายผู้นี้หาชองก่อความลำบาก เพราะเขาให้คนมา รับเมียและลูกของฉันทัน ทั้งเงินและทองคำของฉันทัน และฉันทันก็ได้ปฏิเสธเขา" 8 บรรดาผู้ใหญ่และ ประชาชนทั้งสิ้นก็ทูลพระองค์ว่า "ขออย่าทรงฟังหรือทรงยินยอมพะยะค่ะ" เมื่อได้ปรึกษากับ พวกผู้นำของชนชาตินั้นแล้ว พวกเขา ก็ยุอาหับว่าอย่ายอมให้เบนฮาดัดมาปล้นเมืองนั้นเสีย

1 พกษ 20:9-10 พระองค์จึงรับสั่งแก่ผู้สื่อข่าวของเบนฮาดัดว่า "จงไปทูลกษัตริย์
เจ้านายของข้าพเจ้าว่า `บรรดาสิ่งที่ท่านเอาจากผู้รับใช้ของท่านในครั้งแรกนั้น ข้าพเจ้าจะกระทำ
ตาม แต่สิ่งนี้ข้าพเจ้าปฏิบัติตามไม่ได้'" และผู้สื่อข่าวก็จากไปและกลับมารายงาน อาหับจึงใช้คน
กลับไปส่งข่าวแก่เบนฮาดัดโดยยกเลิกการยอมแพ้ในตอนแรกของตน จริงๆแล้วเขาบอกเบนฮา
ดัดว่าพวกแม่ทัพของเขาไม่เห็นด้วยกับความคิดนั้น

10 เบนฮาดัดส่งข่าวกลับมาว่า "ถ้าพงคลีแห่งสะมาเรียจะพอก่อนคนที่ติดตามข้าพเจ้ามา
สักคนละหีบมือหนึ่ง ก็ขอให้พระทั้งหลายลงโทษข้าพเจ้าและให้หนักยิ่งกว่า" เบนฮาดัดจึงขู่อ
อาหับโดยบอกเขาว่าเมื่อตนจัดการกับพวกเขาเสร็จแล้ว จะไม่มีพงคลีเหลือพอในสะมาเรียสำหรับ
คนของคนที่หีบไปคนละกำมือหนึ่ง

1 พกษ 20:11-12 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงตอบไปว่า "ขอทูลท่านว่า `ขอท่าน
ผู้ที่สวมเกราะ อย่าอวดอ้างอย่างผู้ที่ถอดเกราะแล้วเลย'" อาหับจึงตอกกลับไปด้วยการกล่าวว่า
อย่าอวดเรื่องชัยชนะของท่านเลยจนกว่าหลังจากที่ท่านชนะแล้วและถอดเสื้อเกราะของท่านออก
เสีย หรืออย่างน้อยก็ของท่านก่อนไขของท่านพักเป็นตัว กล่าวอีกนัยหนึ่ง อาหับเหินเบนฮ
าดัดว่าเขาจะไม่ชนะการต่อสู้ที่จะมีขึ้นนี้

12 ต่อมาเมื่อเบนฮาดัดได้ยินข่าวนี้ขณะที่ตั้งมอยู่กับบรรดากษัตริย์ทั้งหลายที่ในทัพบาศัย
ท่านก็สั่งข้าราชการของท่านว่า "จงเข้าประจำที่" และเขาทั้งหลายก็เข้าประจำที่เพื่อต่อสู้กับเมือง
นั้น ขณะเดียวกัน เบนฮาดัดก็กำลังจัดงานเลี้ยงดื่มเหล้าอยู่ เมื่อเขาได้ข่าวเรื่องความอวดดีของอา
หับ เขาก็สั่งคนของเขาให้เตรียมทำศึก

1 พกษ 20:13-14 ดูเหมือนว่าแม้อาหับทำใจดีสู้เสียดต่อบนฮาดัด จริงๆแล้วเขาก็ไม่รู้
เลยว่าตนจะชนะศึกนี้ได้อย่างไร ดังนั้น ดูเถิด ผู้พยากรณ์คนหนึ่งเข้ามาใกล้อาหับกษัตริย์แห่ง
อิสราเอลทูลว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าเห็นกองทัพใหญ่นี้หรือ ดูเถิด เราจะมอบไว้ในมือ
ของเจ้าในวันนี้ เจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์" ผู้พยากรณ์ท่านนี้เป็นตัวแทนของพระเจ้ามา
แจ้งแก่อาหับว่าคนซีเรียจะถูกมอบไว้แก่พวกเขาในวันนั้นเอง

อาหับถามแบบไม่เชื่อว่า 14 "ทรงใช้ใครทำ" เขาทูลว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ด้วยมือของมหาดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัดทั้งหลาย" แล้วพระองค์ตรัสว่า "ใครจะเริ่มรบ" เขาทูลตอบว่า "พระองค์พะยะค่ะ" ต่อคำถามที่ว่า การศึกนี้จะมีชัย "โดยใคร" ผู้พยากรณ์ท่านนี้ก็แจ้งเขาว่าพวกมหาดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัดทั้งหลายจะลุกขึ้นต่อสู้เบนฮาดัด อาหับจึงอยากรู้ว่าใครจะนำการทำศึกครั้งนี้ และเขาก็ต้องตกใจที่ผู้พยากรณ์ท่านนั้นบอกเขาว่าเขานั่นเอง

1 พกษ 20:15-16 พระองค์จึงทรงจัดมหาดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัดเหล่านั้น ซึ่งมีสองร้อยสามสิบสองคนด้วยกัน และภายหลังทรงจัดพลทั้งหมดคือบรรดาคคนอิสราเอลรวมพลเจ็ดพันคน อาหับจึงรีบนำกำลังพลของตน เขามีมหาดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัด 232 คน และทหาร 7,000 คนที่พร้อมใช้งาน 16 เขาทั้งหลายยกออกไปในเวลาเที่ยงวัน ฝ่ายเบนฮาดัดกำลังดื่มเม้าอยู่ในทับอาศัย ทั้งท่านและกษัตริย์อีกสามสิบสององค์ที่ช่วยท่าน ตอนเที่ยงวันของวันนั้น กองกำลังย่อยๆของอาหับยตราทัพออกจากสะมาเรียเพื่อที่จะไปสู้รบกับคนซีเรีย อย่างไรก็ตาม เบนฮาดัดและเหล่ากษัตริย์องค์รองของเขากำลังดื่มเหล้าเม้าอยู่ใต้ต้นที่ที่เปิดโล่ง

1 พกษ 20:17-18 พวกมหาดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัดได้ยกออกไปก่อน เบนฮาดัดก็ส่งออกไป เขาทั้งหลายรายงานท่านว่า "มีคนยกออกมาจากสะมาเรีย" ขณะที่กองกำลังของอิสราเอลกำลังเดินทัพออกมาทำศึก เบนฮาดัดก็ได้รับแจ้งถึงเรื่องนี้ ขณะอยู่ในสภาพเม้าอยู่ เขาตั้งไปว่า 18 "ถ้าเขาออกมาด้วยสันติจงจับเขามาเป็นๆ หรือถ้าเขาออกมาทำศึกจงจับเขามาเป็นๆ" ด้วยเหตุผลที่ไม่มีการอธิบาย เขาสั่งให้จับคนอิสราเอลมาเป็นๆ โดยอาจเพื่อต้องการทราบว่าอาหับมีแผนอะไร เขาทำความผิดพลาดขั้นพื้นฐานในทางทหารในการประเมินศัตรูของตนต่ำเกินไป

1 พกษ 20:19-21 คนเหล่านี้จึงออกไปจากเมืองคือพวกมหาดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัด และกองทัพซึ่งติดตามคนเหล่านี้ 20 และต่างก็มาถูรบของตน คนซีเรียหนีและคนอิสราเอลไล่ติดตามเขาไป แต่เบนฮาดัดกษัตริย์แห่งซีเรียทรงม้าหนีไปกับทหารม้า 21 กษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ออกไปโจมตีม้าและรถรบ และประหารชนซีเรียเสียอย่างใหญ่โต เพราะว่าพวก

ผู้นำของซีเรียต่างอยู่ในสภาพมึนเมา กองกำลังจากสะมาเรียจึงทำให้กองกำลังของซีเรียที่มี
จำนวนมากกว่าแตกกระเจิงไป เบนฮาดัดหนีเอาชีวิตรอด

1 พกษ 20:22 พระเจ้าจึงทรงเตือนอาหับถึงการโจมตีของซีเรียที่ใกล้เข้ามา แล้ว
ผู้พยากรณ์ผู้นั้นได้เข้ามาใกล้กษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลพระองค์ว่า "มาเถิด ขอเสริมกำลังของ
พระองค์ และตรึกรอดดูว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด เพราะสิ้นปีนี้กษัตริย์แห่งซีเรียจะ
ยกกองทัพมาสู้กับพระองค์อีก " เราอาจสันนิษฐานได้ว่าพระเจ้าทรงช่วยเหลือคนอิสราเอลเพราะ
ว่าพวกเขายังเป็นประชาชนของพระองค์อยู่ พระองค์ไม่ทรงพอพระทัยกับความบาปของพวกเขา
แต่เวลาที่พวกเขาจะถูกขับออกไปจากแผ่นดินนั้นยังไม่มาถึง ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงพิทักษ์รักษา
พวกเขาไว้

1 พกษ 20:23-26 ข้าราชการของกษัตริย์แห่งซีเรียทูลท่านว่า "พระทั้งหลายของเขา
เป็นพระแห่งภูเขา เขาทั้งหลายจึงแข็งแกร่งกว่าเรา แต่ขอให้เราสู้รบกับเขาในที่ราบ แล้วเราจะต้องแข็ง
กว่าเขาแน่นอนทีเดียว คนซีเรียได้ข้อสรุปที่ว่าคนอิสราเอลมีชัยชนะเพราะพระเจ้าของพวกเขา
เป็นพระเจ้าแห่งภูเขาซึ่งเป็นที่ตั้งของเมืองสะมาเรีย พวกเขาใช้เหตุผลว่า หากคุณสามารถล่อคน
อิสราเอลให้มาทำศึกบนที่ราบได้ ตนก็จะมีชัย พวกเขาจะเรียนรู้ในไม่ช้าว่าอย่าประมาทพระเยโฮ
วาห์พระเจ้าแบบนั้น

24 ขอกระทำอย่างนี้ ขอปลดกษัตริย์เสียทุกองค์จากตำแหน่งและตั้งนายทหารขึ้นแทน
25 และเกณฑ์กองทัพเข้าแทนส่วนที่ล้มตายไปในคราวก่อน ม้าแทนม้า รถมแทนรถรบ แล้วเรา
ทั้งหลายจะสู้รบกับเขาในที่ราบ เราจะต้องแข็งแกร่งกว่าเขาแน่นอนทีเดียว " และท่านก็ฟังเสียงของ
เขาทั้งหลายและกระทำตาม พวกเขาแนะนำเบนฮาดัดให้จัดระเบียบอีกกองทัพหนึ่งขึ้นมาโดยมี
จำนวนคน ม้าและรถรบเท่าเดิม เมื่อพวกเขาสู้ในที่ราบ พวกเขาก็จะชนะในครั้งนี้อย่างแน่นอน
เบนฮาดัดจึงตกลงตามนั้น

26 และอยู่มาพอสิ้นปีแล้วเบนฮาดัดก็เกณฑ์ชนซีเรีย ยกขึ้นไปถึงเมืองอาเฟกเพื่อสู้รบกับอิสราเอล เมืองอาเฟกอยู่ในหุบเขายิสเรเอล ซึ่งเป็นหุบเขาพื้นราบขนาดใหญ่ในอิสราเอลตอนกลาง แน่แน่นอนว่ามันมีลักษณะเฉพาะตัวเป็นที่ราบ

1 พกษ 20:27-28 การศึกที่ไกล์เข้ามาครั้งนี้จึงถูกตั้งแนวรบ และประชาชนอิสราเอลก็ถูกเกณฑ์ และอยู่พร้อมกันหมด และยกออกไปต่อสู้กับเขา ประชาชนอิสราเอลตั้งค่ายตรงหน้าเขาเหมือนอย่างแพะสองฝูงเล็กๆ แต่คนซีเรียเต็มท้องทุ่งไปหมด ดูเหมือนว่าคนอิสราเอลทุกคนในจำนวน 7,000 คนตอนแรกนั้นมาพร้อมหน้ากันหมด อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบกับกองทัพคนซีเรียที่แข็งแกร่ง พวกเขาก็เป็นเหมือนลูกแพะฝูงเล็กๆ

อย่างไรก็ตาม 28 คนของพระเจ้าคนหนึ่งได้เข้าไปไกล์และทูลกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เพราะคนซีเรียได้กล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าแห่งภูเขา พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าแห่งหุบเขา' เพราะฉะนั้นเราจะมอบประชาชนหมู่ใหญ่นี้ไว้ในมือของเจ้า และเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์" พระเจ้าตรัสกับอาหับผ่านทางผู้พยากรณ์ที่ไม่ปรากฏชื่อคนหนึ่งเกี่ยวกับวิถีคิดที่สะเพร่าของคนซีเรีย เพื่อพิสูจน์ฤทธิ์เดชอันเกรียงไกรของพระองค์ พระเจ้าจึงบอกอาหับว่าพระองค์จะทรงมอบกองกำลังอันเกรียงไกรของคนซีเรียนี้ให้แก่เขา ดูเหมือนว่าอาหับต้องได้รับการเตือนใจเกี่ยวกับฤทธิ์เดชของพระเจ้ามากพอๆกับคนซีเรีย

1 พกษ 20:29-30 แล้วเขาก็ตั้งค่ายตรงข้ามกันอยู่เจ็ดวัน แล้วในวันที่เจ็ดก็ปะทะกัน ประชาชนอิสราเอลก็ฆ่าคนซีเรียซึ่งเป็นทหารราบเสียหนึ่งแสนคนในวันเดียว หลังจากยังเข็งกันเป็นเวลาเจ็ดวันแล้ว การศึกก็ถูกประชิดโดยคนอิสราเอลฆ่าคนซีเรียไป 100,000 คน เห็นได้ชัดว่านี่เป็นมาโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าและมีชัยโดยฝีมือของคนอิสราเอลเพราะว่าพวกเขามีแค่ 7,000 คนเท่านั้น พระเจ้าจึงทำให้พระองค์เองได้รับสง่าราศีไม่ใช่แค่ต่อหน้าคนซีเรียเท่านั้น แต่ต่อหน้าคนอิสราเอลที่ละทิ้งความจริงเช่นกัน 30 เหลือนอกนั้นก็หนีเข้าเมืองอาเฟก และกำแพงเมืองล้มทับคนที่เหลือนอกนั้นเสียสองหมื่นเจ็ดพันคน เบนฮาดัดก็หนีไปด้วย และเข้าไปในห้อยชั้นในที่ในเมือง สิ่งต่างๆเริ่มเลวร้ายยิ่งขึ้นสำหรับเบนฮาดัด กองกำลังที่เหลืออยู่ของเขาซึ่งถูกตี

แต่กระเจิงก็หนีเข้าไปในเมืองอาเฟกเพียงเพื่อที่จะ โดยกำแพงเมืองนั้นถล่มใส่ 27,000 คน
ของกองกำลังที่เหลืออยู่ของเขา ตัวเขาเองพบห้องๆหนึ่งในเมืองนั้นและเข้าไปซ่อนตัว

1 พกษ 20:31-34 และข้าราชการของท่านมาทูลว่า "ดูเถิด เราได้ยิวว่ากษัตริย์แห่ง
วงศ์วานอิสราเอลเป็นกษัตริย์ที่ทรงเมตตา ขอให้เราเอาผ้ากระสอบคาดเอว และเอาเชือกพัน
ศีรษะของเรา และออกไปหากษัตริย์แห่งอิสราเอล ชะรอยท่านจะไว้ชีวิตของพระองค์" 32 เพราะ
ฉะนั้นเขาจึงเอาผ้ากระสอบคาดเอวและเอาเชือกพันศีรษะ และเขาไปเฝ้ากษัตริย์แห่งอิสราเอลทูล
ว่า "เบนฮาดัดผู้รับใช้ของพระองค์ส่งมาว่า 'ได้โปรดเถิด ขอให้ข้าพเจ้ารอดชีวิตอยู่'" และ
พระองค์ตรัสว่า "ท่านยังมีชีวิตหรือ ท่านเป็นน้องของเรา"

พวกข้าราชการของเบนฮาดัดโน้มน้าวเขาให้ขอความเมตตาจากอาหับ ดังนั้น พวก
ข้าราชการของเบนฮาดัดจึงนำเสนอตัวเองด้วยท่าทีที่ยอมจำนนและถ่อมใจและมาหาอาหับ อา
หับประหลาดใจที่รู้ว่าเบนฮาดัดยังมีชีวิตอยู่ เห็นได้ชัดว่าเขามีความชอบพอกับกษัตริย์ที่นับถือ
พระต่างตัวองค์นี้ราวกับว่าเขาเป็นน้องชายคนหนึ่ง ทั้งๆที่เขาได้โจมตีตนก็ตาม

33 ฝ่ายคนเหล่านั้นกำลังหาช่องอยู่แล้ว เขาทั้งหลายก็รีบตอบโดยเร็วว่า "พระเจ้าข้า เบน
ฮาดัดคอนุชาของพระองค์" แล้วพระองค์ตรัสว่า "ไปเถอะและนำท่านมา" แล้วเบนฮาดัดก็ออกมา
หาพระองค์ แล้วพระองค์ก็ให้ท่านขึ้นไปบนรถรบ พวกข้าราชการของเบนฮาดัดได้ตั้งใจว่าจะ
คอยฟังอย่างตั้งใจว่าอาหับมีการตอบสนองอย่างไร เมื่อเขาเรียกเบนฮาดัดว่าน้องชาย พวกเขา
ก็ถือว่านั่นเป็นสัญญาณที่ดี เมื่ออาหับสั่งพวกเขาให้ไปพาตัวเขาออกมา พวกเขาจึงไปพาตัวเบนฮา
ดัดมา ซึ่งเขาก็ขึ้นรถรบของอาหับ

34 และเบนฮาดัดทูลว่า "หัวเมืองซึ่งบิดาของข้าพเจ้ายึดเอาไปจากราชบิดาของท่านนั้น
ข้าพเจ้าขอคืนให้พระองค์ พระองค์จะสร้างถนนหนทางของพระองค์ในเมืองดามัสกัสก็ได้ อย่าง
ที่บิดาข้าพเจ้าทำไว้ในสะมาเรีย" แล้วอาหับตรัสว่า "เราจะยอมให้ท่านไปตามพันธสัญญา"
พระองค์จึงทำพันธสัญญากับท่าน และปล่อยท่านไป บัดนี้อาหับเป็นฝ่ายมีแค้นต่อและเบนฮาดัด
ก็ทราบดี เขาจึงเสนอที่จะยกเมืองต่างๆที่บิดาของเขาได้เอาไปจากอมริบิดาของอาหับคืนแก่อา

หับ เขาถึงกับเสนอที่จะตั้งชื่อถนนสายต่างๆในเมืองตามชื่ออาหับด้วย อาหับจึงตกลงตามนั้นและส่งเบนฮาดัคไปตามทางของเขา

1 พกษ 20:35-38 ขณะเดียวกัน เหตุการณ์อื่นๆก็กำลังเกิดขึ้น มีชายคนหนึ่งในเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์พบกับเพื่อนของตนตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ว่า "ได้โปรดเถอะ ขอตีฉันที" แต่ชายคนนั้นก็ปฏิเสธไม่ยอมตีท่าน 36 แล้วท่านจึงพบกับเขาว่า "เพราะท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ คุณผิด พอท่านออกไปจากข้าพเจ้า สิ่งใดตัวหนึ่งจะสังหารท่าน" พอเขาจากท่านไป สิ่งใดตัวหนึ่งก็มาพบเขาและสังหารเขาเสีย ผู้พยากรณ์คนหนึ่งของพระเจ้าถูกนำให้เตรียมบทเรียนหนึ่งที่ใช้วัตถุ เขาสั่งเพื่อนบ้านคนหนึ่งของตนให้ตีเขา ชายคนนั้นไม่ยอมทำ ผู้พยากรณ์นั้นจึงบอกเขาว่าเพราะความไม่เชื่อฟังของเขาที่มีต่อการทรงนำของพระวิญญาณของพระเจ้า สิ่งใดตัวหนึ่งจะฆ่าเขาเสียในไม่ช้า ซึ่งก็เป็นไปตามนั้นจริงๆ

37 แล้วท่านไปพบชายอีกคนหนึ่ง และท่านว่า "ได้โปรดเถอะ ขอตีฉันที" ชายคนนั้นได้ตีท่านและทำให้ท่านฟกช้ำ เขาสั่งเพื่อนบ้านอีกคนให้ตีเขา คราวนี้เพื่อนบ้านอีกคนผู้นี้ยอมทำตามที่เขาขอและทำให้ผู้พยากรณ์คนนี้ได้รับบาดเจ็บ **38** ผู้พยากรณ์ผู้นั้นจึงจากไป และไปคอยพบกษัตริย์อยู่ที่หนทาง ไล่จี้เข้าบนหน้าปโลมตัวเสีย

1 พกษ 20:39-40 ผู้พยากรณ์ที่ไม่ระบุนามท่านนี้จึงรอกษัตริย์อาหับอยู่ข้างถนน พอ กษัตริย์ทรงผ่านไป ท่านก็ร้องทูลกษัตริย์ว่า "ผู้รับใช้ของพระองค์เข้าไปในกลางศึก และดูเถิด ทหารคนหนึ่งหันมา และนำชายคนหนึ่งมาให้ข้าพระองค์ บอกว่า 'จงระวังชายคนนีไว้นะ ถ้าเขา หลุดไปได้โดยเหตุใดๆ ชีวิตของท่านจะต้องแทนชีวิตของเขา หรือมิฉะนั้นท่านจะต้องเสียเงินตะ ลันต์หนึ่ง' ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงหยุดกษัตริย์ขณะที่เขากำลังเดินผ่านไปและเริ่มเล่าเรื่องอุปมาหนึ่ง ที่เป็นลางให้เขาฟัง เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องจริง แต่เป็นเรื่องราวเปรียบเทียบถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้น ผู้ พยากรณ์ท่านนี้จึงยกเรื่องเกี่ยวกับการถูกนายทหารคนหนึ่งสั่งให้ดูแลนักโทษคนหนึ่งในการศึก เขาถูกสั่งให้เฝ้าชายคนนั้นไว้ และหากผิดพลาดอะไรเขาก็จะถูกประหารชีวิตหรือถูกปรับเป็น เงินก้อนโต

อย่างไรก็ตาม 40 และเมื่อข้าพระองค์ติดธุระอยู่ที่นั่นที่นั่น เขาก็หายไป" กษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับท่านว่า "โทษของเจ้าต้องเป็นอย่างนั้นแหละ เพราะเจ้าเองได้ตัดสินแล้ว" ผู้พยากรณ์ท่านนี้จับเรื่องอุปมาของคน โดยประกาศว่าเขาชั่วแต่ยุ่งกับเรื่องอื่น ๆ และนักโทษของเขาหลบหนีไปแล้ว อาหับซึ่งคิดว่านี่เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริงจึงบอกเขาว่าคำตัดสินที่ตกลงกันไว้นั้นก็จะมีผล

1 พกษ 20:41-43 แล้วท่านก็รีบเอาซีเถ่าออกจากหน้าของตน และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็จำท่านได้ว่า เป็นผู้พยากรณ์คนหนึ่ง 42 และท่านจึงทูลพระองค์ว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้าได้ปล่อยชายคนที่อยู่ในมือของเจ้า ผู้ซึ่งเราได้กำหนดให้ทำลายนั้น ชีวิตของเจ้าจะต้องแทนชีวิตของเขา และชนชาติของเจ้าแทนชนชาติของเขา" ผู้พยากรณ์ท่านนี้ถอดเครื่องอำพรางของตนออกอย่างรวดเร็วและกษัตริย์ก็จำเขาได้ว่าเป็นผู้พยากรณ์คนหนึ่ง ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงแจ้งอาหับว่าเพราะเขาได้ยอมให้เบนฮาดัดหนีไป (ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดให้ถึงแก่ความพินาศ) การพิพากษาที่รอคอยอาหับอยู่ พระเจ้าจะทรงอนุญาตให้เบนฮาดัดมาอาหับเสียและทำให้คนอิสราเอลพ่ายแพ้ในไม่ช้า ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 22:31-37

43 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เสด็จเข้าไปในพระราชวังด้วยอารมณ์ขุ่นมัวและไม่พอพระทัยยิ่งนัก และเสด็จมาสะมาเรีย ถ้าประกาศของผู้พยากรณ์ท่านนี้ทำให้อาหับใจเสีย เขาอาจคิดว่าโดยฝีมือของตนคนซีเรียจึงถูกทำให้แตกกระเจิงไป อย่างไรก็ตาม พระเจ้าตรัสชัดเจนว่าเพราะความบาปของเขาในการปล่อยเบนฮาดัดหนีไป การพิพากษาจึงกำลังจะมา อาหับจึงกลับบ้านไปด้วยความหวาดกลัว คำที่แปลว่าไม่พอพระทัย (สาเหตุ) มีความหมายด้วยว่าโมโห

*****

ภาพรวมของ 1 พงศ์กษัตริย์ 21: เหตุการณ์เกี่ยวกับอาหับและสวนองุ่นของนาโบทถูกบันทึกไว้ เอลีอาห์จึงปรากฏตัวอีกครั้งและประกาศถึงการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่ออาหับ เมื่อไดยินเช่นนั้น อาหับก็กลับใจใหม่และเลื้อนพระพิโรธของพระเจ้าไปได้ชั่วคราว

1 พกษ 21:1-3   หลังจากทำศึกกับเบนฮาดัด อาหับก็กลับบ้านไปดำเนินชีวิตปกติ และอยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ นาโบทชาวอิสราเอลมีสวนองุ่นอยู่ในอิสราเอล ข้างพระราชวังของอาหับกษัตริย์แห่งสะมาเรีย เราควรหมายเหตุไว้ว่าอิสราเอล (หรือหุบเขาของอิสราเอล) อยู่ห่างไปอย่างน้อยยี่สิบไมล์เท่ากับระยะทางที่อีคาบินไปจากสะมาเรีย ดังนั้น ดูเหมือนว่าอาหับมีพระราชวังรองลงมาที่อิสราเอลซึ่งอยู่ติดกับสวนองุ่นของนาโบท วลีที่กล่าวถึงสะมาเรียตรงนี้อาจหมายถึงประชาชาติอิสราเอล (ซึ่งบางครั้งมันก็เป็น) แทนที่จะหมายถึงเมืองที่มีชื่อนั้น

ดังนั้น 2 อาหับตรัสกับนาโบทว่า "จงให้สวนองุ่นของเจ้าแก่เราเถิด เพื่อเราจะได้ทำสวนผักเพราะอยู่ใกล้วังของเรา เราจะให้สวนองุ่นที่ดีกว่าเพื่อแลกสวนนี้ หรือถ้าเจ้าเห็นชอบ เราจะให้เงินสมกับราคาสวนนั้น" อาหับอยากได้ที่ดินของนาโบท เขาเสนอที่จะแลกเปลี่ยนที่ดินกันหรือถึงขนาดซื้อมันเลยด้วยซ้ำ

3 แต่นาโบททูลอาหับว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงห้ามข้าพระองค์ในการที่จะยกมรดกของบรรพบุรุษให้แก่พระองค์" นาโบทไม่ยอมขายที่ดินของตน ในเลวีนิติ 25:23 พระเจ้าทรงห้ามมิให้คนอิสราเอลขายมรดกประจำตระกูลของตน เพราะเห็นแก่พระวณะของพระเจ้าและอาจเพื่อครอบครองตัวของตนด้วย นาโบทไม่ยอมให้ความร่วมมือกับอาหับ

1 พกษ 21:4-6   อาหับเป็นกษัตริย์ แต่เขาถูกปฏิเสธโดยหนึ่งในข้าราชการของเขาเอง อาหับก็เสด็จเข้าในวังด้วยอารมณ์ขุ่นมัวและไม่พอพระทัยยิ่งนัก ด้วยเรื่องทีนาโบทชาวอิสราเอลทูลตอบพระองค์ เพราะเขาได้กล่าวว่า "ข้าพระองค์จะไม่ให้มรดกแห่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์แก่พระองค์" และพระองค์ก็เอนพระกายลงบนพระแท่น ทรงเปื้อนพระพักตร์ไม่เสวยพระกระยาหาร เพราะว่าเขาไม่อาจได้ตามที่เขาปรารถนา อาหับจึงกลับบ้านไปนอนลงและนอนเกี่ยวกับเรื่องนั้น

5 แต่เยเซเบลมเหสีของพระองค์เข้ามาเฝ้าพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า "ไฉนพระจิตของพระองค์จึงเสียดพระทัย ไม่เสวยพระกระยาหาร" 6 และพระองค์ตรัสตอบพระนางว่า "เพราะเราได้พูดกับนาโบทชาวอิสราเอลว่า 'จงขายสวนองุ่นของเจ้าให้แก่เรา หรือมิฉะนั้นถ้าเจ้าพอใจ เรา

จะให้สวนองุ่นอีกแห่งหนึ่งแก่เจ้าเพื่อแลกกัน' และเขาตอบว่า 'ข้าพระองค์จะไม่ให้สวนองุ่นของข้าพระองค์แก่พระองค์'" เมื่อเยเซเบลภรรยาของเขาเห็นเขาอารมณ์ขุ่นมัว นางก็อยากรู้ว่าทำไมเขาบอกนาง นาโบทไม่ยอมร่วมมือกับเขาในการขายที่ดินของตนให้แก่เขา

1 พกษ 21:7-10 นางเยเซเบลหญิงชั่วไม่เห็นว่ามีปัญหา และเยเซเบลมเหสีของพระองค์ทูลพระองค์ว่า "พระองค์เป็นผู้ครอบครองราชอาณาจักรอิสราเอลอยู่หรือเพคะ เชิญเสด็จลุกขึ้นเสวยพระกระยาหารเถิด และให้พระทัยของพระองค์ร่าเริง หม่อมฉันจะมอบสวนองุ่นของนาโบทชาวอิสราเอลให้แก่พระองค์เอง" นี้เท่ากับนางถามเขาว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ไม่ใช่หรือ จงลุกขึ้นรับประทานเถิด เดียวฉันจัดการเอง"

ดังนั้น นางเยเซเบล 8 จึงทรงพระอักษรในพระนามของอาหับ ประทับตราของพระองค์ส่งไปยังพวกผู้ใหญ่และขุนนางผู้อยู่ในเมืองกับนาโบท นางจึงคิดแผนการร้ายเพื่อกำจัดนาโบทเสีย นางเขียนถึงพวกผู้นำแห่งอิสราเอล โดยใช้ชื่อและตราประทับของกษัตริย์

9 พระนางทรงพระอักษรว่า "จงประกาศให้ถืออดอาหาร และตั้งนาโบทไว้ในที่สูงท่ามกลางประชาชน **10** และตั้งคนอันธพาลสองคนให้นั่งตรงข้ามกับเขา ให้ฟ้องเขาว่า 'เจ้าได้แข่งพระเจ้าและกษัตริย์' แล้วพาเขาออกไปและเอาหินขว้างเสียให้ตาย" แผนการชั่วร้ายของนางไม่มีอะไรซับซ้อน จะมีการจัดงานเลี้ยงเพื่อให้เกียรตินาโบท โดยตั้งเขาให้เป็นจุดสนใจของประชาชน อย่างไรก็ตาม อันธพาลสองคนจะถูกให้สินบนเพื่อที่จะลุกขึ้นและกล่าวหานาโบทต่อหน้าสาธารณชนว่าเขาพูดหมิ่นประมาทต่อพระเจ้าและกษัตริย์ หลังจากถูกกล่าวหาเช่นนั้นต่อหน้าสาธารณชนแล้ว นาโบทก็ต้องถูกพาตัวไปประหารชีวิต

1 พกษ 21:11-13 พวกผู้นำที่ฉ้อฉลแห่งอิสราเอลกระทำตามที่ได้รับสั่งจากนางเยเซเบล และพวกผู้ชายของเมืองนั้น คือพวกผู้ใหญ่และขุนนางผู้อาศัยอยู่ในเมืองนั้น ได้กระทำตามที่ยะเซเบลมิไปถึงพวกเขา ตามที่ปรากฏในลายพระหัตถ์ซึ่งพระนางทรงมิไปถึงเขานั้น **12** เขาได้ประกาศให้ถืออดอาหาร และได้ตั้งนาโบทไว้ในที่สูงท่ามกลางประชาชน **13** และคนอันธพาลสองคนนั้นก็เข้ามา นั่งอยู่ตรงข้ามกับเขา และคนอันธพาลนั้นได้ฟ้องนาโบทต่อหน้าประชาชน

กล่าวว่า "นาโบทได้แข่งพระเจ้าและกษัตริย์" เขาทั้งหลายจึงพานาโบทออกไปนอกเมือง และขว้างเขาถึงตายด้วยก้อนหิน

นาโบทถูกทำให้เป็นจุดสนใจของประชาชน จากนั้นพยานเท็จที่ลือโก่งสองคนก็ใส่ร้ายนาโบทด้วยข้อหาต่างๆซึ่งทำให้เขาถูกพาตัวไปประหารชีวิต

1 พกษ 21:14-16 แล้วเขาก็ส่งข่าวไปทูลเยเซเบลว่า "นาโบทถูกขว้างด้วยหิน เขาตายแล้ว" 15 อยู่มาพอเยเซเบลทรงได้ยินว่านาโบทถูกขว้างด้วยหินตายแล้ว เยเซเบลจึงทูลอาหับว่า "ขอเชิญเสด็จลุกขึ้น ไปยึดสวนองุ่นของนาโบทชาวอิสราเอล ซึ่งเขาได้ปฏิเสธไม่ขายให้แก่พระองค์ เพราะว่านาโบทไม่อยู่ เขาตายเสียแล้ว"

เมื่อการกระทำที่ชั่วร้ายนี้สัมฤทธิ์ผล คนก็ไปแจ้งนางเยเซเบลให้ทราบเกี่ยวกับเรื่องนี้ นางจึงบอกสามีที่ทุกข์ใจของตนให้ไปยึดสวนองุ่นนั้นเสีย เขาก็กระทำตามนั้น 16 และอยู่มาพออาหับทรงได้ยินว่านาโบทตายแล้ว อาหับก็ทรงลุกขึ้นไปยังสวนองุ่นของนาโบทชาวอิสราเอล เพื่อยึดถือเป็นกรรมสิทธิ์ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่อาหับและนางเยเซเบลไม่คิดเลยก็คือว่า มีอีกผู้หนึ่งที่ได้เห็นเหตุการณ์ที่เลวทรามนี้

1 พกษ 21:17-19 แล้วพระวอนะของพระเยโฮวาห์มาถึงเอลียาห์ชาวทิชบีว่า 18 "จงลุกขึ้นแล้วลงไปพบอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล ผู้อยู่ในสะมาเรีย ดูเถิด เขาอยู่ในสวนองุ่นของนาโบท ที่เขาไปยึดเอาเป็นกรรมสิทธิ์ พระเจ้าทรงแจ้งเอลียาห์ให้ทราบถึงสิ่งที่เกิดขึ้นและสั่งเอลียาห์ให้ไปยังสวนองุ่นของนาโบทและเผชิญหน้ากับอาหับที่นั่น

19 เจ้าจงพูดกับเขาว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ท่านได้ฆ่าและได้ยึดถือเอาเป็นกรรมสิทธิ์ด้วยหรือ' และเจ้าจงพูดกับเขาว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ในที่ซึ่งสุนัขเลียโลหิตของนาโบท สุนัขจะเลียโลหิตของเจ้าด้วย'" นอกจากนี้ พระเจ้าประทานข้อความที่ชัดเจนให้แก่เอลียาห์ซึ่งเขาต้องกล่าวแก่อาหับ ข้อความนั้นมีลักษณะขวานผ่าซากและเป็นกลางร้าย ในสถานที่เดียวกับที่พวกสุนัขได้เลียโลหิตของนาโบท พวกมันก็จะเลียโลหิตของอาหับเช่นกัน

1 พกษ 21:20-22 เอลิยาห์จึงเดินลงไปยังสวนองุ่นของนาโบทและเผชิญหน้ากับ กษัตริย์ที่เลื่อมทรามอนครั้งนี้ อาหับตรัสกับเอลิยาห์ว่า "โอ ศัตรูของข้าเอ๋ย เจ้าพบข้าแล้วหรือ" ท่านทูลตอบว่า "ข้าพระองค์พบพระองค์แล้ว เพราะว่าพระองค์ยอมขายพระองค์เพื่อกระทำการชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ เอลิยาห์เป็นผู้ที่ได้สั่งฝนไม่ให้ตกเป็นเวลาสามปี เอลิยาห์เป็นผู้ที่ได้ฆ่าพวกผู้พยากรณ์ของพระบาอัลของอาหับ แม้มีการสงบศึกแบบไม่สบายใจระหว่าง คนทั้งสอง อาหับก็วินิจฉัยอย่างถูกต้องแล้วว่าเอลิยาห์เป็นศัตรูของตน เอลิยาห์จึงเริ่มประกาศ ข้อความอันปวดแสบปวดร้อนแห่งการพิพากษาที่มีต่ออาหับ เขาแจ้งให้ทราบว่า การพิพากษาที่จะเกิดขึ้นกับอาหับนั้นเป็นเพราะเขาได้ขายตัวเอง "เพื่อกระทำการชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์" อาหับไม่เพียงมอบตัวเองให้ทำความชั่วเท่านั้น แต่เขาได้ขายตัวเองเพื่อกระทำเช่นนั้น

เอลิยาห์จึงประกาศด้วยเสียงอันดังว่า **21** ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเจ้า เราจะเอาคนชั่วอายุต่อจากเจ้าออกไปเสีย และจะขจัดคนที่ปัสสาวะรดกำแพงได้เสียจากอาหับ ทั้งคนที่ยังอยู่และเหลืออยู่ในอิสราเอล พระเจ้าประกาศผ่านผู้พยากรณ์ท่านนี้ว่าพระองค์กำลังจะ (1) กำจัดลูกหลานของอาหับ เขาจะไม่มีราชวงศ์ที่จะสืบราชบัลลังก์ต่อจากเขา นอกจากนี้ (2) พระองค์จะทรงสังหารผู้ชายทุกคนในเชื้อสายของอาหับ (ดูความเห็นสำหรับ 1 พงศกษัตริย์ 14:10 เกี่ยวกับวลีที่ว่า "ปัสสาวะรดกำแพง") ความคิดที่สำคัญกว่าตรงนี้ก็คือนี่คือว่าพระเจ้ากำลังจะทำลายวงศ์วานของอาหับ โดยเฉพาะพวกผู้ชายของวงศ์วานนั้น

22 และเราจะกระทำให้ราชวงศ์ของเจ้าเหมือนราชวงศ์ของเยโรโบอัมบุตรเนบัท และเหมือนราชวงศ์ของบาอาซาบุตรอาหิยาห์ เพราะเจ้าได้กระทำให้เราโกรธ และเพราะเจ้าได้กระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย เหมือนกับที่พระเจ้าได้ทรงทำลายราชวงศ์ของเยโรโบอัมและบาอาซาแล้วเพราะความชั่วของพวกเขา บัดนี้มันกำลังจะเกิดขึ้นกับอาหับและลูกหลานของเขา ดู 1 พงศกษัตริย์ 15:29 และ 16:11 การชั่วของอาหับส่วนใหญ่แล้วคือ ความน่าสะอิดสะเอียนของการนับถือรูปเคารพของเขา ดู ข้อ 26

1 พกษ 21:23-24 นอกจากนี้ ส่วนเยเซเบล พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'สุนัขกินเยเซเบลข้างกำแพงอิสเรเอล' ภรรยาที่ชั่วช้าของอาหับจะเผชิญกับการพิพากษาที่คล้ายกัน อีกไม่นานนางจะถูกฆ่าตายและถูกพวกสุนัขกินข้างกำแพงอิสเรเอล การพิพากษาอันเต็มเปี่ยมของพระเจ้าที่มีต่ออาหับจึงถูกสรุปตรงนี้ **24** ผู้ใดในราชวงศ์อาหับที่ตายในเมือง สุนัขจะกิน และผู้อยู่ในราชวงศ์เขาที่ตายในทุ่งนา นกในอากาศจะกิน" หลังจากการเสียชีวิตแบบรุนแรงซึ่งจะเกิดแก่ครอบครัวของอาหับ จะไม่มีใครฝังศพของพวกเขาด้วยซ้ำ พวกสุนัขป่าและพวกนกที่กินซากศพ จะเก็บกวาดเศษซากของพวกเขากองเอง ดู 1 พงศ์กษัตริย์ 14:11 และ 16:4 เช่นกัน สำหรับคนฮีบรูไม่มีสิ่งใดที่น่าอัปยศอดสู่มากไปกว่าการไม่ได้ถูกฝังศพยามเสียชีวิต

1 พกษ 21:25-26 นักประวัติศาสตร์ท่านนี้หยุดชั่วคราวเพื่อออกความเห็น ไม่มีผู้ใดได้ขายตนเองเพื่อกระทำความชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อย่างอาหับ ผู้ที่เยเซเบลมเหสีได้ยูแหย่ **26** พระองค์ทรงประพฤติอย่างน่าสะอิดสะเอียนเป็นอย่างยิ่งในการดำเนินตามรูปเคารพ ดังสิ่งทั้งปวงที่คนอามอไรต์ได้กระทำ ซึ่งเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล จนถึงจุดนี้ในประวัติศาสตร์แห่งอิสราเอล ไม่มีสามีภรรยาคู่ใดที่ชั่วร้ายมากไปกว่าอาหับและนางเยเซเบลแล้ว สารสำคัญก็คือ การที่พวกเขานำการนับถือรูปเคารพกลับเข้ามาในอิสราเอลซึ่งคนอามอไรต์ได้ปฏิบัติเมื่อหลายร้อยปีก่อนหน้านั้น พระเจ้าได้ทรงขับไล่คนเหล่านั้นออกไปจากแผ่นดินนั้นเพราะความน่าสะอิดสะเอียนของพวกเขา บัดนี้อาหับและนางเยเซเบลได้นำความชั่วเดียวกันนั้นกลับมา

1 พกษ 21:27 แม้อาหับเป็นคนชั่วมาตลอด ต้องยกความดีความชอบให้เขาที่เขายังมีร่องรอยของใจที่อ่อนลงอยู่บ้าง และอยู่มาเมื่ออาหับทรงได้ยินพระวจนะเหล่านั้น พระองค์ก็ฉีกฉลองพระองค์ และทรงสวมผ้ากระสอบ และถืออดอาหาร ประทับในผ้ากระสอบ และทรงดำเนินไปมาอย่างค่อยๆ เมื่อได้ยินถึงการพิพากษาที่ใกล้เข้ามาของพระเจ้า ชายผู้นี้ก็ถ่อมตัวลงอย่างเปิดเผยและกลับใจใหม่ เขาสวมสัญลักษณ์แห่งความถ่อมใจให้เห็นภายนอก เขาหมอบกราบลงต่อพระพักตร์พระเจ้า นอกจากนี้เขายังเดินไปมาอย่างค่อยๆหรือถ่อมตัวด้วย

1 พกษ 21:28-29 และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเอลีอาห์ชาวทิชบีว่า 29

"เจ้าได้เห็นอาหับถ่อมตัวลงต่อหน้าเราแล้วหรือ เพราะเขาได้ถ่อมตัวลงต่อหน้าเรา เราจะไม่นำเหตุร้ายมาในสมัยของเขา แต่มาในสมัยบุตรชายของเขา เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือราชวงศ์ของเขา"

ความจริงที่น่าอัศจรรย์ประการหนึ่งปรากฏตรงนี้ พระเจ้าทรงใจอ่อนเมื่อเห็นการกลับใจใหม่ที่แท้จริงและคนที่ถ่อมตัวลง แม้อาหับเป็นคนชั่วอย่างน่าสะอิดสะเอียนมาตลอด พระเจ้าก็ทรงใจอ่อนเพราะการกลับใจใหม่และความสำนึกผิดของเขา การพิพากษานั้นมิได้ถูกกำจัดทิ้งเสีย แต่ถูกเลื่อนออกไป บุตรชายของอาหับจะพิสูจน์ให้เห็นว่าเป็นคนชั่วพอๆกับบิดาของตน ดังนั้นพระเจ้าจะทรงสำแดงพระพิโรธของพระองค์ต่อเยโฮรัมบุตรชายของอาหับ ดู 2 พงศ์กษัตริย์ 9:25 เห็นได้ชัดตรงนี้ถึงภาพประกอบของสุภาษิต 28:13 ซึ่งไปดูได้

*****

ภาพรวมของ 1 พงศ์กษัตริย์ 22: บทสุดท้ายนี้ของ 1 พงศ์กษัตริย์นำเสนอรายละเอียดต่างๆของศึกครั้งสุดท้ายระหว่างอาหับและซีเรีย โดยครั้งนี้ได้รับความช่วยเหลือของเยโฮชาฟัท มีบันทึกเกี่ยวกับคำพยากรณ์ของมีคา야ห์ที่กล่าวต่อสู้อาหับเช่นกัน ในการศึกที่เกิดขึ้นตามมานั้น อาหับถูกฆ่าตาย จากนั้นจุดสนใจก็วกกลับไปหายูดาห์โดยมีบันทึกเกี่ยวกับการขึ้นครองราชย์ของเยโฮชาฟัท มีการออกความเห็นสั้นๆเกี่ยวกับผู้ที่สืบทอดราชบัลลังก์ต่อจากเยโฮชาฟัท และอาหับ

1 พกษ 22:1-4 หลังจากการเผชิญหน้าครั้งนั้น โดยเอลีอาห์ผู้พยากรณ์ มีบันทึกเกี่ยวกับภาวะเจ็บสงบในสงครามระหว่างอิสราเอลและซีเรีย ประเทศซีเรียและอิสราเอลไม่มีศึกสงครามกันอยู่สามปี 2 ต่อไปในปีที่สามเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์เสด็จลงไปเฝ้ากษัตริย์แห่งอิสราเอล แม้มีความเป็นปฏิปักษ์กันระหว่างยูดาห์และอิสราเอลมาตั้งแต่การแบ่งอาณาจักรออกเป็นสองฝ่าย ดูเหมือนว่ากษัตริย์สององค์นี้เต็มใจที่จะแสวงหาการสงบศึก อาจเป็นไปได้ว่าพวกเขาทั้งคู่กลัวภัยคุกคามร่วมกันที่มาจากซีเรีย

3 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสถามบรรดาข้าราชการของพระองค์ว่า "ท่านทราบกันหรือไม่ว่าราโมทกิเลอาดเป็นของเรา และเราได้ตั้งอยู่มิได้เอาออกมาจากมือของกษัตริย์แห่งซีเรีย" ราโมทกิเลอาดคือ เมืองหนึ่งที่อยู่บนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนซึ่งเดิมที่ตกเป็นของอิสราเอล ในหลายปีก่อนหน้านั้น ซีเรียได้ยึดเมืองนั้นเป็นกรรมสิทธิ์และยังครอบครองมันไว้อยู่ นี่เป็นเหมือนหนามยอกอกของอาหับ เขาจึงปรึกษากับบรรดาที่ปรึกษาของตนเกี่ยวกับการเอาราโมทกลับคืนมา

เพราะว่าเยโฮชาฟัทได้มาถึงแล้ว อาหับจึง 4 ตรัสกับเยโฮชาฟัทว่า "ท่านจะยกไปทำศึกที่ราโมทกิเลอาดกับข้าพเจ้าหรือ" และเยโฮชาฟัทตรัสกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า "ข้าพเจ้าก็เป็นอย่างที่ท่านเป็น ประชาชนของข้าพเจ้าก็เป็นดังประชาชนของท่าน ม้าของข้าพเจ้าก็เป็นดังม้าของท่าน" อาหับถามเยโฮชาฟัทว่าเขาจะช่วยตนในการไปเอาราโมทกลับคืนมาหรือไม่ เขาตอบกลับไปว่าทรัพยากรทางทหารทั้งหมดของยูดาห์มีพร้อมไว้ให้อาหับใช้งาน

1 พกษ 22:5 และเยโฮชาฟัทตรัสกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า "ขอสอบถามดูพระดำรัสของพระเยโฮวาห์วันนี้เถิด" เยโฮชาฟัทเป็นหนึ่งในกษัตริย์ที่ดำเนินตามแบบพระเจ้ามากกว่าของยูดาห์ อย่างไรก็ตาม การเป็นพันธมิตรของเขากับอาหับก็เกิดมาจากการออมชอมฝ่ายวิญญาณ เขาไม่ควรไปผูกมิตรกับกษัตริย์ฝ่ายเหนือที่ละทิ้งความจริง เพื่อแสดงความเหมาะสมต่อพันธมิตรที่กำลังเบ่งบานของพวกเขา เยโฮชาฟัทจึงขอให้พวกเขาแสวงหาพระทัยของพระเยโฮวาห์ในเรื่องนี้

1 พกษ 22:6 ดังนั้นกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เรียกประชุมพวกผู้พยากรณ์ประมาณสี่ร้อยคน ตรัสกับเขาว่า "ควรที่เราจะไปตีราโมทกิเลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป" และเขาทั้งหลายทูลตอบว่า "ขอเชิญเสด็จขึ้นไปเถิด เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์" น่าสังเกตว่าพวกผู้พยากรณ์ของอาหับไม่ได้ชื่อว่าเป็นผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ พวกเขาเป็นผู้พยากรณ์เท็จ ซึ่งไม่ต่างจากผู้พยากรณ์ 450 คนของพระบาอัลซึ่งถูกฆ่าตายเมื่อหลายปีก่อนหน้านั้นที่ภูเขาคารเมล เมื่อถูกอาหับถามว่าพวกเขาควรไปตีราโมทกิเลอาด

หรือไม่ พวกผู้พยากรณ์ของเขาก็ตอบอย่างพร้อมเพรียงกันว่า “ไปเถิด” เราควรหมายเหตุไว้ว่าวลีที่ว่า **องค์พระผู้เป็นเจ้า** ไม่ใช่พระเยโฮวาห์ แต่เป็น ‘อาโดไน’ คำแรกเป็นชื่อเฉพาะของพระเจ้า คำหลังนี้เป็นชื่อเรียกโดยทั่วไปมากกว่า พวกเขาอาจไม่ได้กำลังหมายถึงพระเจ้าเองด้วยซ้ำ

1 พกษ 22:7-9 แต่เยโฮชาฟัททูลว่า “**ที่นี่ไม่มีผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์อีกซึ่งเราจะสอบถามได้แล้วหรือ**” **8** และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลเยโฮชาฟัทว่า “**ยังมีชายอีกคนหนึ่งซึ่งเราจะให้ทูลถามพระเยโฮวาห์ได้คือ มีคายาห์บุตรอิมลาห์ แต่ข้าพเจ้าขังเขา เพราะเขาพยากรณ์แต่ความร้าย ไม่เคยพยากรณ์ความดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย**” และเยโฮชาฟัททูลว่า “**ขอกษัตริย์อย่าตรัสดังนั้นเลย**”

เยโฮชาฟัทไม่ประทับใจกับพวกผู้พยากรณ์ของอาหับ เขาอยากได้ยินจากผู้พยากรณ์คนหนึ่งของพระเยโฮวาห์ เขาจึงกดดันอาหับเพื่อบรรลुकุประสงค์นั้น อาหับจึงจำใจเรียกผู้พยากรณ์คนหนึ่งที่ยังสัตย์ซื่อต่อพระเยโฮวาห์มาซึ่งมีชื่อว่า มีคายาห์ อย่างไรก็ตาม อาหับหมายเหตุว่าเขาเกลียดผู้พยากรณ์คนนี้ของพระเยโฮวาห์เพราะว่าเขาไม่มีอะไรดี ๆ ที่จะกล่าวเกี่ยวกับตนเลย เป็นไปได้ว่ามีคายาห์เป็นคนเดียวกันกับผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ซึ่งถูกเอ่ยถึงใน 1 พงศกษัตริย์ 20:13, 22, 35 และ 38 เมื่อได้ยินเช่นนั้นเยโฮชาฟัทก็กล่าวว่า “**ขอกษัตริย์อย่าตรัสดังนั้นเลย**” ความคิดตรงนี้ก็คือ คำตำหนิแบบเบาๆต่ออาหับ “**ท่านไม่ควรพูดอย่างนั้นจริงๆ**” **9** แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเรียกมหาดเล็กคนหนึ่งเข้ามาตรัสสั่งว่า “**ไปพามิคายาห์บุตรอิมลาห์มาเร็วๆ**”

1 พกษ 22:10-12 ขณะเดียวกัน ฝ่ายกษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ต่างประทับบนพระที่นั่ง ทรงฉลองพระองค์ ณ ช่องว่างตรงทางเข้าประตูเมืองสะมาเรีย และผู้พยากรณ์ทั้งปวงก็พยากรณ์ถวายเป็นธรรมเนียมในตะวันออกกลางสมัยโบราณที่กิจกรรมทางราชการของรัฐหรือเมืองจะถูกกระทำในที่สาธารณะใกล้กับหรือที่ประตูเมือง เห็นได้ชัดว่ามี ‘จัตุรัส’ หรือ ‘ลานกว้าง’ แบบนั้นอยู่ที่สะมาเรีย ที่นั่นกษัตริย์ทั้งสององค์ตั้งพระที่นั่งทางการขณะที่พวกผู้พยากรณ์ของอาหับร้ายเวทมนตร์คาถาของตนต่อไป

11 และเศเดคียาห์บุตรชายเคนาอะนาห์จึงเอาเหล็กทำเป็นเขาและพูดว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ด้วยสิ่งเหล่านี้เจ้าจะผลัดคนซีเรียไปจนเจ้าผลาญเขาทั้งหลายเสียสิ้น" หนึ่งในผู้พยากรณ์ของอาหับกล้าถึงขนาดอ้างว่าตนกำลังพยากรณ์ในพระนามของพระเยโฮวาห์ เขาทำเขาเหล็กขึ้นมากู่หนึ่งและประกาศว่าด้วยเขาทั้งสองนี้อาหับจะผลัดคนซีเรียให้พ่ายแพ้ไป อาจมีการอ้างอิงถึงพระราชบัญญัติ 33:17 แบบเป็นนัยตรงนี้ ซึ่งไปคูได้

พวกเพื่อนๆของเขาจึงเข้ามาร่วมวงด้วยอย่างพร้อมเพรียงกัน 12 และบรรดาผู้พยากรณ์ก็พยากรณ์อย่างนั้นทูลว่า "ขอเสด็จขึ้นไปราโมทกิเลอาดเถิด และมีชัยชนะ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงมอบเมืองนั้นไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์" ดังนั้น คำแนะนำของพวกผู้พยากรณ์ของอาหับคือจงโจมตีราโมทกิเลอาดเถิด แม้ปกติแล้วพวกเขาไม่ได้นับถือพระเยโฮวาห์ บัดนี้เพราะเห็นแก่เยโฮซาฟัทซึ่งมาอยู่ท่ามกลางพวกเขาด้วย พวกเขาจึงเริ่มร้องออกพระนามที่ศักดิ์สิทธิ์นั้น มันเป็นการแสดงความเลื่อมใสแบบจอมปลอมที่สุด พวกเขาเทศนาสิ่งที่พวกเขาเชื่อออกว่ากษัตริย์ที่นั่งฟังอยู่อยากฟัง อาหับอยากได้ยินเรื่องชัยชนะ เยโฮซาฟัทอยากได้พระพรของพระเยโฮวาห์ ไม่มีปัญหา พวกผู้พยากรณ์ของอาหับจัดให้ตามที่พวกเขาปรารถนา

1 พกษ 22:13-14 และผู้สื่อสารผู้ไปตามมีคา야ห์ได้บอกท่านว่า "ดูเถิด ถ้อยคำของบรรดาผู้พยากรณ์ก็พูดสิ่งที่ดีแก่กษัตริย์เป็นปากเดียวกัน ขอให้ถ้อยคำของท่านเหมือนอย่างถ้อยคำของคนหนึ่งในพวกนั้น และพูดแต่สิ่งที่ดี" ขณะที่พวกผู้พยากรณ์ของอาหับกำลังกล่าวข้อความที่เขาอยากได้ยิน ผู้สื่อสารที่ถูกใช้ให้ไปตามตัวมีคา야ห์ก็บอกเขาว่าเสียงส่วนใหญ่ว่าอย่างไร เขาจึงสั่งมีคา야ห์ให้ประกาศข้อความที่ป้อยขอแบบเดียวกันแก่กษัตริย์สององค์นั้น 14 แต่มีคา야ห์ตอบว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอย่างไร ข้าพเจ้าจะต้องพูดอย่างนั้น" ต้องชมมีคา야ห์ว่าเขาปฎิญาณโดยพระนามของพระเยโฮวาห์ว่าเขาจะกล่าวเฉพาะสิ่งที่พระเจ้าทรงใส่ไว้ในใจเขาเท่านั้น

1 พกษ 22:15-16 และเมื่อท่านมาเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามท่านว่า "มีคา야ห์ควรที่เราจะไปตีราโมทกิเลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป" และท่านทูลตอบพระองค์ว่า "ขอเชิญ

เสด็จขึ้นไปและมีชัยชนะ พระเยโฮวาห์จะทรงมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์" อาจเป็นไปได้ว่ามี คายาห์คิดว่าควรทำตามเสียงส่วนใหญ่ แต่เป็นไปได้อีกมากกว่าที่เขากล่าวต่อหน้าอาหับอย่าง ประชดประชัน และในแบบที่เห็นได้ชัดว่าไม่จริงใจ เขาบอกพวกเขาให้เดินหน้าเลย 16 แต่ กษัตริย์ตรัสกับท่านว่า "เราได้ให้เจ้าปฎิญาณทีครั้งแล้วว่า เจ้าจะพูดกับเราแต่ความจริงใน พระนามของพระเยโฮวาห์" อาหับจึงเตือนสติเขาให้พูดความจริง

1 พกษ 22:17-18 มีคายาห์จึงกล่าวว่า "ข้าพระองค์ได้เห็นคนอิสราเอลทั้งปวง กระจัดกระจายอยู่บนภูเขาอย่างแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'คนเหล่านี้ไม่มีนาย ให้เขาต่างกลับยังเรือนของตนโดยสันติภาพเถิด'" ข้อความของมีคายาห์เข้าใจง่าย อิสราเอลจะ พ่ายแพ้ กองทัพของอาหับจะเป็นเหมือนฝูงแกะที่ถูกทำให้กระจัดกระจายไปทั่วภูเขา พวกเขาจะ ปราศจากผู้นำ นีบอกเป็นนัยอย่างชัดเจนถึงความตายของอาหับ ผู้พยากรณ์ท่านนี้จึงบอกว่า กองทัพคนอิสราเอลที่ถูกทำให้กระจัดกระจายไปจะคลานกลับบ้าน

เมื่อได้ยินเช่นนี้ 18 กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงทูลเยโฮซาฟัทว่า "ข้าพเจ้ามิได้บอกท่านแล้ว หรือว่า เขาจะไม่พยากรณ์สิ่งดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย แต่สิ่งร้ายต่างหาก" ด้วยถ้อยคำมากมาย อา หับกล่าวแก่เยโฮซาฟัทว่า "เห็นไหม เราบอกท่านแล้วมิใช่หรือว่าเขาจะไม่มีอะไรดี ๆ พูดถึงเรา เลย"

1 พกษ 22:19-23 มีคายาห์ยังพูดไม่จบ เขากล่าวต่อไปว่า "ฉะนั้นขอสดับพระวณะ ของพระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้เห็นพระเยโฮวาห์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ และบรรดา บริวารแห่งฟ้าสวรรค์ยืนข้างๆพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์และข้างซ้าย มีคายาห์จึงแสดงภาพ เหตุการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้นในสวรรค์ (ไม่มีอะไรที่บ่งบอกว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง) ตรง กลางนั้นคือพระเจ้าเองที่ประทับนั่งบนพระที่นั่งของพระองค์พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์อยู่ข้าง ซ้ายและข้างขวาของพระองค์

20 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'ผู้ใดจะเกลี้ยกล่อมอาหับเพื่อเขาจะขึ้นไปและล้มลงที่ราโม ทกิเลอาด' บ้างก็ทูลอย่างนี้ บ้างก็ทูลอย่างนั้น 21 แล้วมีวิญญูณดวงหนึ่งมาข้างหน้า เผื่อต่อพระ

พัคตร์พระเยโฮวาห์ทูลว่า 'ข้าพระองค์จะเกลี้ยกล่อมเขาเอง' นี่ไม่น่าใช่เหตุการณ์ในสวรรค์ที่เกิดขึ้นจริง แต่อาจโดยการทรงนำของพระเจ้ามีคยาห์จึงแต่งเรื่องนี้ขึ้นเพื่อยกเป็นภาพประกอบประเด็นที่ต้องการจะสื่อ อาจเป็นไปได้ว่าเขาใช้สถานการณ์หนึ่งที่อาหับคุ้นเคยเป็นภาพประกอบ นั่นคือ สภาหนึ่งพร้อมเหล่าที่ปรึกษา ดังนั้นในการปรึกษากันในสวรรค์นี้ พระเจ้าตรัสถามว่าใครจะไปและชักจูงอาหับให้ไปยังราโมทเพื่อประสบกับความพ่ายแพ้ ทูตสวรรค์องค์หนึ่งก้าวออกมาข้างหน้าและอาสาที่จะทำเช่นนั้น

22 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า 'จะอย่างไร' และเขาทูลว่า 'ข้าพระองค์จะออกไป และจะเป็นวิญญาณมุสาอยู่ในปากของผู้พยากรณ์ของเขาทุกคน' และพระองค์ตรัสว่า 'เจ้าไปเกลี้ยกล่อมเขาได้ และเจ้าจะทำได้สำเร็จ จงไปทำเถิด' 23 เพราะฉะนั้นบัดนี้ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงใส่วิญญาณมุสาในปากของเหล่าผู้พยากรณ์นี้ทั้งสิ้นของพระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงตรัสเป็นความร้ายเกี่ยวกับพระองค์" ขณะที่เรื่องนี้ดำเนินต่อไป องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ตรัสถามทูตสวรรค์องค์นั้นว่าเขาจะเกลี้ยกล่อมอาหับให้ไปสู่ความพ่ายแพ้ได้อย่างไร ทูตสวรรค์องค์นั้นก็ตอบว่าตนจะไปทำหน้าที่เป็นวิญญาณมุสาแก่พวกผู้พยากรณ์ของอาหับ โดยการให้คนเหล่านั้นทั้งหมดกล่าวสิ่งเดียวกัน เขาก็จะเกลี้ยกล่อมอาหับให้ออกไปสู่ความตาย อีกครั้งที่เราไม่ควรคิดว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นจริงในสวรรค์ ไม่มีทูตสวรรค์ที่ไม่บริสุทธิ์หลงเหลืออยู่ที่นั่นอีกต่อไปแล้วและพระเจ้าจะไม่ทรงยอมให้มีการหลอกลวงด้วย แต่มีคยาห์แต่งเรื่องนี้ขึ้นมาทั้งหมด อย่างน้อยมันก็เป็นยุทธวิธีหนึ่งที่อาหับจะเข้าใจและแสดงภาพประกอบให้เห็นว่าพวกผู้พยากรณ์ของเขาอาจถูกวิญญาณมุสานำให้หลงได้อย่างง่ายดาย

1 พกษ 22:24-25 แล้วเศเดคียาห์บุตรชายเคนาอะนาห์ได้เข้ามาใกล้และตบแก้มมีคยาห์ทูลว่า "พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ไปจากข้า พุดกับเจ้าได้อย่างไร" เศเดคียาห์ผู้พยากรณ์คนสำคัญของอาหับเข้าใจความหมายโดยนัยนั้น เขาถูกหยามและไปตบหน้ามีคยาห์โดยถามอย่างเหน็บแนมว่าพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ได้เสด็จจากตนไปหา มีคยาห์ได้อย่างไร 25 และมีคยาห์ตอบว่า "ดูเถิด เจ้าจะเห็นในวันนั้น เมื่อเจ้าเข้าไปในห้องชั้นในเพื่อจะซ่อนตัว

เจ้า" เมื่อได้ยินคำถามเหน็บแนมของเศเคคียาห์ มีคยาห์ก็บอกเขาว่า เดียวเจ้าก็รู้เอง อีกไม่นาน เขาจะซ่อนตัวเพราะกลัวโดนจับตัวไป

1 พกษ 22:26-28 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสว่า "จงจับมีคยาห์พาเขากลับไป มอบให้อาโมนผู้ว่าราชการเมืองและแกโยอาชราชโอรสกษัตริย์ 27 และว่า กษัตริย์ตรัสดังนี้ว่า "เอาคนนี้จำคุกเสีย ให้อาหารแห่งความทุกข์กับน้ำแห่งความทุกข์ จนกว่าเราจะกลับมาโดย สันติภาพ"" อาหับจึงสั่งให้กักตัวมีคยาห์ไว้ในคุกประจำเมืองนั้นและให้อาหารเหลือเดนแก่ เขา (อาหารแห่งความทุกข์กับน้ำแห่งความทุกข์จริงๆแล้วคือ ขนมปังขึ้นราและน้ำสกปรก) อา หับสั่งให้คุมตัวผู้พยากรณ์ท่านนี้ไว้แบบนั้นจนกว่าตนจะกลับมาด้วยชัยชนะ

เมื่อได้ยินเช่นนั้น 28 มีคยาห์ทูลว่า "ถ้าพระองค์เสด็จกลับมาโดยสันติภาพ พระเยโฮ วาห์ก็มีได้ตรัสโดยข้าพระองค์" และท่านกล่าวว่า "โอ บรรดาชนชาติทั้งหลายเอ๋ย ของงพึงเถิด" คำพูดที่ทวนของมีคยาห์ก็เจ็บแสบ หากอาหับได้กลับมา พระเจ้าก็มีได้ตรัสผ่านเขา ความ หมายโดยนัยก็คือว่า ข้อพิสูจน์เรื่องคำพยากรณ์ของเขาจะเป็นสถานะของอาหับหลังจากศึกครั้งนี้ มีคยาห์ได้พยากรณ์ชัดเจนถึงความตายของอาหับ เขาจึงส่งคนอิสราเอลให้หมายเหตุสิ่งที่ตนพูด เอาไว้

1 พกษ 22:29-30 ดังนั้นกษัตริย์แห่งอิสราเอลกับเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์จึง เสด็จขึ้นไปยังราโมทกิเลอาด 30 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับเยโฮชาฟัทว่า "ข้าพเจ้าจะ ปลอมตัวเข้าทำศึก แต่ท่านจงสวมเครื่องทรงของท่าน" และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ทรงปลอม พระองค์เข้าทำสงคราม การไม่มีความเป็นผู้นำในตัวของอาหับปรากฏชัดเจน เพราะรู้ว่าศัตรูอาจ หมายหัวเขาเพราะเขาเป็นกษัตริย์ เขาจึงเกิดความคิดที่จะเข้าทำศึกในแบบที่ไม่มีใครจำเขาได้ เขา จึงพูดชักชวนเยโฮชาฟัทให้สวมชุดกษัตริย์ของเขาและทำตัวเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล

1 พกษ 22:31-33 ดังที่อาหับได้คาดการณ์ไว้แล้ว ฝ่ายกษัตริย์ประเทศซีเรียทรง บัญชาแม่ทัพรบทั้งสามสิบสองคนว่า "อย่ารบกับทหารน้อยหรือใหญ่ แต่มุ่งเฉพาะกษัตริย์ แห่งอิสราเอล" 32 และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการรบแลเห็นเยโฮชาฟัท เขาทั้งหลายก็ว่า "เป็น

กษัตริย์อิสราเอลแน่แล้ว" เขาจึงหันเข้าไปสู้รบกับพระองค์และเยโฮชาฟัททรงร้องขึ้น กษัตริย์
ซีเรียสั่งเหล่าข้าราชการของตนให้ไม่ต้องสนใจพวกทหารธรรมดาแต่ให้มุ่งเล่นงานกษัตริย์แห่ง
อิสราเอล ดังนั้นพอเข้าร่วมในการศึก พวกเขาก็เห็นเยโฮชาฟัทซึ่งแต่งกายในชุดกษัตริย์ของอา
หับและคิดว่าเขาคืออาหับ พวกเขาจึงมุ่งเน้นการโจมตีที่เยโฮชาฟัท เมื่อรู้ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น เย
โฮชาฟัทจึงร้องออกมา อาจเป็นไปได้ว่าเขาร้องออกมาเพื่อทำให้คนซีเรียรู้ว่าเขาคือใคร หรืออาจ
เป็นได้ว่าเขาร้องออกมาเพื่อขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า ในบันทึกเหตุการณ์เดียวกันใน 2
พงศาวดาร 18:31 มีบันทึกไว้ว่าหลังจากนั้นพระเจ้าทรงช่วยเขา

ดังนั้น 33 อยู่มาเมื่อผู้บัญชาการรบเห็นว่าไม่ใช่กษัตริย์แห่งอิสราเอล ก็หันกลับจากไล่
ตามพระองค์ พระเจ้าทรงกำหนดไว้แล้วให้เยโฮชาฟัทมีชีวิตอยู่และให้อาหับเสียชีวิต

1 พกษ 22:34-36 แต่มีชายคนหนึ่งโง่เขลาไป ถูกกษัตริย์แห่งอิสราเอลเข้า
ระหว่างเกล็ดเกราะและแผ่นบังพระอุระ พระองค์จึงรับสั่งคนขับรถรบว่า "หันกลับเถอะ พาเรา
ออกจากการรบ เพราะเราบาดเจ็บแล้ว" ทหารคนหนึ่งในกองทัพคนซีเรียยิงธนูแบบสุมเข้าไปใน
การศึคนั้น ลูกธนูนั้นไม่เพียงไปโดนอาหับเท่านั้น แต่ยังแทงทะลุเขาตรงข้อต่อชุดเกราะของเขา
ด้วย ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระเจ้าทรงส่งลูกธนูดอกนั้นให้พุ่งเข้าเสียบอาหับตรงช่องเล็กๆขนาด
นั้น นั่นคือ ระหว่างข้อต่อของชุดเกราะสวมกายของเขา อาหับรู้ว่าตนลำบากแล้ว เขาจึงสั่งคนขับ
รถรบของตนให้ถอยจากการศึคนั้น

35 วันนั้นการรบก็ดุเดือดขึ้น เขาก็หนูนกษัตริย์ไว้ในราชรถให้หันพระพักตร์เข้าสู่ชน
ซีเรีย จนเวลาเย็นพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ และโลหิตที่บาดแผลก็ไหลออกนองท้องรถรบ ความ
หมายก็คือว่า อาหับก็ถูกยันตัวให้อยู่ในรถรบของตนตลอดทั้งวัน แต่ก็เสียชีวิตเมื่อดวงอาทิตย์
ตกดิน ขณะเดียวกัน โลหิตจากแผลของเขาก็ไหลนองอยู่ในรถรบของเขา คำพยากรณ์เริ่มถูก
ทำให้สำเร็จจริงแล้ว

เมื่อรู้ว่ากษัตริย์ของพวกเขาตายเสียแล้ว ข่าวกีแพร่ไปทั่วกองทัพคนอิสราเอลให้ถอยทัพ
เสีย พวกเขาหนีกันแตกกระเจิง 36 ประมาณดวงอาทิตย์ตกก็มีเสียงร้องทั่วกองทัพว่า "ทุกคนจง

กลับไปเมืองของตัวเอง และทุกคนจงกลับไปภูมิลำเนาของตัวเอง" คำประกาศนี้อาจมาจากเยโฮชาฟัท ถึงอย่างไรแล้ว ก่อนดวงอาทิตย์ตกดินในวันนั้น คนอิสราเอลก็พ่ายแพ้อย่างชัดเจนในศึกนั้น คำพยากรณ์ที่มีคายาห์ได้กล่าวไว้ใน 22:17 ถูกทำให้สำเร็จจริงในรายละเอียด

1 พกษ 22:37-38 ครั้นกษัตริย์สิ้นพระชนม์แล้วเขาก็นำมาฝังกรุงสะมาเรีย และฝังพระศพกษัตริย์ไว้ในสะมาเรีย ศพของอาหับถูกนำกลับไปยังสะมาเรียและพวกเขาก็ฝังเขาไว้ที่นั่น 38 เขาสร้างรถรบที่สระแห่งสะมาเรีย และสุนัขก็เลียโลหิตของพระองค์ เขาได้ล้างกระาะของพระองค์ ตามพระวอนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ได้ตรัส หลังจากนำรถรบของอาหับกลับมายังสะมาเรีย ชายคนหนึ่งก็รับหน้าที่ล้างโลหิตออกจากรถรบของอาหับ ขณะที่เขาทำเช่นนั้น พวกสุนัขแถวนั้นก็มาเลียโลหิตของอาหับ คำพยากรณ์ที่เอลียาห์ได้กล่าวต่อสู้อาหับใน 1 พกษ กษัตริย์ 21:19 จึงถูกทำให้สำเร็จจริงในรายละเอียด ในสถานที่เดียวกับที่โลหิตของนาโบทถูกทำให้หลั่งออกมาและถูกเลียโดยพวกสุนัข มันก็เกิดขึ้นกับอาหับเหมือนกัน

1 พกษ 22:39-40 มีการกล่าวสรุปย่อรัชกาลของอาหับและผู้สืบทอดราชบัลลังก์แห่งอิสราเอล ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาหับ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และพระราชวังข้างซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ และหัวเมืองทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้าง มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ 40 อาหับทรงล่องหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และอาหับสยหาราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน หนังสือพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลไม่น่าจะใช่หนังสือ 1 และ 2 พงศาวดารของพระคัมภีร์เพราะว่าไม่มีการกล่าวถึงรายละเอียดเหล่านี้ในหนังสือสองเล่มนั้นเลย มีการกล่าวถึงพระราชวังข้างซึ่งอาจหมายความว่ามันถูกประดับด้วยงาช้าง ดู อาโมส 3:15 ด้วย อาหับสยหาราชบุตรชายของอาหับจึงกลายเป็นกษัตริย์องค์ต่อไปของอิสราเอล

1 พกษ 22:41-42 นี่เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ 1 พกษ กษัตริย์ 15:24 ที่จุดสนใจของหนังสือเล่มนี้วกกลับไปยังเหตุการณ์ต่างๆ ในยูดาห์ ในข้อนี้มีการเอ่ยถึงสั้นๆ เกี่ยวกับการขึ้นครองราชย์ของเยโฮชาฟัทในฐานะกษัตริย์แห่งยูดาห์ รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับกษัตริย์องค์ถัด

ไปแห่งยูดาห์จึงถูกให้ไว้ เยโฮชาฟัทราชโอรสของอาสาเริ่มขึ้นครองเหนือยูดาห์ในปีที่สี่แห่งรัชกาลอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล 42 เยโฮชาฟัทมีพระชนมายุสามสิบห้าพรรษาเมื่อทรงเริ่มขึ้นครอง และพระองค์ทรงครองในเยรูซาเล็มยี่สิบห้าปี พระชนนีของพระองค์มีพระนามว่า อาซูบาห์ธิดาของซิลฮี เยโฮชาฟัทจะครองราชย์เป็นเวลาสี่สิบห้าปีและเสียชีวิตเมื่อเขามีอายุประมาณหกสิบปี มีการกล่าวถึงชื่อมารดาของเขาตรงนี้ซึ่งไม่ถูกกล่าวถึงในที่อื่นเลย

1 พกษ 22:43-44 ลักษณะเฉพาะตัวของรัชกาลของเยโฮชาฟัทถูกสรุปย่อตรงนี้ (รายละเอียดเพิ่มเติมมากกว่านี้ถูกให้ไว้ใน 2 พงศาวดาร 17:1-20:31) พระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาของอาสาราชบิดาทุกประการ มิได้หันเหออกไปจากทางนั้น ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ แต่ปุชนียสถานสูงนั้นยังมิได้ถูกรื้อลง ประชาชนยังคงถวายเครื่องสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมในปุชนียสถานสูงนั้น 44 เยโฮชาฟัททรงกระทำไมตรีกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลด้วย หลักๆแล้วเยโฮชาฟัทเป็นหนึ่งในกษัตริย์ที่ดำเนินตามแบบพระเจ้าและยิ่งใหญ่แห่งยูดาห์ เขาถูกจัดว่าดำเนินในทางทั้งหลายของอาสาบิดาของเขา ดังที่หมายเหตุไว้ใน 1 พกษ กษัตริย์ 15:11 อาสาทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนกับที่ดาวิดได้กระทำ ดังนั้นเยโฮชาฟัทจึงถูกจัดให้อยู่ในกลุ่มเดียวกับบรรดากษัตริย์ที่ดำเนินตามแบบพระเจ้า ซึ่งอยู่มาก่อนเขา ตรงนี้เขาถูกระบุว่า “กระทำการที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์”

อย่างไรก็ตาม จุดอ่อนหลายประการของเยโฮชาฟัทก็ถูกหมายเหตุไว้เช่นกัน (1) เขาล้มเหลวในการยับยั้งการถวายเครื่องหอมแบบตามสบายแก่พระเยโฮวาห์บนแท่นบูชาต่างๆที่ผิดธรรมดาบนปุชนียสถานสูงต่างๆ พระเจ้าได้ทรงบัญชาแล้วว่า การนมัสการพระองค์อย่างเป็นทางการทุกอย่างจะต้องถูกกระทำที่พระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม (2) เขายังออมชอมและร่วมเป็นพันธมิตรกับอาหับผู้เป็นกษัตริย์ที่ชั่วร้ายแห่งฝ่ายเหนือด้วย มันเกือบทำให้เขาต้องแลกด้วยชีวิต การเป็นมิตรแบบหลังนี้เห็นได้ชัดว่าเป็นการออมชอมฝ่ายวิญญาณ

1 พกษ 22:45-46 รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับรัชกาลของเยโฮชาฟัทจึงถูกให้ไว้ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮชาฟัท และยุทธพลั้งที่พระองค์ทรงตำแดง และสงครามที่

พระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับเยโฮชาฟัทถูกพบในหนังสือ 2 พงศาวดารของพระคัมภีร์อย่างแน่นอน ไม่เป็นที่ชัดเจนว่ามันเป็นข้อมูลเดียวกับที่ถูกเอ่ยถึงตรงนี้หรือไม่ มีการกล่าวถึง “หนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์” ไปแล้วก่อนหน้านี้ซึ่งเห็นได้ชัดว่าไม่เกี่ยวข้องกันกับบันทึกที่ได้รับการคลไจ

ต้องยกความดีความชอบให้เยโฮชาฟัทที่ว่า 46 พวกกะเทยที่ยังเหลืออยู่คือผู้ที่ยังเหลือในสมัยของอาสาราชบิดานั้น พระองค์ก็ทรงกำจัดเสียจากแผ่นดิน แม้อาสาดิคาของเขาได้พยายามที่จะกำจัดพวกกะเทยออกไปจากแผ่นดินนั้น เห็นได้ชัดว่าเขายังกำจัดไปไม่หมด ดังนั้นเยโฮชาฟัทจึงกำจัดคนรักร่วมเพศใดก็ตามที่ตนพบเจอออกไปจากยูดาห์

1 พกษ 22:47-49 รายละเอียดทางประวัติศาสตร์เพิ่มเติมเกี่ยวกับรัชกาลของเยโฮชาฟัทถูกหมายเหตุไว้ ไม่มีกษัตริย์ในประเทศเอโดม แต่มีผู้ว่าราชการเป็นกษัตริย์ 48 เยโฮชาฟัททรงต่อกำปั่นทาริชซ์ เพื่อจะไปชนทองคำจากโอฟีร์ แต่กำปั่นนั้นไปไม่ถึงเพราะไปแตกเสียที่เอซีโอนเกเบอร์ เพราะว่าไม่มีผู้ครอบครองที่เข้มแข็งในเอโดม (ตรงกับพื้นที่ส่วนใหญ่ของประเทศจอร์แดนปัจจุบัน) เยโฮชาฟัทจึงสร้างเรือกำปั่นหลายลำเพื่อเล่น ไปยัง โอฟีร์เพื่อนำทองคำกลับมาเหมือนที่ซาโลมอนได้กระทำ เรือกำปั่นเหล่านี้เห็นได้ชัดว่ามีลักษณะในแบบที่เล่นบนมหาสมุทรอินเดียได้และถูกเรียกว่ากำปั่นทาริชซ์ นี่หมายความว่าพวกมันถูกสร้างขึ้นสำหรับทะเลน้ำลึก อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าไม่มีทักษะในการเดินเรือเหมือนพวกกะลาสีของฮิรามซึ่งซาโลมอนมี เรือกำปั่นของเยโฮชาฟัทจึงแตกเพราะชนโขดหินใกล้กับท่าเรือของเอซีโอนเกเบอร์ ชื่อสมัยใหม่คือ เอลัท (Elat) ซึ่งอยู่ตรงส่วนหัวของช่องแคบทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของทะเลแดง

เมื่อได้ยี่สิบขวานั้น 49 แล้วอาหัสยาห์ราชโอรสของอาหับตรัสกับเยโฮชาฟัทว่า "ขอให้ข้าราชการของข้าพเจ้าไปในเรือกำปั่นกับข้าราชการของท่าน" แต่เยโฮชาฟัทไม่พอพระทัย กษัตริย์องค์ใหม่ของอิสราเอลซึ่งอยู่ทางเหนือจึงขอที่จะส่งคนของตนมาบ้าง อาจเพื่อช่วยเดินเรือหรืออาจเพื่อเก็บเกี่ยวผลกำไรจากการลงแรงครั้งนี้มากกว่า อย่างไรก็ตาม ต้องชมเยโฮชาฟัทที่ว่า

เขาได้รับบทเรียนของคุณแล้วเกี่ยวกับการร่วมมือกับอาณาจักรฝ่ายเหนือที่ละทิ้งความจริง เขาจึงปฏิเสธคำขอของอาหัสยาห์

1 พกษ 22:50 การเสียชีวิตและการสืบทอดราชบัลลังก์ของเยโฮชาฟัทจึงถูก
หมายเหตุไว้และเยโฮชาฟัททรงล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้
กับบรรพบุรุษที่ในนครดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และเยโฮรัมราชโอรสก็ขึ้นครองแทน
พระองค์ อีกครั้งที่การใช้คำแทนการเสียชีวิต ‘ล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์’ ถูกใช้
เยโฮรัมบุตรชายของเขาสืบทอดตำแหน่งกษัตริย์ต่อจากเขา รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับกษัตริย์
องค์ใหม่นี้ถูกพบใน 2 พงศาวดาร 21

1 พกษ 22:51-53 คราวนี้จุดสนใจของหนังสือเล่มนี้วกกลับมายังเหตุการณ์ต่างๆที่
เกิดขึ้นในอาณาจักรฝ่ายเหนือบ้าง อาหัสยาห์ราชโอรสของอาหับทรงเริ่มครองเหนืออิสราเอลใน
สามารีย์ในปีที่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ และพระองค์ทรงครอบครอง
เหนืออิสราเอลสองปี บุตรชายคนหนึ่งของอาหับจะไม่แตกต่างจากบิดาของตนมากนัก ความชั่วร้าย
แห่งการครองราชย์ของเขาจะถูกกำจัดทิ้งเสียหลังจากการครอบครองเพียงสองปีเท่านั้น

52 พระองค์ทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และทรงดำเนินในมรรคา
แห่งราชบิดาของพระองค์ และในมรรคาแห่งพระมารดาของพระองค์ และในมรรคาของเยโรโบ
อัมบุตรชายเนบัทผู้ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย **53** พระองค์ทรงปรนนิบัติพระบาอัลและ
นมัสการพระนั้น และทรงกระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลพิโรธด้วยทุกวิธีที่ราช
บิดาของพระองค์ทรงกระทำแล้วนั้น อาหัสยาห์ไม่ต่างจากอาหับ นางเยเซเบล หรือแม้แต่เยโรโบ
อัม เช่นเดียวกับบรรพบุรุษที่ชั่วช้าของเขา เขาปรนนิบัติพระบาอัล ในการทำเช่นนั้น เขาก็ช่วย
พระเยโฮวาห์พระเจ้าให้ทรงพิโรธ พระเจ้าจะทรงกำจัดเขาและวงศ์วานบิดาของเขาทิ้งในไม่
ช้า ดู 2 พงศกษัตริย์ 1